LINDA LAEL MILLER

EMMA ȘI BĂRBATUL CEL RĂU

EDITURA MIRON

LINDA LAEL MILLER

EMMA ŞI BANDITUL CEL RĂU

Emma and the Outlaw
by Linda Lael Miller

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparţin
Editurii MIRON

LINDA LAEL MILLER

EMMA ȘI BANDITUL CEL RĂU

Prolog

BEAVER CROSSING, NEBRASKA

Emma Chalmers stătea încremenită pe peronul gării, la fel de zgribulită ca şi ceilalţi orfani, din cauza frigului muşcător adus de vîntul din preerie, cît şi din cauza perspectivei de a fi separată de Lily. Copila de şase ani, cu un an mai mică decît Emma, se agăţa de fustele surorii ei, cu ochişorii ei căprui măriţi de teamă. Caroline, sora lor mai mare, fusese adoptată în Lincoln şi Lily era tot ceea ce-i mai rămăsese Emmei, cu excepţia unei mici fotografii în care erau toate trei, ascunsă în buzunarul şorţuleţului.

Femeia micuţă şi uscată din faţa ei, o studie pe Emma din vîrful capului şi pînă la picioarele încălţate în pantofi mici şi scîlciaţi. Ţîţîi din buze şi îi strigă conductorului:

– O iau pe roşcata asta de aici!

A trecut un moment înainte ca Emma să poată vorbi. Braţele ei înconjurară strîns umerii micuţi şi firavi ai lui Lily.

– Luaţi-o şi pe sora mea, pleda ea. Vă rog, doamnă, nu mă obligaţi s-o părăsesc pe Lily.

Femeia mormăi batjocoritor:

– Sînt norocoasă că pot lua o fată ca să mă ajute la treabă. Dacă aduc acasă două, domnul Carver o să-mi învineţească ochii.

Tocmai atunci, conductorul o ridică pe Lily în braţe, îndepărtîndu-se de Emma prin îmbulzeală, înapoi spre

tren. Separarea fusese atît de crudă şi de bruscă, încît, pentru un moment, Emma n-a putut face nici o mişcare. Lily era doar cu puţin mai mare decît un bebeluş. Cine o să aibă grijă de ea? Cine o s-o apere de băieţii aceia răi care o necăjeau cu atîta plăcere?

Emma nu se mişcă; doar rămase dreaptă pe peron, respirînd cu greutate, cu ochii strălucind de lacrimi de neajutorare şi disperare, zăpada aşezîndu-i-se în părul roşcat precum un voal de dantelă. Voia să urle, doar să-şi lase capul pe spate şi să urle, dar, a simţit că acea Carver ar pocni-o dacă ar ţipa.

– Acum haide. Domnul Carver este ceva mai jos, la saloon şi nu-i o idee tocmai bună să-l lăsăm să ne aştepte, îi zise mama adoptivă Emmei.

Aceasta era îmbrăcată cu o rochie verde, decolorată, o bonetă turtită şi un pardesiu ce părea scos de sub roţile trenului.

– Adu-ţi aminte să nu-l enervezi, pen'că Ben are o fire tare afurisită.

Sirena trenului şuieră şi aburii începură să se ridice în jurul roţilor. Privind înapoi peste umăr, Emma o căuta pe Lily la geamul de la vagonul pasagerilor, dar, nu se vedea nicăieri.

O urmă pe doamna Carver în jos, pe treptele alunecoase, pline de zăpadă ale peronului. Frigul trecea prin hainele ei subţiri, dar Emma era obişnuită cu asta. Simţea doar cum i se frîngea inima. Şi durerea aproape că o lăsă fără suflu.

– Iar ai adoptat o fată, nu-i aşa, Molly?

Emma privi pe lîngă silueta subţiratică a doamnei Carver şi văzu o femeie frumoasă, îmbrăcată cu un palton de catifea verde şi cu o pălăriuţă cochetă, asortată.

– Şi ce dacă, Chloe Reese? întrebă Molly aşezîndu-se ca un zid în faţa Emmei.

Femeia elegantă se apropie de Emma şi îi atinse părul plin de zăpadă.

– Foarte frumuşică, micuţa!

Molly încă încerca să-i ţină piept.

– Arată bună de muncă.

Fluieratul trenului se auzi din nou, şi sunetul o străpunse pe Emma precum o baionetă. Umerii ei micuţi se îndreptară şi privi încă o dată înapoi spre tren. Lily era acolo, cu feţişoara ei palidă lipită de geamul prăfuit, căutînd-o pe Emma prin mulţimea de fermieri şi călători.

– Probabil că ai terminat-o pe sărmana Alice, mititica pe care ai luat-o data trecută, remarcă domnişoara Reese, deschizînd poşeta fină.

Molly Carver nu spuse nimic, dar Emma observă că îşi strînsese pumnii.

– N-o lua acasă, Molly, reveni Chloe la prezent. Doar ştii ce-o să-i facă Benjamin.

Emma simţi cum îi trece un fior rece pe spinare. Fără nici un motiv gîndul i se întoarse la soldatul mamei ei şi cum voia acesta s-o ţină mereu în braţe cînd nu mai era nimeni prin preajmă. Îşi muşcă buza de jos, dîndu-şi seama că se întîmpla ceva important între cele două străine, atît de diferite una de cealaltă.

Ochii Emmei se măriră cînd văzu cum în mîna înmănuşată a domnişoarei Reese apare o bancnotă scoasă din poşeta aurie.

– Uite aici, Molly. Ia asta şi spunei omului tău că de data asta n-ai găsit nici un orfan potrivit.

Mîna maronie a lui Moliy tremura cînd luă banii.

– Ai de gînd să faci din ea o tîrfă?

Emma îşi ţinu respiraţia. Ea îi auzise pe bărbaţi spunîndu-i aşa mamei ei, deşi, se părea că toţi o plăceau destul de mult pe frumoasa Kathleen. Ştia că acest cuvînt înseamnă ceva urît.

Ochii verzi ca de smarald ai lui Chloe Reese o priviră pe Emma cu blîndeţe şi buzele-i rujate se curbară într-un zîmbet plin de umor.

– Nu prea cred, zise ea încet. Adevărul e, că mi-am dorit întotdeauna o fetiţă numai a mea.

Pantofii scîlciați ai lui Molly scîrțîiră pe zăpadă în timp ce se îndepărta, fără să privească înapoi, luînd banii lui Chloe cu ea.

– Hai să mergem acum, îi spuse Chloe cu o voce blîndă. O să-ți cumpărăm ceva de mîncare și niște haine decente. Trebuie să arăți tare frumușică, atunci cînd părul ăsta al tău e pieptănat bine.

În spate, trenul se puse în mișcare.

Emma se întoarse cu inima în gît și își flutură mîna spre sora ei, Lily, care, descoperind-o și ea în ultima clipă, îi răspunse la semnul de adio.

– E prietena ta? o întrebă Chloe în timp ce o conducea pe Emma spre o șaretă frumoasă care aștepta de cealaltă parte a peronului.

Emma nu putea vorbi, era prea copleșită de mărimea pierderii ei. Mai întîi Caroline și acum Lily. Și probabil că deja Lily trebuia să meargă la toaletă – avea nevoie întotdeauna să meargă acolo cînd era cel mai nepotrivit moment – și băieții aceia din spatele vagonului o vor necăji iar.

– N-ai ce-i face, îi zise Chloe, împrăștiind în jur o aromă plăcută de flori în acea zi înzăpezită de decembrie. O să-ți faci alte prietene, odată instalate în Whitneyville. Asta e în Idaho, scumpo.

Emma se așeză pe bancheta șaretei, în spatele binefăcătoarei ei, rugîndu-se ca undeva,cineva să aibă grijă de Lily. Era atît de mică și nu mai fusese niciodată singură.

– Nu ești prea vorbăreață, așa-i?

Chloe îi dădu bice calului, care o porni prin zăpadă, clopoțeii de pe harnașament clincănind vioi.

Emma se gîndi cu un fel de ironie amară la timpurile cînd maică-sa o pocnea peste gură, pentru că vorbea prea mult.

– Nu, doamnă, răspunse ea cu o voce mică și răgușită din cauza lacrimilor. Bunica obișnuia să spună că îl întrec la vorbă pînă și pe un predicator.

Chloe rîse şi sunetul acestui rîs era puţin prea strident ca să semene cu cel al unei doamne. Dar Emma ghicise deja că Chloe nu era tocmai o doamnă.

– Deci, ai avut o bunică, nu? Şi atunci cum de ai ajuns într-un tren de orfani dacă ai rude?

Întrebarea o luă pe nepregătite, făcînd-o să-şi îndrepte spinarea şi să îşi treacă mîneca hainei peste faţă, într-o încercare de a-şi recăpăta demnitatea.

– Bunica a murit iarna trecută. Apoi mama s-a încurcat cu un soldat care nu ne voia şi pe noi. A spus că mai bine ne-ar duce la trenul orfanilor, ceea ce mama a şi făcut.

Mila din ochii lui Chloe fu repede mascată, ceea ce Emmei îi plăcu.

– Noi? Cîţi eraţi?

– Trei, răspunse Emma cu deznădejde. Caroline a fost adoptată ieri, în Lincoln. Lily este încă în tren.

– Şi Lily asta, e mai mare ca tine?

Emma scutură din cap.

– Lily nu are decît şase ani şi eu am şapte.

Agitată, găsi hîrtia pe care femeia de la orfelinatul din Chicago i-o prinsese de haină. Pe ea erau scrise cîteva cuvinte şi cifre cu litere mari. O desprinse şi o aruncă mototolită în zăpada noroioasă de pe drum.

– Dumnezeule Mare, murmură Chloe, părînd să vorbească mai mult cu ea însăşi decît cu Emma. Ce fel de oameni trimit copilaşi singuri în vest, ca să devină victime ale unora ca Benjamin Carver?

De vreme ce ştia că nu era aşteptat nici un răspuns – şi nici măcar nu avea vreunul – Emma nu spuse nimic. De altfel, putea auzi trenul cum fluiera în depărtare şi îi veni din nou să urle.

Faţadele magazinelor din micul orăşel din preerie, erau aşezate de cealaltă parte a unicei şosele noroioase ce trecea prin Beaver Crossing. Emma privea la rochiile şi pălăriile din vitrine, văzînd prin ele o fată micuţă cu

părul ciufulit şi ochi mari speriaţi, singură-singurică în trenul ce se îndrepta spre vest.

– O să fie bine cu ea, zise Chloe, ţinînd frîiele într-o mînă ca să o poată bate uşor pe umăr cu cealaltă. Bunul Dumnezeu, El are grijă de cei tineri. Nu te-a protejat El pe tine, aducîndu-mă pe mine la gară ca s-o conduc pe una din fetele mele, cînd erai şi tu acolo?

Emma nu a putut înţelege nici logica lui Chloe şi nici pe cea a Domnului, dar o privi cu un fel de interes îngrijorat.

– Mai ai şi alte fete în afară de mine? Chloe zîmbi în timp ce oprea şareta în faţa unei clădiri mari. Emma nu putea citi firma atîrnată deasupra uşii, dar era o fată de la oraş şi ghici fără greş că locul acela era un hotel.

– Da, am şi alte fete. Dar ele nu sînt fiicele mele. Tu vei fi singurul meu copil de acum încolo. Se opri ca să rîdă plină de neîncredere. Doamne, ai milă, nici măcar nu ştiu cum te cheamă.

– Mă cheamă Emma, răspunse fata politicoasă. Emma Chalmers.

Chloe îi întinse mîna înmănuşată.

– Îmi pare bine să te cunosc, Emma Chalmers. Numele meu este Chloe Reese, în caz că nu l-ai reţinut înainte.

Ea legă expertă hăţurile de inelul special pus acolo şi, adunîndu-şi fustele şi pardesiul cu o mînă, coborî pe pămîntul zgrunţuros şi îngheţat.

– Hai, Emma, coboară. Eşti tare slăbuţă. E timpul să iei o masă bună.

Gîtul Emmei se strînse şi ea ştiu că nu va putea mînca, numai la gîndul că Lily nu primea altceva decît un măr zbîrcit şi o cană cu ceai rece, ca să-i ţină de foame toată ziua.

– Eu – mie nu mi-e foame, răspunse ea coborînd din şaretă pe trotuarul de lemn.

Salvatoarea ei îi atinse obrazul vînăt de frig cu multă blîndeţe.

– Te gîndeşti să-ţi găseşti surorile într-o bună zi, nu?

Emma dădu din cap.

– Oh, da, doamnă, l-am promis lui Caroline că-mi voi aminti de tot...

– Atunci, continuă Chloe amabilă, va trebui să-ţi păstrezi puterile pentru asta, nu-i aşa?

După ce înghiţi cu greu şi se gîndi la problemă cîteva momente, Emma aprobă din cap. Înfometîndu-se singură, nu o va proteja pe Lily nicicum.

– Da, doamnă, răspunse scurt.

Chloe o conduse în hotel şi, în curînd erau aşezate la o masă de lemn cu o faţă de masă aşternută pe ea, la fel ide albă ca şi zăpada proaspăt căzută. Scoţîndu-şi mănuşile şi aşezîndu-le alături, Chloe îi zîmbi protejatei ei:

– Ei bine şi acum, spune-mi ce-ai vrea să faci?

Mirosuri îmbietoare veneau din bucătărie şi o femeie se apropia cu un carneţel şi cu un creion în mînă. Dintr-o dată, Emma îşi dădu seama că era moartă de foame.

– Aş vrea să mănînc, spuse ea repede.

Chloe rîse din nou.

– Şi ce altceva? Pictezi? Călăreşti?

Emma scutură din cap.

– Nu prea ştiu să fac mare lucru, doar să cînt, să dansez şi să am grijă de Lily.

Tristeţea se aşternu pe faţa frumoasă a lui Chloe, dar fu distrasă de discuţia cu femeia aceea cu carneţel şi creion. Ceru o cină cu carne de pui, cafea pentru ea şi un pahar mare cu lapte pentru Emma.

Cînd mîncarea a fost pusă pe masă, Emma doar o privi un timp îndelungat, gîndindu-se cum s-ar fi bucurat Lily de un asemenea festin şi cum, ea şi cu Caroline ar fi golit tot ce era în farfurii.

Mîna Emmei tremura uşor atunci cînd îşi luă furculiţa. Nu-i lipseau nici mama ei şi nici soldatul, dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce se va face fără surorile ei?

Capitolul 1

WHITNEYVILLE, TERITORIUL IDAHO

Şuierul ascuţit al sirenei trenului tulbură sufletul Emmei Chalmers, care citea ultimele rînduri din Anna Karenina, aşa încît ea oftă şi închise cartea. Apoi îşi şterse repede ochii cu batista albastră, mototolită şi îşi netezi fustele rochiei maro de mătase.

Luînd la repezeală un teanc de afişe de abia luate de la tipografia ziarului, Emma se grăbi spre uşă. Biblioteca de împrumut a oraşului Whitneyville era goală, iar ea nu se mai deranjă să o încuie, de vreme ce ştia că nimeni nu era atît de decăzut încît să fure o carte pe care ar fi luat doar doi cenţi. Observă o figură întunecată în spatele ei atunci cînd trecu pe lîngă vitrinele strălucitoare ale magazinului general. Emma îşi grăbi mersul, ştiind din experienţă că majoritatea conductorilor şi a mecanicilor de locomotivă ar fugi de ea dacă ar avea ocazia.

Cînd trecu pe lîngă *Yellow Belly Saloon,* cu vopseaua lui scorojită şi uşile batante, izurile de whisky şi tutun şi bere şi sudoare, se împletiră în jurul ei într-un singur miros însinuant. Emma o luă la fugă, strîngînd bine la piept afişele cu o mînă şi ferindu-şi fustele de murdăria şi zeama de tutun de pe trotuar, cu cealaltă mînă. Părul ei strălucitor, prins la spate într-o coadă împletită, se desfăcu în timp ce alerga.

Curtea gării era aglomerată cu călători ce abia sosiseră şi călători care se pregăteau să plece. Majoritatea lor erau oameni, dar mai erau acolo şi porci şi cai şi pui de găină gălăgioşi.

Emma îşi croi drum prin înghesuială cît de repede putu şi, cu un ochi de expertă îl localiză pe conductor: un bărbat bine hrănit, cu o înfăţişare grosolană, cu păr alb şi des, era pe jumătate ascuns în spatele unei încărcături de carne pentru magazinul general.

După ce îşi drese glasul, un sunet ce nu putea fi auzit în toată hărmălaia, Emma se apropie de el.

– Bună ziua, domnule Lathrop, îl salută ea.

– Domnişoară Emma, răspunse domnul Lathrop dînd din capul lui mare. Ochii lui albaştri reflectau blîndeţe şi o oarecare plictiseală în acelaşi timp. Mi-e teamă că n-am nici un fel de noutăţi pe ziua de astăzi. Se pare că nimeni din zona asta a ţării nu a auzit nimic de surorile tale.

Chiar dacă se aştepta la acest răspuns – în fond primise acelaşi răspuns în fiecare săptămînă din ultimii treisprezece ani – Emma fu copleşită de tristeţe pentru un moment.

– Dacă... dacă ai împrăştia afişele astea pe unde treci...

Domnul Lathrop acceptă o foaie proaspăt tipărită şi o ridică în sus, cu mare ceremonie, pentru a o citi cu voce tare:

„RECOMPENSĂ! 500 $ BANI GHEAŢĂ!

Pentru orice informaţie ce ar putea conduce la localizarea domnişoarei Caroline Chalmers, păr şi ochi negri, sau, a domnişoarei Lily Chalmers, blondă cu ochi căprui.

Vă rog contactaţi-o pe domnişoara Emma Chalmers la Biblioteca de împrumut din Whitneyville, în teritoriul Idaho".

– Probabil ar fi trebuit să vă spun „mulţumesc", se scuză Emma, privind peste umerii largi ai domnului Lathrop la afiş.

Conductorul zîmbi cu bunătate:

– Se vede destul de clar că eşti recunoscătoare pentru orice fel de ajutor, miss Emma.

Ea oftă.

– Cîteodată mi se pare totul fără nici o speranţă, într-un fel ca în finalul lui Anna Karenina. Aţi citit cartea asta, domnule Lathrop?

El părea oarecum încurcat.

– Nu, din cîte îmi amintesc, miss Emma. Un bărbat nu are prea multe şanse să citească atunci cînd îşi petrece întreaga zi pe calea ferată

Emma dădu sobră din cap în timp ce-i înmîna şi restul afişelor.

– Bănuiesc că nu. Zgomotul ar deranja prea tare, ar fi trebuit să mă gîndesc la asta.

Datoria solemnă a domnului Lathrop era să vadă dacă porcii şi oamenii îşi găsiseră locurile cuvenite în tren. De aceea, el o părăsi pe Emma şi cu afişele ei în mînă, o salută cu o mică ridicare a pălăriei. Emma şi-l amintea cum de fiecare Crăciun, îl vedea cu o pereche nouă de ciorapi de lînă groasă într-o mînă şi cu o cutie de tutun de mestecat în cealaltă şi, se întreba acum, dacă asta era o recompensă potrivită pentru un om care încerca cu atîta zel să fie de ajutor.

Oprindu-se pentru un moment, Emma privea la călătorii din gară, pentru că sperase întotdeauna să ogăsească pe una dintre surorile ei printre aceştia. Mergînd pe lîngă tren, aproape se lovi de o rampă ce cobora din unul din vagoanele de marfă.

Fără să mai menţionăm bărbatul şi calul care coborau pe acea rampă.

Emma ţipă, uşor surprinsă şi făcu un pas în spate, în timp ce omul îi zîmbea din şa, atingîndu-şi cu mîna borul pălăriei. Arăta ca un drumeţ ponosit, fără nici un fel de

calităţi de gentleman. Cu toate astea, Emma simţi un fior nu tocmai neplăcut în capul pieptului cînd îi întoarse privirea.

– Ar trebui să te uiţi mai atent pe unde mergi, spuse ea înţepată.

Controlînd animalul de sub el cu mişcări de-abia perceptibile ale mîinilor înmănuşate, străinul îşi îmboldi calul să coboare rampa pe peronul prăfuit de lîngă vagon. Aparent, el găsea foarte amuzant faptul că o luase pe Emma prin surprindere, pentru că încă rînjea, dinţii albi strălucindu-i pe faţa arsă de soare.

Îi făcu o plecăciune comică din talie:

– Scuzele mele, alteţă, îi spuse el, apoi lăsă să-i scape un hohot de rîs şi dădu pinteni calului.

Emma îşi netezi părul, apoi oftă, îşi ridică fustele şi o porni înapoi, de unde venise. I se părea că nimeni nu se mai sinchisea de bunele maniere.

Pentru că ceva din bărbatul acela pe cal o incitase, Emmg se forţă să-şi întoarcă gîndul la căutarea surorilor ei. Chiar dacă s-ar întîlni faţă-n faţă cu Lily sau cu Caroline, gîndi ea cu amărăciune, s-ar putea foarte bine să nu le recunoască. De acum sînt femei în toată firea.

Emma nu se trezi din reverie pînă cînd nu ajunse în faţa băncii *First Teritorial Bank.* Prin ferestrele largi îl observă pe Fulton Whitney, care nu făcuse un secret din faptul că spera să devină soţul ei. Era înalt şi blond şi arăta foarte atrăgător în pantalonii gri strîmţi, cu o vestă pusă deasupra cămăşii albe de in şi cu o jartieră frumoasă peste mînecă.

El zîmbi distant la fluturarea de mînă a Emmei, care plecă mai departe, ştiind că lui Fulton i-ar displace ca ea să intre în bancă şi să stea de vorbă. Afacerile sînt afaceri, îi spunea el mereu, iar Emma era o altă parte a vieţii lui.

Emma se încruntă în timp ce mergea pe trotuar. Cîteodată, Fulton o făcea să se simtă ca o pălărie groasă aruncată într-un dulap în aşteptarea iernii şi o îngrijora şi faptul că pulsul nu i se accelera atunci cînd îl vedea.

Ridicîndu-şi din nou fustele, Emma privi în amîndouă părţile, apoi traversă strada, dorind să evite orice fel de contact cu *Yellow Belly Saloon*. Era mult mai plăcut să privească la apele de un albastru strălucitor ale Lacului de Cristal, la o distanţă de o aruncătură de băţ de strada principală a oraşului.

Fulton credea cu tărie că Whitneyville va deveni un oraş important într-o bună zi, datorită acestui lac imens şi frumos, investindu-şi banii în această direcţie. Şi Chloe alesese oraşul din acelaşi motiv.

O muzică veselă se auzea de la *Stardust Saloon* şi Emma îi ţinu isonul cu mici mişcări ale capului, în timp ce se grăbea spre bibliotecă. Găsi încăperea goală, ca de obicei şi, tocmai punea înapoi pe raft Anna Karenina, cînd o explozie asurzitoare traversă zidurile şi zgudui geamurile în ramele lor.

Inima Emmei mai întîi se opri, apoi începu să bată cu sălbăticie, în timp ce ea se grăbea spre uşă ca s-o încuie, aşteptînd să-l vadă pe însuşi Domnul pe un nor deasupra oraşului, înconjurat de îngerii Lui. Lumea se sfîrşise şi nu mai rămînea decît de văzut unde anume va fi luată, în ceruri sau aruncată în jos ca să înoate într-un lac de flăcări.

Dar nu era nici un nor ce cerul senin şi, în mod sigur nici un semn de la Dumnezeu. Emma răsuflă uşurată, pentru că erau mulţi cei care spuneau că şi ea era la fel de păcătoasă ca şi Chloe şi că nu exista loc în ceruri şi pentru ea.

Oamenii alergau în stradă pe lîngă ea şi strigăte de aţîţare se ridicau de pretutindeni. Clopotele de incendiu răsunau şi Emma simţi mirosul acru al fumului.

Nu făcu mai mult de trei – patru paşi, cînd realiză că *Yellow Belly Saloon* era aproape în ruină. Partea din faţă dispăruse complet, lăsînd să se vadă bărbaţii din interior căzuţi pe lîngă mese şi peste ele, precum nişte păpuşi stricate, uitate în căsuţa lor. Şi mai era şi focul ce mistuia tot în cale, cu fiecare secundă care trecea.

Cu toate că clopotele de alarmă sunau de destul timp, Emma observă că trăsura pompierilor nu venise încă, cu paltforma ei lungă şi pompele speciale. Se apropie mai mult ca să-i poată vedea pe bărbaţii din centrul oraşului cum îi scoteau pe răniţi în mijlocul străzii aglomerate.

– Daţi-vă înapoi! ţipă doctorul Waverly, care era bine cunoscut pentru calmul lui. Daţi-vă înapoi, la naiba şi lăsaţi-i şi pe bastarzii ăştia amărîţi să respire!

Obrajii Emmei se aprinseră la auzul cuvintelor doctorului, dar rămase acolo unde era. Se gîndea că ar putea ajuta cumva dacă ar rămîne acolo.

Şi, deşi se ridicase pe vîrful picioarelor, nu-l putu vedea bine pe nici unul dintre răniţi, dar o văzu pe Chloe şi pe fetele ei ieşind din *Stardust Saloon* şi alergînd în mijlocul străzii, într-un fel de rîu colorat de mătăsuri şi satinuri.

– Doctore, ce naiba s-a întîmplat aici? vru să ştie Ethan Peters, editorul lui *Whitneyville Orator.*

– N-am nici cea mai mică idee, răspunse repezit bătrînul care oblojise mădulare rupte şi extrăsese gloanţe şi unghii infectate în Whitneyville încă din ziua în care se fondase acesta. Şi nu sta în calea noastră. Cînd cineva o să cunoască povestea, îţi va spune dracului tot ce s-a întîmplat!

Emma îşi muşcă nervoasă buza de jos în timp ce îi privea pe cei care cărau răniţii în *Stardust Saloon,* sub supravegherea doctorului Waverly. Se apropie cît de mult putu, dar, chiar şi acum, la aproape douăzeci de ani, Emma nu îndrăznea să calce ordinul dat de Chloe, ca ea să nu pună niciodată piciorul în locul acela.

Aşteptă pe trotuar pînă cînd agitaţia se domoli şi pînă cînd ruinele fumegînde ale lui *Yellow Belly Saloon* fură înecate în apă pompată din lac şi de-abia atunci se întoarse încet la bibliotecă.

Emma rămase acolo pînă la ora închiderii, catalogînd cărţi şi citind cîte o pagină sau două din *Femeia cea mică* atunci cînd avea ocazia. Oamenii intrară şi ieşiră toată după-amiaza, dar niciunul dintre ei nu părea să ştie mai

multe decît Emma despre nenorocirea de la *Yellow Belly Saloon*.Fix la ora cinci ea încuie uşa bibliotecii şi se îndreptă spre casă. Dacă mai exista o singură persoană în tot oraşul, în afara doctorului, care să ştie întreaga istorie, aceea era Chloe.

O peliculă fină de transpiraţie acoperea întregul trup al lui Steven Fairfax, atunci cînd îşi reveni. Văzu un perete tapetat cu floricele albastre şi, o pereche de perdele de dantelă care se încălecau una peste alta. Încercă să se ridice, dar durerea îl opri, presîndu-i coastele precum un pumn gigantic.

Căzu înapoi pe perne murmurînd un blestem şi căutîndu-şi în dreptul şoldului Colt-ul 45 de care nu se despărţea niciodată. Dispăruse laolaltă cu tocul lui cu tot.

Primul impuls a fost să protesteze, dar s-a oprit. Şi oricum, habar nu avea unde se afla, sau ce anume i se întîmplase. Era o şansă a naibii de bună ca fratele său vitreg, Macon, să dea de el în locul acela.

Respirînd cu greutate, încercă să gîndească. Să-şi amintească. Încet, evenimentele zilei începură să-i revină în minte.

Venise în oraş cu trenul, şi-a lăsat calul într-un grajd şi a căutat un loc unde să bea ceva ca să-şi spele praful din gît. A intrat într-un fel de gaură de şobolani numită *Yelow Belly,* pe de o parte din cauza numelui care-l făcea să zîmbească şi, pe de altă parte pentru că era prea al dracului de murdar pentru *Stardust,* care arăta ca un loc pentru gentlemani.

A comandat un whisky şi s-a aşezat la o masă mai îndepărtată, urmînd propria lui lege, de a sta cu spatele la perete, ca nimeni să nu-l poată lua prin surprindere, învăţase lecţia în timpul războiului şi asta îl păstrase nevătămat pînă atunci.

Steven nu luase mai mult de două înghiţituri din whisky-ul lui – îşi aminti de mirarea simţită atunci cînd descoperise că un pahar cu limonadă rece ar fi avut un gust mai plăcut – cînd beţivanul dăduse buzna în bar prin uşa

din spate, cîntînd din toţi bojocii. Nimeni nu i-a dat prea mare atenţie, inclusiv Steven.

Dar cînd omul s-a cocoţat pe o masă şi a început să zbiere un cîntec de *„La mulţi ani"*, atunci l-a băgat şi Steven în seamă. Bătrînul beţivan ţinea în mînă o dinamită.

– Asta-i pentru ziua mea, i-a anunţat el pe oamenii încremeniţi.

Apoi, incredibil, a scos un băţ de chibrit din carîmbul ghetelor şi a aprins fitilul scurt al dinamitei. Cînd bărbatul de lîngă el s-a întins după dinamită, el îşi cînta singur şi sufla fără efect în fitilul aprins, de parcă ar fi fost o lumînare de pe un tort.

Unul dintre bărbaţi reuşi să-i ia dinamita din mînă şi s-o arunce, dar Steven nu-şi mai amintea multe după asta, cu excepţia unui zgomot asurzitor, durere şi apoi întunericul desăvîrşit.

Acum însă, trebuia să afle unde era.

Îşi înălţă capul de pe perna moale care mirosea plăcut a levănţică şi a aer proaspăt.

– Hei! E cineva aici? Cineva!

Nimeni nu răspunse la chemarea lui. Poate că era într-o cameră de hotel şi nu într-o casă. Steven încercă să se întoarcă pe o parte, ca să privească mai bine în jur, dar durerea era prea puternică. Îl forţa să rămînă întins pe spate. Tocmai se lupta să nu leşine din nou, cînd uşa se deschise şi un străin intră în cameră. Steven ar fi tras dacă ar fi avut 45-ul la el, în schimb mîna îi lovi inutil coapsa.

– Linişteşte-te flăcăule, îi zise liniştit bătrînul şi în final Steven observă că acesta ducea cu el o geantă medicală umflată. Sînt aici ca să te ajut.

– Unde e 45-ul meu? îl repezi Steven.

Doctorul ridică din umeri.

– Bănuiesc că acolo unde obişnuieşte Chloe să pună armele, răspunse el.

Doctorul era un bărbat îndesat, de vîrstă mijlocie, cu o chelie strălucitoare, iar pe vîrful nasului avea niște ochelari cu rame de aur.

– N-o să ai nevoie de arme de foc aici. Care-i numele tău, băiete?

Steven încercă să caute un nume fictiv, dar nu putu. Creierul îi era la fel de înghețat ca și un cal mort.

– Steven Fairfax, admise el. Și nu sînt un băiat, la naiba. Am luptat în război, la fel ca și tine probabil.

Răspunsul lui repezit aduse un zîmbet pe fața doctorului care își așeză geanta pe masa de lîngă patul lui Steven.

– Eu sînt doctorul Waverly, spuse el, dar poți să-mi spui Doc. Ai dureri mari?

Steven privi în sus la el:

– La dracu, nu, yankeu afurisit – în viața mea nu m-am simțit mai bine!

Doc rîse.

– Scutește-mă de strigătul rebelilor, Johnny. Războiul s-a terminat de mult. Începu să umple o seringă, ținînd-o în sus la lumina ferestrei cu perdele din dantelă.

– Ce te aduce la Whitneyville?

– Sînt doar în trecere, răspunse Steven încruntîndu-se. Și nu te apropia de mine cu acul ăla!

Doctorul zîmbi din nou:

– Îmi pare rău. Dar se întîmplă ca eu să fiu cel care dă ordine aici. Din fericire pentru tine eu sînt de partea ta.

Cămașa lui Steven era zdrențuită toată, iar doctorul găsi cu ușurință un loc pe brațul lui Steven pe care să-l frece cu alcool. Durerea nu-i îngăduia să se lupte, așa că îndură înțepătura acului.

– Doar puțină morfină, zise Doc Waverly. Trebuie să te mișcăm și să-ți bandajăm coastele, fără să mai menționez cîteva copci puse ici și colo. Crede-mă, o să fii mai fericit adormit.

Steven se simţea deja împins într-un colţ întunecat al minţii. Ca să reziste morfinei nu era bine; oricum era la cheremul celorlalţi.

Se simţi ridicat dur şi, pentru un moment fu copleşit de durere. Apoi, deodată, fu înapoi la Fairhaven, casa tatălui său de lîngă New Orleans, iar el era din nou un copil.

El şi maman stăteau într-o trăsură pe şosea, admirînd de la distanţă casa cea albă, asemănătoare cu un palat. Avea ziduri de cărămidă şi peluze de un verde strălucitor şi putea vedea ridicîndu-se din grădină, o fîntînă ce risipea diamante strălucitoare în înaltul cerului albastru.

– Într-o zi vei trăi aici, unde este locul tău, îi spuse maman tristă, cu accentul ei franţuzesc cîntat. Oui şi tu vei fi un Fairfax – n-o să te mai cheme Dupris.

Aşezat acolo lîngă mama lui, Steven a simţit atunci prima foame adevărată din viaţa lui. Şi nu era de genul aceleia ce putea fi satisfăcută cu mîncăruri delicioase. Era o foame spirituală, de parcă ar fi privit în rai de pe marginile iadului.

Mintea drogată a lui Steven făcu un salt mai departe, ducîndu-l la după-amiaza în care se ţineau funeraliile tatălui său. Stătea în spatele porţilor de fier forjat, privind cum cascheta lui Beau Fairfax era dusă într-un mausoleu de piatră. Acel om nu-l înţelesese niciodată, dar, bătrînul Cyrus, patriarhul numeroasei familii Fairfax, îl văzuse acolo şi se apropia, arătînd foarte demn în costumul lui negru, în ciuda căldurii de vară.

– Tu eşti băiatul lui Monique? îl întrebă.

În timpul acela, Steven avea şaisprezece ani şi fusese la Colegiul *„St. Matthews"*, şcoală pentru băieţi, patru ani la rînd.

– Da, domnule, îi răspunse el bunicului său.

– Mi-a părut rău să aud că Monique a murit din cauza febrei.

Steven îşi goli spiritul împotriva aducerii aminte. New Orleans-ul era ocupat de trupele unioniste, mama lui murise şi nimic nu mai era ca înainte.

– Mulţumesc, domnule.

– Aş vrea ca tu să te întorci la Fairhaven cu mine. Există o menţiune despre tine în testamentul tatălui tău.

Steven îşi scutură capul.

– Nu vreau nimic de la el.

– Ai de gînd să te strecori printre liniile inamice şi să te alături generalului Lee, băiete?

Întrebarea l-a prins pe Stevan cu garda lăsată, poate pentru că era exact ceea ce avea de gînd să facă. Ezita între minciună şi adevăr, dar, în acel moment Cyrus Fairfax deja aflase ceea ce dorea să ştie.

– Nu fii prost, Steven. Lasă lupta asta celor ce ştiu să o poarte.

Steven nu era prea înalt la un metru şi şaptezeci, cît măsura atunci, dar era solid construit şi un expert în apărare. Fusese campion la alergări doi ani la rînd la *St.Matthews*. Îşi trecu o mînă prin părul lung, castaniu, iar ochii căprui îi străluceau de un foc lăuntric cu adevărat franţuzesc, moştenit de la mama lui.

– Pot să bat orice yankeu, izbucni el.

În ciuda sobrietăţii ocaziei, Cyrus începu să chicotească.

– Aş fi pus rămăşag că aşa gîndeşti. Dar spune-mi, de vreme ce burţile astea albastre sînt de atîta timp în New Orleans, cum se face că nu i-ai omorît pînă acum?

Steven simţea cum îi ardeau obrajii.

– Aş fi făcut-o dacă Părintele O'Shay n-ar fi încuiat armele după fiecare lecţie de luptă.

Auzind asta, bărbatul cel bătrîn rîse de-a binelea.

– Vino la Fairhaven, repetă el, după ce se opri din rîs. O să ai parte de toate bătăliile pe care ţi le doreşti acolo. Fratele tău vitreg, Macon, o să te bată probabil o dată sau de două ori, dar cred că o să te descurci după ce o să-ţi faci un plan, o strategie. Se apropie şi mai mult de gardul care îi separa. Macon e genul de şarpe, ştii tu. Trebuie să-ţi supraveghezi spatele cînd eşti în preajma lui.

Steven era intrigat chiar fără voia lui şi, în ziua următoare, cînd o trăsură veni după el, plecă fără să protesteze. De altfel, se convinsese singur că era doar un mod de a evita lecţiile de latină şi, oricum era tot mai curios să-l cunoască mai bine pe acel bătrîn pe care-l ştia mai mult din auzite.

Desigur, Macon se dovedise a fi un ticălos şi un laş, pentru că nu scosese un cuvînt de protest împotriva yankeilor care ocupaseră sala de bal de la Fairhaven şi o transformaseră într-un post de comandă.

Steven a mai rămas acolo doar două luni după aceea şi, cînd a plecat a luat cu el calul pe care i-l dăruise Cyrus împreună cu o uniformă de yankeu şterpelită de la postul de comandă.

În momentul în care a trecut de liniile inamice şi-a scos uniforma aceea care parcă-i ardea pielea şi s-a schimbat în propriile lui haine. O săptămînă mai tîrziu devenise un soldat din armata generalului Lee.

– Hei, domnule! Domnule!

Steven îşi reveni în simţiri, deschise ochii şi văzu o faţă colorată suspendată deasupra lui. Era înconjurată de un păr savant coafat de o nuanţă de roşu mai neobişnuită, dar era prietenoasă.

– Dumnezeu ştie, că, probabil ai vrea să faci o baie mai mult decît orice altceva, îi zise femeia cu vioiciune, dar doctorul a spus că ceva de mîncare te va ajuta mai mult, aşa că ţi-am adus un castron cu supă de pui şi tăieţei.

Steven privi suspicios la tava din mîinile ei şi apoi la pereţii ce se vedeau peste umerii şi pe lîngă trupul ei îmbrăcat în satin. Tapetul de pe pereţi era altul şi patul era aşezat într-o altă direcţie.

– Unde dracu' sînt? întrebă el, ridicîndu-se încet pe perne şi, deşi mişcarea era anevoioasă nu mai era imposibilă.

– La mine acasă, răspunse femeia. Numele meu este Chloe Reese şi Doc mi-a spus că tu eşti Steven Fairfax, aşa că nu mai e nevoie să te prezinţi.

– Ce uşurare, remarcă Steven cu sarcasm.

Stomacul îi ghiorăia; dorea să mănînce ceea ce îi oferea ea.

Chloe zîmbi:

– Nu e nevoie să fii obraznic. Şi de altfel dacă nu aş fi fost eu şi cu fetele mele, ai fi putut acum să zaci în spatele magazinului alimentar, în loc să stai aşezat confortabil în patul ăsta.

El acceptă tava şi începu să mănînce, de-abia atunci observînd bandajele din jurul coastelor şi pansamentele de pe stomac şi amîndouă braţele. „La naiba" mormăi el, întrebîndu-se cît timp va dura pînă cînd va putea părăsi oraşul. Macon ar fi putut să-i dea de urmă aici.

– Unde e pistolul meu? întrebă el, vorbind cu gura plină.

– În mod sigur nu ai manierele pe care mă aşteptam să le aibă un adevărat sudist, remarcă Chloe examinîndu-şi unghiile. Este încuiat undeva jos, la parter. Eu nu admit arme de foc în casa mea.

Steven termină grijuliu de mestecat şi de înghiţit. Nu putea spune că nu era în pericol, pentru că Chloe ar putea descoperi că este căutat şi, dacă cineva s-ar uita prin afişele din biroul şerifului, el ar putea sfîrşi la capătul unei frînghii. Din nefericire, îşi dăduse numele doctorului, în timp ce garda îi era lăsată în jos.

– Ei bine doamnă, spuse el, adevărul e că sînt un om al legii şi trebuie să am mereu pistolul la îndemînă.

– Dacă eşti un om al legii, contră Chloe, atunci unde ţi-e insigna?

Steven încercă să gîndească în viteză. Pentru un Firfax, nu era un mincinos grozav.

– Probabil că am pierdut-o în timpul exploziei.

Chloe nu părea prea convinsă.

– Totuşi n-am să te las să minţi aici cu o armă în mînă, domnule Firfax. Asta este o casă respectabilă.

Steven îşi termină mîncarea şi Chloe, care stătuse într-un fotoliu de lîngă pat, se ridică să-i ia tava.

– Cît e ceasul? vru el să ştie.

Întunericul ce se zărea la ferestre putea fi înserare sau zori de zi.

– Şase şi jumătate seara, răspunse scurt Chloe. Apoi făcu un semn cu capul spre un scaun pe care erau aşezate rămăşiţele hainei lui: ceea ce am găsit pe tine sau lîngă tine am pus în buzunarele hainei. Şi nu era nici o insignă.

Cu asta, ea traversă camera şi ieşi închizînd uşa în spatele ei.

Steven se lăsă înapoi pe perne în lumina pîlpîitoare a lămpii cu petrol şi se întrebă cît de aproape era Macon, ca să-l prindă singur, într-o cameră cu floricele pe pereţi, incapabil să se apere.

Fulton îşi aşează mîna grea pe genunchiul Emmei, acolo în marele salon dublu al lui Chloe, dar ea i-o îndepărtă rapid.

– Pe ochii lui Dumnezeu, Emma, se plînse Fulton şoptit, sîntem ca şi logodiţi!

– Nu e frumos să vorbeşti de anatomia Domnului, îi zise Emma înţepată, privind cu atenţie la broderia din faţa ei, înainte să înfigă acul. Şi dacă nu-ţi ţii mîinile la locul lor, va trebui să pleci acasă.

Fulton oftă exagerat.

– Şi cînd te gîndeşti că o fată ar trebui să înveţe cîte ceva, trăind în aceeaşi casă cu Chloe Reese.

Ochii albaştri ai Emmei erau plini de furie cînd şi-i întoarse spre Fulton.

– Cum?

– Ei bine, voiam doar...

– Ştiu ce voiai să spui, Fulton.

– Un bărbat are şi el dreptul din cînd în cînd la un sărut, atunci cînd are de gînd să-şi împartă restul vieţii cu o femeie!

Emma îşi îngustă ochii, plănuind să-l pună la punct în privinţa remarcii lui, dar înainte de a putea vorbi, Fulton o îmbrăţişă şi îşi lipi gura uscată de a ei.

Ea se înfioră,întrebîndu-se de ce Dumnezeu acele romane romantice englezeşti vorbeau despre săruturi ca despre ceva absolut minunat iar atunci cînd nu se putu elibera, îl înţepă pe Fulton în mînă cu acul de cusut.

El urlă şi se retrase, lovindu-şi mîna de parcă ar fi fost un gîndac acolo.

– La naiba cu tot şi cu toate! lătră el.

Emma calmă, îşi reluă lucrul la broderie. Era ceva drăguţ în roz, mov şi nişte flori albe, parcă înfiorate de răsuflarea unui copil. Nu era bine să laşi un bărbat să devină prea posesiv.

– Noapte bună, Fulton.

Bosumflat, Fulton se ridică.

– Nu vrei măcar să-mi faci onoarea să mă conduci pînă la poartă? mormăi el.

Gîndindu-se la ce avantaje ar avea dacă într-o bună zi s-ar mărita cu el, Emma îşi ascunse un oftat, băgă acul în broderie şi se ridică în picioare. Luîndu-l de braţ, îl conduse pînă la poartă.

Noaptea era plină de stele şi înmiresmată de briza laculuí din apropiere, iar Emma avu o tresărire de romantism. Se ridică pe vîrful picioarelor şi îl sărută pe Fulton pe obraz.

El părea foarte mulţumit.

Apoi îi mîngîie mîna rănită şi se scuză:

– Îmi pare rău că te-am înţepat cu acul.

Fulton îi prinse mîna în mîna lui şi i-o ridică la gură. Îi sărută degetele blînd şi senzaţia gîdilătoare o făcu să tremure, deşi tot nu simţea lucţurile acelea plăcute pe care le promiteau romanele. Iar cuvintele lui erau oricum, dar nu poetice:

– Un bărbat are anumite nevoi, Emma, spuse el după ce tuşi zgomotos. Sper din suflet că nu vei fi la fel de rezervată şi în camera noastră nupţială.

Emma îi aruncă un zîmbet dulce, dar vocea ei îi era rece cînd îi spuse din nou:

– Noapte bună!

Ea nu credea că era nevoie să-i reamintească faptul că mai întîi va trebui să anunţe oficial logodna.

Şovăitor, Fulton plecă, deschizînd poarta şi dispărînd în josul străzii. Emma se grăbi să intre din nou în casă şi să o caute pe Chloe.

O găsi pe mama sa adoptivă în salonaşul cel mic, ascultînd acordurile delicate ale unei cutii muzicale, cu o expresie visătoare pe faţa artistic fardată.

Cînd Chloe o văzu pe Emma, închise capacul de fildeş al cutiuţei şi zîmbi.

– Bună, scumpo. A plecat Fulton?

– Da, răspunse Emma, aranjîndu-şi fustele înainte de a se aşeza pe scaunul din faţa lui Chloe.

– Doamne! Nu-mi vine să cred că te întîlneşti cu babuinul ăla nesuferit!

Emma era obişnuită cu remarcile dure ale lui Chloe, dar nu o deranjau. Şi într-adevăr şi ei i se părea că Fulton era cîteodată nesuferit.

– E un gentleman, spuse ea, încercînd să uite de faptul că a trebuit să-l înţepe ca el să-şi retragă mîinile de pe corpul ei. Povesteşte-mi despre explozia de la bar. Am aşteptat toată după-amiaza ca să aflu ce s-a întîmplat.

Chloe oftă plictisită.

– Bătrînul Freddy Fiddengate îşi serba ziua de naştere. Şi-a pus o dorinţă şi a suflat într-o dinamită, dar flacăra nu s-a stins.

Ochii Emmei erau larg deschişi şi o mînă şi-o ţinea la gură.

– A fost cineva omorît?

– Nu, dar avem un tip sus la etaj, care a fost rănit destul de rău. Doc spune că are nişte coaste rupte şi s-a cam tăiat în sticla spartă.

Emma se înfioră imaginîndu-şi un biet nenorocit zăcînd la etaj, în una din camerele de oaspeţi ale lui Chloe şi suferind.

Chloe continuă cu enumerarea:

– Charlie Simmons are un picior rupt – stătea la bar ca de obicei, îmbătîndu-se cu whisky-ul ăla contrafăcut pe care-l vînd ei acolo şi Philo De Angelo a pierdut două degete de la picior. Toţi ceilalţi s-au ales doar cu sperietura şi cîteva tăieturi pe ici şi pe colo.

Atingînd uşor mîna lui Chloe, Emma îi spuse încet.

– Eşti extenuată. De ce nu te duci la culcare şi eu o să-ţi aduc un pahar cu lapte cald.

Chloe se strîmbă:

– Ştii foarte bine că nu-mi place laptele. Şi, de altfel, trebuie să mă întorc la *Stardust*, să văd dacă e totul în regulă. Trebuie să mă gîndesc şi la fetele mele, doar ştii.

Emma ştia dintr-o lungă experienţă că nu o putea face pe Chloe să se răzgîndească, dacă-şi punea ceva în cap.

– Foarte bine, atunci du-te. O să beau eu laptele cald.

Ridicîndu-se din scaun, Chloe dădu din cap cu mirare.

– Eşti la fel de sîcîitoare ca o femeie bătrînă şi ştirbă. Ar trebui să fii afară, sub clar de lună, lăsînd vreun tip frumos să te sărute şi să te ţină de mînă. Şi nu mă refer la bancherul acela idiot.

– N-am nici cea mai mică dorinţă să fiu sărutată, spuse repede Emma, deja în drum spre scări.

– Asta-i o parte a problemei, şuieră Chloe. Eu personal cred că încerci să arăţi lumii că nu eşti asemenea mie.

Emma se opri la mijlocul scărilor. În ciuda faptului că era patroana unui bordel, probabil că nu exista un suflet mai bun ca al lui Chloe în toată regiunea.

– Nu-mi pasă de ce cred oamenii, replică ea, dar ştia că era o minciună şi la fel ştia şi Chloe.

Capitolul 2

Lumina lumînărilor pîlpîia în camera spaţioasă a Emmei, în timp ce ea termina preparativele pentru culcare. Lampa cu petrol ar fi dat o lumină mai bună, dar strălucirea uşoară a lumînărilor o făcea să se simtă precum Jane Eyre. Îşi putea imagina cu uşurinţă că domnul Rochester era jos în salon.

Fredonînd încetişor, ridică sfeşnicul şi ieşi să arunce o privire sărmanului nenorocit, care se afla în camera de oaspeţi.

Ştia că nu va închide un ochi dacă mai întîi nu l-ar vedea. Era o faptă creştinească în fond.

Emma mergea cu atenţie ca să nu verse ceară pe covoare şi să provoace astfel mînia lui Daisy, menajera şu bucătăreasa lui Chloe.

Cînd ieşi din cameră se opri ca să audă vreun sforăit, dar nu auzi nimic. Deschise prima uşă de cealaltă parte a holului, chiar vis-vis de camera ei şi păşi tăcută în camera de oaspeţi.

Emma putu vedea o formă nedesluşită întinsă în pat, dar nu auzi nici o răsuflare şi asta o îngrijoră. Dacă se lua după ceea ce îi spusese Chloe, majoritatea bărbaţilor sforăie atunci cînd dorm.

Se apropie puţin cîte puţin de pat.

– Domnule? şopti ea nevrînd să-l sperie pe bietul rănit. Domnule, eşti treaz?

Nu se auzea nici un sunet de la pacient.

Emma stătea acum chiar lîngă pat. Aplecă puţin luminarea ca să-i vadă mai bine chipul şi inimaginabilul se produse. Flacăra lumînării atinse bandajele de pe pieptul omului şi acestea se aprinseră.

Omul se trezi înjurînd de mama focului şi sunetul o scoase pe Emma din perplexitate. Folosindu-şi palmele, începu să stingă flăcările.

Străinul invizibil urlă, apoi îi şuieră:

– Pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă să ard!

Emma continuă să-l bată pînă cînd şi ultima licărire de foc se stinse, apoi se întoarse şi aprinse de la lumînare lampa cu petrol. Această lumină strălucitoare dezvălui un bărbat frumos de aproape treizeci de ani, cu pieptul şi braţele acoperite de pansamente şi coastele bandajate strîns cu ceea ce păreau să fie fîşii dintr-un cearşaf vechi.

De fapt, el era acelaşi bărbat pe care Emma îl întîlnise la gară, lîngă tren, ceva mai devreme în aceeaşi zi şi ea simţi stomacul ridicîndu-i-se în gît cu un fel de teroare dulce.

– Îmi pare foarte rău, îi zise Emma fără suflu.

Omul nu părea prea receptiv la scuzele ei. Ochii lui maro-verzui scăpărau de furie cînd se ridică în capul oaselor şi, chiar la lumina lămpii, Emma putu vedea că se albise de durere.

– Am cunoscut odată pe cineva ca tine. Era un paznic dintr-o închisoare yankee.

Emma trase un scaun, ignorînd remarca lui atît de nepoliticoasă.

– Mi-e teamă că va trebui să schimbăm bandajele astea, spuse ea. Şi de vreme ce Doc Waverly nu este disponibil la ora asta, ar fi bine s-o fac chiar eu.

El o privi neîncrezător.

Emma oftă.

– Am spus că-mi pare rău, nu?

Acum el o privea din nou cu atenţie.

– Cine eşti tu?

– Numele meu este Emma Chalmers, răspunse Emma ţinîndu-şi mîinile în poală. Ne-am mai întîlnit oarecum în viteză şi azi dimineaţă. Cine eşti tu?

El îşi trecu o mînă prin părul castaniu transpirat şi prăfuit.

– Steven Fairfax.

– Cum te mai simţi, domnule Fairfax?

– La naiba, foarte bine. Am venit în locul ăsta blestemat căutînd ceva de băut şi o... băutură... şi o sfîrşesc pe jumătate într-o explozie declanşată de un beţiv care îşi serba ziua de naştere. Apoi vii tu şi îmi dai foc...

– Of, mai opreşte-te cu plîngerile, îl întrerupse Emma nerăbdătoare. Nu eşti singurul bărbat care a fost prins într-o explozie. Acum, hai să ne descotorosim de bandajele astea.

Fairfax se încruntă la ea şi îşi trase păturile pînă la bărbie.

– Îl voi aştepta pe doctor să fie disponibil, dacă nu te deranjează.

– Ba mă deranjează, îi spuse Emma cu o voce fermă în timp ce se ridica din scaun. Mă întorc imediat.

Cu asta, îşi luă sfeşnicul şi părăsi camera. Cînd se reîntoarse, avea la ea cîteva cearşafuri de in, împreună cu foarfeci şi pansamente şi o sticlă cu laudanum pe care o primise de la Doc Waverly pentru durerile lunare.

Ignorînd privirile ostile ale lui Steven, aşeză medicamentul pe noptieră, lîngă lampă şi întinse celelalte lucruri la picioarele patului. Oţelindu-se singură împotriva mirosului şi a rănilor ce puteau fi sub acele bandaje, Emma începu să le taie, proces pe care domnul Fairfax îl îndură cu o linişte ameninţătoare.

Pieptul omului avea mai multe tăieturi decît modelul pe care Emma îl brodase cu o lună în urmă şi rănile arătau înfiorător. Şi nici nu era de mirare, de vreme ce Doc Waverly nu se deranjase să le spele, înainte să îşi atace pacientul cu acul.

După ce îndepărtă toate pansamentele, cu excepţia bandajelor din jurul coastelor, Emma se îndepărtă puţin de pat.

– Va trebui să-ţi fac o baie cu buretele, domnule Fairfax, înainte de a continua. E pericol să te infectezi.

Spre marea ei surpriză, oaspetele cel recalcitrant o privea atîfel acum – ochii cei neastîmpăraţi îi străluceau de maliţiozitate şi vocea îi era joasă, mîngîietoare.

– Şi cît mă costă asta? Baia cu buretele vreau să spun?

Emma se încruntă nedumerită.

– Cît costă?

Fairfax îi zîmbi, arătîndu-şi dantura frumoasă, pe care Emma şi-o amintea de la prima întîlnire. Arăta mai mult ca un gentleman cînd zîmbea aşa, decît ca un vagabond în căutarea norocului.

– Ştii tu.

Emma nu avea timp ca să dezbată chestiunea.

– Îmi pare rău, îi spuse ea în drum spre uşă. Mi-e teamă că nu înţeleg.

Ea părăsi din nou camera şi se întoarse cu un lighean cu apă fierbinte, săpun, burete şi un prosop.

– Chiar că ai o grămadă de necazuri, domnule Fairfax.

– Steven, o corectă el.

Emma îl privi zăpăcită.

– Steven.

– Pot să-ţi spun Emma?

– Nu, replică Emma stînjenită de familiarismul lui. Bineînţeles că nu poţi. Nu e tocmai potrivit.

El rînji de parcă ea tocmai îi spusese ceva foarte amuzant.

– Potrivit? repetă el şi chicoti.

Emma înmuie buretele şi se apucă să-l cureţe cît de bine putu. Şi, desigur că nu dorea să aibă de-a face cu oricare altă parte a anatomiei lui, cu excepţia braţelor şi a pieptului.

– Sînt bani acolo, în buzunarul hainei, zise el pe cînd Emma săpunea buretele.

– Doamne! exclamă Emma neinteresată. Vei dori să-ţi cumperi un alt set de haine. Îţi cumpăr eu bucuroasă alte haine, mîine, cînd mă voi întoarce acasă de la bibliotecă.

El o privi cu ochi strălucitori.

– Cît, timp ai lucrat aici?

Emma puse de o parte buretele.

– Să lucrez aici? Eu nu lucrez aici – eu sînt bibliotecara oraşului. Asta este casa mea.

Cînd auzi asta, Steven scăpă un hohot de răs înăbuşit.

– Eşti bibliotecară? Asta-i o chestie nouă.

Emma se apucă să taie un cearşaf în fîşii.

– O ce nouă?

– Ascultă, cînd termini cu bandajele astea, nu mi-ar strica şi puţină distracţie. Ea îşi continuă lucrul, rebandajîndu-i braţul stîng.

– Avem nişte whisky jos în salon, dar probabil că n-o să ai nevoie de el pentru că laudanumul te va adormi. Poate că aş putea să-ţi citesc un timp, sau...

– Să-mi citeşti? Ce fel de loc e ăsta?

– E o casă, domnule Fairfax, răspunse Emma, terminînd un braţ şi apucîndu-se de celălalt.

Din fericire, pacientul nu prezenta arsuri grave, deşi o parte din părul de pe piept îi dispăruse.

– Locuieşti aici, nu?

– Sigur că da. De ce crezi că mă învîrt pe aici în cămaşă de noapte şi capot?

El se simţea nedumerit.

– Şi atunci, pentru care motiv i-ai dat foc unui om inocent?

Emma terminase cu pansatul şi inspecta bandajele din jurul coastelor. Erau puţin arse în unele locuri, dar ea nu voia să i le scoată de vreme ce totul părea să fie în regulă.

– Pari să fii unul din acei oameni ranchiunoşi, nu-i aşa domnule Fairfax?

– Steven.

– Steven, atunci.

Ea turnă laudanumul într-o lingură pe care i-o întinse.

– Nu glumeşti, nu-i aşa? întrebă el, acceptînd ascultător medicamentul şi strîmbîndu-se. Ce naiba se întîmplă aici, miss care ţi-o fi numele?

Emma era nedumerită. Pînă la urmă chiar nu conta că făcuse totul ca să-şi repare greşeala.

– Despre ce anume să glumesc?

El începu să rîdă din nou.

– Chiar eşti bibliotecară! exclamă el rîzînd şi mai tare.

Emma se gîndea că probabil era oarecum nebun.

Probabil că scăpase din vreun azil de cine ştie unde. Se îndepărtă de pat.

Steven Fairfax îşi recăpătă cumpătul, deşi cu un mare efort.

– Şi ce-i cu femeia care a fost aici mai devreme? Ce e, vreo profesoară?

În sfîrşit se dumiri şi Emma la ce anume se gîndise domnul Fairfax. Probabil că o văzuse pe Chloe în hainele ei de lucru. Îşi îndreptă spatele, se întinse pe toată lungimea ei de un metru şi şaizeci de centimetri şi îl fixă cu o privire aspră.

– Dacă nu erai atît de grav rănit, îi zise ea tărăgănat, te-aş fi pocnit.

Laudanumul începuse să-şi facă efectul şi domnul Fairfax căscă cu poftă.

– Păi deja mi-ai dat foc şi apoi ai încercat să mă omori în bătaie. O simplă palmă ar fi chiar reconfortantă.

Furia o copleşi pe Emma reflectîndu-i-se mai ales în priviri.

– Nu trebuie să-ţi faci griji, domnule Fairfax. Vei fi în siguranţă în ceea ce te priveşte, de acum încolo.

– E îmbucurător.

Emma aproape ajunsese în dreptul uşii, cînd datoria o opri.

– Ai nevoie de oala de noapte?

– Da, răspunse scurt Steven.

Emma se repezi înapoi la pat şi se întinse după oala de porţelan chinezesc de dedesubt, apoi i-o aşeză fără menajamente în poală.

– Noapte bună, domnule Fairfax, spuse ea, stingînd lampa dintr-o suflare şi ieşind din cameră.

Strîngînd din dinţi de durere, Steven aşeză oala de noapte pe podeaua de lîngă pat şi se lăsă să cadă înapoi pe perne.

Emma.

Zîmbi în întuneric, gîndindu-se cum se purtase ca un prost. Din cauza lui Chloe, el presupusese că era într-o casă de curve şi o luase pe Emma drept o floare tînără şi proaspătă din buchetul madamei. Iar ea de fapt era bibliotecară şi se vedea foarte clar că nu permisese nici unui bărbat să pună mîinile pe ea.

Steven era bucuros că era aşa, chiar dacă totuşi o parte din el îşi dorea consolarea tandră pe care i-ar fi adus-o o curvă.

Închise ochii şi îşi aminti cum era cînd îl spăla ea. Doar gîndindu-se la asta, se întări şi îşi aranjă picioarele cît mai comod, punîndu-se în acord cu noua stare de lucruri.

Fu uluit cînd uşa se dechise din nou, doar puţin.

– Domnule Fairfax?

Era vocea Emmei.

El luă în considerare ideea de a se preface că adormise, în speranţa că ea ar veni să stea la căpătîiul lui, dar se hotărî să nu mintă. Din cîte ştia, ea avea o lumînare în mînă.

– Da?

– Doar mă întrebam – ei bine – suferiţi?

– Da, răspunse el cinstit.

Dunga de lumină din cadrul uşii se lărgi.

– Laudanumul nu v-a ajutat?

Mişcat de grija ei, Steven răspunse cinstit.

– N-a avut cînd, miss Emma.

Ea intră în cameră, ţinînd în mînă o lampă cu petrol de data asta şi Steven nu se putu abţine să nu se gîndească ce nenorocire ar fi provocat lampa.

Dar Emma aşează lampa pe noptieră, lîngă cealaltă şi se aşează din nou în acelaşi scaun. Steven observă că ţinea o carte în cealaltă mînă.

– Îmi pare rău că am fost aşa de necioplită în legătură cu oala de noapte, se scuză ea.

Steven de-abia îşi stăpîni un hohot de rîs, cînd îi văzu expresia de demnitate rănită. Politeţea ei excesivă îl intimida, îl făcea să-şi dorească să scoată la iveală pisica sălbatică din ea, ascunsă de întreaga lume şi, poate chiar de ea însăşi.

– Şi mie îmi pare foarte rău că am fost necioplit, răspunse el, ascunzîndu-şi amuzamentul printr-un zîmbet prietenos.

– M-am gîndit că poate ţi-ar place să-ţi citesc.

– E foarte amabil din partea dumitale, miss Emma. Şi ce carte e asta?

Faţa ei nefardată strălucea în lumina lămpii, iar vocea ei era caldă şi uşor răguşită. Pentru un scurt moment, Steven îşi dori ca ea să fi fost femeia uşoară, pe care o bănuise el la început.

– *Femeia cea mică,* îi zise ea cu entuziasm. E cartea mea preferată – am citit-o de nenumărate ori.

Steven auzise de carte şi se gîndi că nu avusese niciodată dorinţa s-o citească, dar nu-i putu spune asta. Putea vedea acum, că exista ceva foarte fragil în Emma şi un cuvînt de batjocură putea răni sau distruge acel ceva.

– Şi de ce îţi place aşa de mult?

Ea îşi muşcă uşor buza de jos.

– Bănuiesc că din cauză că e vorba despre surori. Sînt patru: Meg, Amy, Jo şi Beth.

Parcă ar fi nume de tîrfe, gîndi Steven, dar păstră sarcasmul pentru el. Nu prea îl interesa să audă despre nici o femeie mică, dar voia să asculte vocea Emmei. Ea

deschise cartea uzată, îşi drese glasul cu delicateţe şi începu să-i citească despre cele patru fete.

– N-am cunoscut niciodată pe cineva care să-i spună mamei lui „măicuţă", observă Steven cînd Emma termină de citit primul capitol şi se opri să răsufle.

– E destul de obişnuit în est, răspunse ea oarecum defeinsiv.

Amintindu-şi că şi el îi spunea mamei sale pe franţuzeşte, maman, Steven aprobă din cap, deşi n-ar fi admis în ruptul capului că de-abia aştepta următorul capitol.

– Tu ai vreo soră? îl întrebă Emma cu ochi mari şi trişti.

Steven ar fi vrut s-o consoleze, dar nu îndrăzni. Şi, de altfel, aproape că a numit-o tîrfă puţin mai devreme, desigur din greşeală şi, în ciuda spălatului cu buretele, bănuia că mirosea ca un catîr mort de o lună.

– Nu, răspunse el repede. Dar am un frate.

Nu intră în detalii pentru că nu voia să vorbească despre Macon. Sau despre Nathaniel, un văr care trăia la Fairhaven după ce-şi pierduse părinţii şi care era atît de tînăr încît Steven de-abia îl cunoştea. Nat nici măcar nu se născuse cînd Steven intrase în armată.

Emma oftă, cu o expresie tristă întipărită pe faţă. Părea tînără şi foarte vulnerabilă, aşa cum stătea acolo, îmbrăcată în capot, cu părul ei blond-roşcat împletit într-o coadă care-i cădea pe un umăr. Steven se întreba cum de putuse s-o ia drept altcineva decît ceea ce era ea – o inocentă de abia trecută de adolescenţă.

Cumva el simţi că era destul de singură pe lume şi lucrul acesta îl duru mai tare decît toate rănile.

– Îţi mulţumesc că ai revenit ca să mă înveseleşti, miss Emma.

Ea îi zîmbi distrată, de parcă gîndul ei era în altă parte şi se ridică de pe scaun.

– Atunci, noapte bună, din nou, îi spuse şi apoi plecă luînd lumina cu ea.

Întorcîndu-se în camera ei, Emma stinse lampa, aşează cartea preferată lîngă ea şi se urcă în pat. Se aştepta să se gîndească la Lily şi la Caroline, ca întotdeauna cînd citea *Femeia cea mică,* dar acum, mintea îi era ocupată de Steven Fairfax.

Se vede bine că individul nu era un tip respectabil, îşi spuse singură cu bărbia ridicată provocator, în timp ce se cuibărea între cearşafuri.

Gîndurile Emmei se întoarseră la baia cu buretele pe care i-o făcuse înainte să-l bandajeze din nou. Muşchii de pe pieptul şi braţele lui erau tari şi netezi şi arşi de soare...

Trase în sus cuverturile şi îşi forţă gîndurile să se întoarcă la Fulton. Era singurul lucru decent pe care-l putea face, de vreme ce se întîlnea cu acest om de luni de zile. N-a avut de lucru atunci cînd l-a îmbăiat pe Steven Fairfax.

Pînă acum ea nu văzuse braţele goale ale lui Fulton şi, cu siguranţă nici pieptul, deci, nu putea face o bună comparaţie între cei doi bărbaţi. Obrajii i se îmbujorară pe întuneric, în timp ce-şi dezbrăca mental logodnicul.

Şi nu avea nevoie de imaginaţia ei bogată ca să-şi spună singură că Fulton probabil era alb şi moale la atingere, ca o femeie.

Cu un geamăt de exasperare, Emma se întoarse pe o parte şi-şi trase păturile peste cap. Steven Fairfax nu era altceva decît un rătăcitor, – poate că era chiar căutat pentru încălcarea legilor – şi, faptul că l-a spălat nu a fost un lucru pe care l-ar fi făcut o doamnă.

Şi totuşi, mai era şi felul acela în care zîmbea. Şi acea strălucire maliţioasă din ochi, ce ascundea durerea pe care o îndura. Şi felul acela în care vorbea, moale, cu un puternic accent sudist – era ca şi cum ai fi ascultat cum cade o ploaie caldă de vară pe acoperişul unei sere.

Emma respiră adînc, exasperată de proiecţia ei, apoi aruncă pătura de pe ea şi părăsi patul pentru a se aşeza la fereastra cu vedere spre lac.

Pe o noapte cu lună, apa putea fi magică, dar în seara aceea era doar o umbră întunecată, nedesluşită, care nu-ţi oferea nici o alinare.

Odihnindu-şi fruntea de geam, Emma oftă din nou. Ce avea acest Steven Fairfax, de o tulbura atîta?

Primul lucru pe care-l făcu Emma de dimineaţă, după ce se îmbrăcă şi-şi aranjă părul, a fost să meargă să-l vadă pe Steven.

El îi zîmbi şi, deşi era neras şi părul îi era ciufulit, inima Emmei începu să bată mai repede.

– Ţi-aş putea aduce micul dejun, dacă vrei, spuse simţindu-se neobişnuit de timidă.

Steven scuturâ din cap şi o măsură uşor cu privirea. Iar ochii lui parcă o ardeau.

– Mulţumesc, dar eu nu mănînc niciodată înainte de amiază, răspunse el.

– Cafea? insistă Emma, nedorind să plece de acolo, deşi nu mai avea nici un motiv ca să mai stea.

– E foarte drăguţ din partea ta, zise el, iar Emma luă afirmaţia lui drept acceptare.

Se grăbi să coboare în bucătărie şi, ignorînd-o pe Daisy, turnă o cană de cafea fierbinte.

Cînd se întoarse în camera de oaspeţi, Steven adormise din nou.

Emma se reîntoarse în bucătărie. Daisy era tot acolo, aruncînd expertă clătitele în tigaie. O negresă zdravănă, cu o personalitate puternică, Daisy, avea mai multe de spus despre cum trebuie condusă o gospodărie, decît Emma şi Chloe la un loc.

– Nu ştiu de ce miss Chloe a fost de acord să aducă un străin în casa asta, bombăni femeia fără să-şi ridice privirile din tigaie. Îţi spun, nu-mi place deloc cum arată omu' ăsta.

Soarele intră atunci în casă prin ferestre, făcînd să sclipească apele de un albastru adînc ale lacului din spate.

– Nu te mai agita, Daisy, o povăţui Emma cu bun simţ, turnîndu-şi o cană de cafea din cafetiera de porţelan chinezesc ce se afla în mijlocul mesei. E o zi atît de frumoasă.

– Ba, dacă eu vreau să mă agit, mă agit, murmură Daisy, aducînd la masă platoul cu clătite şi trîntindu-l în faţa ei. Şi bănuiesc că o să trebuiască să-l punem pe picioare din nou pe individu' ăla bun de nimic.

Emma zîmbi:

– Bineînţeles. Este rănit.

– Ei bine, asta nu-i vina mea, punctă ea, întorcîndu-se la plita ei.

Emma luă o clătită – era peste puterea ei de înţelegere de ce Daisy gătea întotdeauna ca pentru un regiment – şi o unse cu unt.

– Îl aduci pe bancheru' ăla la cină diseară? o iscodi Daisy.

Emma zîmbi.

– Nu prea cred, Daisy. Lui Fulton nu-i place să iasă în serile din timpul săptămînii. El spune că asta se interferează cu concentrarea lui pentru ziua următoare.

– Ce m-aş mai interfera eu cu concentrarea lui, mormăi Daisy în timp ce trebăluia între plită şi chiuvetă. L-aş păli exact în moalele capului cu tigaia...

Emma aproape că se înecă cu clătita.

– Zău aşa, Daisy, îi zise ea ascunzîndu-şi zîmbetul, o persoană străină habar n-ar avea că eşti o bună creştină după felul în care vorbeşti. Ce-ar spune Reverendul Hess dacă ar auzi una ca asta?

– Cred c-ar spune că-s o femeie bătrînă şi că ar fi bine să fiu lăsată în pace.

– Domnul Fairfax doarme şi nu vrea nici un fel de dejun. Dar totuşi, n-ar fi rău să treci şi să vezi ce face, ceva mai tîrziu.

– O să mă duc să văd ce face, o asigură Daisy. Şi-o să-i dau o scatoalcă cu mîna mea cea neagră, asta-i ce-o să fac!

Emma nu era deloc îngrijorată, de vreme de ştia că sub toată îmbufnarea şi mormăielile ei, Daisy Putnam era la fel de blîndă ca o mieluşea.

– Bine, răspunse Emma, ducîndu-şi farfuria la chiuvetă. Atunci dă-i o scatoalcă şi din partea mea.

Daisy îi răspunse cu rîsul ei sonor, iar Emma se grăbi să ajungă la uşa din faţă.

Primăvara se simţea în aer, iar pasul ei era vioi în timp ce mergea de-a lungul trotuarului umbrit de arţari spre centrul oraşului. Casa lui Chloe, cu numeroasele ei camere, cu veranda şi grădina ei spaţioasă, era una dintre cele mai frumoase din oraş. De fapt, exceptînd casa de la fermă a lui Big John Lenahan şi a conacului Whitney, era cea mai frumoasă casă din comitat.

Fusta înfoiată a rochiei de satin albastru cu care era îmbrăcată Emma, fîşîia în timpul mersului şi, astăzi îşi strînsese părul într-un fel de coc, în loc să-l lase într-o coadă împletită pe spate ca de obicei. La gît purta o broşă delicată cu camee, pe care Chloe i-o dăruise de Crăciunul trecut şi din cînd în cînd îşi ciupea obrajii pentru a le da mai multă culoare.

Se minună cînd trecu pe lîngă *Yellow Belly Saloon*. Faţada încă zăcea împrăştiată în mijlocul străzii, deşi oameni înarmaţi cu ciocane şi şurubelniţe încercau să o reansambleze, iar înăuntru, pianul şi barul deveniseră doar nişte caricaturi a ceea ce fuseseră odinioară, zgîrieturi traversau masa de joc şi poza femeii goale, atît de detestate de prebiterieni, avea tot trupul ars, aşa că doar capul mai rămăsese vizibil.

Soarta fusese de partea prezbiterienilor.

Emma trecu de cealaltă parte a străzii şi ar fi intrat în bibliotecă dacă Callie Visco n-ar fi ieşit de la *Stardust Saloon,* îmbrăcată într-o rochie scurtă de satin roz, ciorapi negri şi cu un şal albastru pe umeri.

– Bună, miss Emma, o salută ea. Şi după ce privi în amîndouă părţile pentru a se asigură că nu le priveşte

nimeni, îi întinse cartea pe care o împrumutase cu o zi înainte. Ai putea să-mi mai dai una aşa ca asta? întrebă ea şoptit.

Emma zîmbi.

– Nu ştiu de ce vrei să păstrezi asta în secret, Callie. Nu e nimic rău în faptul că îţi place să citeşti.

Callie ridică din umerii micuţi. Îşi pictase o aluniţă sub ochiul drept şi părul galben îi înconjura faţa în bucle mari.

– Celelalte fete ar putea crede că am prea mult timp la dispoziţie, sau cam aşa ceva, replică ea scuturînd din cap.

– Bine atunci, răspunse Emma şoptind conspirativ ca şi Chilie, să ieşi cînd o să mă vezi trecînd la amiază, în drum înapoi spre casă pentru prînz. O să aduc o carte cu mine.

Callie zîmbi mulţumită. Era imposibil să-i ghiceşti vîrsta, aşa fardată cum era, dar Emma bănuia că avea peste treizeci de ani.

– Mulţumesc, miss Emma.

Emma descuie grăbită biblioteca şi păşi înăuntru. Nu intrase de mai mult de cinci minute cînd apăru Fulton, îmbrăcat pentru lucrul la bancă şi jucîndu-se cu lanţul de la ceas. Era întotdeauna semn rău cînd Fulton făcea acest gest.

– Am auzit că Chloe ţine un bărbat în casă, spuse el bătos. Şi acum, Emma, tu ştii că nu mă deranjează Big John Lenahan mai trece pe acolo din cînd, dar există o limită...

– Nu este casa ta, Fulton, îl puse la punct Emma.

Fullton era atît de năucit de întrerupere, încît i se înroşiră urechile.

– Consideră că e ca şi a mea şi nu-mi place ideea ca logodnica mea să doarmă sub acelaşi acoperiş cu cineva care s-a oprit pentru o băutură la *Yellow Belly Saloon*.

Emma merse pînă la uşă şi începu să strîngă cărţile aduse înapoi. Avu grijă să-şi ascundă zîmbetul.

– Nu sînt logodnica ta, Fulton, îi reaminti ea dulce.

– Cine e? Care e numele lui?

Un anume instinct o făcu să ascundă identitatea lui Steven.

– Doar un trecător, spuse ea, ducînd cărţile la biroul ei şi apucîndu-se să le sorteze. O să plece curînd.

– Ei bine, aşa sper şi eu.

Emma schimbă subiectul.

– Daisy voia să ştie dacă ai de gînd să vii la cină diseară.

– Doar ştii că nu ies marţea.

Emma oftă, privind în gol. Ieşise într-o seară de luni, dar nu dorea să-i mai reamintească.

– Da, răspunse ea gîndindu-se la omul pe care îl spălase şi căruia îi citise cu o seară înainte.

Se întreba dacă se trezise şi îşi băuse cafeaua pe care i-o adusese ea, deşi acum ar fi fost rece ca gheaţa, sau înjura şi blestema pentru că nimeni nu-i dădea înapoi 45-ul.

– De ce zîmbeşti? întrebă Fulton indignat.

Emma continuă să sorteze cărţile.

– Pentru nimic, minţi ea. Pentru nimic anume.

Capitolul 3

Joellen Lenahan era una dintre puținele persoane pe care Emma nu le putea suferi. Avea șaisprezece ani, avea corpul și manierele unei femei mature și se părea că vedea în celelalte femei o amenințare ce trebuia eradicată. Era de asemenea de o frumusețe angelică, cu părul ei blond și ochii albaștri ca florile de nu-mă-uita, deși, se spunea că tatăl ei era disperat s-o mărite cît mai repede, înainte ca ea să-l dezonoreze.

Intrînd în librărie cu o șovăială regală, asemănătoare cu acea a Reginei Victoria intrînd într-o casă nevoiașă, o privi pe Emma cu o căutătură distantă și întrebă:

– Există vreo carte pe aici, pe care să n-o am și acasă?

Emma se luptă să găsească în ea măcar o urmă de milă creștinească, în timp ce continua să șteargă cărțile de praf.

– De vreme ce nu știu ce cărți aveți acasă, sînt în imposibilitatea să vă răspund.

Joellen descoperi volumul cel nou al lui Thomas Hardy pe birou și se apropie de el.

– O vreau pe asta, anunță ea ridicînd volumul și strîngîndu-l la pieptul bine format.

– Îmi pare rău, spuse Emma politicoasă, dar este rezervat.

Ea îl alesese pentru Callie, dar spunînd așa ceva, ar fi căutat necazul cu lumînarea, de vreme ce Joellen se considera superioară lui Callie.

Fata îşi scoase în afară buza de jos.

– O faci dinadins, Emma Chalmers, o acuză ea pe un ton atît de acru încît dinţii Emmei se strepezir㠠. Tu nu mă placi pentru că mă trag dintr-o familie decentă şi tu – ei bine – eşti o orfană, crescută în nişte circumstanţe neadecvate.

Emma era obişnuită să fie suspectată din cauza afacerilor lui Chloe, aşa că îşi ţinu gura. Şi, de altfel, îl plăcea şi pe Big John.

– Poţi să iei cartea atunci cînd îţi vine rîndul, îi zise ea cu o politeţe rece.

Cu părere de rău, Joellen puse volumul înapoi pe tejghea. Era obişnuită să i se facă pe plac, iar acum ochii îi erau plini de furie.

– Probabil că oricum n-ai nimic de citit în locul ăsta tîmpit. Toată lumea ştie că Chloe l-a construit doar ca să-ţi dea de lucru, de vreme ce comitetul şcolii nu te-a acceptat ca profesoară. Nu e deloc o bibliotecă adevărată.

Emma îşi îndreptă spinarea şi fustele foşniră amenin㠟ător, în timp ce se îndrepta spre uşă. Aluzia lui Joellen la părerea oraşului, că Emma nu era potrivită să îi înveţe pe copii lor din cauza legăturii ei cu Chloe, o înfuriase cumplit, dar nimic nu o va face să-şi arate supărarea.

– De vreme ce asta nu e o bibliotecă „adevărată", nu-mi pot imagina de ce mai eşti încă aici.

Strîmbătura făcută de Joellen o umplu pe Emma de dorinţa de a o pocni zdravăn.

– Sînt tot felul de zvonuri care circulă în jurul persoanei tale, miss Emma. Oamenii spun că ţii un bărbat în casă.

Emma ar fi putut să-i spună lui Joellen cîteva lucruri despre bărbaţii care vizitau casa lui Chloe – Big John Lenahan, de exemplu – dar nu se putea coborî pînă într-atît. Fără voie, flăcări albastre îi scăpărară în ochi atunci cînd îi replică:

– Şi ce dacă, Joellen? Ce treabă ai tu cu asta?

– Nu se cuvine, răspunse ea cu o voce cîntată.

– Tot aşa nu s-a cuvenit ceea ce ai făcut tu cu Billy Baker în timpul sărbătorii recoltei, i-o întoarse Emma. Big John ar face o criză dacă ar afla.

Culoarea dispăru din obrajii ca de păpuşă ai lui Joellen.

– M-ai văzut pe mine şi pe Billy?

– Am văzut suficient de mult.

Faţa lui Joellen se preschimbă din albă în galben-verzuie. Fără un cuvînt, se întoarse şi părăsi biblioteca, lăsînd uşa deschisă în urma ei.

Bombănind, Emma o închise la loc. Cinstit, ea doar o văzuse pe Joellen ţinîndu-l de mînă pe Billy în timpul dansului, restul îl ghicise.

La ora prînzului, luă romanul lui Hardy şi se îndreptă spre casă. După cum era stabilit, Callie o aştepta pe trotuar ca să ia cartea, după care se strecură înapoi pe scara mare pînă la primul etaj al lui *Stardust Saloon,* avînd grijă să n-o vadă nimeni.

De acolo, Emma se îndreptă spre magazinul general, de unde cumpără o pereche de pantaloni şi o cămaşă care păreau să i se potrivească domnului Fairfax. Tocmai împacheta cumpărăturile, cînd apăru şi Fulton, probabil după ce o văzuse din bancă cum intră în magazin.

La început, privi fără a da prea multă atenţie cămăşii şi pantalonilor, dar mai apoi îşi fixă privirea pe ele.

– Ai putea să mă ajuţi să descopăr ce anume poartă un bărbat pe sub pantaloni? şopti Emma, stînd cît mai aproape de logodnicul ei, astfel încît proprietăreasa să n-o poată auzi.

Fusese prea jenată s-o întrebe pe doamna Birdwell, care era bîrfitoarea tîrgului şi care, fără îndoială ar fi relatat întîmplarea în fiecare salon din Whitneyville, ca dovadă că aşchia nu sare prea departe de trunchi.

Fulton arăta de parcă i-ar fi turnat în poală o găleată cu apă rece.

– Emma! şuieră el reprobator.

Emma oftă. Nu putea înţelege de ce era atît de greu să afle un lucru atît de simplu.

– Nu-ţi face probleme. O s-o întreb pe Chloe.

– Hainele astea sînt pentru nenorocitul ăla?

Femeie înaltă şi slabă, cu un coc sever prins la spatele capului, doamna Birdwell îşi ridică repede ochii de la sfoara cu care lega pachetul Emmei. Nu spuse nimic, dar urechile-i proeminente îi fremătau.

– Bineînţeles, răspunse Emma fără răbdare. Doar nu te aştepţi să umble gol pe aici, nu?

Doamna Birdwell părea insensibilă la vorbele schimbate între ei. Era membră în comitetul şcolii şi ea sese aceea care o refuzase pe Emma cînd se întorsese de la colegiul din St. Louis, pe motiv că ar putea avea o influenţă nedorită asupra copiilor.

Urechile lui Fulton se înroşeau încetul cu încetul.

– Emma, trebuie să insist să-ţi controlezi vocabularul!

Emmei îi dispăruse şi ultima fărîmă de răbdare. Îi spuse doamnei Birdwell să treacă cumpărăturile în contul lui Chloe – pe bătrîna vrăjitoare n-o deranja să-şi vîndă marfa unor „influenţe nedorite" – şi o porni spre uşă.

– Văd că nu cădem de acord asupra acestei situaţii. La revedere, Fulton.

El o urmă afară pe trotuar.

– E foarte serios, Emma, insistă el. Şi aşa e destul de rău că trăieşti sub acoperişul acelei femei. Dacă vreo vorbă din cele spuse astăzi va ajunge la urechile mamei mele, nu văd cum vom face faţă problemelor.

– O să plece repede, promise Emma cu un oftat. În minutul în care se va putea da jos din pat, sînt sigură. E la fel pe supărat că stă aici, pe cît eşti şi tu, Fulton.

Atunci Fulton se mai linişti puţin.

– Sper că nu tu ai grijă de el, sau ceva de genul ăsta.

Emma continuă să meargă cu ochii fixaţi drept înainte.

– I-am citit puţin azi-noapte, admise ea fără să-i mai spună că îl şi spălase şi îi schimbase bandajele.

– Bănuiesc că e analfabet, ca toţi nenorociţii de speţa lui.

Emma doar aprobă din cap, nedorind să-i spună că bănuia că Steven era la fel de bine educat ca şi Fulton însuşi. Asta n-ar fi adus decît necazuri. Şi vorbind de necazuri...

– Ai mai aflat veşti de la mama ta, Fulton?

– Ea şi cu tata se vor întoarce din marele tur, cîndva luna viitoare, răspunse el nervos.

Bătrînii Whitney nu vor fi deloc încîntaţi de aleasa fiului lor şi amîndoi, Emma şi Fulton, o ştiau.

De vreme ce ajunseseră la bancă, Fulton se opri.

– Fii atentă, strigă după Emma cu o voce aspră, cînd ea îşi văzu mai departe de drum.

Emma privi la apele strălucitoare ale Lacului de Cristal, pentru că priveliştea o liniştea întotdeauna. Vara, nimic nu-i plăcea mai mult decît să se plimbe pe mal în zilele fiebinţi şi să înoate, la fel de liberă şi de goală precum o nimfă cînd răsărea luna.

Daisy mătura holul cel mare, cînd Emma ajunse acasă.

– Era şi timpul să vii, o boscorodi femeia cea bătrînă. Supa pe care am făcut-o s-a răcit de mult.

Emma zîmbi, îi mulţumi lui Daisy şi o porni pe scări în sus. Se opri la uşa lui Steven şi ciocăni uşor în ea.

– Intră, lătră el, părînd la fel de neprietenos ca şi Daisy.

Emma deschise uşa şi păşi în cameră.

– Ţi-am cumpărat nişte haine noi, spuse ea veselă. Sper să-ţi vină.

Singurătatea, neajutorarea şi durerea erau vizibile pe faţa nerasă a lui Steven. Aproape că se simţea energia adunată în cameră, un fel de putere ce stătea gata să răbufnească.

– O să găseşti nişte bani în haină, îi zise el ridicîndu-se puţin în pat.

Ea se îndreptă spre scaunul în care stătuse şi cu o seară înainte şi se trînti în el, cu pachetul în poală.

– O să aranjăm şi cu asta ceva mai tîrziu. Cum te simţi?

– Ca naiba, răspunse el privind în tavan şi bătînd cu degetele în bandajul de pe piept.

Mîinile lui erau delicate, deşi erau bronzate şi bătătorite, dar puteau fi şi periculoase, îşi reaminti Emma. Steven era aproape sigur pistolar şi oamenii de felul ăsta nu prea se încurcau cu probleme de conştiinţă.

– Ţi-e foame?

– Nu, izbucni el. Scorpia aia bătrînă pe care voi o numiţi bucătăreasă, mi-a turnat cu forţa pe gît două farfurii pline cu supă.

Emma zîmbi imaginîndu-şi scena.

– Ar fi trebuit să te avertizez în privinţa lui Daisy. E o femeie cu păreri foarte categorice.

Steven chicoti cu amărăciune. Braţele sale bandajate erau încrucişate peste piept, cu o expresie de încăpăţînare, iar ochii săi contemplau rochia simplă a Emmei cu o mică sclipire de neînţelegere.

– De ce naiba te îmbraci aşa, croncăni el, cînd se vede clar că eşti cea mai frumoasă femeie din zonă?

Obrajii Emmei se îmbujorară. Vru să protesteze, apoi renunţă plină de confuzie. Întrebarea lui Steven era un compliment sau o insultă?

– Ce-i în neregulă cu rochia mea? întrebă ea scorţoasă după cîteva secunde.

– E tocmai potrivită pentru soţia unui misionar, replică Steven.

Şi deşi cuvintele erau usturătoare, Emma văzu în ochii lui bunătate şi o curiozitate nevinovată. Îşi dorea grozav de mult ca Steven s-o găsească atrăgătoare, iar recunoaşterea acestui fapt o surprinse şi o făcu să se ruşineze. În fond, ea considera că se va mărita cu Fulton, dar rareori îi păsa de părerile lui. Lacrimi neobişnuite pentru ea îi umplură ochii.

– Pe tot iadul, murmură el. N-am vrut să te fac să plîngi.

Emma îşi scoase batista cu margini de dantelă din buzunar şi îşi şterse ochii cu demnitate.

– Zău că aş vrea să nu mai înjuri atît.

El oftă din greu.

– Îmi pare rău, Emma. Doar că o femeie ca tine – ei bine, ar trebui să te îmbraci în mătăsuri, cu aplicaţiii de dantelă pe ici şi colo. Şi poate şi cu decolteu. Îşi îngustă ochii pentru un moment de parcă ar fi văzut schimbarea: da. Ai un piept foarte frumos.

Încă o dată, obrajii Emmei se aprinseră. Aşa uimită cum era, cuvintele lui aprinseseră parcă un foc undeva în interiorul ei, iar ea sări din scaun.

– Dacă ai de gînd să devii vulgar...

El se întinse şi o apucă de mînă, în timp ce ea se pregătea să se îndrepte spre uşă. Se opri din cauza şocului.

– Te rog, îi zise el cu o voce răguşită. Nu pleca.

Emma se aşeză din nou pe scaun. Degetele lui puternice îşi slăbiră strînsoarea, apoi, şovăitoare îi eliberară mîna.

– Trebuie să fie îngrozitor să fii atît de prăfuit.

Dinţii lui sclipiră pe faţa-i oacheşă.

– Frumos din partea ta s-o spui în felul ăsta, miss Emma.

Ea îşi muşcă buza de jos pentru un moment.

– Vreau să spun – ei bine, trebuie că te simţi foarte prost. Ce păcat că nu poţi coborî să foloseşti cada lui Chloe.

El îşi ridică sprîncenele de un maro-auriu.

– Aş putea, miss Emma, spuse el încet, dacă m-ai ajuta.

Inima Emmei se opri un moment şi ea se lăsă moale pe spătar.

– Să te ajut?

– Să cobor scările, răspunse el. N-am vrut să spun să mă ajuţi la îmbăiat.

Ea zîmbi uşurată, deşi inima îi bătea încă neregulat şi ea era uşor ameţită.

– Oh!

– Vrei?

– Nu văd de ce nu, răspunse repede Emma, netezindu-şi fusta înainte de a se ridica.

Şi pentru că hainele lui Steven erau numai zdrenţe, îl lăsă să o aştepte şi se strecură în debaraua lui Chloe, de unde împrumută halatul pe care-l purta Big John atunci cînd o vizita.

Cu un mare efort de amîndouă părţile, Steven a reuşit să se ridice în picioare. Rămase în această poziţie cîteva momente, susţinut de Emma ca de o cîrjă vie, lupta pe care o dădea cu durerea fiind una vizibilă.

– Acum treptele, spuse Emma.

Mersul pînă în hol fu foarte încet, de vreme ce Steven putea face doar paşi mici şi trebuia să se oprească la fiecare cîteva secunde şi să se odihnească.

În capul scărilor, Emma se mută în partea dreaptă a lui Steven, ca el să se poată ţine de balustradă cu mîna stîrgă. Dacă atunci, în acel moment îşi pierdea echilibrul, rezultatele ar fi fost dezastruoase.

Daisy era în bucătărie, cu pălăria de duminică proptită în vîrful capului, atunci cînd ajunseră şi ei acolo.

– Pentru numele lui Dumnezeu, miss Emma, du omu' înapoi în pat!

Emma îi aruncă prietenei sale o privire dură.

– Domnul Fairfax doreşte să facă o baie!

Ochii negri ai lui Daisy se îngustară.

– Asta nu se cuvine şi tu o ştii!

Steven ignoră remarca bucătăresei. Emma sperase ca Daisy să se ofere să o ajute, dar se vedea bine că nici nu se punea problema, pentru că îşi luă geanta şi deschise uşa de serviciu.

– Să nu cumva să faci ceva ce n-ar trebui, miss Emma, îi ordonă ea cu o încruntătură ameninţătoare, apoi plecă.

Faptul că acum rămăsese singură în casă, cu un bărbat care în curînd urma să se dezbrace în pielea goală, nu-i convenea deloc Emmei, dar era prea tîrziu să mai dea înapoi. Ea şi Steven munciseră prea din greu coborînd de la etaj, ca efortul să fie în zadar.

Cu o privire belicoasă aruncată spre ceasul din bucătărie, ea își reînnoi efortul de a-l duce pe Steven spre baie. Jumătatea de oră pe care și-o îngăduise pentru prînz trecuse și nici nu mai avea timp de mîncat.

Mișcîndu-se cu încetinitorul, cei doi își urmară drumul prin hol spre camera de care Chloe era atît de mîndră. Cu excepția celei din casa cea mare de pe deal unde trăia familia Whitney, nu mai exista o cameră de baie ca asta pe mile întregi.

La capătul holului întunecat, Emma îl sprijini pe Steven de perete doar cît să deschidă ușa. Apoi îl trase înăuntru și îl așeză încet pe scaunul toaletei cu apă, o minune a timpurilor moderne.

El înjură și se apucă cu o mînă de marginea chiuvetei de porțelan pentru a-și menține echilibrul.

– Ești teafăr? îl întrebă îngrijorată Emma.

– Dumnezeule, da, murmură Steven. Mă simt minunat.

Emma ignoră profanarea lui și se aplecă să pună dopul la cadă și să dea drumul la apă. Cînd se întoarse cu fața la Steven, acesta rînjea la ea.

– Ce-i? întrebă ea.

– Nimic.

Ea realiză că i se deschisese partea din față a rochiei și sîngele îi năvăli în obraji.

– Ticălosule!

– Ești nebună după mine, i-o întoarse și Steven cu un zîmbet răutăcios.

– Treci în apă, îi ordonă Emma neliniștită. Acum ar fi trebuit să fiu la bibliotecă și nici măcar n-am mîncat nimic.

Steven se ridică cu greu în picioare și începu să-și desfacă halatul de flanel albastru, ce-i aparținea lui Big John.

Emma se întoarse cu spatele, acoperindu-și ochii cu mîinile, iar Steven rîse de ea.

– Îmi pare rău, îi spuse.

Eîmma nu se întoarse, dar își încrucișă brațele pe piept cu bărbia ridicată.

– Am nevoie să-mi scoţi bandajele astea, o anunţă pe un ton rezonabil.

Privindu-l cu coada ochilor, Emma se apropie de el şi luă o foarfecă din dulapul de deasupra chiuvetei, îşi aţinti privirea doar asupra bandajelor în timp ce le tăia, dar, nu putu să nu observe puterea şi lărgimea pieptului şi muşchii rigizi ai abdomenului.

– Te descurci destul de bine. Ai mai îngrijit răniţi şi mai înainte?

Emma inspiră adînc, apoi dădu încet aerul afară. Camera părea foarte mică şi foarte caldă şi ea avu din nou acel sentiment de acum familiar al unei forţe intangibile ce se cerea eliberată.

– Am avut o surpare la una din mine acum cîţiva ani şi foarte mulţi oameni au fost răniţi atunci. Chloe m-a lăsat s-o ajut pe ea şi pe ceilalţi la îngrijirea lor.

– Şi unde era Doc Waverly?

– Era şi el acolo, spuse Emma oarecum defensivă, pentru că ea îl plăcea pe doctorul Waverly chiar dacă el avea o oarecare înclinaţie spre băutură. Era doar foarte ocupat, asta-i tot.

– Şi cum de-ai ajuns să trăieşti tu aici, Emma?

Ea îl ajută să ajungă pînă la cadă, apoi se întoarse în timp ce el se chinuia să-şi scoată halatul şi ce mai avea pe dedesubt. Totuşi prinse priveliştea unor picioare musculoase şi pline de păr, în ciuda eforturilor făcute de a nu privi.

– Chloe m-a adus în Whitneyville, cînd eram o fetiţă mică, dacă asta-i ce vrei să ştii.

– E şi nu prea e.

Ea îl auzi gemînd în timp ce se lăsa cu grijă în apă. Îşi dorea cu disperare să plece, dar nu îndrăznea. Domnul Fairfax putea cu uşurinţă să leşine, să se lovească cu capul de marginea căzii şi să se înece.

– Chloe e în mod clar o... doamnă a nopţii.

Emma oftă, ştergîndu-şi transpiraţia de pe frunte cu mîneca rochiei. Avea o senzaţie ciudată, de durere în cel mai intim loc al său.

– Da.

– E mama ta?

– Nu, răspunse imediat Emma. Chloe e o persoană cu mult mai bună decît a fost mama vreodată. Auzi clipocitul apei atunci cînd Steven luă săpunul şi începu să se spele.

– Asta-i cea mai amară remarcă pe care-am auzit-o vreodată.

Emma descoperi că-i era greu să respire şi mult mai greu să-şi ţină privirea cît mai departe de trupul gol al lui Steven.

– Mama nu ne-a iubit nici pe mine şi nici pe surorile mele. De ce ar trebui să spun că a fost o persoană bună, cînd nu era?

Steven oftă.

– Emma!

Ea îşi schimbă greutatea de pe un picior pe celălalt.

– Ce-i?

– Am nevoie de mai mult ajutor.

Emma îşi mestecă puţin buza de jos înainte de a răspunde.

– Ce vrei să spui?

– Nu pot să mă spăl pe spate şi pe cap.

Cu ochii strîns închişi, Emma întinse mîinile şi-şi căută pe pipăite drumul pînă la cada mare cu picioare. Lovi marginea ei cu genunchiul şi de durere deschise ochii.

Steven privea în sus spre ea cu ochii plini de maliţiozitate. Îşi acoperise părţile intime cu cîrpa cu care se spălase, dar restul trupului era dezvăluit în toată splendoarea gloriei masculine.

Emma hotărî atunci că dacă dorea ca totul să se termine mai repede, trebuia să se apuce de treabă, aşa încît, îşi suflecă mînecile şi îngenunche lîngă cadă. Încercînd să nu se gîndească la ceea ce făcea, îl frecă pe

Steven pe spate şi îi săpuni părul care părea ca de mătase între degetele ei.

– Bandajele din jurul coastelor s-au udat.

Cu tot corpul acum spălat, Steven se sprijini de marginea căzii, cu un oftat.

– Nu-mi pasă, replică el cu un zîmbet pe faţa bărboasă. Doamne, ce bine e.

– Aş dori să nu mai iei tot timpul numele Domnului în deşert, protestă Emma.

– Tipul căruia îi aparţine halatul, se întîmplă să aibă şi o provizie de trabucuri pe aici?

De fapt, Chloe avea mereu grijă să fie trabucuri pentru vizitele lui Big John, dar Emma nu era într-o dispoziţie caritabilă. Trebuia să se întoarcă la bibliotecă şi îi era foame şi era udă pînă la piele. Şi nu numai asta, dar cînd săpunise spatele lat şi musculos al lui Steven avusese o mulţime de senzaţii ciudate care încă nu se potoliseră.

– Nu, minţi ea fără ruşine. Nu avem trabucuri!

Steven scoase dopul de la cadă cu o mişcare a degetelor de la picior.

– Ar fi mai bine să te întorci cu spatele, Emma, pentru că am să încerc să mă ridic în picioare dacă am să pot.

Emma se execută, rugîndu-se ca Steven să reuşească să se descurce singur şi să nu cadă spărgîndu-şi capul. Îşi ţinu respiraţia.

– Nu pot, spuse el cu un oftat de frustrare şi se auzi un plescăit în timp ce se lăsă din nou în apa care se scurgea în jos pe ţeavă. Va trebui să mă ajuţi din nou.

– Oh, Doamne, se agită Emma.

Apoi merse pînă la capătul căzii şi, ţinînd ochii închişi cu grijă îşi puse mîinile pe sub braţele lui Steven şi încercă să-l ridice în picioare.

Această acţiune ceru toate eforturile lor combinate, dar reuşiră, iar Emma se grăbi să-i aducă halatul, ţinînd capul întors.

Tocmai îşi începuseră dificila călătorie în sus pe scări, cînd însuşi Doc Waverly bătu în geamul uşii din spate cu un zîmbet amabil pe buze.

Emma nu mai fusese niciodată atît de bucuroasă să vadă pe cineva. Doc deschise uşa şi intră în casă la invitaţia ei.

– Bună ziua, spuse el vesel, i-aţi făcut o baie pacientului nostru?

Emma se înroşi.

– De fapt şi-a făcut singur baie. Eu doar l-am ajutat să coboare.

– Mincinoaso, îi şopti Steven, răsuflarea lui caldă atingîndu-i urechea.

– Totuşi i s-au udat bandajele, continuă Emma, vorbind cu voce tare, nenaturală, ca şi cum ar fi vrut să-l oprească pe Steven să mai spună ceva.

– Pe astea le schimb eu, spuse Doc Waverly.

O înlocui pe Emma, sprijinindu-l pe Steven, iar ea se îndreptă imediat spre scări.

– O să-i pun cearşafuri curate pînă cînd îl aduceţi dumneavoastră sus, le strigă ea peste umăr.

Reuşi să termine toată treaba pînă să ajungă Steven şi doctorul la uşă, atît de încet fusese mersul lor. Steven era palid de durere, dar îi zîmbi Emmei cînd o văzu cum păşeşte în spate, îndepărtîndu-se de patul proaspăt făcut.

– Mulţumesc, îi zise el.

– Cred că ţi-ar prinde bine o duşcă de whisky, îi zise doctorul lui Steven şi mie de asemenea.

După ce-l aşează pe Steven pe marginea patului, Doc Waverly deschise geanta cea neagră şi scoase o sticlă plată.

Încuviinţînd din cap, Emma adună cearşafurile murdare şi părăsi camera. Cînd se întoarse, după ce-şi schimbase rochia cea albastră şi udă cu o fustă neagră şi o bluză cu guler înalt, Doc tocmai termina cu bandajarea coastelor pacientului.

– Eşti ca şi nou, izbucni vesel doctorul.

– Nu chiar, spuse Steven strîmbîndu-se în timp ce se lăsa pe perne.

Cearşafurile albe, apretate, îl acopereau pînă la abdomen şi doctorul se aplecă încruntat să-i examineze tăieturile pe care i le cususe doar cu o zi în urmă.

– Nu-i nevoie să-i mai pui pansamente, Emma, îi spuse doctorul.

Emma aprobă din cap.

– Mai doreşti ceva înainte ca eu să plec la bibliotecă, domnule Fairfax?

Dacă n-ar fi fost doctorul, l-ar fi numit pe oaspetele ei, Steven. Dar şi aşa, valul de bîrfe va face înconjurul oraşului atunci cînd doctorul va povesti cum a găsit-o pe Emma ajutînd un bărbat pe jumătate gol să iasă din baie. Să i se adreseze lui Steven fără nici o formalitate, ar fi fost o belea în plus.

– Nu, mulţumesc, miss Emma, răspunse el absent, închizînd ochii.

Emma simţi o strîngere de inimă cînd îl văzu zăcînd acolo, extenuat din cauza efortului de a coborî şi de a urca apoi iar scările.

– Dacă vrei, am să-ţi citesc din nou diseară, se oferi ea, fără să-i mai pese dacă Doc va raporta cuvintele ei întregii populaţii sau nu.

– Ar fi grozav, răspunse el, încet şi insolent, apoi căzu într-un somn adînc, odihnitor.

Emma coborî scările cu Doc pe urmele ei. Probabil că era nerăbdător să-şi termine vizitele ca să poată bea un păhărel la *Stardust Saloon*.

În bucătărie, luă capacul de la oala cu supă şi privi înăuntru. Supa era la fel de rece ca şi apa de munte.

– Să mă chemi dacă tipul acela tînăr are vreo problemă, îi zise Doc generos din pragul uşii.

– Mulţumesc, răspunse Emma îndreptîndu-se spre cutia cu pîine. Aşa o să fac.

Grăbită, își pregăti o felie de pîine cu gem, pe care o mîncă în drum spre bibliotecă, puțin mai tîrziu.

Locul era gol, ca de obicei în acel moment al zilei și Emma se apucă de treabă, plimbîndu-se printre rafturi, ca să se asigure că erau bine puse și în ordine. Munca fusese întotdeauna refugiul ei, dar, în ziua aceea n-o ajuta cu nimic.

Imaginea lui Steven Fairfax întins în cada lui Chloe, cu o cîrpă pusă peste locul acela intim, îi umplea mintea. În ciuda eforturilor ei de a nu-l privi, îi observase totuși pieptul păros, mușchii încordați ai coapselor, puterea brațelor bronzate. Respirația i se acceleră un pic și o peliculă fină de transpirație i se adună pe sub sîni și pe buza de sus.

Emma închise ochii un moment, hotărîtă să se gîndească la altceva.

Doamne, dar Steven era chiar mai atrăgător decît înainte, acum cînd praful, sudoarea și sîngele uscat fuseseră spălate. Zîmbetul lui era la fel de luminos ca și farul unui tren în întuneric, iar părul lui lung, invita parcă o femeie să-și treacă degetele prin el.

Emma se simți atît de încălzită, încît deschise ușa ca să lase să intre aerul proaspăt. Era neobișnuit de cald pentru luna aprilie, sau așa i se părea ei.

Tocmai atunci intră și Big John înăuntru, fluierînd. Era așa cum sugera și porecla, un bărbat înalt de aproape doi metri și foarte bine clădit. Avea părul alb și des și aceeași ochi albaștri ca florile de nu-mă-uita ca ai fiicei lui, Joellen, doar că era o persoană mult mai bună și mai blîndă decît copilul său.

– Bună, miss Emma, o salută el vesel.

Emma îi zîmbi:

– Bună ziua, Big John. Pot să te ajut cu ceva?

– Ei bine, se pare că Joellen s-a îndrăgostit de o carte pe care o ai pe aici și nu vrea să-și aștepte rîndul ca să o poată citi. M-am gîndit să aflu de la tine despre ce carte e vorba și să îl rog pe bătrînul Mitch de la magazinul

general, să-mi facă rost de ea, ca să-i fac lui Joellen o surpriză.

Emma nu lăsă să se observe nici după expresia, tonul sau vocea ei ce părere avea despre Joellen, pentru că nu dorea pentru nimic în lume să-l rănească pe Big John.

– Desigur. Este cartea cea mai nouă a domnului Hardy. Scrise informaţia pe o foaie de hîrtie pe care o înmînă prosperului fermier ce stătea de cealaltă parte a biroului. Cum merg lucrurile la Circle L.?

Big John dădu din umerii masivi ca ai unui urs grizzly.

– N-avem suficientă mînă de lucru şi Joellen e o risipitoare. Tare mult îmi doresc ca Chloe să renunţe la afacerile ei şi să se mărite cu mine, să aibă şi fata asta o mamă.

Emma zîmbi gîndindu-se la Chloe ca mamă vitregă a Joellen. Cariera de ticăloasă a fetei s-ar termina în cel mai scurt timp.

– Doar ştii cum e Chloe, Big John.

El aprobă necăjit din cap şi băgă hîrtia primită de la ea în buzunarul vestei de piele.

– Nu există femeie mai încăpăţînată ca ea în toată zona, dar pînă la urmă tot am s-o conving eu, chiar dacă ăsta ar fi ultimul lucru pe care l-aş mai face pe lumea asta.

– Cine ştie, poate, îi zise, Emma amenin ţîndu-l cu degetul, apoi izbucniră amîndoi în rîs.

Capitolul 4

– Ca de obicei, miss Emma? întrebă Ethan Peters, editorul şef al lui *Whitneyville Orator.*

Emma se simţea melancolică în acea dimineaţă însorită de vineri. Tipărise mii, poate chiar sute de mii de afişe şi asta de atîta timp şi niciodată nu auzise nici o vorbă despre Lily sau Caroline. Cîteodată se întreba dacă îi citise cineva, pe undeva vreodată notele.

– Da, domnule Peters, oftă ea.

Bărbatul drăguţ de vîrstă mijlocie îi zîmbi în timp ce lua un creion ca să noteze comanda. Mustaţa lui lungă şi neagră era cănită şi îşi pieptănase ceea ce îi mai rămăsese din păr cu multă artă peste vîrful pleşuv al capului. Emmei i se părea că ar fi fost mai bine ca omul să-şi lase chelia în pace, decît să încerce să ascundă ceea ce era evident.

– Sper din toată inima că n-o să renunţi, miss Emma. Acele surori ale tale sînt pe undeva prin vest şi pot pune rămăşag că cineva care le cunoaşte o să-ţi citească afişele într-o bună zi.

Emma zîmbi chinuit.

– Sper să aveţi dreptate.

Domnul Peters dădu din cap.

– E doar o chestiune de timp.

Emma părăsi biroul ziarului şi îşi continuă drumul spre bibliotecă. *Yellow Belly Saloon* cel lovit de soartă fusese ars aproape pînă la temelii şi încă nu se vorbea de recon-

struire. Localul lui Chloe, acum singurul stabiliment unde se putea bea un păhărel, duduia de muzică şi rîs.

Cu un zîmbet mic şi scuturînd din cap, Emma trecu pe lîngă *Stardust Saloon* cu o ţinută demnă, deşi, în secret murea de dorinţa de a arunca o privire înăuntru. Era mai ales curioasă să ştie despre ceea ce se întîmpla la etaj, unde fetele precum Callie îşi primeau clienţii.

În timp ce scotocea prin poşetă după cheia de la uşa bibliotecii, Emma acceptă încă o dată faptul că probabil nu va vedea niciodată parterul sau etajul lui *Stardust Saloon.*

Chloe jurase să o jupoaie de vie dacă punea măcar piciorul în pragul localului. Şi, deşi Chloe fusese cea mai bună mamă adoptivă, Emma ştia că legendara miss se era de neclintit în privinţa acestui subiect.

Emma tocmai băga cheia în broască, cînd apăru Fulton, îmbrăcat în costumul lui obişnuit şi cu pălăria pe cap. Şi părea teribil de agitat.

– Trebuie să vorbesc cu tine, îi şopti el în timp ce probabil întregul oraş îşi întindea urechea colectivă spre ei ca să audă ceea ce vorbeau.

Pentru a doua oară în ziua aceea, Emma oftă.

– Hai să intrăm, Fulton, să nu stăm în stradă.

Şi o urmă în antreul răcoros al *Bibliotecii de împrumut* din Whitneyville, care fusese fondată de miss Chloe Reese şi patronată de nişte oameni care n-ar fi stat de vorbă cu acea femeie de teamă să nu ardă în iad.

– Emma, începu el, scoţîndu-şi pălăria şi frămîntîndu-i borul cu degete nervoase, trebuie făcut ceva în privinţa zvonurilor.

– Ce zvonuri? întrebă Emma, deşi ştia foarte bine de ce venise Fulton. Ghicise în chiar momentul în care-l văzuse că avea de gînd să-i ţină o predică în legătură cu Steven.

Fulton se opri şi o privi cu nişte ochi albaştri încîntaţi, la felul în care se îmbrăcase în dimineaţa aceea, cu o fustă verde şi o bluză albă superbă.

– Arăţi foarte bine în dimineaţa asta, admise el.

Emma se aşeză în spatele biroului, mai mult ca să pună un fel de barieră între ei şi se prefăcu ocupată cu registrele.

– Mulţumesc.

Apoi el luă taurul de coarne.

– E vorba de banditul acela pe care-l îngrijiţi tu şi Chloe. Trebuie să plece, Emma.

Ea se gîndi la Steven şi la felul în care ascultase cu mult interes un alt capitol din *Femeia cea mică,* cu o seară înainte şi îşi coborî privirile ca Fulton să nu-i poată vedea amintirea.

– Omul este neajutorat, nu poate face nici un rău, minţi Emma.

Steven nu era doar ceva trecător în viaţa ei, ştia ea. Îşi pusese amprenta asupra ei şi probabil va avea un efect devastator.

– Am vorbit cu cîţiva dintre oamenii care erau la *Yelloy Belly* cînd a venit el, continuă Fulton. Spuneau că avea un 45 şi nu era nici un om în locul acela care să se fi putut măsura cu el.

– Probabil că nu era nici un bărbat suficient de treaz ca să se poată măsura cu el, i-o întoarse Emma nerăbdătoare, în timp ce degetele ei frunzăreau registrul.

– Este un pistolar, insistă în continuare Fulton, punîndu-şi mîinile pe birou şi aplecîndu-se spre Emma. Insist să-i spui să plece.

Pe Emma începu s-o doară capul. Fulton nu avea nici un drept să insiste de vreme ce el şi cu Emma nu erau oficial logodiţi.

– Nu văd cum ar putea să plece zise ea, cînd nici măcar nu se ţine pe picioare.

– Atunci trimite-l să stea cu Doc Waverly.

– Ce idee grozavă, Fulton. Şi cînd doctorul va fi suficient de treaz va putea avea grijă şi de bolnav.

Sarcasmul Emmei nu-i scăpă lui Fulton, dar nici nu-l clinti. Îşi strînse pumnul şi lovi tare în birou.

– La naiba cu toate, Emma, oamenii spun că tu eşti intimă cu acest bărbat – că l-ai îmbăiat, pentru numele lui Dumnezeu!

Durerea de cap a Emmei se intensifică. Deci Doc Waverly împrăştiase vorbele. Ei bine, cînd o să-l vadă din nou, o să-l înveţe ea minte să se mai comporte şi altă dată aşa.

– Ar fi mai bine să-i expui cazul lui Chloe, îi spuse ea cotrobăind printr-un sertar după un praf pentru durerea de cap.

Amîndoi ştiau ce i-ar spune Chloe: că Fulton ar face mai bine să plece să-şi numere banii şi să nu se mai amestece în treburile ei. Numai că nu ar spune-o la fel de politicos.

Emma respiră adînc, ca pentru a-şi face curaj:

– Şi de acum încolo, nu cred că ar trebui să ne mai vedem, pentru o vreme. Avem amîndoi nevoie de timp ca să ne mai gîndim în perspectivă.

Fulton se holbă la ea un moment, apoi se întoarse şi ieşi din bibliotecă ca o furtună, trîntind uşa în spatele lui. Emma luă apă de la chiuveta din camera din spate şi luă praful pentru durerea de cap. A fost ocupată toată dimineaţa şi cînd ajunse acasă la prînz, găsi pe masa din bucătărie o farfurie cu sandvişuri cu carne de pui, acoperită cu un şervet. Nu era nici un semn al prezenţei lui Daisy.

După ce se asigură că părul îi era bine aranjat şi îşi ciupi obrajii pentru a le da mai multă culoare, Emma luă farfuria cu sandvişurile la etaj şi ciocăni la uşa lui Steven.

Părea iritat cînd o invită să intre.

– Cum te mai simţi? îl întrebă ea.

El închise cartea pe care i-o dăduse Emma în dimineaţa aceea.

– Bine, răspunse el zîmbind.

Emma rîse şi se aşeză pe scaunul ei, cu farfuria cu sandvişuri pe genunchi.

– Ştii, poţi fi foarte amabil dacă vrei, domnule Fairfax. Ai fost un gentleman perfect seara trecută cînd ţi-am citit.

Observînd că Steven privea la farfurie, Emma i-o întinse şi el se servi cu una din creaţiile lui Daisy cu un fel de gratitudine şovăitoare.

– Am nevoie de 45-ul meu, zise el.

Emma îşi netezi fusta, satinul părîndu-i-se moale şi lucios sub degete. Mişcările pe care le făcea gîtul lui Steven în timp ce mesteca şi înghiţea, îi dădeau o senzaţii ciudată de căldură.

– Se pare că asta este ziua celor mai imposibile cereri, spuse şi ea.

Steven se încruntă în timp ce continuă să-şi mănînce sandvişul, iar Emma simţi dintr-odată nevoia de a-i descreţi fruntea cu o mînă.

– Ce vrea să însemne asta? pufni el.

– Cred că e foarte clar. Înseamnă că n-am să-ţi dau pistolul.

El nu mai luă încă un sandviş şi, cînd îşi trecu uşor limba peste buze, Emma simţi că-i vine să leşine.

– Ţi-a spus vreodată cineva, cît de al naibii de încăpăţînată eşti?

– Da, replică repede Emma şi nu le-a făcut nici un pustiu de bine.

Steven se lăsă să cadă înapoi pe perne şi Emma îşi dădu seama după grimasa lui involuntară şi după paloarea feţei că avea dureri mari.

Cu blîndeţe şi fără să se gîndească, Emma se întinse să-i atingă fruntea. El îşi ridică mîna şi o prinse de încheietură, degetele lui fiind în acelaşi timp şi puternice şi blînde.

– Vino aici, îi spuse răguşit.

El era precum creaturile acelea mistice, supraumane, despre care citise Emma, captivîndu-şi victimele cu privirea. Ea puse farfuria pe noptieră şi îi permise s-o tragă el, astfel încît să se aşeze pe marginea patului.

Sînii i se ridicară şi i se întăriră pe sub bluză, în timp ce el îi mîngîia încheietura cu palma lui bătătorită. O scu-

tură un frison şi înghiţi în sec, simţindu-se ca un şoarece în faţa unei cobre.

Mîna lui Steven părăsi încheietura ca să-i desfacă părul des blond-roşcat şi să îşi treacă degetele prin el. Îi mîngîie delicat obrazul şi îi şterse transpiraţia adunată pe buza superioară.

Ea se scuturâ şi încercă să plece. El însă nu-i permise se îndepărteze. Îi cuprinse bărbia cu o mînă şi îi spuse cu o voce groasă, învăluitoare:

– Eşti o pisică sălbatică sub hainele astea de bibliotecară, Emma Chalmers.

Cînd ochii ei indigo se măriră de uimire şi de jignire, el zîmbi şi continuă.

– Şi, într-una din zilele astea am să dovedesc că este adevărat.

După ce termină de vorbit, îi trase capul lîngă al lui şi începu s-o sărute încet şi cu tandreţe. Un fior plăcut îi trecu prin ceafă, cînd el îi atinse colţurile buzelor cu limba, căutînd ceva ce ea nu ştia să-i ofere.

Simţind cum se aprinde o flacără în adîncul feminităţii ei, Emma renunţă la retragere şi, în schimb, îşi oferi gura lui Steven. El o cuceri imediat cu limba şi, Emma cu un oftat de neajutorare se lăsă să cadă pe el.

– Steven, protestă ea cînd el o manevră în aşa fel încît să se întindă alături, pe patul din camera oaspeţilor, părul desfăcut înconjurîndu-i faţa cu şuviţe ca de aramă aurită.

– Dulce, îi spuse el cu un ton somnoros, înainte să-i acopere din nou gura cu gura lui.

Emma se simţea la fel ca atunci cînd împlinise cincisprezece ani şi deschisese dulapul de băuturi al lui Chloe, îmbătîndu-se prosteşte cu coniac. Avea impresia că nu mai era ancorată în lumea reală, iar capul i se învîrtea. Cînd Steven îi acoperi un sîn cu o mînă blîndă, ea gemu şi îşi lăsă din nou capul pe pernă.

– Bancherul tău te atinge în felul ăsta, Emma?

– Oh, Doamne, şopti Emma mult prea îmbătată de plăcere ca să se mai întrebe de unde ştia Steven de Fulton.

Steven îşi coborî capul şi îi muşcă uşor sfîrcul ridicat, iar plăcerea o făcu pe Emma să-şi înfigă călcîiele în saltea, încercînd să se ridice pentru a simţi mai bine.

El îi săruta gîtul, muşcîndu-l uşor, tachinîndu-i punctul în care se simţea pulsul, în timp ce-i descheia năstureii perlaţi de la bluză.

– Domnule Fairfax!

– N-o să te rănesc, o asigură el încetişor, iar ea îl crezu. Vreau doar să-ţi arăt cine eşti tu de fapt.

El punctase fiecare cuvînt cu săruturi uşoare pe gît şi, cînd Emma simţi că este dezbrăcată – exceptînd cămăşuţa subţire de dedesubt – se lăsă în jos pe lîngă trupul ei, pînă cînd faţa îi ajunse la nivelul sînilor.

Cu o deosebită tandreţe, el îi descoperi un sîn, privindu-l cu admiraţie înainte să-i cuprindă rotunjimea în palmă şi să îi tachineze sfîrcul cu limba.

Emma gemu de plăcere, capul mişcîndu-i-se dintr-o parte în alta a pernei într-un fel de dulce delir, în timp ce el îi adora sînul cu mîna. Vorbele lui răsunau în mintea ei înfierbîntată. *Vreau să-ţi arăt cine eşti tu de fapt.*

Apoi el îi dezgoli şi celălalt sîn şi începu să-l alinte în acelaşi fel ca şi pe primul, încît Emma începu să aibă senzaţia că pluteşte cumva deasupra patului. Cînd el îi ridică fusta şi îşi puse mîna peste locul acela moale, unde pantalonaşii erau umezi deja, ea îşi reveni şi, dintr-un salt, se repezi în celălalt capăt al camerei.

Expresia de pe chipul lui Steven arăta înţelegere şi amuzament, în timp ce o privea pe Emma cu un interes nemascat, cum îşi acoperea grăbită pieptul ce îi pulsa violent.

– Ştiu, oftă el cu un zîmbet răutăcios pe buze. Tu nu eşti genul ăsta de fată.

Emma ştia că avea faţa purpurie de jenă şi de furie şi, abia atunci, cînd oarecum era prea tîrziu, se gîndi să se îmbrace cu spatele întors la Steven.

– În mod categoric nu sînt!

– Ţi-a plăcut, îi zise Steven aşezîndu-se pe pernă cu un geamăt. Şi de acum şi pînă în ziua în care vei fi a mea, o să te întrebi ce altceva ţi-aş mai putea face să simţi.

– Eşti insuportabil de arogat, domnule Fairfax.

– Pe bună dreptate, răspunse el. Apoi avu prostul gust să continue: eşti toată fierbinte şi umedă şi anumite părţi ale trupului tău se simt teribil de dezamăgite, indiferent dacă vei admite sau nu.

Un protest violent muri înainte de a fi rostit. Tot ce spusese Steven era adevărat şi nu putea nega pentru că ştia că el ar vedea minciuna din ochii ei.

– Emma bibliotecara, spuse el răutăcios.

Apoi începu să chicotească de parcă ar fi găsit ocupaţia ei ca pe ceva grozav de amuzant.

Emma îşi simţea genunchii la fel de moi ca gelatina şi un mic nod în gît, realizînd adevărul aspru al cuvintelor lui. Înghiţi cu greu.

– Te supraestimezi, domnule Fairfax, îi zise ea.

Apoi se întoarse pe călcîie şi părăsi camera, trîntind uşa după ea.

Numai după ce s-a aşezat pe piatra ei favorită, jos lîngă lac, s-a mai liniştit Emma, respiraţia domolindu-i-se. Şi-ar fi dorit să rămînă în pat lîngă Steven şi chiar să-i permită şi alte libertăţi şi acest lucru o îngrozea. Mai mult decît orice, exceptînd bineînţeles găsirea surorilor ei, Emma dorea să fie acceptată ca o femeie decentă şi integră.

Îşi puse mîinile pe obrajii înfierbîntaţi. În schimb ea se purtase ca o destrăbălată. Încă mai simţea fierbinţeala gurii lui pe sfîrcuri. Părerile de rău o copleşiră, iar amintirea plăcerii o făcu să-şi încleştеze mîinile pe materialul fustei.

Mult mai tîrziu, cînd îşi recăpătă demnitatea, Emma se întoarse în camera lui Steven pentru a se confrunta cu el.

– Cum de ai îndrăznit să mă atingi în felul ăla? îl repezi ea.

El stătea rezemat confortabil pe perne, marcînd locul în cartea pe care o citea cu degetul arătător.

– Aşteaptă să vezi şi celelalte feluri în care vreau să te ating, i-o întoarse el.

– În mod sigur nu vei mai avea ocazia, îi spuse ea furioasă.

Steven făcu un semn cu capul spre scaun.

– Stai jos, Emma, îi spuse cu blîndeţe. Te rog.

Emma se aşează după ce trase scaunul cît mai departe de pat.

– Încetează să te mai porţi de parcă ai fi fost dezvirginată, sau cam aşa ceva, o certă el cu bun simţ. Nu eşti singura fată căreia i-au fost sărutaţi sînii.

– Te rog, gemu Emma privind în altă parte.

Steven rîse.

– Mi-ar place să-l întîlnesc pe drăguţul tău, spuse el deschizînd din nou cartea. Ochii i se îngustară în timp ce-şi concentra atenţia asupra paginii. Bănuiesc că e probabil un fel de curiozitate.

Jignită, Emma sări din scaun şi se abţinu cu greu să nu-i zboare cartea din mîini.

– Fulton e un gentleman, spuse ea, întrebîndu-se de ce îl apăra cu atîta înverşunare pe omul de care tocmai se despărţise, cu puţin timp în urmă. Este manierat şi educat şi nu este o „curiozitate".

Pacientul zîmbi politicos şi întoarse o pagină.

– Nu te-a făcut niciodată să te simţi ca o femeie, spuse el cu obrăznicie. Eşti la fel de pregătită pentru asta precum o piersică bine coaptă şi prostul nici măcar nu-şi dă seama. Din punctul meu de vedere asta îl face o ciudăţenie, ca şi indianul mumificat pe care l-am văzut odată. El întoarse o altă pagină, încruntîndu-se gînditor. Cineva ar face bani dacă l-ar arăta lumii.

Emma ar fi vrut să sară în patul acela şi să-l pocnească zdravăn pe Steven Fairfax exact peste faţă, dar nu era decît un rănit la urma urmei. Şi, de altfel, nici nu îndrăznea să se apropie de el. Fără vreun alt cuvînt, se învîrti pe călcîie şi ieşi, rămînîndu-i doar satisfacţia de a trînti cu putere uşa, zguduind întreaga casă.

La parter, Emma aşează ibricul pe plită şi rămase acolo plină de furie, pînă cînd veni şi Chloe din salonaş.

Privi cu uimire la părul despletit al Emmei şi la fusta mototolită, apoi întrebă:

– Eşti în regulă?

– Nu, răspunse Emma îmbrăţişîndu-se singură. Nu, nu sînt în regulă: nu sînt deloc în regulă!

– Pot să întreb ce s-a întîmplat? Arăţi ca atunci cînd aveai unsprezece sau doisprezece ani şi ţi-ai petrecut întreaga zi pe insulă.

Emma cunoscu adevărata ruşine atunci cînd văzu adevărul înscris pe faţa lui Chloe. Ochii femeii mai în vîrstă, verzi ca pajiştea irlandeză, sclipeau de umor şi bunătate.

– De ce, Emma Chalmers, l-ai lăsat pe Steven să te sărute? Şi încă destul de bine, aş zice, după cum arăţi!

– Nu sînt mai bună decît mama! murmură Emma distrusă.

Comportarea lui Chloe deveni dintr-odată mai fermă. Merse pînă la plită şi cu un degete exersat atinse marginea ibricului, să vadă dacă era suficient de fierbinte pentru ceai.

– E o prostie, răspunse ea, luînd un ceainic chinezesc şi o cutie cu ceai indian din bufetul de lîngă plită. Tu n-ai abandonat pe nimeni care avea nevoie de tine, aşa cum a făcut ea. Gîndeşte-te doar la felul în care îţi cauţi surorile.

Emma se trînti pe un scaun de lîngă masă. Nu vedea cum se va putea întoarce la bibliotecă, ţinînd cont de starea în care se afla. Mîinile i se strînseră în jurul ceşcuţei delicate pe care Chloe i-o aşezase în faţă, făcuse ceaiul, chiar dacă apa nu era încă suficient de fierbinte. Gîtul i se strînsese din cauza emoţiilor adunate, iar ea nu putea vorbi despre nimic.

Chloe zîmbi cu multă blîndeţe, aşezîndu-se lîngă Emma.

– De ce nu închizi biblioteca pînă mîine şi nu îţi petreci restul zilei cu ceva frivol? Eşti mult prea serioasă pentru binele tău.

– Ce aş putea face?

Chloe ridică din umeri pe sub şalul roz care completa rochia viu colorată.

– Eu ies cu Big John în după-amiaza asta. Poţi să mergi şi tu cu noi.

Gîndindu-se la Joellen, Emma se strîmbă.

– Nu, mulţumesc. Tu şi cu Big John nu aveţi nevoie şi de o a treia persoană.

După asta, Emma îşi ascunse repede faţa în palme şi începu să plîngă cu sughiţuri.

– Emma, ce s-a întîmplat acolo sus? În mod sigur un singur sărut nu te-ar fi supărat atît de mult!

Şi, pentru prima oară, de cînd Emma o cunoştea pe Chloe, nu se simţi în stare să se confeseze. Era pur şi simplu prea ruşinată să admită ceea ce-i permisese lui Steven să-i facă – sau cît de mult i-a plăcut.

– O să fiu în regulă, spuse ea deodată, ridicîndu-se din scaun, uitînd de ceai.

Odată ajunsă în camera ei, Emma îşi perie şi împleti părul, apoi şi-l strînse în vîrful capului într-un coc auster. Nu-şi mai ciupi obrajii şi nici nu se mai parfumă.

După ce părăsi camera, hotărîtă mai bine să se întoarcă la bibliotecă, decît să rămînă acasă şi să-şi amintească mereu cît de uşuratică fusese, Emma îngheţă în mijlocul holului. Era posedată de o nevoie imperioasă să-l vadă pe Steven, chiar după tot ce-i făcuse.

Se apropie de uşa lui şi atinse clanţa cu mîna, dar curajul i se evaporă. Apoi, după ce se adună un moment, deschise uşor uşa şi păşi înăuntru.

Steven era îmbrăcat în hainele pe care i le cumpărase ea şi era agăţat de cadrul patului cu o mînă, încercînd să se ridice în picioare. Maxilarul îi era încordat şi ochii îi erau închişi din cauza a ceea ce s-ar putea numi furie neputincioasă şi durere. Şi deşi părea să fi luat cunoştinţă de prezenţa ei, nu-i dădu nici o atenţie.

Speriată, Emma se grăbi să-l prindă de braţ.

– N-ar fi trebuit să te dai jos din pat! îl mustră ea.

Steven se încruntă la ea, de parcă cumva ar fi fost vina ei că el nu se putea mişca după cum îi era voia şi se prăbuşi pe saltea. Se tîrî înapoi pînă la perne, livid la faţă din cauza efortului de a se ridica, un muşchi de pe maxilar zbătîndu-i-se nervos.

Emma se relaxă uşor şi chiar reuşi să zîmbească. Aşa cum se prefăcea că era Guinevere sau Ioana D'Arc cînd era o fetiţă, aşa se prefăcea acum că era o persoană care nu stătuse niciodată culcată lîngă un bărbat şi nici nu permisese să i se desfacă corsajul rochiei.

– Cum te mai simţi? întrebă ea cu acelaşi ton pe care-l folosea în după-amiezele de vară, cînd, cîţiva dintre copiii din oraş veneau şi se aşezau lîngă ea pe malul lacului şi ascultau cum le citea poveşti.

El strică totul spunînd:

– Nu-mi place cum ţi-ai prins părul. Arăţi ca o fată bătrînă.

Emma nu se putu abţine să nu riposteze:

– Ţi-a trecut vreodată prin minte că poate vreau să arăt ca o doamnă bine crescută?

– De ce vrei asta? mormăi Steven, întinzîndu-se după carte.

– Nu sînt obligată să stau aici şi să fiu insultată! ţipă Emma rănită, pentru că ea dorea să devină o adevărată doamnă. Ca să fiu cinstită, domnule Fairfax, eşti cel mai arogant şi imposibil om!

El zîmbi răutăcios:

– Mi-ar place să-mi spui aşa de acum înainte – în public cel puţin. Domnule Faifax. Se opri ascultînd rezonanţa numelui. Da, îmi place chiar foarte mult.

Dacă atunci Emma ar fi avut ceva în mînă, ar fi aruncat cu acel obiect în el.

– Nici să nu te gîndeşti că o să-ţi mai vorbesc, după toate astea!

El rîse:

– Vei face cu mult mai mult decît să-mi vorbeşti, miss Emma.

Emma scoase un mic țipăt de furie și fugi din nou din cameră, alergînd tot drumul pe hol și pe scări în jos. Chloe plecase, dar Daisy se întorsese de oriunde fusese plecată, iar acum pregătea un aluat de plăcintă pe masa din bucătărie.

Rîse cînd Emma dădu buzna în bucătărie.

– Ce-ai pățit, copilule? Te aleargă necuratu' din urmă?

Emma se opri din fugă ca să-și recapete suflul și demnitatea.

– Da, răspunse ea. Știi cumva unde a pus Chloe pistolul domnului Fair... lui Steven?

– Ca de obicei l-a încuiat în sertarul de la dulapul ei. Vrei să i-l dai înapoi?

Emma dădu din cap, apoi se îndreptă spre hol.

– Categoric.

– De ce vrei să faci una ca asta? se agită Daisy, urmînd-o afară din bucătărie și pînă în budoarul lui Chloe.

Găsind cheia în ascunzătoarea ei obișnuită, Emma descuie sertarul și ridică formidabilul Colt 45 din adîncul lui.

– Pentru că sper că se va împușca singur, răspunse ea veselă.

Daisy se trase înapoi spre ușă.

– Miss Emma, pune drăcia aia la loc. Acum. Sau o să te pun pe genunchi și-ți dau o mamă de bătaie de n-o să te vezi!

Emma ridică arma și vru să o așeze pe un raft cu cărți în cealaltă parte a camerei. Se întreba cum ar fi dacă ar trage cu arma. Descoperi asta în ultimul moment, pentru că arma se descărcă, fără nici un ajutor intenționat din partea Emmei, iar cîteva din cărțile lui Chloe cu coperțile îmbrăcate în piele, explodară într-un singur nor de foi.

Daisy țipă, la fel și Emma, care de groază, scăpă arma din mînă, aceasta descărcîndu-se din nou, de data asta rupînd un picior de la scaunul favorit al lui Big John.

– Să nu îndrăznești să mai atingi obiectul ăla încă o dată! zbieră Daisy cînd Emma se aplecă să-l ia.

Emma lăsă pistolul pe covor şi îşi îndreptă spinarea, ţinîndu-şi o mînă la gură din cauza şocului. Cele două femei rămaseră la locurile lor un timp îndelungat, prea speriate ca să se mişte, Emma fiind mult prea ocupată să-şi imagineze toate lucrurile îngrozitoare care s-ar fi putut întîmpla. Fu uluită cînd îl văzu pe Steven năvălind în cameră complet îmbrăcat cu excepţia cizmelor, scăldat în sudoare din cauza efortului de a coborî în viteză scările. Expresia din ochii lui era sălbatică şi aproape ameninţătoare.

– Ce naiba s-a întîmplat aici? ţipă el.

Emma arătă spre pistol de parcă ar fi fost un şarpe pregătit de atac.

– S-a descărcat de două ori.

Steven se sprijini de colţul dulapului lui Chloe.

– Ridică-l cu mare atenţie şi dă-mi-l mie, îi spuse.

Emma îşi muşcă buza de jos, amintindu-şi ce se întîmplase cînd avusese arma în mînă.

– Poţi s-o faci, o grăbi el. Doar fii atentă să nu atingi percutorul sau trăgaciul.

Emma se aplecă şi-l ridică precaută. Simţea ţeava fierbinte în palmă.

– Aici, îi zise Steven, ţinînd palma întinsă.

Emma îi predă arma, iar Steven sprijinindu-se cu spatele de dulap, desfăcu expert magazia pistolului lăsînd să-i cadă în palmă ultimele patru gloanţe. Oftă de uşurare, apoi rămase aşa, strîngînd pistolul în palmă de parcă ar fi fost un pisoi sau un căţeluş.

– Voiam să ţi-l aduc, mărturisi Emma cu o voce mică.

– De fapt, spera să-ţi zbori creierii cu el, mormăi Daisy, înainte să se întoarcă şi să plece înapoi la bucătărie.

Vocea lui Steven era ciudat de calmă.

– Ce te-a făcut oare să te răzgîndeşti, Emma? Data trecută cînd ţi-am cerut arma asta, ai refuzat să mi-o dai.

Emma îşi trecu nervoasă limba peste buze. Adevărul era că nu era prea sigură de ce dorise să atingă şi să ţină în mînă arma aceea teribilă. Bănuia că asta era din

cauză că avea o fascinație periculoasă față de ea, exact ca și proprietarul armei.

– Răspunde-mi, insistă Steven.

– Nu știu, replică Emma.

– Unde e tocul?

Emma se duse grăbită la sertarul rămas deschis și luă obiectul pe care-l dorea el. Era făcut din piele aspră, crăpată pe alocuri și, în mod evident uzat.

– Ești un bandit, nu-i așa? șopti ea, ținînd încă tocul în mînă.

Steven îl luă și băgă imediat pistolul în el. Își pierdea puterile cu fiecare secundă care trecea și Emma observă că de abia se mai putea ține pe picioare.

– Asta depinde cu cine vorbești, miss Emma.

Ea își umezi din nou buzele.

– Dă-mi arma, Steven. O s-o pun înapoi în sertar.

El scutură din cap, refuzînd sugestia ei.

– Vrei să mă ajuți să urc scările?

Emma se apropie de el și Steven își sprijini un braț de umerii ei. Nici ea nu își ținea prea bine echilibrul pentru că încă tremura de frică, dar pînă la urmă reuși să-l ducă înapoi în cameră.

Acolo, Steven se lăsă să cadă moale în pat, cu pistolul alături de el și cu ochii închiși.

– Nu sînt un criminal, miss Emma, spuse el amar. Ești în siguranță lîngă mine.

„În siguranță" nu era chiar cuvîntul pe care l-ar fi folosit Emma, mai ales după ceea ce făcuseră împreună, dar nu mai avea putere să-l contrazică.

Se auziră ciocănituri puternice la ușa din față și Emma își dădu seama că trebuia să fie șeriful și chiar și alți oameni veniți să afle de ce se trăseseră două focuri de armă în casa lui Chloe Reese.

În ochii căprui ai lui Steven era o privire rugătoare atunci cînd îi deschise să o privească.

– Dacă n-ai de ales poți să minți, o rugă el, dar nu spune nimic despre mine.

Capitolul 5

Emma îşi netezi părul înainte să deschidă larg uşa din faţă ca să-l întîmpine pe şerif. Cu el, spre marea ei nemulţumire, era şi Fulton cu o expresie de îngrijorare întipărită pe faţă.

– Emma, izbucni omul legii intrînd pe lîngă ea în casă. Ce s-a întîmplat aici? Eşti rănită?

– Nu, spuse ea încet, închizînd uşa. Nimeni n-a fost rănit. Am... am pus mîna pe o armă pe care Chloe o ţinea în dulapul ei. Nu ar fi trebuit s-o ating.

Fulton se apucă de cercetat, tîrîndu-l după el şi pe bătrînul şerif. Împreună inspectară cărţile rupte şi scaunul stricat al lui Big John.

– Unde e arma acum? întrebă Fulton cu asprime.

– Am pus-o bine, minţi Emma.

Se simţea ca o proastă după episodul cu împuşcăturile, dar era şi enervată. Îi spusese lui Fulton foarte ferm că ea nu credea că ar trebui să fie la fel de prietenoşi ca înainte, dar el se purta de parcă nimic nu s-ar fi schimbat între ei.

– Vreau s-o văd.

– Ei bine, nu poţi, replică încăpăţînată Emma ridicînd din umeri şi dîndu-se înapoi pentru a se sprijini de dulapul lui Chloe. Nu s-a comis nici o crimă aici. A fost doar un simplu accident, asta-i tot.

– Toate astea sînt cumva legate de nemernicul ăla de vagabond! o acuză Fulton cu faţa roşie de furie.

Bătrînul şerif Woodridge doar îi privea pe rînd pe Fulton şi pe Emma.

– N-are nici o legătură, insistă Emma. Dacă mîinile nu i-ar fi fost atît de la vedere, şi-ar fi încrucişat degetele. Ţi-am spus – a fost un accident.

Fulton se holbă la ea, apoi făcu semn cu degetul spre etajul de deasupra lor.

– Cred că eu şi şeriful ar trebui să mergem pînă sus şi să stăm puţin de vorbă cu prietenul tău.

Emma înghiţi cu noduri. Promisese să nu-l menţioneze pe Steven şi n-a făcut-o.

– Atunci, dă-i drumul.

– Doar un afurisit de minut, interveni o voce, iar Emma se întoarse şi o văzu pe Chloe stînd în pragul uşii.

Era îmbujorată, iar părul ei de obicei frumos coafat, era acum ciufulit, de parcă s-ar fi grăbit foarte tare să ajungă acasă.

– Asta-i casa mea şi eu hotărăsc cine şi unde merge.

Şeriful Woodridge, cu ochii lui mici şi şireţi nu era deloc înclinat să se certe cu Chloe. Aşa că îi zîmbi.

– N-am fost chemat, spuse el. Am venit din cauza împuşcăturilor.

Privirea lui Chloe o întîlni pe a Emmei.

– A fost cineva rănit?

Emma doar scutură din cap şi îşi dădu seama că încă tremura.

– Atunci nu văd nici un motiv pentru care voi doi să mai rămîneţi aici, le spuse Chloe şerifului şi lui Fulton. Bună ziua domnilor şi mulţumesc pentru grija dumneavoastră.

– O să trec să te văd mîine după-amiază, îi spuse Fulton Emmei cu un ton insinuant şi se retrase repede, nedîndu-i timp să protesteze.

Şeriful care nu se deranjase să-şi scoată pălăria, îi atinse politicos borul şi plecă după Fulton.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Chloe după plecarea bărbaţilor.

Emma îi explică cît de bine putu.

– Ştii foarte bine că tuturor le este interzis să ţină o armă în mînă în casa asta. De ce te-ai atins de obiectul ăia?

În timp ce-şi reamintea expresia îngrijorată din ochii lui Steven atunci cînd coborîse ca să vadă cine trăsese focurile de armă ceva mai devreme, Emmei îi veni în minte că motivul pentru care o tot bătea la cap să-i dea pistolul, putea fi mult mai serios decît crezuse ea. În mod clar, el se aştepta la necazuri.

– Steven are nevoie să-l aibă la îndemînă. Se încruntă gîndindu-se la pericolul care-l păştea pe Steven. El e... crede că cineva îl urmăreşte.

Chloe nu părea convinsă pe de-a-ntregul, dar o parte din furia ei se domolise. Merse pînă la bar şi-şi prepară o băutură tare.

– Cine? Un om la legii? Un alt pistolar?

Emma se simţea îngrozitor.

– Nu ştiu!

Chloe oftă şi dădu peste cap băutura. Chiar dacă ea nu primea clienţi ca celelalte fete, avea foarte mult de lucru la *Stardust*, iar incidentul o întrerupsese.

– O să-l întreb pe şeriful Woodridge dacă n-a văzut vreun afiş sau dacă n-a primit vreo telegramă despre un om care să corespundă cu descrierea lui Fairfax, dar nu mă aştept ca prostul ăla bătrîn să-l recunoască pe Billy The Kid sau pe Butch Cassidy, darămite pe un bandit care încă nu e faimos.

Şi, deşi părerea ei despre competenţa şerifului nu era mai bună decît cea a lui Chloe, Emma simţi cum i se scurge sîngele din obraji la proiectul de a atrage atenţia celorlalţi asupra lui Steven.

– O să plece în curînd, spuse ea grăbită. Nu putem să-l lăsăm în pace pînă atunci?

Deja în drum spre uşă, Chloe se încruntă apoi dădu din cap.

– Cred că da, atîta timp cît nu ne face necazuri. Se opri cu mîna pe clanța ușii, ochii ei verzi întîlnind privirea Emmei. Vezi să nu te îndrăgostești de el, Emma. L-am catalogat pe Fairfax ca pe un om bun, dar cred că ai dreptate, că are niște necazuri. N-aș vrea să fii prinsă la mijloc în lupta altuia.

Emma plecă ochii, incapabilă să promită că nu-și va da inima lui Steven, cînd aproape că-i dăruise trupul ei.

– O să fiu atentă, răspunse ea.

După plecarea lui Chloe, Emma își dădu seama că nu mai avea deloc chef să se întoarcă la bibliotecă. În schimb, se așeză la pianul din salon și începu să cînte un cîntecel vechi, pe care ea și Lily și Caroline îl cîntaseră o dată mai demult împreună.

„Trei flori au răsărit pe-o pajiște
Cu capetele plecate în somnul cel dulce
Margareta, crinul și trandafirul..."

Cînd se ridică de pe scaun, se simțea mai singură ca niciodată, dar se calmase și își limpezise mintea.

Tocmai începuse să creadă că va putea face față situației, cînd auzi zvon de ceartă din bucătărie. Grăbindu-se să vadă ce se întîmplă, Emma o găsi pe Callie la ușa din spate, uitîndu-se speriată la tigaia cu care o amenința Daisy și la privirea cruntă a acesteia.

– Trebuie să intru, miss Emma, izbucni Callie, cînd își văzu prietena. Miss Chloe mi-a poruncit să vin aici și să am grijă de omul acela rănit.

Emma se apropie și se sprijini de spătarul unui scaun, fără să arate care-i erau adevăratele sentimente. De fapt, chiar zîmbi cînd îi spuse:

– Daisy, lasă tigaia aia chiar acum și lasă-mă să vorbesc singură cu Callie.

Daisy protestă, mormăind ceva în sensul că lumea a decăzut, dacă o femeie decentă este obligată să lase o tîrîtură să-i intre în bucătărie.

– Ce-ai vrut să spui, că ţi s-a poruncit să „ai grijă" de domnul Fairfax? întrebă Emma politicoasă, ridicînd ibricul din spatele plitei.

Callie îşi umezi nervoasă cu limba buzele rujate.

– Ei bine, miss Emma, cred că trebuie să renunţ la clienţii mei de la *Stardust* şi să-i ţin companie şi altele de genul ăsta!

Emma turnă apa fierbinte peste frunzele aromate de ceai pe care le pusese în ceainicul ei preferat. Şi deşi manierele şi înfăţişarea ei erau plăcute, ea era prinsă în vîrtejul geloziei, care se formase în momentul în care Callie venise cu acea propunere.

– Ce altceva ţi s-a spus să mai faci?

Ochii creionaţi ai lui Callie priveau în jur, de parcă s-ar fi aşteptat să găsească răspunsul scris pe borcanul cu mirodenii sau pe punga de făină.

– Asta-i tot ce a spus miss Chloe, dar cred că dacă el vrea şi puţină distracţie, trebuie să mă îngrijesc şi de asta.

Aşezîndu-se pe un scaun în faţa lui Callie, cu un zîmbet întipărit pe faţă, Emma o întrebă confidenţial:

– Şi cum anume o să „distrezi" un bărbat ca domnul Fairfax?

Cum i se oferise ocazia să vorbească despre singurul lucru la care se pricepea cel mai bine, Callie îşi dădu fericită drumul la gură.

– Sînt lucruri care plac la toţi bărbaţii, miss Emma – fără să conteze ce fel de oameni sînt.

Emma simţi cum i se colorează obrajii în timp ce turna ceai pentru Callie şi apoi şi pentru ea.

– Ce lucruri anume?

Cînd auzi întrebarea, Callie roşi toată pe sub stratul de fard.

– Eşti o doamnă, protestă ea. O doamnă nu vrea să ştie toate lucrurile astea.

– Ba cred că da, replică Emma curioasă, ridicînd ceaşca la buze, dacă doreşte ca soţul ei să nu mai frecventeze *Stardust Saloon*.

Callie se foi neliniştită în scaun, ezitînd să-şi ia cana, deşi era evident că asta dorea.

– Nu sînt prea mulţi bărbaţi în oraş care să facă asta, miss Emma – adică să nu vină la *Stardust*.

– Prostii, contră Emma. Fulton nu se duce acolo.

Callie îşi înfrînse ezitările în acel moment şi luă o înghiţitură de ceai.

– Spune-mi ce anume le faci, o presă Emma, de le place atît de mult?

După ce privi în jur cu grijă, ca să se asigure că Daisy nu se ascunsese pe undeva, gata să se repeadă asupra ei, precum un înger al răzbunării, Callie se aplecă în faţă şi şopti ceva care o făcu pe Emma să-şi deschisă larg ochii de uimire. Îşi aşeză ceaşca la loc în farfurioara ei cu un clic zgomotos.

– Nu se poate!

– Ba da, insistă Callie. Şi lor le place.

Emma inspiră adînc. Îşi simţea obrajii în flăcări şi stomacul suspendat undeva în spaţiu, gata să-şi verse conţinutul.

– Dacă faci aşa ceva pentru domnul Fairfax, Callie Visco, n-am să-ţi mai aduc niciodată nici o carte de la bibliotecă, atîta timp cît trăiesc!

Callie se lăsă pe spate în scaun, cu o expresie de neîncredere şi îngrijorare pe faţă, dar nu spuse nimic.

Însă Emma nu era mulţumită doar cu atît, de vreme ce ea ar fi dorit o promisiune semnată cu sînge.

– Poţi să te întorci la *Stardust Saloon,* îi zise ea cu răceală. Nu avem nevoie de tine aici.

Auzind asta, Callie îşi scutură pletele blonde.

– Şi să mă dea afară miss Chloe pentru că nu i-am ascultat porunca? Nici nu se pune problema – n-am unde altundeva să mă duc!

– Atunci, se pare că nu prea avem de ales, spuse oftînd Emma.

De altfel se simţea ruşinată că avea asemenea sentimente de proprietate asupra lui Steven Fairfax. Cîntări cu

un ochi gînditor părul neorînduit al lui Callie şi rochia de satin roz.

– Dar totuşi va trebui să facem ceva cu înfăţişarea asta a ta.

Şi aşa s-a făcut că miss Visco i-a fost prezentată lui Steven o oră mai tîrziu, îmbrăcată într-o rochie simplă de bumbac, cu faţa ştearsă de farduri şi cu părul acela de un galben strălucitor prins la spate într-un coc de matroană.

Steven o aduse pe Emma în pragul furiei, doar zîmbindu-i lui Callie de parcă ar fi fost îngerul bunătăţii venit să-l salveze dintr-un dezastru.

– Ei, bună ziua, îi spuse el.

Callie îi zîmbi politicoasă privind îngrijorată spre Emma.

– Bună, răspunse ea.

– Domnule Fairfax, spuse Emma formal, aceasta este miss Callie Visco. O să aibă grijă de dumneata, de vreme ce eu sînt atît de ocupată cu biblioteca. Steven închise cartea pe care o citea.

– Aşa cum spui tu, miss Emma.

Însă, Emmei nu prea îi plăcea felul în care el o studia pe Callie.

– Ştiu că pot avea încredere în tine că te vei purta ca un gentleman, mai spuse ea pe un ton acru.

– Şi de unde ţi-a venit ideea asta? replică Steven cu ochi veseli ce se mişcau, puţin şoviitori i se părea Emmei, de pe trupul lui Callie la faţa ei.

Emma ştia că va face foarte curînd o criză de gelozie copilărească şi se dispreţui pentru asta. Hotărîtă să nu-i dea lui Steven această satisfacţie, ridică din umeri şi spuse doar:

– Atunci, la revedere.

După aceea ieşi din cameră şi închise uşa cu o mînă fermă.

Nu mai avea altceva de făcut decît să se ducă la bibliotecă. O dată ajunsă acolo, cum-necum, Emma nu se putea concentra deloc asupra cărţilor. Gîndurile îi tot fugeau înapoi la camera de oaspeţi a lui Chloe, unde

Callie, poate chiar în acel moment îi făcea lui Steven ceea ce bărbaţilor le plăcea atît de mult. Gîndul o făcu pe Emma să scuipe furioasă iar faţa îi era roşie de mînie atunci cînd Fulton dădu deodată buzna înăuntru.

– Ţi-am adus un cadou, îi spuse pe un ton, care din punctul lui de vedere era chiar foarte amical.

Scoţîndu-şi pălăria, el păşi peste cărţile pe care Emma nu le pusese încă înapoi la locurile lor şi îi întinse o cutie albastră satinată.

– Îmi pare rău de mica noastră neînţelegere de mai devreme, Emma. Vrei să ieşi cu mine la o plimbare diseară, după cină?

Emma privi la cutia cu bomboane de ciocolată, dar n-o acceptă.

– Fulton, mi se pare că am fost de acord să nu ne mai întîlnim un timp.

El aşeză cutia pe tejghea şi, deşi nu-şi putea ascunde scrîşnetul dinţilor, părea că face un mare efort pentru a rămîne calm.

– Nu am fost deloc de acord, spuse el rezonabil. Emma, omul ăsta nu e potrivit pentru tine. E un vînturălume, un vagabond. Nu-ţi poate oferi un cămin, o familie, aşa cum pot eu s-o fac.

Emma se gîndi la lucrurile acelea dulci şi plăcute pe care Steven o făcuse să le simtă în braţele lui şi atunci o cuprinse un val de tristeţe. Îşi trecu degetele peste literele unui titlu tipărit în relief, de pe coperta unei cărţi.

– Asta n-are nimic de-a face cu domnul Fairfax, spuse ea încet, cu părere de rău.

Pentru că Fulton avea cel puţin parţial dreptate – Steven nu-i putea oferi viaţa respectabilă după care tînjea ea, iar el probabil nici măcar nu voia să se aşeze la casa lui şi să-şi întemeieze o familie. Dar puţinele săruturi pe care i le furase Fulton în decursul prieteniei lor, din păcate nu avuseseră nici o reacţie asupra ei. Şi nu se mai putea convinge singură că răceala ei la atingerea lui nu contează.

Fulton oftă.

– Sper că-mi vei da ocazia să te fac să te răzgîndeşti, draga mea. În fond sîntem încă prieteni, nu-i aşa? Sau am devenit duşmani?

Emma scuturâ din cap.

– Bineînţeles că nu, răspunse ea cu o voce mică, căci deşi Fulton era puţin cam băţos şi foarte hotărît să-şi urmeze calea, Emma îl plăcea.

– Atunci nu ai nici un motiv pentru care să nu accepţi ciocolata, spuse el oferindu-i din nou cutia.

– Mulţumesc, zise ea, neavînd nici o scuză ca să nu accepte.

Callie Visco, gîndi Steven, era un bun camarad. Îl ajuta să se ridice din pat, deşi ideea nu era pe placul ei şi îl însoţi o bună parte a după-amiezei, escortîndu-l de-a lungul şi de-a latul încăperii în timp ce el îşi exersa mersul.

Acum, cînd soarele ajunsese la asfinţit, el era pe jumătate mort de oboseală. Se trînti recunoscător în pat şi-o lăsă pe Callie să-l acopere cu păturile, ca un copil cuminte. Ea îl mîngîie pe frunte cu mîna ei mică, apoi îi netezi părul.

– N-ai vrea puţină distracţie, domnule Fairfax?

El chicoti în timp ce se gîndea la felul în care Emma o forţase pe biata tîrfuliţă să se îmbrace cu rochia aceea de bumbac şi îi făcuse cocul acela de babă.

– Sigur că aş vrea, Callie, răspunse el cinstit, dar nu e decît o singură femeie pe care o doresc.

Un zîmbet viclean curbă buzele lui Callie.

– Miss Emma?

– Aceea, admise Steven cu un oftat, dar să nu-i spui. Vreau ca ăsta să fie micul nostru secret.

Callie se aşează pe scaunul pe care stătea de obicei Emma cînd îi citea. Steven descoperi că îi era dor de pisica aceea roşcată şi sălbatică, de temperamentul ei vulcanic, de parcă ar fi fost despărţiţi de o lună şi nu doar de cîteva ore.

– Miss Emma a fost tare necăjită, mărturisi Callie încîntată, cînd am venit aici şi i-am spus că m-a trimis miss Chloe să am grijă de tine.

Steven rîse.

– Bine, răspunse el privind prin fereastră la soarele ce părea să se scufunde în lac. Înseamnă că am făcut progrese.

Callie începu să se joace cu o şuviţă de păr scăpată din coc.

– Cred că ar fi timpul să mă întorc la *Stardust*, domnule Fairfax.

El o prinse de mînă şi i-o strînse prietenește.

– Steven, o corectă el.

Ea părea încîntată.

– Steven, atunci. Callie îl privi cu atenţie, îngustîndu-şi ochii de parcă ar fi avut nevoie de ochelari. Nu prea arăţi ca un om căruia lumea-i spune „Steven", sau aşa cred eu.

– Şi eu cred la fel, spuse Steven cu blîndeţe. Callie, există totuşi ceva ce ai putea să faci pentru mine, dacă nu te superi.

Ochii lui Callie se luminară.

– Ce anume?

– Sînt nişte bani în haina de acolo, ia cît ai nevoie şi cumpără-mi o cutie cu trabucuri, vrei?

– Şi altceva? întrebă ea şi Steven crezu că aude o notă de speranţă în vocea ei, în timp ce se îndrepta spre haina aşezată pe un scaun lîngă fereastră.

Steven rînji.

– Da. Cumpără-ţi o batistă sau ceva – ce-ţi place ţie. Callie privi înapoi spre el, cu banii în mînă şi cu o expresie de încîntare pe faţă.

– Mulţumesc, Steven – pentru tot.

– Şi eu îţi mulţumesc, răspunse el, aşezîndu-se mai bine între perne şi închizînd ochii.

– Ne vedem mîine, mai spuse Callie, apoi auzi cum se închide uşa în spatele ei.

Emma înţepeni în mijlocul holului, cu ochii măriţi, cînd o văzu pe Callie părăsind camera lui Steven cu o bancnotă de zece dolari în mînă.

– Bună, miss Emma, o salută veselă Callie.

Emmei îi trebui toată stăpînirea de sine ca să n-o înhaţe de păr pe femeia aceea şi apoi să mătură scările cu ea.

– Cum se simte domnul Fairfax? întrebă ea cu vocea îngroşată de efortul făcut pentru a nu ţipa.

Callie zîmbi.

– E foarte fericit dar şi destul de obosit.

Emma probabil arăta feroce în acel moment, pentru că Callie făcu un pas în spate, apoi se strecură pe scări în jos ca un şoarece de cîmp urmărit de o pisică.

După ce aşteptă un moment ca să se reculeagă, Emma ciocăni la uşa camerei de oaspeţi, aşa cum se cuvenea şi era civilizat.

– Intră, strigă Steven din cameră.

Într-adevăr, nu era lătratul lui obişnuit, gîndi Emma, părea „foarte fericit".

Năvăli în cameră şi rămase în picioare lîngă pat, cu mîinile în şolduri, ochii ei albaştri fulgerînd. El avea pe faţă un zîmbet idiot, apoi, adăugă gaz pe foc căscînd fără jenă în faţa ei.

– Obsedatule! şuieră Emma.

– Eşti geloasă, miss Emma?

– Deloc, domnule Fairfax.

– Eu cred că eşti, o contrazise el. Scoţi flăcări pe nări şi Callie trebuie să fie motivul.

Emma ar fi dorit să bată cu piciorul în podea şi să ţipe din cauza frustării, dar reuşi să se stăpînească. Şi nu spuse nimic pentru că nu găsea nici un argument pe care Steven să nu-l poată spulbera.

Spre suprinderea ei, el îi zîmbi, fără ca vreun semn de batjocură să apară în ochii sau în zîmbetul lui.

– Ai văzut-o pe Callie ieşind din camera asta cu bani în mînă, nu?

– Da! izbucni Emma, scuturînd din cap şi mutîndu-şi coada de pe un umăr pe celălalt.

– Am trimis-o să cumpere trabucuri.

Emma rămas nemişcată.

– Ce-ai făcut?

– M-ai auzit, miss Emma.

Înfingîndu-şi dinţii în buza de jos, Emma îşi trase un scaun şi se trînti în el.

– Ar fi bine să le aibă la ea cînd s-o întoarce, îl ameninţă Emma.

– Deci, tot ţii la mine puţin?

– Doar foarte puţin, răspunse Emma repede, ridicîndu-se şi netezindu-şi fustele.

– O să vedem cît de puţin, îi zise Steven, ochii plimbîndu-i-se de la buzele ei la sîni şi înapoi, cînd o să scap de afurisitele astea de bandaje.

– Nu-ţi face prea multe speranţe, domnule Fairfax. Se întîmplă ca interesul meu pentru tine să nu fie altceva decît milă creştinească.

Steven îi aruncă un zîmbet leneş, care-i strînse inima Emmei.

– Din experienţa pe care am avut-o se pare că nu e vorba doar de „milă creştinească". Şi asta, în general, nu implică ceea ce am făcut noi împreună.

Emma se înroşi pînă în vîrful urechilor, pentru că nu putea nega că îi permisese lui Steven să-i develească sînii, apoi s-o sărute şi s-o mîngîie atît de intim. Şi nici nu putea spune că a obligat-o.

– Nu e nevoie să-mi reaminteşti, spuse ea, împreunîndu-şi mîinile şi ridicînd bărbia.

Se gîndi la lucrurile pe care i le spusese Callie despre bărbaţi şi se înroşi şi mai tare.

– Vino aici, o chemă Steven cu blîndeţe.

Pistolul acela cumplit era aşezat la îndemînă pe noptieră. Emma se întoarse spre uşă.

– Nu, îi răspunse fără suflu.

Dar îşi dorea grozav să se apropie de Steven, să se aşeze lîngă el şi să îl lase să o sărute şi să o atingă aşa cum o făcuse odată. El doar zîmbi, dînd din umeri şi închise ochii.

Sarcina de a-i duce cina lui Steven, căzu în seama Emmei în seara aceea, de vreme ce Chloe avea treabă la *Stardust,* iar Daisy plecase acasă din cauza unei dureri de cap, imediat ce terminase de făcut mîncarea. Şi, deşi Emma îşi tot spunea că ar fi preferat să evite orice contact cu domnul Fairfax, adevărul era că se simţea oarecum ameţită la gîndul că totuşi îl va revedea.

Steven părea liniştit şi suspect de docil cînd intră ea în cameră, ţinînd cu grijă tava. Se asigură că lăsase uşa larg deschisă.

– Ce bine miroase! exclamă el.

Emma era foarte mulţumită. Deşi nu ea gătise plăcinta cu carne şi legume, îşi dori să-şi poată asuma gloria pentru ea însăşi.

– Ridică-te te rog, îi zise ea cu o voce aspră.

Pacientul se ridică cu mare efort şi cînd Emma îi aşeză tava în poală, nu făcu nici cea mai mică mişcare să-şi ia furculiţa.

– A fost o zi tare lungă, spuse el cu un oftat. Nu sînt prea sigur dacă mai vreau să fac şi efortul ăsta şi să mănînc.

Ea se trînti pe scaunul de lîngă pat.

– Dar trebuie să mănînci. Altfel n-o să-ţi recapeţi nicicînd puterea.

Steven ridică un umăr în semn de dispreţ şi îşi întoarse privirile în altă parte.

După ce respiră o dată adînc, Emma luă furculiţa, tăie o bucăţică din plăcinta lui Daisy, cu crustă rumenă şi crocantă şi o ridică la buzele lui Steven.

El zîmbi insinuant şi îi permise să îl hrănească. Emmei i se părea că de fapt lui chiar îi plăcea acest moment de incapacitate temporară. Experienţa era ciudat de senzuală pentru Emma, care descoperi că era total captivată de activitatea ei. Cînd Steven o prinse de mînă şi, foarte

uşor îi sărută palma, furculiţa îi scăpă dintre degete, căzînd cu zgomot pe tavă. Sînii îi fremătau în timp ce respira din ce în ce mai repede.

Steven îşi plimbă buzele pe partea interioară a antebraţului pînă cînd ajunse la încheietura cotului. O atinse uşor cu vîrful limbii, iar plăcerea pe care o simţi Emma era atît de vie, atît de intensă, încît gemu uşor.

Cu ochii aţintiţi în ochii ei, el începu să-i spună încet care erau şi celelalte locuri de pe trupul ei, pe care ar fi dorit să le sărute. Locuri pe care, era hotărît să le exploreze. Emma apucă tava şi, cu o mişcare bruscă o luă şi se ridică în picioare, simţindu-şi corpul cuprins de fierbinţeală.

– Ei bine, spuse ea cu o seninătate care era cu totul falsă – dacă nu îţi mai este foame...

– N-am spus asta, miss Emma, o întrerupse el cu o voce aspră ca peria de sîrmă. Doar că nu de mîncare mi-e mie foame.

Numai faptul că strîngea tava aceea din toate puterile, o ajută pe Emma să n-o scape pe podea – cu farfurie, cană, mîncare rămasă, cu tot.

– Ce remarcă scandaloasă!

Steven zîmbi şi se întinse la loc pe perne, cu o mică grimasă de durere.

– Pot să mă gîndesc la o grămadă de alte „remarci scandaloase", îi zise el, dacă vrei să mă asculţi.

Emma era dureros de conştientă de zvîcnirea din încheietura cotului, acolo unde o sărutase Steven. Un număr de alte puncte fragile, cum erau cele din spatele genunchilor şi încheieturile picioarelor o gîdilau ca un fel de răspuns întîrziat.

– Noapte bună, domnule Fairfax, spuse ea cu ceea ce îi mai rămăsese din demnitate.

Apoi se întoarse şi ieşi din cameră.

Capitolul 6

Steven n-a mai văzut-o pe Emma o săptămînă întreagă şi, în timp ce căuta să se convingă singur că era mai bine aşa, totuşi, spera s-o vadă în fiecare moment, îşi petrecea zilele umblînd prin cameră sprijinit de Callie Visco şi nopţile curăţîndu-şi 45-ul şi pîndind paşii Emmei pe hol.

El presupunea că era ori prea jenată ca să-l vadă la faţă, ori, îl pedepsea pentru purtarea lui. Şi spera al naibii de mult ca ea să nu-l fi catalogat ca fiind o influenţă rea şi să se fi hotărît să stea cît mai departe de el.

Desigur, gîndi el cu amărăciune, probabil a fost o influenţă rea. El a văzut inocenţa din ochii albaştri ai Emmei, la fel ca şi pasiunea şi, experienţa îi spunea că ea nu mai permisese vreunui alt bărbat s-o atingă în felul în care o atinsese el.

Sîngele începu să-i fiarbă în vene cînd luă în considerare şi alte cîteva feluri în care ar fu vrut s-o mîngîie pe Emma. Şi, la dracu' se săturase să fie ţintuit în patul acela – mai ales singur.

Era sîmbătă dimineaţă, cînd reuşi în sfîrşit să se ridice singur din pat şi să se îmbrace cu hainele pe care i le cumpărase Emma. Şi, de vreme ce oricum îl durea fiecare mişcare pe care o făcea, în special cînd se aplecă să-şi pună cizmele, Steven se hotărî să nu mai petreacă nici măcar o zi acolo, aşteptînd ca Macon să se apropie de el.

Strîngînd cu putere cadrul patului, Steven închise ochii din cauza ultimului val de durere ascuţită. După ce îl lăsă, îşi luă centura armei din sertarul noptierei, încercînd să şi-o prindă nu prea strîns dar suficient de ferm în jurul părţii de jos a şoldurilor. Apoi traversă camera pînă la şifonier şi se întinse, cu mare efort, să-şi ia 45-ul din sertarul de sus, cel pentru pălării.

Pentru că îl curăţase atît în timpul nopţilor lungi cînd Emma îl evitase, Colt-ul strălucea cu o frumuseţe rece, mortală. Steven îi roti magazia cu degetul mare, apoi o încărcă cu gloanţele luate din centură. Tocmai învîrtea pistolul pe deget, încercînd să se reobişnuiască cu el şi cu greutatea lui, cînd cineva bătu la uşă. Cu rapiditate puse la loc pistolul în toc.

– Intră.

După atîta timp, el încă spera ca vizitatorul să fie Emma, dar era Daisy, care îi aducea micul dejun.

– Pleci? îl întrebă ea în felul ei răstit, iar Steven zîmbi şi aprobă din cap. Ar fi bine, fu şi Daisy de acord, aşezînd tava pe noptieră. Dar ar fi şi mai bine să mănînci ceva mai-nainte.

Steven era nerăbdător să plece după ce fusese înţepenit în camera aceea aproape două săptămîni, dar nu voia să rănească sentimentele lui Daisy. Dacă ea s-a obosit să-i prepare mîncarea, atunci o va mînca.

– Mulţumesc, îi răspunse.

– Ai de gînd s-o vezi pe miss Emma înainte să pleci?

El oftă aşezîndu-se pe marginea patului şi întinzîndu-se după furculiţă. Avea ouă prăjite, cîrnăciori şi biscuiţi frumos aranjaţi pe farfurie.

– Nu sînt prea sigur. Mă gîndeam că poate ar fi mai bine s-o iau din loc fără s-o mai deranjez.

Daisy îşi îngustă ochii.

– Te-ai cam giugiulit cu fata asta, nu?

Steven înghiţi o bucăţică de cîrnăcior înainte de a răspunde.

– Se poate spune şi aşa, mărturisi el, amintindu-şi de moliciunea caldă a sînilor Emmei şi de felul în care vîrfurile lor se întăriseră pentru el, întocmai ca nişte bomboane.

Mîinile muncite ale lui Daisy se odihneau în şoldurile generoase.

– O să fie şi vreun copil?

Steven scutură din cap. Lucrurile nu merseseră atît de departe; nu, copiii Emmei probabil vor semăna cu bancherul acela despre care îi povestise Callie, nu cu el şi gîndul acesta îl umplu de tristeţe.

– Nici vorbă de aşa ceva, Daisy, aşa că nu trebuie să te îngrijorezi.

– Ei bine, eu mi-s îngrijorată, insistă Daisy. Miss Emma nu mai e ea însăşi. Nu mai mănîncă şi nu mai doarme noaptea. Şi nu-i numai asta, nu se mai ceartă nici cu mine şi nici cu Chloe atunci cînd o împungem. Ceva nu-i în regulă.

Pofta de mîncare îi dispăruse, aşa că Steven lăsă jos furculiţa.

– O să fie bine, promise el cu blîndeţe, dar nu era deloc sigur de asta.

Anumite femei nu îşi puteau ierta nici cea mai mică intimitate cu un bărbat. Nu dorea ca Emma să sufere din cauza asta.

– Unde e? întrebă el ridicîndu-se în picioare.

– La bibliotecă, răspunse Daisy cu un ton care părea să spună că orice idiot şi-ar da seama de asta.

Steven dădu din cap şi-şi luă pălăria şi haina de pe scaun. Amîndouă văzuseră şi zile mai bune, toate înainte de explozia de la *Yellow Belly Saloon* şi el bănuia că ar fi fost o idee bună dacă le-ar înlocui cu unele noi.

– Mulţumesc pentru tot, Daisy, zise el şi cînd trecu pe lîngă femeia aceea grasă o sărută uşor pe obraz. Eşti o bucătăreasă nemaipomenită.

Daisy se lumină la faţă auzind complimentul, apoi redeveni ea însăşi şi îl repezi.

– Hai, pleacă d-aici şi nu-mi mai lua din timp, linguşitorule!

Steven rîse şi părăsi camera, cizmele lui bocănind pe hol şi pe scări. Traversînd holul mare de jos, deschise uşa din faţă şi fu întîmpinat de o adiere de aer proaspăt, cu aromă de primăvară. Să ieşi din nou afară în aer liber era chiar mai bine decît îşi închipuise el.

Primul drum îl făcu la grajd, unde plăti pentru îngrijirea calului său, un murg pe nume Cherokee. Îşi lăsă şi haina şi calul la proprietarul grajdului şi parcurse drumul scurt pînă la *Stardust Saloon* pe jos.

Cu coada ochiului el o văzu pe Emma stînd pe trotuarul de lemn în faţa a ceea ce trebuia să fie biblioteca, dar se făcu că nu o vede. Emma îşi arătase sentimentele destul de clar, ocolindu-l.

Stardust răsuna de rîsete şi de muzica pianului, iar fetele lui Chloe în rochiile lor vesele erau pretutindeni. O roşcată într-o rochie de un galben strălucitor era aşezată la pian şi o brunetă în albastru regal stătea cocoţată la capătul barului. Diferite alte păsări ale paradisului stăteau aşezate în poala bărbaţilor ce beau pe la mese şi altele se învîrteau în jurul mesei de poker, încurajîndu-şi prietenii.

Steven nu-şi putu reţine un mic fior, amintindu-şi ce păţise data trecută cînd se aventurase într-un saloon; era suficient ca un bărbat să renunţe la băutură şi femei pentru totdeauna.

Ochii lui Steven măsurară camera, asigurîndu-se că Macon şi oamenii lui nu îl aşteptau acolo, apoi se apropie de bar şi i se adresă brunetei în albastru:

– Unde o pot găsi pe Chloe Reese?

Femeia cea tînără şi drăguţă îi luă pălăria din cap şi o aşeză pe capul ei.

– N-ai nevoie de Chloe, cowboy-ule. Ceea ce ai tu nevoie e chiar aici.

Steven rînji.

– S-avem iertare doamnă, dar eu pe Chloe trebuie s-o văd.

Bruneta îşi ţuguie buzele roşii şi umede într-un botic drăguţ.

– O.K., dar o să vezi că ea nu primeşte clienţi, nici chiar frumoşi ca tine. Big John Lenahan e singurul bărbat care o atinge pe Chloe.

– Mulţumesc pentru sfat, replică Steven. Scoase o bancnotă mototolită şi i-o lipi pe genunchiul gol, iar ea se lumină dintr-o dată. Şi acum, spuse el uşor, unde e Chloe?

– La etaj în salon, veni prompt răspunsul. Nu poţi să n-o găseşti. Bancnota dispăru în corset, iar cînd Steven se îndrepta deja spre scări, ea strigă după el: dacă te răzgîndeşti scumpule, mă găseşti tot aici.

Steven îşi atinse borul pălăriei în semn că a înţeles şi începu să urce scările.

O găsi pe Chloe tronînd într-un salon plin de catifele roşii, mătăsuri, fotolii, canapele şi pernuţe. Pe pereţi erau atîrnate tot felul de picturi cu nuduri în diferite poziţii mai mult sau mai puţin interesante şi Chloe însăşi era splendidă într-o rochie elegantă de catifea purpurie.

– Ei bine, spuse ea cînd Steven intră în salon, cu o fluturare a mîinii concediindu-le pe fetele care o înconjurau şi cu care trăncănise pînă atunci.

Steven îşi scoase pălăria.

– Bună Chloe, o salută el încetişor.

Chloe zîmbi şi arătă spre un scaun din apropiere.

– Stai jos, domnule Fairfax.

El se aşeză cu grijă în scaun.

– Încă puţin înţepenit, după cum văd, comentă Chloe zîmbind.

– O să-mi treacă, o asigură Steven, mulţumesc. Cît îţi datorez?

Chloe părea de-a dreptul jignită.

– Asta-i o întrebare nepoliticoasă, domnule Fairfax. La dumneata, în sud, oamenii nu au grijă de străinii răniţi?

El zîmbi:

– În familia mea, nu.

Înainte ca Chloe să poată comenta ceva, o uşă se deschise şi ieşi un client înalt, bine făcut şi blond, cu pălăria într-o mînă şi cu cealaltă încheindu-şi neîndemînatic

nasturii de la vestă în timp ce se mişca. După el ieşiră imediat nu o femeie, ci două.

Instinctul îi spuse lui Steven cine anume era omul acela, încă înainte să vorbească Chloe.

– Erai foarte curios să-l cunoşti pe domnul Fairfax, Fulton, spuse ea cu un ton nepăsător. Iată-l!

Bancherul!

Steven se ridică în picioare nu ca un gest de politeţe, ci pentru ca acel om să nu-l poată privi de sus.

– Fulton Whitney, spuse bancherul prezentîndu-se singur. Tonul lui era ameninţător.

Steven nu îi întinse mîna şi nici nu vorbi. Se întreba ce fel de mîrşav era, dacă mai întîi curta o femeie ca Emma şi apoi petrecea o dimineaţă însorită de aprilie, tăvălindu-se în aşternuturi cu două tîrfe.

Whitney îşi drese glasul, se ridică pe vîrful picioarelor şi apoi se lăsă pe călcîie, cînd Chloe se ridică de pe canapeaua pe care stătuse cu zîmbetul încă fluturîndu-i pe buze.

– Ar fi mai bine să văd cum merg lucrurile pe jos, se scuză ea, apoi plecă.

– Deci, acum bănuiesc că vei pleca, spuse bancherul rupînd tăcerea. Nu cred că unui om ca dumneata îi place să stea prea mult într-un loc.

Steven îşi încrucişa braţele.

– Pînă acum cîteva minute aşa gîndeam şi eu, răspunse el. Acum nu mai sînt sigur.

Obrajii palizi ai lui Fulton se înroşiră.

– Şi ce motive ai avea să rămîi?

– Doar unul. Numele lui e Emma.

Bancherul îl privi cu un dezgust nedisimulat şi Steven îşi imagină că trebuie să arate destul de împuţit, luînd în considerare toate cele întîmplate. Trecuseră o grămadă de zile de cînd se bărbierise ultima oară şi două luni de cînd nu se tunsese.

– Nu eşti destul de bun nici măcar ca să-i lingi pantofii.

Steven îşi schimbă expresia cu un zîmbet leneş, enervant.

– Lasă-mă să mă lămuresc, izbucni el. Eu nu sînt destul de bun pentru Emma, dar tu, logodnicul ei, care de-abia te-ai dat jos dintr-un pat cu două curve eşti bun?

Din nou faţa lui Fulton se înroşi violent.

– Nu sînt obligat să dau vreo explicaţie cuiva şi, în nici un caz ţie, se burzului el, apoi se întoarse să plece.

Steven era posedat de o furie pe care numai Macon mai era capabil s-o stîrnească. Îl prinse pe bancher de braţ, îl întoarse şi îşi înfipse pumnul în faţa ticălosului.

Fulton ţipă de uimire atunci cînd se lovi de perete, apoi alunecă uşor în jos cu o mînă peste gura însîngerată.

– Acum, spuse calm Steven, ştim exact cum stăm unul faţă de celălalt.

După asta se întoarse şi părăsi salonul bordelului, coborînd încet scările.

Înainte să-l vadă pe Fulton ieşind din camera aceea, era hotărît să încalece pe Cherokee şi să plece, îndreptîndu-se spre California sau poate Oregon. Mai devreme sau mai tîrziu cu ajutorul băuturii, al muncii grele şi al femeilor ar fi reuşit să şi-o scoată pe Emma din minte.

Acum totul se schimbase. Nu o putea lăsa idiotului acela ipocrit cu care plănuia să se mărite; iar dacă o lăsa, focul albastru din ochii ei îl va lovi şi va muri într-un viitor nu prea îndepărtat.

Afară, în aerul proaspăt, el traversă strada spre magazinul general. Dacă voia să stea în Whitneyville pentru un timp, avea nevoie de bani. Şi de vreme ce nu îndrăznea să-i trimită o telegramă bunicului său la New Orleans – oamenii lui Macon probabil că aşteptau un asemenea mesaj – va întreba în jur de o slujbă. Magazinul părea un loc la fel de bun ca oricare altul pentru a începe, mai ales că negustorii cunoşteau pe toată lumea, pe mile întregi în jur.

Emma îşi muşcă buza de jos şi se ascunse în intimitatea rece şi umbroasă a bibliotecii. Doar faptul că îl

văzuse pe Steven o zguduise, dar privindu-l cum intra în *Stardust Saloon,* aproape că fusese doborîtă.

Se strecură înăuntrul bibliotecii goale doar pentru un moment, înainte ca nevoia de a şti să o împingă din nou pe trotuar şi în josul străzii, pînă la uşile batante ale localului lui Chloe. Privi cu oroare cum Steven se îndepărtează de o nemernică în rochie albastră şi cum urcă scările spre etajul infam.

Emma încercă să respire adînc şi îşi aşeză o mînă peste inima ce îi bubuia în piept. Era tot ce putea face ca să nu-l urmărească pe Steven pe scările acelea şi să îi ceară o explicaţie despre ce credea el că face acolo.

Mîndria şi gelozia dădeau o luptă aprigă în Emma, dar mîndria cîştigă în cele din urmă. Muşcîndu-şi buzele ca să nu plîngă, se forţă să se întoarcă la bibliotecă.

În următoarea oră, Emma fu conştientă de fiecare ticăit al ceasului şi de fiecare bătaie a inimii. Oftă de uşurare şi uimire, cînd uşa se deschise şi Steven intră înăuntru.

Însă el avea neruşinarea să mai şi rînjească în timp ce îşi scotea pălăria.

– Bună, miss Emma.

Emma simţi cum fierbinţeala i se urca dinspre sîni spre obraji. Şaizeci de minute întregi se scurseseră de cînd îl văzuse urcînd scările la Chloe şi fuseseră tocmai suficiente pentru ceea ce făcuse el.

Cînd ea nu vorbi, Steven merse pînă la biroul în spatele căruia se afla şi îşi puse pălăria pe ea.

– N-ai de gînd să mă saluţi?

Ea îl privi cu asprime.

– Cred că „la revedere" ar fi mult mai potrivit situaţiei, nu crezi?

El se întinse, atît cît îi permiteau coastele şi îi apucă cu blîndeţe coada împletită într-o mînă.

– E ca şi focul, murmură el. Eşti foarte frumoasă, miss Emma.

– Chiar sînt? îl tachină Emma, cu dulceaţă în glas. Spune-mi, domnule Fairfax, cum aş putea eu să mă compar cu fetele de la *Stardust?*

Zîmbetul lui era ameţitor.

– Dacă ceea ce am făcut cu o săptămînă în urmă este un indiciu, atunci e clar că această comparaţie e în favoarea ta.

Emma roşi aducîndu-şi aminte şi îşi întoarse capul, dar Steven îi întoarse bărbia cu o mînă şi o forţă să-l privească din nou.

– De asta m-ai evitat Emma? Din cauza a ceea ce s-a întîmplat?

Toată viaţa ei, Emma îşi dorise să fie decentă şi respectabilă. Şi ce-a făcut? L-a lăsat pe primul pistolar venit în oraş să o facă să se poarte precum o tîrfă şi asta în numai cîteva zile.

– Da, lua-te-ar naiba! izbucni ea, cu ochii plini de lacrimi de furie.

Încă ţinîndu-i bărbia cu mîna, Steven dădu ocol tejghelei.

– Ar fi mai bine să te obişnuieşti să mă vezi, îi zise el răguşit, pentru că am de gînd să mai rămîn pe aici o vreme.

Emma înghiţi nodul din gît.

– Parcă spuneai că te urmăreşte cineva...

– Poate că a venit timpul să-l las să mă găsească, răspunse Steven cu buzele aproape lipite de buzele ei.

Sărutul lui o înmuie, nemaifiind în stare să-l împingă, indiferent cît de mult ar fi vrut s-o facă. Se supuse, aşa cum păţea numai alături de Steven, iar alte cîteva săruturi îi îndepărtară furia şi îi luară respiraţia.

Era prinsă între Steven şi biroul bibliotecii, iar asprimea şi forţa lui o făcură să se agaţe de el, să închidă ochii şi să se predea furtunii de senzaţii pe care o provoca atingerea lui.

În momentul în care el o eliberă şi făcu un pas în spate, ea era din nou turbată de furie. În fond, putea intra oricine în bibliotecă şi să o prindă sărutîndu-l pe domnul

Fairfax – şi dacă asta s-ar fi întîmplat, Emma ar fi fost complet distrusă.

– Văd că lucrurile nu s-au schimbat prea mult, mormăi el luîndu-şi pălăria. Bună ziua, miss Emma.

Emma ţipă uşor şi i-ar fi pus piedică dacă nu i-ar fi fost frică să nu-i rupă vreun picior. Nu că ar fi deranjat-o să-l rănească, dar exista posibilitatea ca Chloe să-l ia din nou acasă. Obrajii i se înroşiră.

– Ieşi!

Ochii căprui ai lui Steven străluceau de încîntare.

– Cred că aşa ar fi mai bine. Felul în care te agăţai de mine acum cîteva momente... ei bine, s-ar putea să nu te poţi stăpîni şi să profiţi de un bărbat.

Emma se întinse după o carte grea cu care să-l pocnească, dar nu era niciuna în apropiere, aşa că doar îi arătă uşa cu un deget tremurător.

El chicoti şi, fără un cuvînt îi întoarse spatele şi ieşi din bibliotecă fluierînd. Emma era atît de furioasă că nu putea sta locului nici un moment. Cînd îl văzu pe Steven intrînd în frizerie, se apucă să verifice enciclopediile. Apoi, îşi puse în ordine fişele şi registrul, dar tot rămăsese prea mult timp pînă la închidere.

Un fluviu de vizitori tîrzii a fost salvarea Emmei, iar la ora cinci fix, puse totul în ordine şi ieşi pe uşă.

Cînd trecu pe lîngă ferestrele băncii îl văzu pe Fulton. Stătea la biroul lui, cu capul plecat deasupra unui bilanţ, dar, probabil că o simţise trecînd, pentru că îşi ridică privirea şi zîmbi trist.

Emma îl salută distant cu capul – simplă politeţe fără de care nu se putea – şi se grăbi mai departe pe trotuar.

Din păcate, Fulton ieşi după ea şi o strigă din uşa băncii, aşa încît a fost forţată să se oprească şi să se întoarcă. Braţele îi erau strînse în jurul cărţii pe care o alesese pentru cititul de seară.

– Aş dori să iei cina cu mine în seara asta, strigă el cu vesela convingere că ea va accepta imediat.

Emma veni circumspectă spre el ca să nu fie nevoită să-şi strige refuzul în auzul întregului oraş.

– Fulton, îi spuse ea pe un ton moderat, am mai discutat deja despre treaba asta. Şi ţi-am spus că după părearea mea, petrecem mult prea mult timp împreună.

El părea mai mult enervat decît dezamăgit.

– Am crezut că ai renunţat la prostia asta de acum. O să vin să te iau la şapte şi vom cina la hotel.

Deşi simţea că pocneşte de mînie, Emma reuşi să se controleze.

– Te rog să nu te deranjezi domnule Whitney. Cinez singură şi mă retrag devreme.

Terminînd ceeea ce avusese de spus, se întoarse să-şi vadă de drum.

Degetele lui Fulton se înfipseră în braţul ei, destul de tare ca să-i lase vînătăi, iar cînd Emma îl privi uimită în ochi, se sperie de mînia rece pe care o văzu acolo.

– Să nu faci greşeala să crezi că voi renunţa atît de uşor, Emma, şuieră el, pentru că n-am să renunţ.

În timp ce se îndepărta, Emma îşi freca braţul plină de nedumerire şi supărare. Neliniştea începu să i se cuibărească în inimă.

Cînd ajunse acasă, toate gîndurile legate de Fulton i se risipiră, pentru că îl găsi pe Steven Fairfax aşteptînd în marele salon. Se tunsese şi se bărbierise, pantalonii şi cămaşa erau noi şi arăta atît de bine, încît genunchii i se înmuiară.

– Nu mai eşti binevenit în casa asta, îi zise ea politicoasă.

Deşi zîmbetul nu îi fugi de pe buze, Steven îşi scoase totuşi vechea pălărie de pe cap.

– Aşa te porţi tu cu un cetăţean cu frica legii din Whitneyville, miss Emma?

– Dacă aş întîlni vreunul, răspunse Emma băţoasă, în mod sigur l-aş trata cu politeţe.

Steven rîse.

– Eşti ca o mică pisică afurisită, îi zise el apropiindu-se de ea. Şi aproape că-mi vine să te sărut din nou.

Palmele Emmei se umeziră amintindu-şi de ultimul sărut.

– Chiar nu te deranjează deloc faptul că eu aparţin unui alt bărbat?

El se opri la un pas de ea, răsucindu-şi pălăria în mîini. Era mai mult un tic, îşi dădu seama Emma, decît nervozitate, aşa cum li se întîmpla celorlalţi bărbaţi.

– Tu nu-mi aparţii decît mie, replică el cu o voce joasă şi înceată şi am dovedit-o de mai multe ori.

– De ce ai venit aici? scuipă Emma cuvintele, simţindu-se frustată sub toată înfăţişarea ei calmă.

– Pe de o parte, pentru că am uitat să-ţi mulţumesc pentru că ai avut grijă de mine cît timp am fost rănit, răspunse Steven.

Emma ştia că trebuia să mai urmeze şi altceva. Îşi încrucişă braţele şi pufni:

– Şi pe de altă parte?

El întinse o mînă şi îi trasă conturul buzelor cu vîrful unui deget.

– Pe de altă parte, miss Emma, continuă el şi, deşi ochii îi zîmbeau, gura îi era serioasă, voiam să te anunţ că îmi vei ţine companie mie de acum încolo şi nu bancherului.

Capitolul 7

– Nu se poate, zise Emma. Nu avem absolut nimic în comun.

Privirea lui trecu leneşă peste ea, aprinzînd focul sub pielea Emmei. Căldura era sufocantă, de parcă hainele îi ardeau.

– Oh, ba da, o contrazise el rezonabil, privind cu luare aminte la pian, bibliotecă, la tapiţeria de mătase a mobilei şi la vechiul ceasornic. Multe căsnicii fericite au fost întemeiate pe pasiune.

Emma se luptă să îşi păstreze calmul. Deodată îşi dori ca Steven să nu ghicească că avea vreun dubiu în ceea ce-l privea pe Fulton.

– Cred că asta e ceea ce îmi oferă domnul Whitney, spuse ea liniştită. Ţi-l reaminteşti pe domnul Fulton Whitney, nu-i aşa? El este omul la care obişnuiai să te referi numindu-l „bancherul". El este genul acela stabil şi de încredere, cu perspective excelente şi o casă frumoasă.

Nu ar fi fost nevoie să înşire toate aceste lucruri, pentru că un pistolar nu se putea compara cu aşa ceva; dar mesajul transmis fu la fel de eficient de parcă ar fi fost transmis de Uniunea Vestică.

Emma îşi dădu seama de asta după felul în care se încordase obrazul proaspăt ras al lui Steven.

– Bancherul nu e destul de bun pentru tine, spuse el admirînd una din ciobăniţele din porţelan chinezesc, din colecţia lui Chloe.

Mărturisirea lui aspră o ameţi pe Emma, la fel cum o ameţea şi aroma de colonie pe care o adusese cu el. Steven distrusese intimitatea salonului în care Emma se simţise întotdeauna atît de liniştită şi în siguranţă.

– Dar tu eşti? îl chestionă ea, ridicînd o sprinceană.

– Da.

– Eşti un rătăcitor, un bandit, un bărbat rău.

Privirea lui Steven n-o părăsi pe a ei.

– Pînă acum n-am avut nici un motiv să mă aşez undeva. Şi nu sînt un bandit. Şi nu sînt nici un bărbat rău.

– Eşti căutat – ai admis asta chiar tu însuţi, că cineva te urmăreşte ca să te omoare.

El oftă, obidit.

– Bine, e adevărat – sînt căutat de cei din Louisiana. Dar sînt nevinovat.

– Criminalii îşi declară întotdeauna inocenţa, spuse Emma încăpăţînată, deşi, undeva în adîncul inimii ei ştia că Steven nu ar fi încălcat de bună voie legile – totuşi ar fi vrut să ştie de ce anume fusese acuzat.

Zîmbetul acela ameţitor apăruse iar.

– Îţi pierzi vremea încercînd să mă descurajezi, miss Emma. Odată ce m-am hotărît că vreau ceva, nu renunţ cu una cu două. Chiar de-ar dura pînă cînd o îngheţa iadul, tot îţi voi face curte aşa cum se cuvine şi am să-ţi dovedesc că eşti făcută pentru mine.

Emma îşi puse mîinile în şolduri.

– Nu numai că eşti cel mai arogant şi imposibil om pe care-l cunosc...

Numai că înainte ca Emma să-şi poată termina fraza, în cameră îşi făcu apariţia şi Chloe.

– Bună, Emma, o salută ea cu căldură, trecînd prin cameră cu o mişcare graţioasă de mătase şi voaluri de un verde strălucitor, ca să îşi toarne ceva de băut. Domnule Fairfax, spuse ea cu un ton rece şi oarecum întrebător.

Spre bucuria Emmei, aplombul lui Steven se cam şifonase o dată cu apariţia lui Chloe.

– Îmi pare bine să te văd din nou, reuşi el să spună.

Amintindu-şi că probabil Steven o întîlnise pe Chloe ceva mai devreme la *Stardust Saloon,* Emma îşi cam pierdu răbdarea.

– Voiai să-mi mulţumeşti că te-am îngrijit, spuse ea abrupt, înroşindu-se la faţă. Tuşi şi îşi îndreptă umerii. Acum mi-ai mulţumit, domnule Fairfax. Să-ţi fie de bine şi adio.

Chloe privea scena cu interes de după bar, cu un bol de coniac într-o mînă, fără să intervină.

– Nu adio, miss Emma, îi spuse Steven tărăgănat, privirea lui obraznică oprindu-se pe sînii ei un moment, ca pentru a-i reaminti că s-a bucurat de ei fără nici un protest din partea ei. Aşa cum am spus, voi fi pe aici.

După ce termină de vorbit, îşi înclină uşor capul în direcţia lui Chloe, îşi puse pălăria şi ieşi. Emma ieşi şi ea după el.

– Eşti un vagabond! Ar trebui să călătoreşti!

El chicoti şi îşi sprijini un umăr de unul din stîlpii albi ai verandei.

– Ai dreptate. Ar trebui să plec şi să uit că am văzut oraşul ăsta de lîngă lac. Dar am de gînd să rămîn aici, miss Emma. El se îndreptă şi, dintr-odată păru străbătut de o idee nouă. Acum că tot vorbim de oraş, cred că aş avea nevoie de o fişă la bibliotecă.

– N-am spus nimic! izbucni Emma încrucişîndu-şi braţele şi căutînd un mod politicos de a-l refuza şi de-al opri să mai treacă pe la bibliotecă şi s-o sărute din nou. De cîte ori o atingea, ei îi venea tot mai greu să reziste seducţiei lui. Nu poţi împrumuta cărţi dacă nu ai o adresă, adăugă plină de speranţă.

– Ei bine, miss Emma, răspunse Steven cu o privire răutăcioasă, se întîmplă să am una. Stau în cabana administratorului de la ferma lui Big John Lenahan.

Emma deschise gura uimită, apoi o închise la loc.

– Dar nu poţi lucra pentru Big John cu coastele tale rupte! protestă ea, cînd îşi reveni oarecum din uimire. Cum vei călări?

– Mă bucur că eşti îngrijorată pentru bunăstarea mea, replică Steven cu o voce tare, menită să se audă pînă la gardul pe unde se învîrteau două femei, care se prefăceau că nu observă că Emma Chaimers stătea de vorbă cu străinul acela despre care se spuneau atîtea.

– Aş vrea să pleci şi să mă laşi în pace!

Emma se îndreptă spre uşă şi balamalele scîrţîiră ascuţit atunci cînd o deschise.

Steven rînji ameninţător.

– Aşa cum am spus şi mai înainte, miss Emma – o să mă tot vezi de acum încolo. De fapt, am să vin să te văd cît de repede pot.

Una din perdele se mişcă în spatele lui Steven şi Emma se îndreptă: oare cine îi spiona – Chloe sau Daisy?

Apoi, disperarea o împinse să mintă:

– Mi-e teamă că nu s-ar cuveni. Vezi tu, am de gînd să mă logodesc cu domnul Whitney foarte curînd.

Steven îi luă o mînă, o ridică la gură şi îi sărută încheietura. Se comporta de parcă ea nu ar fi spus nimic.

– Noapte bună, miss Emma, îi spuse el amabil. Vise plăcute.

În noaptea aceea era lună plină, lumina ei reflectîndu-se în apa neagră a lacului. Emma stătea încordată lîngă Fulton, privind la jocul tăcut de lumini şi umbre, urîndu-se singură pentru că acceptase plimbarea cu omul acela. Nu era tocmai sigură de ce o făcuse, dar bănuia că era cumva din cauza lui Steven Fairfax.

În ciuda judecăţii, toate gîndurile şi sentimentele Emmei se îndreptau spre omul nepotrivit.

Fulton părea nervos, iar cizmele lui scîrţîiau pe pietrişul de lîngă mal, în timp ce mergeau anevoios. El încercase să o ia de mînă, dar Emma avusese grijă să stea la distanţă.

– Îmi închipui că eşti uşurată acum, cînd pistolarul acela a plecat din casă, spuse el cu un ton strident.

Emma îl privi, sperînd că el nu va observa emoţiile contradictorii de pe faţa ei. Da, era bucuroasă că Steven plecase din casă, dar îi era îngrozitor de dor de el. Aşa că, răspunsul ei a fost doar parţial neadevărat.

– O să fie mult mai uşor, acum că el a plecat.

Şi mult mai dificil, gîndi pentru sine.

– N-a spus nimic despre mine? întrebă Fulton pe un ton ciudat.

Emma întoarse capul pentru a-şi ascunde zîmbetul care îi înflorea pe buze.

– Doar că tu nu eşti bărbatul potrivit pentru mine, răspunse ea cu o voce înceată, gînditoare.

Fulton se îmbăţoşă imediat.

– Şi ce altceva?

Emma îşi întoarse nedumerită privirea spre faţa lui Fulton.

– Nimic, spuse ea. De ce mă întrebi?

El oftă şi îi evită privirea.

– Aşa, fără nici un motiv.

Emma îşi încrucişă braţele şi privi mai departe, la apa luminată de lună. Fulton îi ascundea ceva, dar ea nu avea chef să-l descoasă. De fapt, nu voia să vorbească deloc.

Însă Fulton insista şi o anunţă solemn.

– Azi am primit o telegramă de la mama şi de la tata. Vor veni acasă într-o săptămînă.

– Înţeleg.

Fără nici o avertizare, el se întinse şi o apucă de braţ, forţînd-o să se întoarcă spre el.

– Nu cred că înţelegi, îi zise el grăbit. Emma, trebuie să ne hotărîm acum. În seara asta. În felul ăsta voi putea să te prezint mamei ca un fapt împlinit.

Uimită, Emma îşi trase braţul din încleştarea lui.

– Fulton, ţi-am spus...

El îşi puse un deget pe buzele ei.

– N-o spune. Emma, ştiu că mama te intimidează, dar ca soţie a mea te va accepta, ştiu că te va accepta.

Durerea pe care o simți Emma era probabil vizibilă în ochii ei, atunci cînd îl privi pe Fulton, dar dacă el o văzu, nu reacționă deloc. Probabil că el ar asculta-o dacă ar atinge subiectul din punctul lui de vedere, mai degrabă decît din al ei.

– Fulton, sînt multe de spus despre mine și...

Mîinile lui o înșfăcară de umeri.

– Nu-mi pasă, Emma, șopti el.

Și, pentru prima dată observă că buza lui inferioară era tăiată și ușor umflată.

Îi atinse rana cu blîndețe.

– Ce s-a întîmplat?

Din nou ochii lui îi evitară pe ai ei.

– Nimic pentru care să te îngrijorezi, draga mea, răspunse el. Acum, ascultă-mă. Trebuie să ne căsătorim imediat!

– Nu pot să fac asta, îi spuse Emma nenorocită.

– Știu că femeile își doresc o cununie la biserică, dar...

– Nu ăsta e motivul. Fulton, nu te iubesc. Ar fi o greșeală îngrozitoare să ne căsătorim.

El încă o ținea de umeri și o scutură furios.

– Vei avea în curînd și sentimente tandre, îți promit. Hai să fugim în seara asta să ne căsătorim!

Emma se eliberă din strînsoarea lui.

– Nu pot.

– Atunci e adevărat ce spunea toată lumea despre tine și Fairfax?

Întrebarea era atît de directă, încît Emma se blocă.

– Bănuiesc că depinde de ceea ce s-a spus, replică ea cu tristețe.

Apoi, strîngîndu-și mai bine șalul în jurul ei, se îndreptă spre casă. Fulton nu mai avea de ales decît să o urmeze.

El se opri la marginea peluzei, luînd-o din nou de braț. De data aceasta, strînsoarea lui era mult prea puternică, să se mai poată elibera.

– Nu-mi pasă chiar de ar fi adevărat, izbucni el. Mă auzi, Emma? Nu-mi pasă. Încă te mai doresc mai mult decît mi-am dorit ceva vreodată!

Emma oftă.

– Şi ce anume s-a spus? întrebă ea pregătită pentru tot ce era mai rău.

Mîna lui Fulton îi eliberă braţul şi el îşi lăsă capul în jos.

– Că ţi-ai petrecut nopţile în camera lui.

Obrajii Emmei se aprinseră, dar îşi ridică bărbia.

– Asta-i o minciună.

Un zîmbet strălucitor lumină faţa lui Fulton.

– Ştiam eu că minţeau.

Vinovăţia o lovi pe Emma precum un pumn invizibil.

– Şi te-ai mai căsători cu mine dacă ţi-aş spune că zvonurile sînt adevărate?

Fulton dădu din cap.

– Nu e nici un secret că sînt pregătit pentru lanţurile căsniciei. Sînt gata să trec peste orice ca să te am.

Luminile casei străluceau ca aurul în întuneric şi Emma tînjea să fie acolo, departe de Fulton şi mult prea generoasa lui iertare. Dar unde s-ar putea duce ca să se îndepărteze de ea însăşi?

Răspunsul nu se întrezărea nicăieri. Steven era un vagabond, un om căutat. Curînd el se va plictisi sau îl va apuca dorul de ducă şi va pleca fără ea, în ciuda protestelor lui că nimic nu l-ar putea întoarce din drum atunci cînd îşi fixa un obiectiv.

– Dacă nu vrei să te căsătoreşti cu mine acum, atunci promite-mi că vei merge la balul de sîmbăta viitoare cu mine.

Era un element ciudat în cererea lui Fulton.

În timp, reflectă Emma, ar putea să-l uite pe Steven Fairfax cu totul. De acum încolo va trebui să aibă mare grijă de viitorul ei şi, de altfel, dorea să-l descurajeze şi pe el s-o mai hărţuiască mereu.

– Voi cumpăra cîţiva metri de material şi de mîine o să mă apuc să-mi cos o rochie nouă, îi zise ea găsind rezol-

varea şi vom merge la bal ca prieteni. Părinţii tăi vor veni acasă pînă la sfîrşitul săptămînii, nu-i aşa?

Fulton vru să spună ceva, apoi se opri.

– Da, răspunse el în final.

Emma o porni pe scările ce duceau la veranda întunecoasă. Bucătăria era chiar alături.

– Aşteaptă, spuse Fulton şi urcă şi el pe trepte, pînă cînd faţa lui ajunse la acelaşi nivel cu a ei. Cu pălăria în mînă o sărută uşor pe gură.

Emma aştepta senzaţia delicioasă pe care o simţise atunci cînd şi Steven o sărutase în acelaşi fel, dar aceasta nu apăru. Nu simţi nici dezgust, nu simţi nimic, doar un mic fior de uşurare atunci cînd Fulton se retrase părînd foarte încîntat de el însuşi.

El îi luă mîna, ochii strălucindu-i în lumina lunii.

– Am putea dormi în seră...

Emma deschise uşa din spate.

– Noapte bună, Fulton, îi zise ea ferm, apoi se grăbi să intre în casă.

Chloe era în bucătărie sorbind dintr-o cană cu cacao fierbinte, dar Emma nu se opri să trăncănească cu ea aşa cum făcea de obicei. Doar fugi pe scările de serviciu şi se încuie în camera ei.

Steven ar fi preferat să ia cina cu ceilalţi oameni, ca să-i cunoască mai bine, în schimb era aşezat la masa lui Big John. Stătea exact în faţa prietenoasei fiice de şaisprezece ani a văduvului, Joellen.

– Nu e uşor să găseşti un om cu referinţele tale, spuse Big John în timp ce-şi umplea farfuria pentru a doua oară cu un munte de cartofi piure.

Porecla lui era dată pe merit, căci era de mărimea unui urs grizzly, dar Steven observă că trupul lui era musculos, nu gras.

– Probabil că te-ai îngrijit de vite aproape de cînd te-ai născut.

Steven zîmbi, evitînd eforturile lui Joellen de a-i atrage atenţia şi luă o înghiţitură de vin, înainte să răspundă.

– Cam imediat după război.

Paharul lui Joellen se răsturnă, împrăştiind vinul roşu peste faţa de masă de in alb.

– Oh, sînt atît de neîndemînatică! se plînse ea, iar Steven îşi muşcă buzele încercînd să nu rîdă de încercarea ei de a le atrage atenţia.

Big John făcu un semn cu capul şi bucătăreasa lor mexicană, Manuela, se grăbi să intre, bombănind în spaniolă în timp ce o împingea deoparte pe fiica casei, pentru a şterge pata roşie de pe masă cu colţul şorţului.

– Lasă asta, Manuela, ordonă încet Big John.

Aruncîndu-i o privire neagră şi încărcată de reproş lui Joellen, Manuela se grăbi să părăsească camera.

Joellen îşi îndreptă întreaga baterie a ochilor săi mari asupra lui Steven, în timp ce se aşeza la loc pe scaun cu un fel de demnitate jignită. Era probabil cel mai drăguţ copil pe care îl văzuse vreodată Steven, căci ea exact asta şi era – o copilă.

– Ai luptat în război, domnule Fairfax? întrebă ea, părul alb-auriu strălucindu-i pe umeri.

Steven îşi împinse scaunul în spate.

– Da.

Joellen ridică o sprinceană perfect arcuită.

– De partea învinşilor?

– Da, după opinia majorităţii, fu de acord Steven, luptîndu-se să îşi ascundă zîmbetul. Desigur, bunicul meu jură că Sudul se va ridica din nou din ruine şi are puse deoparte un stoc de bancnote confederate pentru această ocazie.

Big John rînji şi-i oferi lui Steven un trabuc, pe care acesta îl acceptă cu recunoştinţă.

– Sub cine ai luptat, tinere?

– Job Stuart, răspunse el.

Lui nu-i plăcea să vorbească despre război, aşa cum le plăcea multor bărbaţi. Din punctul lui de vedere ar fi fost mai bine să fie uitat.

– Cel mai grozav călăreț din toată armata, reflectă Big John.

Steven aprobă fără nici o întrebare.

– Zilele trecute am fost în oraș s-o văd pe Emma Chalmers la bibliotecă, interveni Joellen și asta îi aduse atenția pe care o căutase toată seara. Amîndoi, Steven și tatăl ei o priveau cu interes. Voiam să împrumut o carte și ea s-a purtat urît cu mine, continuă Joellen. Dar am pus-o la punct și i-am reamintit că nu e altceva decît o orfană.

Big John nu-și ascunse dezgustul:

– Să știi, Joellen, îi zise el cu răbdare, că n-a fost prea frumos din partea ta.

Privirea lui Joellen se mută asupra lui Steven. Ochii îi erau pe jumătate închiși atunci cînd îl întrebă:

– Și dumneata ce crezi?

– Eu cred că Emma Chalmers este cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

Joellen se înroși ca racul.

– Doar nu te gîndești să te însori cu ea sau altceva – e aproape logodită cu Fulton Whitney!

– O să vină vremea cînd ea nici măcar nu-și va mai reaminti numele lui, spuse Steven și cînd se ridică de pe scaun, se ridică și Big John, întinzîndu-i mîna puternică și bătătorită de muncă.

Băgînd trabucul în buzunarul de la cămașă, Steven strînse mîna fermierului, apoi se scuză și plecă.

Nu făcuse nici jumătate din drumul spre căsuța în care îl cazase Big John, cînd Joellen îl prinse din urmă. Era îmbrăcată într-o fustă de călărie, cizme negre, înalte și o bluză albă ce strălucea în lumina lunii la fel ca și părul.

– Ești supărat pe mine? întrebă ea, încercînd să facă aceiași pași mari ca și Steven. Pentru ceea ce am spus despre Emma Chalmers?

– Nu.

– Să știi că n-o să se mărite cu tine, spuse ea repede. Ea vrea să trăiască într-o casă mare, ca și familia Whitney.

– Chiar așa? întrebă Steven privind la cerul înstelat.

– Vrea şi bani şi respectabilitate. Nu se va mărita niciodată cu un administrator de fermă.

Steven ajunsese la uşa cabanei şi nedorind s-o invite pe Joellen înăuntru, deşi se părea că ea asta aştepta, îi spuse abrupt:

– Noapte bună!

Buza de jos a lui Joellen ieşi în afară, apoi se întoarse şi o porni furioasă înapoi.

Steven chicoti în timp ce o privea cum se întorcea spre casa mare cu veranda largă şi cu tufişurile ei de trandafiri agăţători. Apoi îşi scoase chibriturile din buzunarul vestei, se aşeză pe trepte şi îşi aprinse trabucul primit de la Big John. Gîndurile lui se întoarseră imediat la Emma şi la felul în care se lipise de el, moale şi caldă atunci cînd o sărutase ultima dată.

Pufăi din trabuc, gînditor, cîteva momente. Se întreba dacă ea era chiar atît de fraieră încît să se mărite cu bancherul acela cu faţa ca o budincă.

Emma era încăpăţînată şi probabil că se gîndise că Whitney ar putea să-i ofere ceea ce dorea ea – bani, respectabilitate, siguranţă. Această dorinţă a ei ar putea-o conduce într-un pat greşit şi Steven n-avea de gînd să lase să se întîmple una ca asta.

Stinse trabucul şi intră în casă, unde nu se sinchisi să mai aprindă lampa. Lumina lunii intra pe fereastră, luminînd practic fiecare colţişor al casei cu o singură cameră.

După ce aruncă ceea ce mai rămăsese din trabuc în sobă, Steven îşi scoase hainele şi se trînti pe patul dublu ce domina încăperea. Îşi păstră 45-ul la îndemînă pe saltea şi se linişti. Adînc, în fiinţa lui, îl putea simţi pe Macon apropiindu-se, dar de data asta nu va mai fugi. Avea un motiv să rămînă şi să se lupte, un motiv să rişte tot şi obosise să privească mereu peste umăr. Indiferent de ce se va întîmpla, el avea de gînd să rămînă acolo.

Coastele îi erau încă bandajate şi încă îl dureau ca naiba cînd făcea o mişcare bruscă. Se întoarse încet pe o parte ca să poată vedea uşa încuiată.

În momentul în care închise ochii, mintea i se întoarse la Emma. Şi-o imagină întinsă lîngă el, pielea ei goală fiind la fel de moale ca şi mătasea şi oftă din adîncul sufletului. Ar fi dat tot ce avea, inclusiv 45-ul şi bogăţia ce îl aştepta în Louisiana, ca s-o aibă acolo lîngă el, în patul acela.

Şi în pofida durerilor din coaste şi din suflet, Steven era obosit şi în mai puţin de un minut adormi.

Aşa cum i se întîmpla adesea în vis, se regăsi din nou în Louisiana. De data asta stătea pe o pajişte verde, înconjurat de ceaţa dimineţii şi cu un pistol de duel în mînă. Oponentul lui era fiul bastard al lui Macon, Dirk.

– „Nu!" protestă Steven cu voce tare, dar cuvîntul nu-l scoase din coşmar. Putea simţi patul pistolului în mînă şi moliciunea ierbii sub tălpile cizmelor. Toate simţurile îi erau alertate.

Dirk, de abia trecut de douăzeci de ani, nu era mai mare decît Steven. Micuţ, cu părul şi ochii negri la fel ca şi tatăl său, era invidios şi gelos pe afecţiunea dintre Steven şi Cyrus. Pistolul îi tremura în mînă iar faţa îi era contorsionată de ură.

Glonţul trecu la mare distanţă de Steven, făcînd un ping răsunător cînd se lovi de trunchiul unui copac din depărtare.

– Dă-i drumul! strigă Dirk ca un nebun. Împuşcă-mă!

Steven scuturâ din cap.

– Pleacă de aici, Dirk, îi spuse încet, grav. Hai să uităm de toate astea.

– N-o să uit niciodată, zbieră Dirk în timp ce secondantul lui îi înmîna un alt pistol. O iubeam pe Mary – şi tu ştiai al naibii de bine, cîine ticălos ce eşti! Şi totuşi ai vîrît-o în patul tău!

Nici un munte de negări şi explicaţii nu l-ar fi convins pe nepotul său ca Mary venise în patul lui la Fairhaven, după ce el adormise. Nici măcar nu ştiuse că era acolo, pînă cînd Dirk nu dăduse buzna înăuntru, cerînd satisfacţie. Privind la cel de al doilea pistol de duel, ce tremura

furios în mîna lui Dirk, Steven ştiu că nu va avea din nou noroc. Cu părere de rău, ridică propria armă şi îşi împuşcă nepotul în umărul stîng.

Dirk căzu, cu un geamăt de furie şi durere pe buze, sîngele pătrunzîndu-i cămaşa.

Steven înmînă arma secondantului şi se apropie de fiul fratelui său, strivind iarba sub tălpi. Un doctor, un străin cu pelerină şi pălărie înaltă, tăia deja cămaşa însîngerată.

– De ce nu m-ai ascultat? se răsti Steven privind în ochii lui Dirk.

Dar atunci Dirk era pe jumătate conştient. Se strîmbă la Steven şi închise ochii, faţa albindu-i-se precum hîrtia.

Steven simţi nişte mîini puternice pe umeri şi privind în spate îl văzu pe cel mai bun prieten al său şi secondant, Garrick Wright.

Vocea lui Garrick părea să răsune pe pajiştea izolată, deşi vorbea încet.

– Hai să mergem. Acum s-a terminat.

Încet, şovăitor, Steven se ridică din nou în picioare. Cînd vorbi, cuvintele îi erau adresate doctorului:

– Va fi în regulă?

Bătrînul privi în sus spre Steven cu ochii lui de culoarea oţelului. Roua de dimineaţă îi umezise mustaţa căruntă.

– Oamenii ca Dirk nu sînt niciodată „în regulă", replică el. Nu sînt niciodată mulţumiţi dacă nu se iau la bătaie cu toată lumea şi nu-şi provoacă singuri moartea.

Steven înghiţi cu greutate.

– Atunci, o să moară?

– Nu de data asta, răspunse doctorul.

Şi Steven se întoarse şi plecă, ca să înceapă visul din nou. Întotdeauna se repeta, mereu şi mereu, într-o singură noapte, sau în fiecare noapte la rînd, după cum îi era cheful.

Emma aşteptă pînă cînd doamna Birdwell deschise magazinul la ora nouă, luni dimineaţă. Se duse imediat la

raftul ţesăturilor, de parcă alegînd materialul şi cosîndu-şi o rochie pentru balul de sîmbătă, ar fi putut să aranjeze totul în viaţa ei.

– Am crezut că ai şi deschis biblioteca pînă acum, ciripi doamna Birdwell, aranjînd marfa pe tejghea.

Pe faţa grăsuţă avea o expresie ciudată, de parcă ar fi ştiut un secret important şi scandalos.

– Îmi iau o zi liberă, o anunţă Emma, privind cu plăcere la felul în care doamna Birdwell îşi ridică ochelarii pe nas pînă cînd ramele îi ajunseră la frunte.

– Şi acum o să-mi spui că nu te duci nici la tren!

Emma scuturâ din cap.

– Oh, nu, am un teanc de afişe care aşteaptă la gară. În clipa în care aud fluieratul trenului, mă şi îndrept într-acolo.

Doamna Birdwell se prefăcu a fi prietenos interesată.

– Nu crezi că ar trebui să renunţi să le mai tot cauţi pe surorile acelea ale tale? În fond, sînt sigur ori măritate, ori moarte, după atîta timp.

Emma, care examina un cupon de mătase verde ca apa, îl lăsă pe masă ca să se întoarcă şi s-o privească pe doamna Birdwell încruntată.

– Lily şi Caroline s-ar putea să se fi măritat – au crescut şi probabil sînt femei frumoase acum – dar nu sînt moarte. Aş fi ştiut dacă vreuna dintre ele ar fi murit.

Doamna Birdwell aprobă uşor din cap, aparent neîndrăznind să o întrebe cum de ar putea să ştie un asemenea lucru.

Emma, nefiind nici ea sigură cum ar fi ştiut, dar cu convingerea fermă că ar fi simţit aşa ceva, ridică cuponul de mătase şi îl duse la tejghea, unde îl trînti fără menajamente.

– Aveţi cumva şi dantelă pentru aplicaţii? N-o văd pe nicăieri.

Negustoreasa se strîmbă jignită, apoi deschise un sertar al tejghelei.

– Albă sau ecru? pufni ea.

– Ecru, răspunse Emma ascunzîndu-şi zîmbetul. Şi cîteva din cele mai bune papiote cu fir de mătase, de asemenea.

– Ai vreun model? întrebă doamna Birdwell întorcîndu-se cu un metru de dantelă ecru şi două papiote de mătase verde.

Emma dădu din cap.

– Mi-am comandat unul de la un magazin special, cu cîteva luni în urmă.

Doamna Birwell se simţea grozav de ofensată.

– Ştii, eu şi domnul Birdwell încercăm să aprovizionăm magazinul cu tot ceea ce îşi poate dori un om, se plînse ea. Nu înţeleg de ce trebuie să faci comenzi în altă părţi.

– Trebuie să fie o rochie specială, răspunse dulce Emma. Nu e în fiecare seară cîte un bal la hotelul *Lacul de Cristal*.

Ochii mici ai doamnei Birdwell se îngustară în spatele ochelarilor.

– Nu-mi pot imagina ce o să spună Combina Whitney, cînd o să afle cu cine se întîlneşte fiul ei, mormăi ea.

Emma zîmbi distantă şi scoase banii din poşetă ca să plătească cumpărăturile.

De departe se auzi fluieratul trenului. Emma ştia din experienţă că mai dura ceva pînă să ajungă în gară, trenul avînd încă de ocolit lacul. Aşteptă răbdătoare ca doamna Birdwell să-i măsoare mătasea şi să facă socoteala.

Cincisprezece minute mai tîrziu, cu cumpărăturile împachetate în hîrtie maro şi legate cu sfoară, Emma ajunse la gară.

Domnul Lathrop îi făcu un semn cu mîna în timp ce cobora din tren.

– Alte afişe? întrebă conductorul cînd ea ajunse lîngă el.

Ea îi înmînă teancul de afişe proaspăt tipărite.

– Iată-le, spuse ea zîmbind. Vreo veste?

El scutură din cap.

– De data asta nu. Îmi pare rău, miss Emma.

Dezamăgirea Emmei fu la fel de profundă ca întotdeauna, dar se risipi repede. Era întotdeauna un tren următor şi încă unul după aceea. Într-una din zilele astea, cineva care le cunoştea pe Lily sau pe Caroline o să vadă unul dintre afişe.

După ce schimbă cîteva amabilităţi cu domnul Lathrop şi după ce se plimbă printre călători căutînd feţe cunoscute, Emma o porni spre casă. Acolo ea întinse materialul pe masa cea mare din bucătărie, prinse tiparul cu ace şi începu să-şi croiască rochia.

Pînă la prînz, termină cu croitul şi surfilă şi marginile materialului ca să nu se destrame.

Era afară, în curtea din spate, aşezată în leagănul pe care i-l făcuse Big John Lenahan cînd avea unsprezece ani, privind la apele strălucitoare ale lacului, cînd simţi cum o pereche de mîini masculine îi înconjurară talia.

– Vrei să te împing? întrebă Fulton.

Emma nu ar fi mărturisit nimănui dezamăgirea simţită. Se forţă să zîmbească.

– Nu, mulţumesc, răspunse ea. Ce cauţi aici? E mijlocul zilei.

– Nici nu există moment mai potrivit ca să te prind singură.

El prinse frînghiile leagănului şi le răsuci în aşa fel încît Emma să stea cu faţa la el. Ochii lui priveau flămînzi la sînii, talia şi şoldurile femeieşti.

– Hai să mergem în seră, Emma. O să te fac să-l uiţi pe pistolarul ăla, o dată pentru totdeauna.

Emma înghiţi în sec şi se forţă să zîmbească.

– Care pistolar? întrebă ea, încercînd să-i dovedească că l-a şi uitat pe Steven Fairfax.

Capitolul 8

Emma fredona încetişor în timp ce aranja decolteul de la noua rochie de mătase. Seara era destul de răcoroasă, aşa că se făcuse foc în căminul din salon şi o ceaşcă cu ceai fierbinte şi dulce aştepta lîngă cotul ei. Un ciocănit autoritar se auzi la uşa din faţă şi, bănuind cine era la uşă, înţepeni. Rămase aşezată rigid pe scaunul ei, cînd Daisy se duse să răspundă chemării imperioase.

– Te caută cineva, miss Emma, o anunţă menajera cu o bună dispoziţie neobişnuită.

Inima Emmei palpita cînd se ridică din scaunul ei – cu partea de sus a rochiei de mătase în mînă – şi îl văzu pe Steven intrînd pe uşa salonului, cu pălăria în mîini. Hainele lui, grosolane, bune pentru un fermier, erau curate. În plus, avea la el şi pistolul, atîrnat în jos pe şold, în felul acela în care îl purtau pistolarii.

– Bună, Emma, spuse el cu un zîmbet, cînd ea nu reuşi să scoată un sunet.

Ea se lăsă din nou pe scaun şi Steven merse lîngă foc, sprijinindu-se cu o mînjă de cămin.

– Culoarea aia ţi se potriveşte, observă el, vorbind de mătasea cea verde din poala ei.

Emma se întoarse la cusătura ei.

– Mulţumesc foarte mult, spuse ea rece.

Nu-l invitase pe Steven să se aşeze pentru că nu voia ca el să stea mult. Nu dorea decît să şi-l scoată din minte.

– Nu vrei să afli de ce am venit?

Emma se forţă să-i întîlnească privirea.

– Nu, răspunse ea. Nu vreau.

El chicoti, fără să-l deranjeze deloc nepolitetea ei.

– O să mergem sîmbătă la un picnic, o anunţă el.

Emma îndurase tot ce se putea îndura de la insolenţa lui Steven Fairfax. Îl privi cu obrajii îmbujoraţi.

– Mi-e greu să cred că aşa ceva este posibil. Am fost de acord să merg la bal cu Fulton sîmbătă seară.

Steven oftă.

– Deci tot te mai vezi cu bancherul, nu?

– Pe cuvînt că eşti insuportabil, izbucni Emma uimită. Şi nu merg la nici un picnic cu tine, acum sau altă dată! Mătasea fîşîi între degetele ei încleştate şi aproape că se înţepă cu acul. Pot să sper că m-am făcut în sfîrşit înţeleasă.

El zîmbi.

– Zău că înţeleg ce încerci să-mi spui, miss Emma. Nu sînt de acord cu tine, asta-i tot.

Emma lăsă în jos rochia la care cosea şi se ridică din scaun.

– Şi de unde Dumnezeu ţi-a venit ideea că treaba asta contează, indiferent dacă eu şi cu tine ne înţelegem sau nu?

Ochii lui străluceau de ironie şi umor atunci cînd o privi.

– Eşti într-adevăr o frumuseţe, miss Emma – un fel de premiu pe care orice bărbat visează să-l cîştige. Eu o să te cîştig şi cînd o s-o fac, intenţionez să te am bine şi des!

Un tremur de furie stăpînită şi dorinţă o traversă pe Emma.

– Ce trebuie să fac ca tu să pleci şi să mă laşi în pace? şopti ea împreunîndu-şi mîinile de parcă s-ar fi rugat.

Steven o atrase spre el fără să se mişte, fără să întindă mîna. Înainte să îşi dea seama ce se întîmplă, Emma stătea lîngă cămin, privind în sus, la faţa lui. El îi atinse foarte uşor buzele cu degetul, stîrnind o furtună de foc în toată fiinţa ei.

– Mergi cu mine la picnic, îi spuse el încetişor. După aceea, dacă tot vei mai dori ca eu să plec, aşa voi face.

Ochii Emmei se măriră. Avea o speranţă dar mai simţea şi un fel de neîncredere.

– Vrei să spui că vei încăleca pe cal şi vei părăsi Whitneyville? Vei renunţa şi la slujba de la ferma lui Big John?

– Corect, răspunse aspru Steven, răsucind pe deget o şuviţă din părul roşcat al Emmei. Dacă vei putea să-mi spui că nu mai vrei să mă vezi niciodată după ce se termină picnicul nostru, voi pleca definitiv.

Emma îşi muşcă buzele şi îşi duse o mînă la piept ca pentru a-şi domoli bătăile inimii.

– Dar balul...

– Ne vom întoarce la timp. Cu mult înainte ca tu să pleci la bal.

În pieptul Emmei se luptau prudenţa şi dorinţa de aventură. Şi aşa cum i se întîmplă ori de cîte ori acel om era alături de ea, dorinţa de aventură învinse.

– Bine, oftă ea resemnată. Dar mă aştept să te ţii de cuvînt. Îşi îndreptă un deget spre el. Nu există cale de întoarcere dacă spun că nu; nu vreau să te mai văd vreodată.

El îşi lăsă capul în jos şi o sărută uşor, chinuitor pe buze.

– Ai cuvîntul meu de onoare, îi spuse el printre atingerile uşoare ale buzelor.

Emma îşi dorea cu disperare ca el s-o îmbăţişeze şi s-o sărute, îşi dorea să se facă una cu trupul lui şi să se piardă în plăcerea sălbatică pe care i-o producea atingerea lui. Dar ca s-o spună de-a dreptul nu s-ar fi cuvenit. În special în asemenea circumstanţe.

– Noapte bună, domnule Fairfax, îi zise ea cu o voce tremurătoare.

Steven rîse şi-şi aruncă pălăria pe un scaun, apoi o trase lîngă el. Inima începu să-i bată din nou cu furie şi căldura i se urcă dinspre stomac spre piept, la intimitatea contactului dintre ei – Emma îi putea simţi masculinitatea tare ca piatra presînd carnea moale a coapsei ei.

– Domnule Fairfax, protestă ea. Trebuie să insist...

Vorbele îi fură curmate de cucerirea caldă şi umedă a gurii lui. Limba lui îi atinse colţurile buzelor şi, cînd acestea se desfăcură, el o invadă. Emma gemu şi se predă încetul cu încetul, în timp ce el îi gusta dulceaţa. Cînd sărutul se termină, camera se învîrtea atît de tare, încît abia se mai ţinea pe picioare, iar Steven o aşeză încetişor pe cel mai apropiat scaun.

– Ne vedem sîmbătă, miss Emma, îi spuse el chicotind uşor.

– Du-te direct în iad, domnule Fairfax, replică Emma fără suflu, neîndrăznind să-i întîlnească ochii.

Dar ştia că va merge la picnic şi el de asemenea.

Chloe veni şi ea în salon aproape în momentul în care uşa de la intrare se închise în urma lui.

– O să am grijă să luaţi cu voi şi un coşuleţ cu mîncare, zise ea fără să ascundă că nu a auzit toată conversaţia lor.

Emma îşi culese rochia de pe podea, luă acul în mînă şi începu să coasă furioasă.

– Dacă ai ţine cît de cît cu mine, Chloe Reese, mi-ai interzice să mai stau cu acel bărbat chiar şi un minut, darămite o zi întreagă!

Chloe rîse.

– Şi m-ai asculta dacă aş face-o?

Privirea pe care i-o aruncă Emma era spăşită.

– Nu, răspunse ea cinstit. Probabil că nu.

Cu ochii ei verzi scăpărînd de amuzament, Chloe se îndreptă spre scaunul de lîngă cel al Emmei.

– Felul în care te sărută, mă face să mă gîndesc la Big John. Acum există şi în viaţa ta un bărbat.

Emma oftă stînjenită, la gîndul că Chloe fusese martoră la un asemenea moment intim. Dar gardianul ei îi oferise o şansă de a schimba subiectul, pe care nu avea de gînd să o piardă.

– De ce nu te măriţi cu Big John? Este clar că îl iubeşti!

Fustele de tafta ale lui Chloe foşniră plăcut cînd se aşeză pe scaun şi îşi încrucişă picioarele lungi.

– Domnul Lenahan este un om mîndru, răspunse ea pe un ton trist. Nu vreau ca oamenii să-şi bată joc de el pentru că s-a însurat cu o tîrfă.

Privirea Emmei se ridică spre faţa lui Chloe.

– Dar nu eşti – tu nu...

– Dar aş fi putut, Emma. Oamenii mă privesc de parcă aş face-o.

Ştiind ce suferise şi ea de-a lungul anilor din cauza ocupaţiei lui Chloe, Emma nu putu spune nimic.

– Dar te-a cerut vreodată? întrebă ea cu acul ridicat.

Chloe zîmbi.

– Oh, da, o dată sau de două ori.

– Eu cred că ar trebui să te căsătoreşti cu el, o anunţă Emma cu multă siguranţă în voce. Şi spînzură-i pe toţi cei care sînt împotriva acestei căsătorii!

– Şi eu cred că ar trebui să stai cît mai departe de Fulton Whitney. Nu e corect Emma, să-l foloseşti pe unul împotriva celuilalt, aşa.

Emma îşi muşcă buzele şi se apucă mai departe de cusut. Mai avea mult de lucru dacă voia s-o poarte sîmbătă seara.

– Cine spune că mă folosesc de cineva?

Chloe izbucni într-un rîs sănătos.

– Eu spun!

Chloe era o femeie vioaie, încă frumoasă în ciuda vîrstei avansate – aşa cum credea Emma – şi era deşteaptă. Nu era de mirare că un om bun precum Big John Lenahan o dorea de soţie.

– Bănuiesc că tu gîndeşti că dacă nu te legi cu Whitney o să rămîi fată bătrînă – învîrtindu-te pe lîngă bibliotecă şi aşteptînd fiecare tren cu un teanc de afişe şi cînd o să ai nouăzeci de ani.

Uimită, Emma îşi lăsă mîinile să i se odihnească în poală.

– O spui de parcă ai gîndi că n-o să-mi mai găsesc niciodată surorile.

Ochii lui Chloe se îmblînziră.

– N-am vrut s-o spun în felul ăsta, zise ea uşor. O să le găseşti pînă la urmă, dacă mai există dreptate pe lume.

Emma era uşurată auzind ceea ce gîndea Chloe şi reuşi chiar să zîmbească.

– De ce îţi displace atît de mult Fulton? Încep să cred că eşti chiar încîntată că mă duc la un picnic cu un bandit – aşa cum spuneai chiar tu, un om care e probabil doar la un pas de un mare necaz.

– Motivele pentru care nu îl plac pe Fulton mă interesează doar pe mine, replică Chloe. Ai vedea şi tu ce-i în neregulă cu el dacă ţi-ai deschide mai bine ochii. Şi, mi-am schimbat părerea despre întîlnirile tale cu domnul Fairfax, pentru că Big John spunea că este solid ca o stîncă. De fapt, cred că el ar putea scoate la lumină o parte a ta pe care noi ceilalţi n-am văzut-o pînă acum.

Reflectînd la felul în care răspunsese la săruturile lui Steven, Emma îşi lăsă ochii în jos.

– Ar fi mai bine ca partea aia să fie lăsată în pace, zise ea, simţind în acelaşi timp dorinţă şi ruşine.

– Prostii, spuse repede Chloe, îţi aparţine la fel de mult ca şi părul acesta arămiu şi ochii albaştri. Eşti o femeie de acum, Emma şi este timpul să încetezi să te mai comporţi ca o şcolăriţă.

Sînt îngrozită de cealaltă Emma, se gîndi ea.

– Mama mea avea o parte pasională, observă ea cu voce tare, care a dus-o la dezastru şi a făcut-o să se despartă de proprii ei copii.

– Era prea slabă, insistă Chloe.

Emma îşi reaminti cît de uşor o putea subjuga Steven.

– Probabil că şi eu sînt slabă.

– Numai în privinţa unui singur bărbat, cred eu, fu replica lui Chloe. Se ridică din scaun şi căscă cu poftă. Mă bag în pat acum. A fost o zi lungă.

– Noapte bună, spuse Emma ridicîndu-se şi ea.

Chloe o sărută pe obraz.

– Noapte bună, dragă Emma. Şi nu sta trează jumătate din noapte, învinuindu-te singură pentru că un cowboy îţi poate înmuia genunchii. Asta înseamnă doar că eşti o femeie sănătoasă şi normală, asta-i tot.

Emma se gîndi că prezbiterienii nu ar fi deloc de acord cu punctul ăsta de vedere, dar nu spuse nimic. Se aşeză doar la loc pe scaun şi se apucă din nou să-şi coasă rochia pentru bal.

Vitele erau încă împrăştiate pe tot cuprinsul fermei şi Big John Lenahan privea cu interes cum Fairfax împărţea oamenii la adunat. Acest tînăr era un conducător înăscut, în ciuda felului domol în care vorbea şi a manierelor de gentleman. Şi, deşi cîţiva oameni nu voiau să-i recunoască autoritatea, totuşi nu îndrăzneau să treacă peste cuvîntul lui.

Fairfax era tocmai pe punctul de a încăleca pe propriul lui cal, cînd Big Joh îl strigă.

El se întoarse, îşi împinse bătrîna pălărie pe ceafă şi rămase în picioare lîngă calul său privind cum se apropia fermierul.

– Armata tocmai a cerut vreo două sute de capete de vite, îi zise Big John bătîndu-se peste buzunarul cămăşii unde pusese telegrama. Ce-ai zice să conduci tu convoiul?

Fairfax era sincer interesat, dar părea şi puţin şovăitor de asemenea.

– Unde?

– Spokane, în statul Washington, răspunse Big John. Armata le va lua de acolo şi le va duce spre Fort Devereaux.

– Asta-i cam la zece zile de aici, cugetă Fairfax.

– Poate ceva mai mult de două săptămîni, fu de acord şi Big John. În fond două sute de vite şi vreo două căruţe cu provizii nu se pot mişca la fel de repede ca un singur om călare.

Fairfax încuviinţă din cap şi Big John îşi dădu seama că nu spusese nimic nou pentru acel om.

– În ordine, cînd vrei s-o pornim?

Big John își scărpină ceafa. Nu-l mînca, dar era obiceiul lui să se scarpine atunci cînd gîndea.

– Duminică dimineață, zic eu. Sper ca Dumnezeu să ne ierte că vom munci în ziua sfîntă.

– Cîți oameni?

– Doisprezece oameni buni cred că ți-ar ajunge. Poți să-i alegi tu, desigur.

Fairfax dădu iar din cap.

– Bine, zise el, iar cei doi bărbați își strînseră mîinile ca să pecetluiască înțelegerea.

În timp ce Big John se îndrepta înapoi spre biroul lui și spre lucrul cu hîrtiile pe care-l ura, își permise să se gîndească la dorința lui, aceea ca Steven Fairfax să se îndrăgostească de Joellen și să se căsătorească cu ea. Nu avea decît șaisprezece ani, desigur, dar nu era ceva deosebit ca o fată atît de tînără să se mărite și numai Dumnezeu știa cît de mult ar vrea să lase pe altcineva să își asume responsabilitatea de a avea grijă de ea.

Dar Big John era un realist și îl auzise pe Fairfax exprimîndu-și admirația pentru Emma cu o seară în urmă. Dacă John Lenahan știa ceva despre oameni și anii îl învățaseră destule, atunci bibliotecara aceea mică și drăguță ar trebui să se pregătească pentru destule necazuri.

Steven înjură cînd se ridică cu greutate în șa. Ultimul lucru afurisit de care mai avea nevoie acum, era un drum de două săptămîni pînă în statul Washington. Din cîte o cunoștea pe Emma, era posibil ca atunci cînd s-o întoarce s-o găsească gata măritată cu bancherul ăla de rahat la care părea să se gîndească atîta.

Călărind în urma oamenilor pe care-i trimisese la adunatul vitelor, Steven se întreba dacă n-ar fi trebuit să-i spună Emmei că l-a văzut pe Fulton cu fetele lui Chloe. Chiar înainte de a-și duce gîndul pînă la capăt, își dădu seama că procedase corect nespunînd nimic. Erau cîteva

lucruri pe care o femeie trebuia să le învețe singură, în legătură cu bărbații, în loc să le audă de la alții.

Mintea lui Steven se îndreptă către Macon; fratele lui era un ticălos neobosit și inflexibil și, fără îndoială se apropia tot mai mult de orășelul acela. Totuși, era posibil să nu se oprească în Whitneyville deloc.

Steven îndemnă ușor calul, care o luă la fugă de-a lungul pășunii înverzite. Se puteau vedea în depărtare vîrfurile înzăpezite ale munților, cu trecătorile lor masive. O să-i lipsească orășelul acesta atunci cînd va trebui să-l părăsească.

Dar totul va fi cum nu se poate mai bine, dacă îl va însoți și Emma atunci.

Săptămîna trecu mult prea repede pentru liniștea Emmei, dar rochia era gata și atîrna pe un umeraș în șifonierul ei, un lucru splendid de mătase lucioasă și dantelă. Daisy era în bucătărie aranjînd coșul cu mîncare pentru picnic, cînd coborî Emma, îmbrăcată cu o rochie albă de in, brodată cu trandafiri roz micuți.

– Încheie-mi și mie nasturii te rog, spuse ea întorcîndu-se cu spatele la Daisy.

– Las' că-ți închei eu nasturii ăștia, murmură Daisy, care nu-și putea ascunde amuzamentul văzînd-o pe Emma atît de bine dispusă. Doar să ai grijă ca tînăru' cowboy să nu-i descheie din nou.

Emma se îmbătoșă.

– Daisy! Cum poți să spui una ca asta?

– N-am fost mereu bătrînă și grasă, croncăni Daisy. Nu, dom'le, odată am fost și eu tînără așa ca tine. Acum, ai grijă de maniere și poartă-te ca o doamnă, că de nu o să-ți rup fundulețu'.

– Aiurea! exclamă Emma, dar zîmbea cînd se întoarse cu fața la Daisy, fustele fîșîind la fiecare mișcare. Cum arăt?

– Ca un crin imperial, răspunse Daisy îmbrăţişînd-o. Doamne, dar eşti o frumuseţe, copilă – nu-i de mirare că tinerii încearcă să te pună jos în caprifoi!

Zîmbetul Emmei se ofili, întrebîndu-se cum va putea să-i reziste lui Steven Fairfax, dacă vor fi singuri şi el o va săruta.

Dar Daisy rîse văzînd expresia ei şi o bătu uşor pe obraz.

– Hai, nu mai fi atît de nervoasă acum – tipu' care o să reuşească, bănui că va fi cel potrivit pentru tine.

Ca să-şi mai alunge temerile, Emma se îndreptă spre masă. Şi privi în coşul cel mare pentru picnic. Văzu o plăcintă, un pui întreg – bine rumenit – salată rece de cartofi şi cîteva cornuri, specialitatea lui Daisy. O privi pe bucătăreasă uimită.

– Daisy, mergem doar la un picnic, nu avem de gînd să stăm două săptămîni în sălbăticie.

Daisy se încruntă şi o ameninţă cu degetul pe Emma.

– Nimeni n-o să spună că fata mea nu are destulă mîncare, o certă ea, închizînd subiectul.

Scoase o carafă de limonadă din răcitor, umplu o sticlă cu capac, apoi o puse şi pe aceasta în coş.

– Şi ce-ai de gînd să faci cînd domnu' Fulton Whitney o să audă de drăcovenia asta?

– Nu e drăcovenie, protestă Emma, apropiindu-se de oglinda mică prinsă în spatele uşii şi ciupindu-şi obrajii ca să pară mai roşii. E doar un picnic şi nimic mai mult – toată treaba e perfect inocentă.

Daisy chicoti scuturîndu-şi trupul enorm.

– Cred că tot aşa i-a spus şi Eva lu' Adam: „Toată treaba e perfect inocentă".

Însă, înainte ca Emma să poată răspunde, se auzi un ciocănit la uşa din faţă. Emma fugi prin casă pînă la holul de la intrare unde se opri destul de brusc şi îşi aranjă părul, care era împletit ca de obicei. După aceea îşi ciupi obrajii din nou, dar, atunci cînd deschise uşa expresia de pe faţa ei era una de demnitate rece.

Steven îi zîmbi de parcă ar fi putut să vadă prin ea. Era bine îmbrăcat, dar pe sub haină se putea observa umflătura pe care o făcea 45-ul.

– Bună, miss Emma, o salută el scoţîndu-şi pălăria cea nouă.

– Domnule Fairfax, replică ea păşind în spate pentru a-i permite să intre.

Acolo, în semiobscuritatea holului, el scoase din buzunarul vestei o cutiuţă şi i-o întinse.

– Asta-i pentru tine.

Emma îşi lungi gîtul să privească mai bine cutiuţa.

Înainte să-şi aducă aminte că nu era politicos să se uite la lucrurile pe care le ţineau oamenii în mînă.

– Nu trebuia, îi spuse ea.

Ochii lui Steven străluceau, parcă rîzînd tăcuţi.

– Dar ţi-am adus-o, replică el.

– E adevărat, răspunse Emma luîndu-i cutiuţa dintre degete şi rupînd ambalajul.

Pachetelul conţinea o sticluţă mică de parfum franţuzesc adevărat şi ochii Emmei se rotunjiră atunci cînd o văzu. Scoţînd dopul de cristal, duse cadoul acela minunat la nas şi îl mirosi.

În mod sigur nici raiul nu mirosea mai frumos.

– Mulţumesc, suflă ea, uimită că un cowboy putea face cadou ceva atît de elegant şi costisitor.

Nici chiar Fulton, cu toţi banii lui, nu venise niciodată la ea cu ceva atît de extravagant.

Steven zîmbi.

– Cu multă plăcere, miss Emma. Şi acum, mai mergem la picnicul ăla sau nu?

Emma îl conduse în spatele casei.

– Daisy ne-a pregătit un coş enorm.

– Ei bine, atunci o să avem o grămadă de mîncare, draga mea, pentru că şi eu am luat un coş plin de la hotel.

Emma se întoarse şi îl privi mirată.

– Dar doamna este aceea care aduce întotdeauna mîncarea.

– Asta nu-i tocmai corect, de vreme ce domnul a fost acela cu propunerea, replică Steven zîmbind.

Daisy încă se mai învîrtea prin bucătărie cînd intrară ei, iar cînd îl văzu pe Steven, îşi îndreptă lingura de lemn spre el:

– Eu am crescut copilu' ăsta ca să fie o fată bună, îl ameninţă ea. Nu cumva să-i faci ceva, mă auzi?

Începutul unui zîmbet strîmba buzele lui Steven, dar el reuşi să se abţină.

– Da, doamnă.

Emma se întinse după coş, dar mîna lui Steven o opri.

– Nu o să avem nevoie şi de ăsta, declară el politicos. Apoi, pentru ca să audă şi Daisy, adăugă: am luat şi eu un coş de la hotel.

Spre surprinderea Emmei, un zîmbet larg se întinse pe faţa neagră a lui Daisy.

– Atunci voi da mîncarea asta reverendului Hess. Băiatu' ăla e mereu flămînd.

Emma nu protestă. Mîncarea era ultimul lucru la care se gîndea în ziua aceea însorită de început de mai şi, de altfel, îi plăcea pastorul. Îşi luă şalul colorat pe care şi-l croşetase cu două ierni în urmă şi şi-l puse nervoasă pe umeri.

– Cred că ar fi mai bine s-o facem şi pe asta.

Steven rîse şi îşi puse o mînă pe spatele ei ca să o conducă spre uşa din faţă. Dar zîmbetul lui era pentru Daisy.

– Ai grijă şi nu firta prea mult cu reverendul, o avertiză el.

Bucătăreasa izbucni în rîs.

– Mai bine ai pleca chiar acum din casa mea.

Steven zîmbea încă atunci cînd închise uşa şi o conduse pe Emma de-a lungul verandei, în jos pe scări şi pînă la poartă. Un cal şi o şaretă, fără îndoială închiriate de la Big John Lenahan, aşteptau la umbra arţarilor lui Chloe.

Emma îl privi lung, în timp ce el deschidea poarta ca să poată trece.

– Se vede bine că Daisy n-a învăţat pînă acum să nu se încreadă într-un ticălos cu miere pe limbă, remarcă ea.

Steven o prinse de talie şi o ridică fără prea multă blîndeţe pînă la scaunul de piele al şaretei.

– Dacă asta-i ce gîndeşti, îi spuse el cu asprime împingîndu-şi pălăria pe spate şi privind în sus spre ea, ce crezi că faci venind la un picnic cu mine?

Emma se simţi încîntată că reuşise să-i rănească mîndria.

– Ştii foarte bine ce fac, răspunse cu o voce înţepată, pe care o folosea şi atunci cînd era o fetiţă la şcoală şi ceilalţi copii o chinuiau cu întrebările despre afacerile lui Chloe. Îmi onorez partea de sfîrşit a înţelegerii noastre. Tot te voi detesta şi la sfîrşitul picnicului, iar tu vei pleca pentru totdeauna din oraşul ăsta, aşa cum ai promis.

Rînjetul lui era absolut diabolic.

– Sau, i-o întoarse el, mă vei ruga să rămîn. De fapt, eu mă aştept să mă rogi foarte frumos, miss Emma.

Rămase cîteva momente privind la faţa ei roşie de furie, rîse din nou, apoi ocoli şareta, se urcă pe locul lui şi luă hăţurile.

– Şi unde mergem? întrebă ea bătoasă, strîngîndu-şi mai bine şalul în jurul ei. În curtea bisericii? Şi mai e un loc bun şi în jos, pe Cold Creek, de asemenea.

– Şi ce ţi-a venit să-mi sari în ajutor, aşa dintr-odată? o ironiză Steven, mimînd uimirea şi îndemnînd calul spre centrul oraşului.

În următoarele două minute, dacă nu întorcea la dreapta, urmau să treacă chiar prin faţa lui *First Teritorial Bank*.

Emma îl prinse de braţ, dar îi dădu drumul imediat cînd simţi duritatea ca de granit a muşchilor lui.

– Nu vreau ca Fulton să ne vadă! protestă ea cu o şoaptă disperată, deşi oricum credea că acesta avea spion pretutindeni.

– Mi-e teamă că ne va vedea, se lamentă Steven fără convingere, în timp ce treceau de ultima cotitură care ar

fi putut s-o salveze pe Emma de anumite priviri, îmi pare rău, miss Emma, dar nu s-a menţionat nimic despre evitarea bancherului tău, în înţelegerea noastră.

Emma privi în jos la praful drumului, gîndindu-se că probabil şi-ar rupe piciorul dacă ar sări din şaretă, fără să mai pună la socoteală faptul că şi-ar strica rochia favorită. Îşi încrucişă braţele.

– În mod special încerci să mă compromiţi.

– Oh, nu miss Emma, o asigură suav Steven, atingîndu-şi borul pălăriei un moment. Încă nici n-am început cu asta.

Emma îşi ţinea braţele încrucişate peste piept şi privea drept înainte.

– N-o să-ţi duc lipsa atunci cînd vei pleca, zise ea rece. De fapt, voi sărbători momentul.

Tocmai treceau prin faţa lui *„First Teritorial Bank"* şi Steven salută pe cineva din interiorul băncii. Emma nu îndrăzni să se uite să vadă cine era, dar obrajii i se înroşiră şi ea bătu furioasă cu piciorul în podeaua de lemn a şaretei.

Ca să înrăutăţească şi mai mult lucrurile, Steven se îndrepta exact spre centrul oraşului, oprind atunci cînd ajunseră la baza pontonului unde ancora vasul poştal, cînd nu-şi făcea rundele pe lîngă celelalte comunităţi mici situate pe *Lacul de Cristal*. Vasul era acolo, plutind pe valurile albastre, motorul cu abur pufăind şi mîrîind.

– Ce...? începu furioasă Emma cînd Steven puse frîna la roţi, sări din şaretă şi luă coşul de picnic din spatele scaunului.

Cu un zîmbet larg pe faţă, întinse mîna spre Emma.

Ea mai degrabă l-ar fi muşcat decît să-l lase s-o ajute, dar îşi aduse aminte de tîrgul făcut şi îşi lăsă mîinile într-ale lui.

Se îmbarcară pe vasul poştal ştiind că cel puţin o jumătate din oraş îi privea de la ferestre sau de pe trotuare, Emma simţind cum privirile lor îi ardeau spatele. Iar pînă la sfîrşitul zilei, Fulton va fi un maniac furios.

Vasul se îndepărtă uşor de ponton, traversînd lacul spre micuţa aşezare Onion Crek, care era formată din trei case, o privaţă şi o şcoală cu o singură clasă.

– ÎMneaţa, miss Emma, o salută căpitanul micuţei ambarcaţiuni. Tom Filmore era unul dintre puţinii oameni care o trataseră cu respect pe Emma, chiar înainte ca Fulton să se îndrăgostească de ea. Frumoasă zi pentru picnic.

Emma se gîndi să-l roage pe Tom s-o ducă înapoi la ţărm, dar în final, le întoarse spatele, şi lui şi lui Steven, şi rămase morocănoasă lîngă balustradă, privind spre insula din mijlocul lacului. Era un loc încîntător şi ea şi Chloe o vizitaseră de multe ori cînd ea era doar o fetiţă, ca să facă picnicuri şi să prindă peşti care se topeau în gură după ce îi pregătea Daisy.

Surpriza o copleşi pe Emma, cînd vasul vira deodată spre mijlocul lacului. De vreme ce nu existau case pe insulă, se întoarse consternată şi îl văzu pe Tom în cabina de comandă, îndreptînd vasul spre malurile ei.

Steven se sprijinea de uşa cabinei de comandă, vorbind cu comandantul. Apoi se întoarse zîmbind spre ea, de parcă nu i-ar fi distrus deja reputaţia.

– Nemernicule! îl acuză ea printre dinţi. Ai făcut totul special ca să fiu văzută cu tine de toată lumea – inclusiv Fulton!

Steven îşi arcui sprîncenele, cu o expresie de uimire contrafăcută.

– Să nu-mi spui că domnul Whitney munceşte la conturile lui într-o zi frumoasă ca asta! Îşi scoase pălăria şi se lovi cu ea peste picior, ca pentru a se pedepsi singur, dar zîmbetul de pe buzele lui era insolent. Îmi cer scuze, miss Emma. Mereu uit că yankeii ăştia habar n-au cum să se bucure de viaţă.

Emma simţi cum o înăbuşă furia. Îşi dorea din toată inima să-l pocnească, dar asta n-ar fi dovedit decît că el avea dreptate. În tăcere, ea îşi întoarse faţa de la el spre

insula pe care atunci cînd era mică o numea prosteşte „Grădina Edenului".

Şi, ceva ce avea rădăcini în viitor, dar şi în trecut, reverberă în inima ei, precum clinchetul unui clopoţel vrăjit.

Capitolul 9

Joellen Lenahan stătea cu o mînă înfiptă în şold şi cu buza de jos ieşită ameninţător în afară.

– Unde e? întrebă ea.

Big John nu-şi ridică ochii din hîrtiile la care lucra. Doar stătea aşezat acolo în spatele biroului său impozant, cu capul plecat şi în mîna dreaptă strîngînd un creion.

– Cine, dragă? întrebă el destul de politicos.

Joellen însă îşi dorea întreaga lui atenţie. Bătu cu piciorul încălţat în cizmă costisitoare în podea şi el îşi înălţă capul. Ochii lui albaştri reflectau uimire şi plictiseală.

– Unde e domnul Fairfax? insistă ea, stînd în faţa biroului masiv. L-ai izgonit, nu-i aşa? O să plece cu afurisitul ăla de convoi de vite!

Big John oftă şi lăsă jos preionul.

– Stai jos, Joellen, îi zise el cu o voce calmă.

Joellen se lăsă să cadă furioasă pe scaunul de piele şi îşi încrucişă braţele peste sînii frumoşi. Îşi privea tatăl cu ochii mari şi plini de lacrimi. Era îmbrăcată cu o bluză de un alb strălucitor, cu un decolteu cochet şi o fustă pantalon de călărie de catifea verde. Cea mai mare glorie a ei, părul acela blond care era moştenire rămasă de la străbunii ei scandinavi, îi cădea liber pe umeri pînă la coate. O fundă verde îl ţinea uşor pe spate, îndepărtîndu-i-l de pe faţă. Şi toată această ţinută doar ca să impresioneze un biet admirator.

– Se pare că ai uitat, punctă tatăl ei şovăitor, ceea ce ne-a spus Steven Fairfax. Şi anume, că şi-a pus ochii pe miss Emma Chalmers.

Joellen era îngrozită.

– Stricata aia mică şi şleampătă care are grijă de bibliotecă? El doar se distrează cu ea, asta-i tot.

Big John dădu din umerii lui puternici:

– Miss Emma încearcă să se poarte aşa cum se cuvine şi se îmbracă aşa cum ar trebui să se îmbrace o doamnă, dar nu e şleampătă, Joellen, nici pe departe.

Însă miss Lenahan nu era deloc în dispoziţie să asculte un recital despre virtuţile acelei femei îngrozitoare. Aşa că împinse conversaţia într-o altă direcţie.

– Dacă Steven s-a încurcat cu ea, asta-i numai din cauză că ştie că ea e accesibilă şi urmăreşte şi el ceea ce ştie că poate obţine cu uşurinţă. Cînd va dori să se căsătorească, îşi va alege un cu totul alt fel de femeie.

Două pete mari, roşii, apărură în obrajii tăbăciţi ai lui Big John, iar ochii i se înăspriră. În acel moment, Joellen îşi dădu seama că întrecuse măsura.

– Nu vreau să mai aud nici un cuvînt împotriva Emmei, spuse el încet. Acum, du-te de aici şi nu-l mai urmări pe Fairfax – mă auzi?

Nici măcar Joellen nu îndrăznea să treacă peste ceea ce spunea Big John, cînd avea privirea aceea în ochi. Aprobă din cap supărată.

– Şi pleacă cu convoiul?

– Da, răspunse tatăl ei aplecîndu-şi capul peste hîrţoagele acelea infernale. Şi acum du-te la treburile tale şi lasă-mă şi pe mine să-mi văd de ale mele.

Joellen se ridică din scaun şi ieşi din biroul lui Big John. Nu înţelegea de ce îl trimitea pe Steven cu convoiul, în fond de abia venise acolo, era un om nou.

Dar dacă Steven trebuia să plece, existau destule metode de a rezolva şi această problemă. Cu un zîmbet pe faţă, Joellen ieşi încrezătoare din casă şi se îndreptă spre grajduri.

Noua ei iapă, veni tropăind pe lîngă gardul padocului ca s-o întîmpine, strălucitoare în lumina soarelui de primăvară. Coada şi coama animalului aveau culoarea smîntînii proaspete. Urcîndu-se pe scîndura de jos a gardului, Joellen se întinse să mîngîie botul ca de catifea al calului.

– Bună, Songbird, îi spuse ea.

Songbird necheză în semn de răspuns şi Joellen uită cu totul de Steven şi Emma Chalmers şi de convoiul de vite – cel puţin pentru moment.

Vasul poştal ajunse lîngă pontonul putred care se întindea peste apele strălucitoare şi Tom Fillmore opri motorul.

Steven lansă coşul de picnic peste bord pe docul crăpat, apoi sări şi el după coş. Avea un zîmbet insolent care i se reflecta şi în priviri, atunci cînd îi întinse mîna Emmei.

Ea inspiră adînc. Prinzîndu-şi fustele rochiei cu amîndouă mîinile, aruncă o privire la apa ce se zărea între bordul vasului şi ponton. Dacă pînă atunci n-avusese idee despre ce însemna o condamnare, acum începea să întrevadă. Se uită la Steven şi răspunse privirii lui prietenoase cu o privire de ură neînpăcată.

– N-am cum să cobor ca o doamnă de pe vasul ăsta, îi spuse ea.

Şi tocmai cînd începuse să creadă că ar putea exista o cale de ieşire din situaţia îngrozitoare în care se băgase, că poate nu va fi nevoită să-şi petreacă ziua cu Steven Fairfax pînă la urmă, Tom Fillmore veni cu o pasarelă veche şi stricată.

O aşeză cu grijă peste bordul vasului pînă la doc, se asigură că e stabilă şi zîmbi, îngustîndu-şi ochii din pricina soarelui.

– Vă rog, miss Emma, spuse el mîndru, oferindu-i mîna ca să se sprijine de el.

Resemnată, Emma se sprijini de mîna lui şi se urcă pe pasarelă. Steven o apucă imediat de braţ şi ea păşi teafără pe pontonul crăpat.

În momentul imediat următor, vasul poştal porni din nou motorul, plecînd mai departe în drumul său spre Onion Creek, lăsînd-o pe Emma singură cu domnul Fairfax pe insulă. Nu înţelegea de ce Dumnezeu acceptase să facă acest lucru periculos şi privi nervoasă spre oraş.

Se vedea destul de clar că erau o mulţime de oameni adunaţi pe docuri – însă Emma nu putea să-şi dea seama cine anume din cauza distanţei şi a strălucirii apei, dar ştia de ce se adunaseră acolo. În mai puţin de douăzeci de minute, toată lumea din Whitneyville va afla că Emma Chalmers era acolo pe insulă, singură cu un pistolar.

– Nu are rost să priveşti înapoi, miss Emma, îi spuse Steven cu o voce groasă, răguşită.

Emma se forţă să-i întîlnească ochii, dar nu putu spune nimic. Era ceva în el care o făcea să-şi piardă suflul şi îi încetinea bătăile inimii.

Steven o luă de braţ.

– Ar fi mai bine să plecăm de pe pontonul ăsta înainte să se rupă sub noi, îi zise el practic.

Emma se dezmetici din reverie. Se întoarse şi îi făcu cu mîna vasului poştal. Intenţiona să se întoarcă înapoi în Whitneyville, înainte ca totul să se piardă, dar Tom înţelese greşit semnul ei. Îşi flutură şi el mîna spre ea, apoi se întoarse la cîrma lui.

Cu degetele strînse în jurul cotului ei, Steven o conduse peste pontonul ce scîrţîia şi gemea sub greutatea lor, pînă la ţărm. Pietricelele minuscule scîrţîiau sub tălpile Emmei în timp ce înainta pe plajă lîngă Steven, spre partea interioară a insulei.

Nervozitatea o făcea să zîmbească prea mult şi să vorbească pe un ton mai ridicat decît cel obişnuit.

– Nu putem să ne facem picnicul pe ponton?

Steven continua să meargă pe malul înverzit, trăgînd-o şi pe Emma după el, care primi în loc de răspuns o privire de dispreţ moderat şi o uşoară scuturare a capului.

La cîţiva metri în faţa lor se ridicau ruinele unei case: două ziduri înnegrite de vreme şi un cămin. O creatură mică îşi făcuse cuib în vatra căminului şi iarba răsărise printre scîndurile rămase din podea.

– Cine a locuit aici? întrebă Steven, încetinindu-şi mersul, acum că se îndepărtaseră de mal.

Emma se controlă să vadă dacă nu i se despletise părul.

– Nişte fermieri. Nu ştiu cum îi chema.

Steven îi eliberă mîna şi rămase să privească rămăşiţele casei, ca pentru a şi le întipări în memorie.

– Probabil că ar fi plăcut să locuieşti aici – doar un bărbat cu soţia sa şi poate şi vreo doi copii.

– Ar fi cam singuratic, contră Emma. Şi, de altfel, tu nu ştii cum e locul ăsta în timpul iernii – îngheaţă zdravăn pe alocuri. Oamenii ar putea rămîne aici sechestraţi şi săptămîni la rînd.

Ea se cutremură la gîndul ăsta, deşi în aerul călduţ de mai bîzîiau albinele.

– Îmi închipui că îşi găseau de lucru, spuse încet Steven.

Emma roşi şi îşi coborî privirea, incapabilă să nu se imagineze pe ea şi pe Steven într-o asemenea situaţie.

– Îmi închipui, fu şi ea de acord.

Steven aşeză pe jos coşul de picnic şi eliberă din nou mîna Emmei ca să ridice de jos doi dintre parii gardului. Ridicîndu-şi fustele ca să nu se agaţe în rămăşiţele gardului, Emma reuşi să treacă în cealaltă parte.

Steven ridică imediat coşul de jos şi o urmă.

– Şi cam cît de departe mai trebuie să mergem? vru să ştie Emma. Majoritatea oamenilor preferă să se aşeze lîngă apă, ştii şi tu.

El zîmbi.

– Le place? Ei bine, mai întîi vom inspecta insula şi apoi vom alege un loc.

Emma se gîndi la mulţimea de oameni adunată pe pontonul din Whitneyville. Numai cerul ştia ce speculaţii făceau acum.

– Fulton s-ar putea să vină încoace chiar în momentul acesta, îl avertiză ea, doar pentru cazul în care domnului Fairfax îi veneau anumite idei, iar ea era foarte sigură că asta se şi întîmpla.

Zîmbetul lui îi confirmă părerea.

– Nu trebuie să-ţi faci griji din cauza lui, miss Emma. El nu s-ar confrunta nici cu propria lui bunică, decît dacă ar fi sigur că e pe patul de moarte.

Obrajii Emmei se înroşiră în timp ce îl urma pe Steven, strivind sub tălpi iarba deasă, printre pinii şi stejarii înalţi.

– Am înţeles insinuarea ta că Fulton ar fi un laş, zise ea. E un om foarte drăguţ.

Deodată Steven se opri chiar în mijlocul pajiştei. Emma, care tocmai căuta şi alte argumente în favoarea lui Fulton, se ciocni de el – tare.

Pentru un moment lung, Steven o ţinu lipită de el, fără ca măcar să-şi folosească braţele. Nu, privirea din ochii lui o atrăgea, o făcea să simtă cum ceva cald i se împrăştia prin vene.

– Dacă e un om atît de drăguţ, cugetă el cu o voce de abia şoptită, atunci cum se face că tu eşti aici cu mine?

Emma fu atît de încurcată de întrebare şi de răspunsul evident, încît doar privi în sus spre faţa lui Steven. Se simţea ca un şoarece de cîmp privind în ochii unui motan.

– Ei bine? o îmboldi Steven, cu buzele apropiate la un fir de păr de ale ei.

Venindu-şi în fire în ultima secundă, Emma se dădu brusc înapoi, poşeta lovind-o dureros peste coapse.

– Sînt aici cu tine pentru că am făcut un tîrg, domnule Fairfax, izbucni ea. Ai promis că vei părăsi Whitneyville-ul pentru totdeauna, îţi aminteşti?

– Dacă aşa vei dori tu, punctă Steven, apoi se întoarse şi o porni din nou prin sălbăticia insulei, trăgînd-o şi pe Emma după el.

Într-un final, aleseră o colină înverzită pe partea opusă Whitneyville-ului. Aveau o priveliştе frumoasă asupra lacului şi nu prea departe de ei, o aglomerare de plopi şi stejari ce formau un fel de potcoavă. Copacii adăposteau în interiorul potcoavei o pajişte, unde o mulţime de margarete albe cu centrul galben precum aurul piraţilor se ondulau în suflul brizei.

Privindu-le, Emma uită de toate necazurile.

– Trebuie să fie cîte una pentru fiecare înger din rai, suflă ea.

Steven care întinsese deja pătura pentru picnic, veni lîngă ea. Îşi puse uşor mîinile pe umerii ei şi se aplecă şi o sărută uşor pe ceafă.

– Însă astăzi ele toate aparţin unui singur înger – ţie.

Ea se întoarse să-l privească, iar mîinile lui alunecară natural în jurul taliei ei. El îşi aruncă pălăria pe pătură, dar părul îi rămase presat şi Emma nu rezistă să nu i-l atingă cu degetele de la o mînă.

– De ce a trebuit să vii în Whitneyville şi să fii rănit în explozie? întrebă ea moale. Viaţa era atît de simplă înainte să te întîlnesc – ştiam precis ce gîndesc despre orice.

O umbră de zîmbet apăru pe faţa lui Steven.

– Şi acum?

– Sînt zăpăcită, Steven. În ultimele trei luni mi-am petrecut aproape tot timpul cu un bărbat şi acum, priveştemă, stau într-un ocean de margarete cu altul.

El îi mîngîie buzele cu buzele lui.

– Dacă asta te ajută cu ceva, miss Emma, să ştii că şi eu sînt la fel de încurcat: ca şi tine. Acum cîteva săptămîni nu-mi doream decît să mă mişc. Acum, parcă aş avea plumb în cizme.

Emma ştia ce avea să se întîmple dacă nu se îndepărta, aşa încît cu ultima fărîmă de voinţă îi întoarse spatele lui Steven şi o luă la fugă printre margarete cu braţele

întinse înainte. Nu alergă mai mult de cîţiva metri, cînd se împiedică de ceva şi căzu rostogolindu-se.

Rîdea cînd se opri din rostogolire. Înainte ca ea să poată începe procesul greoi de a se desface din fuste şi de a se chinui să se ridice din nou în picioare, Steven îngenunchease lîngă ea.

El întinse o mînă şi îi atinse părul.

– Dumnezeule din ceruri, cît de frumoasă eşti! şopti el. Cine eşti tu, Emma? De unde ai venit?

Ea zîmbi, deşi îşi simţea stomacul parcă suspendat, aşa cum mai simţise odată, de mult, cînd s-a dat cu sania pe un deal înzăpezit. Vorbind încet, cu vorbele întretăiate de mici suspine, începu să-i povestească cum mama ei hotărîse că trei fiice înseamnă prea multă bătaie de cap şi cum le-a trimis în vest cu un tren al orfanilor. Gîtul i se strînse cînd continuă să-i povestească despre cum fusese despărţită mai întîi de Caroline, apoi de Lily.

Steven se întinsese în aşa fel încît practic se sprijinea de coapsele ei, dar nu era nimic amenințător în mişcarea lui. El ascultase fiecare cuvînt pe care îl spusese Emma cu interes neprefăcut şi cu o simpatie ascunsă. Cînd ea termină, începu şi el să-i povestească de copilăria şi adolescenţa lui de copil bastard al unui nobil rural şi al amantei sale.

Primul sărut veni cît se poate de natural, la fel cum un rîu se întîlneşte cu afluenţii săi.

Emma ştia că era pierdută, dar spre cinstea ei, se sprijini în mîini şi încercă să se tragă în spate, mişcarea însă doar deplasîndu-i decolteul pînă la nivelul sfîrcurilor. Oprindu-i evadarea prin presiunea genunchilor, Steven se întinse şi culese o singură margaretă din mulţimea care-i înconjura. Ţinînd-o de codiţă, el trecu uşor petalele albe de-a lungul curbelor de sus ale sînilor ei.

Emma tremura, chiar dacă căldura aceea ciudată, de acum familiară începuse să pulseze undeva în adîncul ei. Respiraţia i se acceleră, făcînd ca pieptul să i se ridice şi să coboare sub privirile lui Steven.

El o mîngîie cu margareta de la baza bărbiei şi pînă în jos, în decolteu şi sfîrcurile Emmei se întăriră pe sub rochie.

Floarea îi atinse buzele, făcînd un cerc complet în jurul lor. Latura senzuală din natura Emmei, bine ascunsă sub masca demnităţii înainte ca acel bărbat să apară în viaţa ei, preluă total controlul. Capul i se lăsă pe spate ca şi cum o mînă invizibilă ar fi tras-o de păr, iar sînii i se eliberară din cuşca de material.

Emma îşi veni în simţiri după această întîmplare, dar, înainte să se poată acoperi, margareta lui Steven se aşeză pe vîrful tare şi începu să se rotească precum un titirez de catifea. Senzaţia a fost una de abandon delicios şi latura sălbatică din Emma preluă din nou comanda.

Ea îşi arcui gîtul şi îşi înfipse amîndouă mîinile în iarbă, cînd Steven îi atinse şi celălalt sfîrc în acelaşi fel. El se aplecă peste ea şi îi căută gura, întunecînd soarele cu umbra lui.

Buzele Emmei se deschiseră doar la o uşoară apăsare din partea lui şi limbile lor se împreunară precum perechile de îndrăgostiţi. Degetele lui împinseră cu blîndeţe în jos rochia pînă cînd îi eliberă sînii cu totul.

Ea îşi simţi trupul încordîndu-se sub atingerea lui, dar nu mai era cale de întoarcere. Îi aparţinea lui Steven în acel regat al margaretelor şi legile lui erau absolute.

Într-un tîrziu el îi eliberă gura, deşi mîinile îi erau încă aşezate pe sînii ei. Degetul lui mare îi mîngîia sfîrcul, cucerindu-l cu blîndeţe.

– Unde e parfumul? întrebă el răguşit.

Emma clipi incapabilă să vorbească din cauza gîtului uscat.

– Parfumul? Oh – e în poşeta mea...

– Vreau să te dai cu el, îi spuse Steven.

Ea era zăpăcită, nerăbdătoare. Ridică o mînă ca să-i arate micuţa poşetă atîrnată de talie şi mişcarea ar fi făcut-o să cadă pe spate dacă Steven n-ar fi susţinut-o de umeri.

Cu degete neîndemînatice, găsi sticuluţa de cristal şi o trase afară. Faţetele cristalului prinseră lumina soarelui, transformînd-o în toate culorile curcubeului.

Steven o aşează pe Emma cu blîndeţe pe covorul de margarete şi luă micuţul flacon din mîna ei. Ea îl privea oarecum nedumerită, cînd el scoase dopul şi îl atinse uşor de punctul în care se simţea pulsul pe gîtul ei.

Mirosul plăcut îi ajunse pînă la nări şi Emma închise ochii pentru a savura această nouă plăcere.

Steven se întinse lîngă Emma şi sărută locul pe care tocmai îl parfumase, cu o mînă aşezată obraznic pe pieptul ei gol. Ea înşi înghiţi suspinul, cu ultima fărîmă de mîndrie rămasă în locul acela ascuns al inimii ei.

Apoi parfumul atinse locul sensibil de după urechea dreaptă şi, ca şi mai înainte, buzele lui urmară aroma.

Ce mai rămăsese din mîndria ei zbură şi gemetele se auziră nestingherite. O altă faţetă a personalităţii ei – partea în care ea nu era altceva decît fiica unei destrăbălate – puse stăpînire total pe ea.

Cînd dopul de cristal se opri între sîni, Emma era cuprinsă de fierbinţeală. Îşi arcui spatele şi sfîrcurile i se ridicară obraznice spre cer. Îşi băgă degetele în părul lui Steven, conducîndu-i capul spre ceea ce dorea ea să-i ofere.

El îi ridică fustele şi jupoanele în jurul taliei, îi ridică genunchiul drept şi îl îndepărtă pe cel stîng. Prin materialul pantalonaşilor, mîngîie jonctiunea aceea umedă ce se pregătea pentru el.

– Ascultă-mă, îi zise abia respirînd, ţinîndu-i bărbia cu o mînă. Am să te iau cînd vei fi gata, Emma Chalmers şi-o să te fac femeie odată pentru totdeauna. Dacă ai vreo obiecţie, ar fi mai bine să vorbeşti acum cît încă mă mai controlez şi mă mai pot opri.

Emma îşi muşcă buza de jos, aşteptînd ca mîndria s-o salveze de la soarta pe care trupul ei o aştepta cu atîta ardoare.

– Bine atunci, spuse Steven cu un ton de finalitate blîndă, apoi începu să-i desfacă şireturile de la pantofi.

Soarele de primăvară îi încălzea faţa şi pieptul în timp ce ea stătea întinsă într-un cîmp de margarete, eliberîndu-se de haine, articol cu articol. Curînd, stătea în faţa lui Steven fără nimic altceva decît pistruii pe care Dumnezeu îi împrăştiase pe trupul său precum un praf auriu.

Steven se dezbrăcă şi el şi se aşeză lîngă ea pe patul de flori, cu o mînă aşezată pe pîntecele ei. Celălalt braţ şi-l trecuse pe sub umerii ei şi degetele lui se jucau cu coada împletită.

Emma ţipă uşor cînd el îi luă pămătuful cozii şi îi perie fiecare sîn cu el. Ea îşi întinse atunci mîinile şi rupse margarete pe care apoi le aşeză dinaintea lui ca pe o ofrandă.

Apoi el începu să-i frămînte un sfîrc între arătător şi degetul mare, pînă cînd Emma, cuprinsă de plăcere, îşi uită inhibiţiile şi îl rugă fără cuvinte să îşi apropie gura de el. El îi ascultă rugămintea şi se apropie grăbit şi lacom, mîna care era sub umerii ei, coborînd-o uşor şi ridicîndu-i şoldurile.

Îşi mută buzele uşor spre celălalt sîn pe care începu să-l alinte cu atîta pricepere, încît Emma începu să-şi mişte capul dintr-o parte în cealaltă cuprinsă de un dulce delir. Cînd mîinile ei se întinseră spre el încercînd să-l tragă cît mai aproape, să-şi lase greutatea pe ea, el începu să-i sărute uşor pîntecul, aruncînd-o într-un vîrtej de senzaţii catifelate, apoi se întoarse în aşa fel încît să stea între picioarele ei.

Emma simţi cum mîinile lui îi mîngîiau interiorul pulpelor, aproape scoţînd-o din minţi. Îşi simţea bătăile inimii în gît, pe limbă şi chiar pe buze.

– Steven, se rugă ea, fără să ţină seama că nici măcar nu ştia ce anume voia.

El îi atinse părul mătăsos dintre picioare şi degetul lui începu să-i mîngîie în cercuri senzuale micul boţ de carne tare.

Emma țipă ușor și își întoarse privirile spre cer, pierzîndu-se în albastrul său blînd.

– Te rog...

Însă nici o rugăminte nu părea să fie suficientă, pentru că îl văzu pe Steven scuturînd din cap.

– Nu încă, scumpo. Nu înainte să fii pregătită.

Emma aproape că plîngea de frustare, cînd el se întinse lîngă ea cu capul între picioarele ei, gustînd din nectarul din care nu mai gustase nici un alt bărbat.

În dorința ei Emma tresări, coapsele ei ridicîndu-se și coborîndu-se înainte și înapoi, fără vreun anume model sau motiv. Și Steven o conduse pe drumul plăcerii pînă cînd ea ajunse aproape de cer, strigîndu-și triumful, iar el savură și ultimul ei oftat de plăcere, înainte să o așeze cu blîndețe pe spate pe pămîntul moale.

Orbește, de abia respirînd, ea își întinse mîinile spre pieptul lui gol. Apoi descoperi sfîrcurile masculine, mici și tari și începu să le mîngîie. Geamătul lui Steven o încîntă.

Apoi își lăsă mîinile să i se odihnească pe spatele lui, atunci cînd el se așeză între picioarele ei și nu era nici un fel de frică în ea, ci doar așteptare.

O sărută ușor, apoi îi șopti:

– O să doară o singură dată. Dar după asta nu va mai exista decît plăcerea.

Emma îl crezu mai ales cu spiritul și mai puțin cu trupul. Nimic nu mai exista pentru ea, cu excepția lui Steven și a ei însăși și patul lor de margarete.

Prima dată cînd îl simți, a fost pentru ea o surpriză care a făcut-o să țipe ușor. Steven se opri și o liniști cu cuvinte tandre și o sărută pînă cînd ea se relaxă din nou.

El gemu și înaintă iar și Emma simți cum ceva din interiorul ei se opune, apoi cedează. Steven se opri din nou și rămase sprijinit în coate, pînă cînd ea trecu peste momentul acestui sacrificiu. De abia după aceea se lăsă cu totul înlăuntrul ei.

Emmei nu-i venea să creadă în mărimea şi puterea şi căldura lui, aşa încît îşi împinse durerea undeva în spatele minţii, predîndu-se cu totul plăcerii.

Steven îi şopti numele şi se retrase încet, spre marea disperarea a Emmei. Exact înainte să se separe, el intră din nou adînc în ea şi frecarea era exact ca întîlnirea dintre petrol şi foc.

Emma îşi arcui spatele şi i se dărui lui Steven, dorindu-şi mai mult şi mai mult. El îi îndeplini dorinţa, dar cu o încetineală chinuitoare, oprindu-se din cînd în cînd pentru a o săruta pe sîni, pe buze, pe lobii urechilor. O savura ca pe o prăjitură şi cînd ea crezu că nu mai poate îndura şi alte amînări, el o simţi şi o ridică în timp ce el îngenunchea.

Ea se cutremură la splendoarea posesiunii lor totale. Părul i se desfăcuse din coadă şi îi aluneca în şuviţe în jurul feţei.

El îi prinse obrajii în palme şi o sărută cu duritate, pentru că, amîndoi erau sălbatici în acele momente, iar limba lui îi mîngîie gura şi buzele înainte să-i şoptească:

– Frumoasa mea tigroaică cu ochi albaştri...

Emma începu să se ridice şi să coboarea deasupra lui, iar geamătul lui de plăcere o umplu de încîntare. Ar fi vrut să-şi strige exaltarea, dar nu mai avea suflu pentru aşa ceva, ci doar se agăţă mai strîns de umerii lui Steven şi continuă să-l călărească.

Se legăna deasupra lui şi lîngă el şi îi simţea transpiraţia în timp ce el se îndrepta spre ceva ce Emma nu putea înţelege.

Propria ei culme a plăcerii o luă prin surprindere, atacînd-o în timp ce îl poseda. Ea îşi lăsă capul pe spate ca să o strige cerului, în timp ce focul îi cuprindea coapsele. Fiecare senzaţie se intensifică atunci cînd Steven îi cuprinse un sîn cu gura.

El o sărută pînă cînd ceva se întîmplă în interiorul lui, îl făcu să îşi ridice capul şi să-şi îndrepte umerii precum un armăsar. Mîinile lui se încleştară pe coapsele Emmei strîn-

gîndu-le în timp ce el se încorda violent. Ea simţi cum căldura lui se întindea în interiorul ei şi îşi lăsă fruntea pe umărul lui, ascultîndu-i bătăile grăbite ale inimii. Ca să se ridice sau să rămînă în aceeaşi poziţie era prea mult pentru ei, aşa că se prăbuşiră pe patul de flori cu braţele şi picioarele încolăcite. Mult timp nici unul dintre ei nu se mişcă.

Apoi Steven se ridică într-un cot, culese o margaretă şi o înfipse în părul Emmei. Şi continuă astfel pînă cînd îi acoperi tot capul cu flori albe.

Degetele lui de pe păr se întinseră firesc spre sîni şi Emma oftă atunci cînd el reîncepu cu mîngîierile.

– Vreau să văd cum savurezi plăcerea, tigroaică mică, îi zise el răguşit, mutîndu-şi degetele de pe sîni spre coapse.

Pentru că el era regele ei, cel puţin atunci şi în acel loc, Emma îşi desfăcu picioarele pentru el.

Dinţii i se înfipseră în buza de jos, atunci cînd el îi descoperi mugurele ascuns şi începu să se joace cu el.

Steven se aplecă şi îi muşcă uşor buzele, dar după aceea rămase să privească diferitele expresii ale feţei ei, care se schimbau de la o secundă la alta.

Cînd degetele lui o pătrunseră, Emma nu mai ştia ce să facă cu mîinile. Le ridică de pe pămînt şi le trecu peste sîni, apoi pe umerii lui Steven.

El i le aşeză din nou pe sîni, iar ea simţi cum sfîrcurile întărite îi înţepau palmele.

– Steven, şopti ea, numele lui fiind şi o plăcere şi o rugăminte.

El îşi continuă lucrul cu degetele şi, în curînd, şoldurile Emmei de abia mai atingeau pămîntul, iar Steven îi urmări pasiunea reflectată pe faţă pînă cînd se risipi. Ea se linişti şi îşi întoarse capul într-o parte, incapabilă să îl privească.

El îi sărută uşor gîtul.

– Să nu-ţi fie ruşine, tigroaico, îi şopti el. Nu e nimic mai frumos decît o femeie care se dăruieşte unui bărbat.

Ochii Emmei erau plini de lacrimi atunci cînd se forţă să-i întîlnească privirea.

– Şi dacă ea nu este altceva decît o jucărie frumoasă pentru bărbatul acela?

Steven îi găsi pantalonaşii şi i-i trecu cu blîndeţe peste glezne, pulpe şi coapse. Ea îşi ridică mijlocul ca el să-i poată trage pînă la talie.

– Dacă-mi doream o jucărie, miss Emma, îi zise el cu asprime, m-aş fi dus la *Stardust* şi mi-aş fi lăsat banii acolo.

Emma se ridică în picioare şi începu să-şi tragă jupoanele, întoarsă cu spatele la Steven.

– Daisy spunea întotdeauna că bărbaţii nu cumpără vaca atunci cînd pot obţine laptele gratis, îi spuse ea şi oftă.

Steven o apucă de braţ şi o întoarse cu faţa la el. Îşi pusese şi el pantalonii dar pieptul îi era încă gol.

– Ai măcar cea mai mică idee de cît de frumoasă eşti aşa cu părul ciufulit şi plin de margarete?

– În mod deliberat schimbi subiectul! îl acuză Emma cuprinsă de remuşcări pentru ceea ce făcuse.

– Bine, lătră Steven. Mă voi căsători cu tine în clipa în care ajungem înapoi în Whitneyville!

– Ei bine, este al naibii de generos din partea ta, ţinînd cont că nici un bărbat n-o să mai vrea să se însoare cu mine! ţipă Emma în timp ce bibliotecara lua locul tigroaicei.

Ea se tot învîrtea în mijlocul oceanului de margarete, căutîndu-şi în zadar pantofii.

Într-un tîrziu, Steven curmă căutările ei zadarnice, găsindu-i şi ţinîndu-i sus.

– Spune-mi să plec, Emma, îi zise el, cînd ea se apropie încercînd să-şi recupereze pantofii. Asta era înţelegerea noastră, îţi aminteşti?

Emma se opri şi îl privi. Aşa furioasă cum era pe omul acela, aşa folosită cum se simţea, totuşi nu putea pronunţa cuvintele care ar fi pus capăt necazurilor şi care, poate i-ar fi permis să mai salveze ceva din visele ei.

El îi cuprinse bărbia cu o mînă, obligînd-o să-l privească în ochi

– Spune-mi, ordonă el.

Capitolul 10

– Rămîi, îi şopti Emma, ca răspuns la ordinul lui. Vreau să rămîi.

Satisfăcut, Steven desfăcu coşul de picnic care îi fusese împachetat la hotel şi începu să scoată diferitele feluri de mîncare, încercînd s-o tenteze pe captiva lui.

Emma încercă, dar n-avea poftă de mîncare, nu după ceea ce făcuse. Stătea aşezată pe pătură, cu capul plecat, cu buza de jos prinsă între dinţi, părul despletit acoperindu-i sînii şi spatele. Frumoasa ei rochie albă era plină de praf şi de iarbă, iar şireturile de la pantofi nu erau încă legate.

Steven nu spuse nimic şi nici nu încercă să afle ceea ce simţea ea. În schimb găsi un pieptene în poşeta ei şi începu să-i descurce părul cu blîndeţe.

– Poate că femeile din Whitneyville aveau dreptate în privinţa mea, murmură ea cu disperare, petalele de margarete căzînd în jurul ei ca o ploaie.

– S-ar putea să aibă dreptate în anumite privinţe, răspunse Steven. Dar sînt cu totul greşite în ceea ce te priveşte. Era ceva mîngîietor în felul în care mîinile lui îi umblau prin păr, deşi cîteodată o trăgea cam tare. Spune-mi Emma, chiar ai de gînd să te măriţi cu bancherul?

În acel moment realiză Emma că el a compromis-o doar ca s-o împiedice să se căsătorească cu Fulton şi că el nu avea de gînd să-i ofere nimic durabil. Se îmbăţoşă.

– Da, răspunse ea ca să i-o plătească, deşi ştia mai de mult că nu va fi niciodată doamna F.W.Whitney.

Steven începu să-i împletească părul, dar mişcările mîinilor lui erau ceva mai dure acum.

– Trebuie să duc o cireadă de vite în statul Washington, pentru Big John, îi zise el supărat. Voi lipsi vreo două săptămîni probabil. Vreau să-mi dai cuvîntul tău că nu vei face nici o prostie cît sînt plecat.

Emma era încă furioasă şi se simţea folosită şi manipulată.

– Nu îţi promit nimic, Steven Fairfax.

El îi prinse vîrful cozii cu o agrafă luată din poşetă, apoi se aşeză în faţa ei cu picioarele încrucişate ca un indian.

– Dacă te măriţi cu bărbatul nepotrivit, vei regreta pînă la adînci bătrîneţi, o avertiză el cu o voce joasă. Nu va trece o zi – sau o noapte – fără să-ţi aminteşti cum a fost cînd am făcut dragoste într-un cîmp de margarete şi-ţi vei dori mai mult ca orice să fie la fel şi cu el. Dar nu va fi la fel, Emma – indiferent cît de mult ţi-ai dori.

Ea ştia că ceea ce îi spusese el era adevărat şi asta făcea lucrurile şi mai rele.

– Cînd se întoarce vasul poştal după noi? întrebă ea, evitînd privirea lui Steven.

Mişcarea mîinilor lui îi spuse că îşi verifica ceasul pe care îl purta în buzunarul vestei şi putu vedea cum i se mişcă haina, lăsînd să se vadă Colt-ul ce se odihnea în tocul lui.

– Într-o oră, răspunse el şi se ridică de pe pătură.

Emma nu-şi ridică ochii pînă cînd el nu se întoarse cu un braţ de margarete. Îngenunche în spatele ei din nou, iar cînd ea încercă să se mişte, el o opri încercuindu-i pieptul cu un braţ.

Ea ţipă uşor şi îşi lăsă capul să-i cadă pe umărul lui.

El chicoti şi o mîngîie cîteva momente, apoi începu să înfigă margarete în coada împletită pînă cînd în loc de

păr părea să aibă flori. Cînd termină îi puse coada pe un umăr şi veni în faţa ei ca s-o admire.

Pentru că nu şi-l putea imagina pe Fulton făcînd un asemenea gest şi pentru că probabil îşi ruinase viaţa, Emma începu să plîngă.

Steven zîmbi şi îi şterse lacrimile cu vîrful degetului. Apoi luă o bucată de pui prăjit din coş şi i-o ridică la buze.

La început ea rezistă, apoi cu foamea odată stîrnită, începu să muşte din pui. Steven o hrăni încet, sistematic şi era atîta senzualitate în acest ritual, încît Emma aproape îşi dori să fie posedată din nou. Cine s-ar fi gîndit că un bărbat ar fi putut s-o seducă doar punîndu-i flori în păr şi hrănind-o ca pe un copil?

– Steven... şopti ea.

El îi zîmbi cu blîndeţe.

– Ştiu tigroaico. Dar eşti prea rănită pentru aşa ceva. Degetele lui îi mîngîiară uşor obrajii, înfiorînd-o. O să am eu grijă de tine cînd mă întorc din statul Washington.

Aroganţa lui o forţă pe Emma să îl provoace.

– Şi dacă pînă atunci mă mărit cu altcineva?

– N-o să te măriţi, răspunse el cu încredere şi îi dădu jos rochia de pe umeri pînă cînd îi dezgoli sînii cu totul. Îi mîngîie fiecare sîn în parte pînă cînd sfîrcurile se întăriră şi se ridicară, apoi o acoperi din nou. Vei aştepta...

Obrajii Emmei erau roşii cînd se apucă să strîngă mîncarea şi să o pună la loc în coş, doar ca să-şi facă de lucru. Cu un mare efort, îşi întoarse mintea de la plăcerea pe care o simţise şi îl întrebă:

– Cine te urmăreşte, Steven. Oare cine vrea să te omoare?

– Nimeni important, răspunse el, privind-o de parcă fiecare mişcare a ei îi producea o mare bucurie.

– Am dreptul să ştiu, zise ea, deşi ştia că nu avea nici un fel de drepturi în ceea ce îl privea pe acel bărbat.

Ea nu era altceva decît o sclavă în regatul lui, destinată să facă numai ceea ce dorea el. În fond, de-abia o

avusese la cheremul lui într-un cîmp cu margarete şi o făcuse să se poarte ca un animal sălbatic.

Steven oftă.

– Într-o bună zi o să-ţi povestesc. Dar acum nu e încă momentul.

Ea se aşeză, renunţînd să mai strîngă coşul de picnic şi pufni:

– Şi pînă atunci mă însoţesc cu un criminal!

El rîse.

– Asta e ceea ce faci, miss Emma? Te însoţeşti?

Dacă ar fi putut chema un duh în acel moment şi şi-ar fi putut pune o dorinţă, aceea ar fi fost puterea de a-l domina pe Steven la fel cum şi el o dominase pe ea.

Probabil că vreo zînă care trecea pe acolo i-a auzit dorinţa, pentru că dintr-o dată şi-a amintit de secretul pe care i-l spusese Callie atunci în bucătărie, despre ceea ce le plăcea bărbaţilor.

Şi o oră însemna o grămadă de timp.

În coş exista un bidonaş cu apă şi Emma îl scoase. Steven se încruntă nedumerit cînd ea se întoarse cu faţa spre el şi, fără nici o jenă îşi scoase partea de sus a rochiei. Cînd îi mîngîie buzele cu vîrful roz al unui sîn, el rezistă cît de mult putu, apoi gemu şi îl prinse cu gura.

În timp ce ea se juca cu el, Steven se lăsă uşor pe spate şi Emma găsi cu degetele catarama de la centura pistolului. O desfăcu cu greutate iar Steven gemu cînd o simţi cum cade. După asta, îi descheie nasturii de la pantaloni. El o prinse de mînă un moment încercînd s-o oprească, apoi degetele i se relaxară şi se ocupă mai departe de sînul ei.

Ea îi găsi bărbăţia, o eliberă şi o mîngîie pînă cînd se întări şi se ridică mîndră în mîna ei. Cînd îşi dădu seama că Steven trecuse de punctul de unde nu mai putea da înapoi, ea îi lăsă pantalonii mai în jos pe coapse.

Cu apa rece din bidon udă un şervеţel şi îl spălă cu blîndeţe şi fără să se grăbească. Steven îndură totul, dar strigă răguşit cînd buzele ei se închiseră în jurul lui în final.

Ea îl necăji şi îl tentă pînă cînd îl aduse în pragul delirului, murmurînd vorbe fără sens şi abia atunci ea se îndreptă lovindu-l uşurel.

– Să nu-ţi fie teamă domnule Fairfax. O să am grijă de tine cînd te întorci din statul Washington.

A trebuit să treacă un moment ca vorbele ei să penetreze prin ameţeala lui. Şi cînd el în sfîrşit înţelese, înjură şi se apucă să-şi ridice pantalonii.

Cu un zîmbet, Emma îl opri. Se aplecă din nou asupra lui şi începu să-l sărute din nou.

– Doamne, Emma, strigă el, măcar ai idee de ceea ce-mi faci?

Dar ea era prea ocupată să-l savureze şi să se bucure de momentul ei preţios de putere, ca să-i mai şi răspundă.

Fulton privea furios de pe trotuar cum vasul poştal făcea manevre complicate pentru a acosta la ponton. Nu era el singurul care privea într-acolo; jumătate din oraş privea din diferite puncte de observaţie. Ăsta era lucrul cel mai rău dintre toate.

Rochia Emmei era şifonată şi înverzită din cauza ierbii, observă el, în timp ce Fairfax o ajuta să coboare. Şi avea margarete înfipte în păr, de parcă ar fi fost o prinţesă dintr-o poveste. Chiar şi de la distanţă – cam două sute de metri sau cam aşa ceva – Fulton putu vedea că ochii ei albaştri erau obosiţi şi aveau o expresie visătoare, în timp ce obrajii îi erau îmbujoraţi.

Stăpînindu-şi nevoia de a ucide, Fulton îşi frecă bărbia, gîndindu-se că nu era nici o îndoială în privinţa a ceea ce se întîmplase pe insula aceea infernală din mijlocul lacului. Fairfax o compromisese pe Emma şi o făcuse cu mare plăcere.

Dar Fulton era un om care ştia să privească şi partea proastă şi partea bună a unei situaţii. Dacă Emma s-a dat lui Fairfax, însemna că oamenii din oraş aveau dreptate. Era doar o stricată cu sînge fierbinte şi o femeie de genul

ăsta era mult mai bună în patul unui bărbat, în fiecare noapte a săptămînii decît dacă ar fi fost o mare doamnă. Ea s-ar putea preta chiar şi la jocurile care lui îi plăceau atît de mult.

Lui Fulton începu să-i fiarbă sîngele în vene. El o voia pe Emma la cheremul lui, ca s-o întindă goală în pat, în fiecare noapte, pentru plăcerea lui. O dorea atît de mult, încît se va căsători cu ea în pofida a ceea ce făcuse cu pistolarul acela.

Şi gîndurile acestea îl făcură să se întărească pe sub pantalonii costumului gri, impecabil. Pînă în ziua aceea el o tratase pe Emma ca pe o doamnă. Acum, realiză el, obiectivul putea fi atins doar cu puţină presiune din partea lui şi, de abia mai putea aştepta pînă să o prindă singură şi să-şi exercite drepturile.

Aşteptarea îi dădu puterea să ignore umilinţa publică la care îl supusese ea şi găsi chiar motive de bucurie pentru că mama sa nu era acolo ca să vadă ce noră va avea.

Respirînd adînc, Fulton se întoarse şi se îndreptă înapoi spre bancă, ignorînd privirile de simpatie sau de bucurie. Erau momente cînd era preferabil ca un bărbat să se prefacă că afară e întuneric beznă atunci cînd soarele străluceşte pe cer.

În seara aceea, sala mare de mese de la *Cristal Lake Hotel* a fost transformată în sală de bal. Peste tot fuseseră agăţate panglici colorate şi, pentru prima dată locul acela mirosea a flori proaspete şi ceară de albine. O mică trupă de muzicieni cu nasul roşu şi ochi sticloşi cîntau muzică de dans, cocoţaţi pe o platformă aşezată într-un capăt al sălii. Numai că locul acela devenise atît de înfierbîntat şi atît de plin de mirosurile trupurilor asudate şi al parfumurilor folosite, încît evantaiul de fildeş al Emmei era inutil.

Stătea deznădăjduită lîngă Fulton, în rochia ei cea verde, făcută special pentru această ocazie, dorindu-şi să nu fi fost de acord să vină escortată de el. Voise să-i facă în

ciudă lui Steven şi acum seara părea interminabilă. Emma privea la aglomeraţia de oameni căutîndu-l, deşi era sigură că nici măcar el nu era atît de nesimţit încît să apară în public după evenimentele petrecute în ziua aceea.

– Arăţi minunat în seara asta, îi şopti Fulton, respiraţia lui caldă cu iz de alcool atingîndu-i obrazul.

Mîna lui o căuta pe a ei, i-o prinse şi i-o strînse o idee cam prea tare.

– Mu – mulţumesc, murmură Emma.

Îşi dădea seama cu amărăciune de greşeala pe care o făcuse; acum îi va fi şi mai dificil să-l îndepărteze pe Fulton.

– Am o surpriză pentru tine, continuă Fulton, aproape frîngîndu-i degetele.

Emma nu se putu abţine să nu suspine.

– Ce? întrebă ea temătoare, simţind apropierea dezastrului.

– O să vezi, fu răspunsul lui criptic.

Fulton îi zîmbi cu indulgenţă, deşi ei i se păruse că văzuse şi o umbră de animozitate în ochii lui, apoi se îndepărtă spre fundul camerei şi se urcă pe platforma muzicaţilor.

Probabil din cauză că cel puţin jumătate din oamenii aflaţi în sală îi datorau bani, toată lumea se opri şi îi acordară lui Fulton întreaga lor atenţie în timp ce el zîmbea jovial.

– Am de făcut un anunţ foarte important, spuse el şi Emma simţi cum i se scurge sîngele din obraji. Miss Emma Chalmers şi cu mine ne vom căsători înainte ca vara să se termine.

Emma îşi ţinu respiraţia şi închise ochii în timp ce un murmur de speculaţii se ridica din mulţime. Acesta a fost urmat de o explozie de aplauze cumva şovăitoare şi, în timp ce femeile se retrăgeau vorbind între ele, bărbaţii se înghesuiau să-i strîngă mîna lui Fulton.

Emma simţi că i se face rău. Numai Dumnezeu mai ştia cît de hotărît era Fulton cînd dorea să obţină ceva, indiferent de obiecţiile ce s-ar fi putut ridica; dar de această dată depăşise orice măsură.

Însă el venea spre ea cu un aer cuceritor, o prinse de braţ şi o împinse spre uşă.

– Haide, Emma dragă, îi spuse el printre dinţi. Este timpul să fim puţin şi singuri.

Furia o înecă pe Emma.

– Te vei întoarce acolo sus, domnule Whitney, şi le vei explica tuturor că doar ai glumit. Pentru că nu va avea loc nici o cununie!

Degetele lui se înfipseră adînc în carnea ei şi ea văzu din nou umbra aceea de ostilitate din adîncul ochilor lui.

– Am fost deja umilit o dată pe ziua de azi, îi zise el împingînd-o în faţa lui de parcă nu ar fi putut să meargă şi singură. Şi nu am de gînd să mă mai umilesc încă o dată.

Emma privi îngrijorată în jur, negăsind pe nimeni care să-i sară în ajutor. Big John Lenahan nu sosise încă şi Chloe evita asemenea adunări. Emma nu mai avea la cine să apeleze.

Fulton îi trecu braţul pe sub braţul lui şi o împinse spre ieşire. Mişcările lui erau mai aspre decît înainte şi Emma îi simţi violenţa ascunsă. Apoi, în momentul următor îşi spuse că doar i s-a părut.

Tocmai voia să-i spună despre Steven, chiar acolo pe trotuar în faţa hotelului, cînd sosi şi Big John Lenahan, frumos îmbrăcat şi conducînd trăsura aceea elegantă care aparţinuse răposatei neveste. Era acompaniat de Joellen şi de Steven.

Fiica fermierului purta o rochie albastră ca şi cerul care strălucea în lumina lunii şi făcea ca rochia Emmei să pară şleampătă. Se agăţă de Steven cînd el o ajută să coboare.

Joellen o văzu pe Emma în acelaşi moment în care o văzu şi Steven.

Emma înţepenise lîngă Fulton.

– Cine l-a invitat pe ăsta? întrebă cu o voce acră.

– E un dans public, punctă Big John afabil, salutînd-o pe Emma cu o înclinare a capului.

El era unul din cei aproximativ trei oameni din Whitneyville, care nu se simțeau intimidați de puterea lui Fulton. Emma era aproape sigură că Chloe îi sugerase lui Big John că ar trebui să-l ia cu el pe noul administrator la adunare, ca să se poată obișnui cu oamenii din oraș. Intenția ei fusese desigur aceea de a abate atenția Emmei de la Fulton.

Bancherul fierbea pe sub zîmbetul cordial pe care i-l oferea lui Big John. Privirea Emmei se întoarse de la cel care o escorta, la zîmbitoarea Joellen și în final la Steven, care o studia cu atenție. Ei i se părea că se vede reflectată în ochii aceia căprui, zăcînd goală într-un cîmp de margarete.

– Vă rog să-mi permiteți un dans cu miss Emma, bubui vocea lui Big John, care zîmbea cu prietenie.

Chiar și în cele mai rele circumstanțe, Emma avea un zîmbet cald pentru Big John. Se mișcă cu grație la brațul lui, intrînd din nou în sala de bal, lăsîndu-i pe Fulton, Steven și Joellen pe trotuar.

– Îți mărturisesc că sînt puțin nelămurit, miss Emma, îi zise John Lenahan partenerei sale în timp ce se mișcau pe podea în pași de dans. Am crezut că ai terminat cu Fulton Junior.

Big John fusese întodeauna drăguț cu Emma în timpul vizitelor lui la Chloe, iar ea ajunsese să îl privească ca pe un tată.

– Am terminat, răspunse ea, realizînd de abia atunci că partenerul ei o condusese în spatele sălii de dans.

Ieșiră afară în noaptea înstelată și Emma îi fu recunoscătoare pentru briza răcoroasă ce bătea dinspre lac și pentru acele momente de intimitate relativă. Oamenii se tot holbaseră la ea încă de cînd începuse dansul.

– Sînt atît de confuză, mărturisi Emma, apoi începu să plîngă.

Big John o luă în brațele lui puternice.

– Hai liniștește-te micuțo, nu trebuie să te simți prost. Lui Junior o să-i treacă destul de repede.

Emma îşi trase batista din mînecă şi îşi suflă nasul cu zgomot.

– Da, dar mie o să-mi treacă? se văită ea. E adevărat că nu-l iubesc, dar cine sînt eu să fac atîtea mofturi?

Fermierul rîse.

– N-aş putea spune că pierzi mare lucru despărţindu-te de Whitney, dragă Emma.

– Doar respectabilitatea, spuse Emma smiorcăindu-se. Şi o casă a mea şi copii.

Big John îi ridică bărbia cu o mînă.

– Respectabilitatea trebuie să vină de undeva din interiorul tău, miss Emma. Nimeni nu ţi-o poate da.

Emma îşi şterse ochii cu batista umedă. Big John avea dreptate, chiar dacă ea nu voia s-o admită. Respectabilitatea nu era o onoare pe care cineva o putea oferi unei alte persoane. Trebuia cîştigată.

Îi zîmbi tristă prietenului ei.

– Ştii, nu o să fie deloc uşor. Fulton este un om insistent.

– Calea cea dreaptă s-ar putea să nu fie cea mai uşoară, dar e întotdeauna cea mai bună, replică Big John.

Dacă ar fi venit de la altcineva, aceste cuvinte ar fi putut părea preţioase şi neconvingătoare. Însă din partea lui, ele păreau solide ca o stîncă.

Emma inspiră aerul nopţii şi îi păstră aroma în plămîni un moment lung înainte să-l dea afară.

– Cred că m-am îndrăgostit de domnul Fairfax, spuse ea repede şi ceea ce tocmai mărturisisese o surprinse chiar mai mult decît pe Big John.

De fapt, el nu părea deloc luat prin surprindere, ci doar dădu din cap şi zise:

– Cred că ar fi mai bine să intrăm iar în sală, miss Emma. Junior nu mă îngrijorează, dar nu mi-ar place să fiu duşmanul domnului Fairfax.

Emma luă braţul lui Big John şi el o conduse spre uşă.

– Ţi-a spus oare el vreodată de ce – sau de cine – fuge?

– Nu, miss Emma, răspunse fermierul deschizînd uşa. După părerea mea, îţi va spune ţie, dar asta doar atunci cînd va fi el pregătit.

Emma îl urmă pe Big John pe uşă şi dădu nas în nas cu Fulton care era în culmea agitaţiei. Pentru un moment cumplit, crezu că Steven îi povestise ce se întîmplase pe insulă şi se cutremură de oroare şi uşurare. Apoi îl văzu pe Steven dansînd cu Joellen şi, instinctiv îşi dădu seama că el îi lăsase ei acea sarcină neplăcută.

– Te-am căutat peste tot, se plînse Fulton, deşi îi zîmbea lui Big John. Am crezut că ţi s-a făcut rău, sau aşa ceva.

Emma scuturâ din cap:

– Mă simt bine, Fulton. Dar trebuie să stăm de vorbă.

– Desigur, draga mea, îi spuse el rece, conducînd-o din nou spre uşa din faţă.

Pe Emma începu s-o cuprindă panica atunci cînd Big John dispăru în mulţime. În acel moment, Steven, care se uita peste capul blond strălucitor al lui Joellen, îi prinse privirea şi asta o îmbărbătă. Ştia că nu mai putea trăi în minciună, nici chiar o zi în plus.

– Despre ziua de azi...

El însă o opri în mijlocul frazei împingînd-o pe uşă afară şi urcînd-o în cea mai apropiată şaretă.

– Fulton, aşteaptă! ţipă ea, dar el nu o băgă în seamă şi se întinse după hăţuri.

O explozie de aplauze răsună din sala de bal.

– Stai! strigă ea din nou.

Era adevărat că dorea să vorbească cu Fulton undeva unde să nu-i audă nimeni, dar nu-i plăcea nici cum se purta şi nici graba lui de a fi singur cu ea.

Fulton eliberă frîna şi ar fi pornit, dacă Steven n-ar fi apărut brusc, apucînd caii de căpăstru şi oprindu-i.

– Cred că doamna vrea să rămînă aici, spuse el tărăgănat.

Maxilarul lui Fulton ieşi în afară din cauza violenţei pe care o simţea, dar cînd privirea îi căzu pe umflătura de pe şoldul lui Steven – omniprezentul 45 – lăsă hăţurile jos.

Bancherul înghiţi în sec.

– Ai făcut destule, Fairfax. Lasă-ne în pace.

Steven se apropie şi întinse o mînă spre Emma, pe care ea o acceptă uşurată şi speriată în acelaşi timp.

– Miss Chalmers îmi este datoare cu un dans, spuse el calm, apoi îi întoarse spatele lui Fulton şi o conduse pe Emma în sala de bal.

Ea se lovi de pieptul lui tare atunci cînd el o trase în poziţie de vals, dar Emma nu-şi făcea iluzii că acel contact fusese accidental. Mai degrabă fusese un fel de a-i aminti de cele întîmplate în ziua aceea.

Îl privi neajutorată în ochi.

– Voiai să pleci undeva, miss Emma?

Ea oftă şi încercă să se elibereze din strînsoarea lui, dar el nu îi permise.

– Aveam de gînd să-i spun lui Fulton adevărul despre cele întîmplate astăzi, îi zise ea într-un tîrziu. O dată totul lămurit, cred că ar fi fost mai mult decît bucuros să mă conducă acasă.

El îşi ridică sceptic o sprînceană, dar nu spuse nimic.

Emma însă îşi pierduse răbdarea.

– Lasă-mă să plec, Steven.

– Domnule Fairfax, o corectă el spre mirarea ei.

– Cum?

– Ţi-am spus mai demult, îi zise el strîngînd-o mai bine în braţe ca să nu poată fugi, în public vreau să mi te adresezi cu „domnule Fairfax". Poţi să-mi spui Steven în intimitate.

Emma de abia se stăpîni să nu-l calce pe picior.

– Bine, dar e şi arogant şi de modă veche! şuieră ea.

Steven dădu din umeri.

– Atunci eu sînt de modă veche. Despre partea arogantă vom discuta mai tîrziu.

Emma se strîmbă dezgustată.

– Chiar vorbeşti serios, nu-i aşa?

El încuviinţă uşor din cap.

– Da.

– Ei bine, eu nu am de gînd să procedez în acest fel!

El ţîţîi din buze.

– Hai, Emma, doar mă cunoşti acum, ca să nu mă mai provoci aşa. Asta nu te va duce nicăieri.

Emma începu să respire din ce în ce mai greu şi asta nu din cauza dansului.

– Am şi aşa destule pe cap şi fără ordinele tale stupide, domnule Fairfax.

Steven privi spre Fulton care îi urmărea din cadrul uşii, cu ochii atît de aprinşi de mînie, încît păreau doi tăciuni fierbinţi.

– În plus, continuă el cu un oftat de suferinţă, voi fi foarte mulţumit dacă nu vei pleca în toiul nopţii cu un om ca Whitney Fulton. Şi nici măcar să nu te mai gîndeşti la o eventuală căsătorie cu el.

– Nu-mi amintesc să fi primit o ofertă mai bună din partea ta, punctă Emma cu amărăciune.

El chicoti.

– Şi nici nu vei primi, scumpo. În schimb, ai să primeşti tot ce ai tu nevoie.

Emma l-ar fi pocnit în acel moment dacă nu i-ar fi fost teamă că ar fi provocat o scenă de care să se vorbească apoi ani în şir.

– Poate că încă doresc să mă căsătoresc cu Fulton. Te-ai gîndit măcar la posibilitatea asta? Poate că el va înţelege şi mă va ierta pentru ceea ce am făcut cu tine.

Steven izbucni în rîs.

– Să te ierte? Nici un bărbat nu iartă aşa ceva, miss Emma, poate doar dacă e idiot. Recunoaşte, şansele tale de a deveni o Whitney din Whitneyville sînt mult prea mici ca să mai poată fi luate în considerare.

Din fericire, muzica încetă în acel moment, iar Emma se retrase din braţele lui Steven şi se îndreptă spre Fulton, care stătea lîngă sora pastorului care era fată bătrînă.

– Fulton! exclamă Emma cu greutate, luîndu-l de braţ. Trebuie să vorbeasc cu tine. Chiar acum.

Fulton la început păru furios, apoi surprins şi în cele din urmă mulţumit.

– Bine, draga mea.

De data aceasta, în loc să o scoată afară, se strecurară în holul întunecos ce ducea spre bucătăria hotelului. Prin fereastra largă a holului, Emma observă că luna se ridicase pe cer, între *First Teritorial Bank* şi *Stardust Saloon*, părînd să se rostogolească deasupra străzii. Craterele şi lanţurile muntoase din ea se asemănau cu venele de pe capul unui copil. Dar, nu era timpul să admire luna, pentru că Fulton în mod clar avea alte idei. El o apucă pe Emma de braţ şi o răsuci cu faţa la el.

– Ce fel de joc mai faci acum? o întrebă cu asprime.

Emma se cutremură.

– Trebuie să-ţi mărturisesc ceva, îi spuse ea încercînd să se îndepărteze puţin, pentru că Fulton era aplecat deasupra ei şi stătea atît de aproape încît îi putea auzi ticăitul ceasului peste zgomotele şi muzica din sala de bal.

– Ce? izbucni el.

Emma încercă să se strecoare pe lîngă el, dar fără folos. Fulton stătea neclintit pe locul lui, respirîndu-i în faţă.

– Dacă ai vrea să faci doar un pas în spate...

Fulton rămase exact acolo unde era şi, cu un geamăt îşi înclină capul şi începu s-o muşte de lobul urechii.

– Nici nu ştii de cînd doream să te prind singură.

– Nu sîntem singuri, punctă Emma, începînd să realizeze că ar putea avea dificultăţi teribil de neplăcute cu Fulton. Întregul oraş e în camera de alături, îţi aminteşti?

– Nu ne vor auzi din cauza zgomotului.

Emma se furişă pe sub braţul lui Fulton şi fugi cu răsuflarea tăiată în cealaltă parte a holului.

– În numele Cerului, Fulton Whitney, ai de gînd să mă asculţi?!

El îşi trecu mîinile prin părul lins.

– Foarte bine, Emma, răspunse el cu un oftat. Te ascult.

– Trebuie să-ţi spun că azi, am fost pe insulă la un picnic cu Steven Fairfax, răbufni Emma.

Fulton aprobă din cap.

Emma îşi muşcă buzele, căutînd în minte cuvintele potrivite pentru a-i spune lui Fulton adevărul şi pentru a-l face să plece de lîngă ea fără să fie răutăcios.

– Vezi tu, eu şi domnul Fairfax am stat de vorbă şi, ei bine, era acolo şi un cîmp de margarete...

Fulton nu îi privea faţa, ci se uita la pieptul ei. Şi ea ar fi jurat că el n-o asculta.

– Margarete?

Emma auzea larma celorlalţi şi muzica veselă ce răsunau din sala de bal. Se întreba dacă Steven era din nou în braţele lui Joellen, sau aştepta pe undeva pe aproape.

– Nu-i nevoie să-mi spui ce s-a întîmplat, îi şopti Fulton, trecîndu-şi vîrful degetelor de la baza gîtului ei şi pînă sub bărbie. Mi-am dat seama şi singur.

Capitolul 11

– Ţi-ai dat seama?

Emma nu era tocmai surprinsă; doar îşi închipuise că probabil întregul oraş avea o idee destul de clară despre ceea ce se petrecuse pe insulă. Ceea ce o uimise fusese reacţia lui Fulton.

Nici nu s-a retras scîrbit şi nici n-a izbucnit furios. El pur şi simplu stătea acolo, cu trăsăturile ascunse de întuneric, vorbindu-i cu o voce joasă şi egală.

– Tu şi pistolarul?

Emma privi în jos şi aprobă din cap.

– Da.

– Pe insulă, astăzi, clarifică el totul cu calm.

De abia atunci sesiză Emma furia stăpînită cu greu sub purtarea lui calmă.

– Da, răspunse ea din nou.

Numai Dumnezeu ştia că ea nu avea nici cea mai mică dorinţă să-l rănească pe Fulton, dar el totuşi nu avea nici un drept asupra afecţiunii sau a loialităţii ei.

Mîinile lui Fulton se încleştară pe mîinile ei, dar nu era un contact prietenesc. Degetele lui o strîngeau atît de tare, încît durerea aproape că îi amorţea braţele.

– De ce? izbucni el. De ce l-ai lăsat – l-ai lăsat să te aibă, cînd mie mi-ai permis cu mare greutate să te ţin de mînă? Dumnezeule Mare, Emma, ne întîlnim de luni de zile şi doar acum cîteva zile mi-ai permis să te sărut!

Ea încerca în zadar să îşi elibereze mîinile.

– Mă doare, şopti ea.

– Spune-mi de ce! ţipă Fulton, mărind presiunea asupra mîinilor ei, pînă cînd Emma crezu că o să leşine de durere.

– Pentru că îl iubesc! ţipă Emma disperată, cuprinsă de o frică teribilă. Te rog – lasă-mă în pace...

El îi dădu drumul după ce îi strînse mîinile încă o dată.

– Îl iubeşti, spuse el. Este un vagabond, un bandit – un pistolar! Şi tu îl iubeşti?

Emma era prea speriată în acel moment ca să vorbească sau să se mişte.

– Să te ia naiba! şuieră Fulton şi, dintr-o dată o înşfăcă iarăşi, de data aceasta de talie.

O strînse cu duritate lîngă el şi ea îi simţi dorinţa, dar sentimentul nu era asemănător cu cel pe care-l încercase lîngă Steven. Acesta era înspăimîntător.

– Fulton! scînci ea şi începu să se lupte pentru a se elibera, cu atîta înverşunare, încît nu mai avea putere să mai şi strige după ajutor.

El o strivi de perete şi începu să-i ridice fustele, cînd Emma reuşi să tragă suficient aer în plămîni. Dar înainte ca ţipătul să iasă, Fulton îi acoperi gura cu gura lui, strivindu-i buzele şi invadînd-o cu limba.

Din nou, nu simţi nimic din căldura dulce pe care o simţea în braţele lui Steven. Însă născută fiind în suburbiile aspre din Chicago, crescută de o femeie care cunoştea pericolele ce le puteau ameninţa pe tinerele doamne, Emma ridică un genunchi şi îl lovi dur pe Fulton.

Lovitura îl făcu să o elibereze. Apoi se lăsă în genunchi gemînd. Îl privi cum se rostogolea pe o parte, respirînd cu greu şi cu ochii măriţi de durere şi furie. Emma nu mai văzuse niciodată această faţă a lui, nu bănuise niciodată brutalitatea rece, ascunsă sub masca aceea de om obişnuit.

Îndreptîndu-şi umerii şi netezindu-şi fustele, Emma se forţă să plece încet, ascunzîndu-şi teama, aşa cum ar fi

făcut şi în faţa unui cîine care mîrîia. Primul ei impuls şi cel mai puternic era s-o rupă la fugă, dar se stăpîni.

Cînd se reîntoarse în sala de dans, era pe jumătate convinsă că îl va găsi pe Steven aşteptînd-o. În loc de asta, el o învîrtea pe Joellen în jurul ringului, zîmbindu-i şi rîzînd de ceva ce ea tocmai îi povestea.

Pentru Emma seara fusese dezastruoasă. Fără să privească nici în stînga nici în dreapta, se îndreptă spre uşa din faţă şi ieşi în aerul proaspăt al nopţii de primăvară.

Muzica părea s-o urmărească în josul străzii şi suprafaţa lacului argintată de lumina lunii n-o mai linişti ca de obicei. Ajungînd în siguranţa grădinii lui Chloe, Emma se lăsă să cadă în leagănul ascuns în umbră şi lăsă frîu liber emoţiilor adunate în sufletul ei.

Îşi dăruise inima, ca şi trupul de altfel, unui om care nu-i putea oferi nimic altceva decît abandon senzual. Şi Fulton, un om pe care îl plăcuse şi în care avusese încredere, o trădase în cel mai urît fel. Visele ei despre o viaţă respectabilă, o căsnicie solidă, o familie fericită, fuseseră toate zdrobite.

Lacrimile nu-i răcoreau obrajii încinşi de ruşine. Plină de greaţă, Emma îşi strînse braţele în jurul ei şi începu să se legene. Cu toate eforturile, nu era cu nimic mai bună decît mama ei, iar cel care reuşise să-i fure virtutea era un bărbat frumos şi linguşitor.

Mîna care o apucă de cot, o făcu să ţipe uşor, pentru că nu auzise obişnuitul scîrţîit al porţii sau sunetul paşilor pe potecă.

Trase aer în piept ca să ţipe, dar cu o secundă înainte ca sunetul să-i iasă de pe buze, Steven se aşeză lîngă ea, ieşind din umbră în lumina ce ieşea pe fereastra salonului.

– I-ai spus! exclamă el.

Emma îşi eliberă braţul. Se săturase să fie trasă şi împinsă.

– Da, oftă ea. Şi n-a primit bine veştile.

– N-aş putea spune că-l învinovăţesc, replică Steven cu un mormăit de abia perceptibil. Însă zîmbetul lui strălucea în întuneric şi Emma simţea cum se topeşte la căldura lui. Unui bărbat nu-i place să piardă o femeie de genul tău.

Ea se lăsă pe spătarul leagănului, de parcă ar fi vrut să scape din puterea lui, dar el se trase şi mai aproape de ea.

– Steven, sînt foarte obosită.

El o întrerupse cu un sărut care o făcu să-i înconjoare gîtul cu braţele şi să ofteze din adîncul sufletului.

Degetele de la picioare i se chirciseră în pantofii de dans şi cînd limba lui Steven îi mîngîie colţurile gurii, buzele i se desfăcură singure pentru el. În acelaşi timp, el îşi ridică mîna de pe talia ei ca să-i cuprindă sînul, cu degetul mare mîngîindu-i uşor sfîrcul. Căldura se împrăştie în venele Emmei şi ea îşi dori să se întindă în leagănul acela şi să se predea lui Steven fără rezerve.

Dar, la fel de brusc cum începuse sărutul, Steven îi şi puse capăt, ţinînd-o pe Emma la distanţă de el, în aşa fel încît lumina de la fereastră să-i cadă pe faţă. O studie un moment lung, apoi îi aşeză vîrful arătătorului exact în locul pe care îl atinsese şi Fulton ceva mai devreme.

– Ce s-a întîmplat?

Emma închise un moment ochii, apoi îl privi pe Steven drept în faţă.

– Fulton a devenit – super-prietenos.

– Super-prietenos? o luă peste picior Steven cu zîmbetul pe buze.

Emma clipi din ochi în semn de aprobare, apoi privirea îi căzu pe tocul pistolului.

– Nu-ţi scoţi niciodată obiectul ăla?

El rînji.

– Ba da, doamnă, replică el amuzat. Îl scot atunci cînd mă culc. Îi mîngîie uşor părul ca pentru a memora senzaţia produsă de acel gest. Trebuie să plec cu convoiul mîine devreme. Am venit să-mi iau rămas-bun.

Deşi Emma ştia că se va întoarce în vreo două săptămîni, se întristă de parcă ar fi plecat pentru totdeauna. Totuşi preferă să se prefacă nepăsătoare.

– Nu e nevoie să crezi că asta mă deranjează, minţi ea. Voi fi bucuroasă să văd că pleci.

Steven chicoti.

– Cred şi eu, fu el de acord. Dar îndrăznesc să spun, miss Emma, că vei fi bucuroasă şi cînd mă vei vedea înapoi. Poate te duc iar pe insulă şi o să te am din nou în cîmpul cu margarete.

Obrajii Emmei se colorară din nou pentru că el îi provoca o mulţime de senzaţii doar reamintindu-i plăcerea sălbatică pe care i-o provocase pe insulă în ziua aceea. Îşi muşcă buza de jos îl privi dezamăgită.

– Două săptămîni nu înseamnă un timp îndelungat, cugetă el încet, trăgînd-o din nou lîngă el şi sprijinindu-şi bărbia pe creştetul ei. De altfel, cînd mă voi întoarce va fi deja vară.

Emma se cutremură gîndindu-se la săruturile şi mîngîierile lui Steven, în căldura mijlocului de an.

– O să fie mai bine pentru tine data viitoare, continuă Steven, mîngîindu-i încet spatele. Nu va mai fi nici o durere. Doar plăcere atît cît vei putea suporta.

Emma privi în sus spre el, întrebîndu-se dacă el ştia că extazul pe care i-l dăruise fusese atît de intens încît aproape că durea.

– Nu poţi să rămîi? şopti ea. Nu poate pleca altcineva cu convoiul de vite?

El scutură din cap, apoi se aplecă şi o sărută uşor pe buze.

– Fii pregătită, îi zise el, pentru că atunci cînd mă întorc acasă, am de gînd să te iau oriunde te găsesc.

Apoi o lovi uşor cu palma pe umăr, îşi puse pălăria şi plecă fluierînd.

Emma se ridică din leagăn şi rămase în picioare pe verandă cu pumnii strînşi, sîngele pulsîndu-i cu putere în vine. Steven dorea ca ea să se gîndească la el în timpul

cît va fi plecat şi se asigurase cu săruturile şi cuvintele lui. Îşi dori să-l poată scuipa pentru aroganţa lui, dar ştia că următoarele două săptămîni şi le va petrece gîndindu-se unde se va afla cînd se va întoarce Steven şi ce va face ea. Şi ce lucruri minunate îi va face el ei.

Răsucindu-se pe călcîie, Emma se grăbi să intre în casă şi să păşească neauzită în marele salon, unde îi prinse pe Chloe şi pe Big John în mijlocul unui sărut. Ei se despărţiră fără prea mare grabă la apariţia Emmei.

– Bănuiesc că veţi fi amîndoi bucuroşi să vă spun că Fulton şi cu mine probabil nu vom mai vorbi vreodată, îi anunţă ea.

Chloe îl privi pe Big Johrt, apoi se îndepărtă de el pentru a se apropia de Emma.

– Atunci nu vei deveni o Whitney din Whitneyville?

Emma se gîndi la tot ce ar fi putut avea dacă l-ar fi iubit pe Fulton, doar dacă el nu s-ar fi purtat ca un nemernic. Nu o deranja că-şi sacrificase hainele frumoase, conacul şi călătoriile în Europa – partea asta nu era dificilă pentru că trăise destul de îndestulat şi alături de Chloe. O durea că sacrificase invitaţiile la ceaiurile de după-amiază după care tînjea şi un loc de onoare în stranele bisericii. Şi zîmbetele calde cu care ar fi întîmpinat-o celelalte neveste tinere cînd le-ar fi întîlnit pe drum sau în magazine.

Chloe citi durerea de pe faţa ei şi o prinse de mîini.

– Scumpa mea, îmi pare rău.

Emma îşi reaminti episodul cu Fulton, din holul întunecat al hotelului.

– Nu cred că aş fi suportat să mă atingă, mărturisi ea, uitînd pentru un moment de prezenţa lui Big John.

Chloe o sărută uşor pe frunte.

– Du-te la culcare şi uită toată seara asta.

Privirea Emmei trecu la Big John, care o privea cu dragostea unui tată, apoi se apropie de el şi îl sărută.

– Noapte bună.

Ajunsă în camera ei, Emma îşi scoase hainele şi îşi puse un halat. Apoi, luîndu-şi o cămaşă de noapte curată

din dulap, coborî pe scările de serviciu şi intră în camera de baie. O baie fierbinte o va face să se simtă mai bine.

După ce încuie cu grijă uşa, Emma umplu cada cu apă fierbinte şi adăugă şi ceva din sărurile parfumate pe care Chloe i le dăruise de Crăciun. Aerul se umplu de aroma florilor sălbatice.

Emma îşi strînse părul într-un coc, păşi în cadă, apoi se scufundă încet în apă. Amintirea felului în care Steven făcuse dragoste cu ea în cîmpul acela de flori, îi umplu mintea. Îşi aminti cum răspunsese ea şi obrajii i se îmbujorară. Închise ochii şi îşi lăsă mintea să zboare înapoi la apartamentul acela micuţ şi aglomerat din Chicago, unde ea, Caroline şi Lily trăiau împreună cu mama lor, Kathleen.

O putea vedea pe Kathleen la fel de clar ca şi cum în acel moment s-ar fi aflat în faţa ei, cu părul negru ciufulit şi ochii ei căprui strălucitori. Oh, da era o frumuseţe – atunci cînd nu era beată. Şi bărbaţii se adunau în jurul ei, dornici să-i cumpere mătăsuri şi băutură, orice îşi dorea.

Emma şi surorile ei încercau să nu-i stea în cale cînd era cu un bărbat în apartament, dar magazinele erau închise de multe ori şi nu existau locuri unde s-ar fi putut duce. Patul lui Kathleen era separat de cel pe care îl împărţeau ele printr-o perdea de pînză şi, practic în fiecare noapte se puteau zări prin pînza subţire umbre care se contopeau, apoi se despărţeau.

Bărbaţii plecau de obicei înainte de răsăritul soarelui. Cîţiva dintre ei aveau chiar amabilitatea să facă focul înainte de a pleca şi, întotdeauna lăsau bani pe masă. Cîteva zile lucrurile mergeau bine. Kathleen le cumpăra fructe proaspete şi chiar carne de vacă pe care Caroline o gătea cu varză şi, cîteodată mergeau toate patru la cîte un spectacol cu dansatori şi jongleri şi oameni care mîncau foc.

Dar după aceea, Kathleen se lăsa cuprinsă de disperarea aceea ciudată, care o făcea să cheltuiască şi ultimii bănuţi pe coniac şi se îmbăta atît de tare încît nici

măcar nu se mai putea urca în pat. În timpul acelor perioade, Caroline trebuia s-o îngrijească pe mama lor ca pe un bebeluş.

Cînd a apărut soldatul, totul luă o altă turnură. Kathleen spunea că este îndrăgostită şi că avea să se căsătorească cu Matthew Harrington. Viaţa urma să se schimbe pentru ele toate.

Ei bine, reflectă Emma cu un oftat, Kathleen a avut cu siguranţă dreptate din punctul ăsta de vedere. O dată cu venirea lui Matthew Harrington, în uniforma lui albastră, au venit şi mai multe schimbări.

Kathleen nu mai voia să facă altceva decît să bea şi să stea cu Matthew în spatele perdelei. Caroline îi lua banii din buzunarele pantalonilor, ca să poată cumpăra cîte ceva de mîncare.

– Vrea să mă atingă, îşi reaminti Emma că îi spusese lui Caroline într-o zi întunecoasă de iarnă, în timp ce se plimbau pe o străduţă, cu Lily la cîţiva paşi înaintea lor.

– Matthew? întrebase Caroline cu ochii ei căprui plini de îngrijorare. Atunci nu avea decît opt ani, dar după ce murise bunica, avea toate grijile şi responsabilităţile unei femei în toată firea. Ce-ţi spune?

– Încearcă să mă facă să mă aşez în poala lui, cînd mama nu e prin preajmă.

Caroline s-a înfuriat.

– Să nu te mai apropii de el, o avertiză ea.

După cum a fost să fie, n-au trebuit să-şi mai facă griji, pentru că a doua zi, cînd proprietarii magazinelor atîrnau cadouri de Crăciun în vitrine, Kathleen le-a anunţat hotărîrea ei. Matthew voia ca fetele să plece în vest cu ceva ce se numea trenul orfanilor, teoria lui fiind că ele se vor simţi mai bine în spaţiile largi, deschise decît în oraş, iar Kathleen credea că era o idee bună.

Emma închise ochii amintindu-şi cum micuţa Lily, de numai şase ani, a plîns şi a implorat-o pe mama lor să nu le alunge. I-a promis că o să fie fetiţă cuminte şi că va

lustrui şi cizmele lui Matthew, dacă Kathleen le-ar lăsa să rămînă acolo.

Genele Emmei se umeziră de lacrimi. Unde era Lily acum? Era fericită? Le căuta şi ea pe surorile ei aşa cum făcea şi Emma? Avea părul ei aceeaşi culoare auriu-argintie? Mai trăia oare?

Emma îşi şterse ochii cu dosul mîinii şi îşi întoarse gîndurile spre sora ei mai mare, Caroline. Simţea cu certitudine că aceasta supreavieţuise, pentru că ea era cea mai puternică şi cea mai descurcăreaţă dintre ele trei. Şi ea le căuta; Emma simţea asta în fiinţa ei.

Într-o zi, gîndi Emma, se vor regăsi una pe alta din nou şi vor afla şi răspunsurile la întrebările lor.

Şeriful Woodridge îmbătrînise. Admitea asta în sinea lui în timp ce era aşezat în spatele biroului de la închisoare şi îşi scărpina mîncărimea de sub borul pălăriei.

Era bucuros că nu fuseseră probleme la dans, în seara aceea. Cîteodată, cîţiva dintre băieţi se încingeau după cîte o bucăţică mai bună şi începea bătaia. Nu mai era în stare să facă faţă problemelor, mai ales cînd tinerii erau şi destul de îndemînatici cu pistoalele.

Pentru a-şi alunga gîndurile acelea neplăcute, şeriful deschise sertarul biroului. Era plin cu scrisori şi afişe cu oameni căutaţi, pe care el nu le citise niciodată. Dar într-una din zilele astea va trebui să se uite puţin şi pe ele.

Hotărît, scoase afişele, le duse la sobă şi le îndesă înăuntru. Era gata-gata să facă acelaşi lucru şi cu scrisorile, cînd îl opri sentimentul de vinovăţie. Era una acolo, într-un plic albastru elegant, cu litere scrise de mînă pe faţă. Şi nici nu era acolo de prea mult timp. Doar de vreo săptămînă sau două.

Curiozitatea învinse lenea şi şeriful Woodridge deschise cu o unghie plicul şi scoase o singură foaie de hîrtie.

„Pentru şeriful din Whitneyville, statul Idaho" era scris cu litere mărunte.

„Sînt în căutarea surorilor mele, Emma şi Caroline Chalmers, care au fost separate de mine cu treisprezece ani în urmă..."

Şeriful împături scrisoare şi îşi scărpină bărbia. Emma Chalmers... Era roşcata aceea pe care o crescuse Chloe Reese, dacă nu se înşela. Băgă scrisoarea la loc în plic, gîndindu-se că ar trebui să meargă pînă la casa lui Chloe şi s-o livreze.

Cheltuise toată leafa, dar avea gura uscată. Un păhărel din whisky-ul acela pe care îl ascunsese în camera lui, din casa domnişoarei Hoggins, ar fi fost tocmai bun.

Şi fiind un convins al zicalei că un bărbat n-ar trebui să facă azi ceea ce putea fi amînat pînă mîine, Woodridge aruncă plicul înapoi în sertar.

Vechea trăsură se legăna şi se scutura pe drumul de ţară, întunecat. Joellen Lenahan stătea cît mai aproape de Steven.

– Mă simt în siguranţă lîngă tine, atîta timp cît ai Colt-ul acela, îi zise ea trecîndu-şi braţul pe sub braţul lui.

Ascunzîndu-şi un zîmbet, Steven lovi uşor caii cu hăţurile, îndemnîndu-i să meargă mai repede.

– Cîţi ani ai tu, Joellen? întrebă el, ştiind foarte bine că avea şaisprezece.

Dorea s-o facă să se gîndească la diferenţa dintre ei, fără s-o spună direct.

– Voi împlini şaptesprezece ani peste şase luni şi jumătate, răspunse ea.

Steven chicoti dar nu comentă nimic.

– Asta înseamnă că am doar trei ani mai puţin decît Emma Chalmers, cugetă Joellen.

Din nou, Steven nu spuse nimic.

– Crezi că ea e mai drăguţă decît mine?

Steven oftă.

– Cred că e mai drăguţă decît orice femeie încă în viaţă.

Joellen îşi retrase braţul şi se aşeză în cealaltă parte a trăsurii.

– Te-ai îndrăgostit de ea?

– Poate.

– Ei bine, nu te poţi căsători cu ea, pentru că deja are pe altcineva cu care se mărită.

Steven nu se obosi să-i spună lui Joellen cum stăteau lucrurile. Oricum nu era treaba ei.

Joellen interveni din nou.

– Ştiu că tu crezi că sînt tînără, dar eu – ei bine – eu înţeleg cum merg lucrurile. Cum trebuie să fie între un bărbat şi o femeie şi altele de felul ăsta.

Conversaţia era incitantă, iar Steven se îndoia că Big John ar fi aprobat întorsătura care o luase.

– Oh?! exclamă el cu un zîmbet în voce.

– Am experienţă, mărturisi Joellen.

– Atunci e o adevărată ruşine, răspunse Steven. O fată frumoasă ca tine ar trebui să se păstreze pentru un anume bărbat.

Joellen nu mai spuse nimic şi rămase tăcută cale de vreo jumătate de milă. Apoi continuă.

– Ei bine, nu sînt chiar foarte experimentată. Dar am fost sărutată.

Steven zîmbi în întuneric.

– Înţeleg.

– Chiar crezi că există un anume bărbat pentru mine?

– Pun rămăşag şi pe ultimul bănuţ.

– Poate că l-am şi găsit deja, murmură Joellen.

Steven văzu în depărtare luminile fermei. El trebuia s-o ducă pe Joellen în faţa uşii şi să o lase acolo, aşa cum îl rugase Big John. Îşi îndemnă caii să meargă mai repede.

– Chiar aşa?

Mîna ei se vîrî din nou sub braţul lui, iar ea îşi aşeză şi capul pe umărul lui.

– Mi-e teamă să stau singură în casa aceea mare. Ştii că tata va rămîne la miss Chloe pînă mîine dimineaţă.

Dacă vreunul din muncitorii de la fermă se furişează înăuntru şi mă violează?

Însă lui Steven nu-i plăcea turnura pe care o luaseră gîndurile ei.

– Big John s-a gîndit că o să fii în siguranţă, zise el. Poţi să încui uşile.

– Vreau să dormi şi tu cu mine în casă, insistă Joellen. În felul ăsta nimeni nu va putea...

– Voi dormi în patul meu, Joellen.

– Vreau ca tu să mă protejezi.

Steven oftă.

– Nu.

– Aş putea să stau eu – în cabana ta.

– Atunci Big John ar veni după mine cu biciul mîine dimineaţă şi nu l-aş putea învinovăţi.

Joellen oftă în timp ce trăsura intra pe porţile deschise şi se îndrepta spre casă.

– N-aş fi crezut niciodată că eşti un laş, domnule Fairfax.

Răbdarea lui Steven ajunsese la limită. Nu lovise niciodată o femeie la mînie, dar era grozav de tentat s-o întoarcă cu fundul în sus pe fata de lîngă el şi să-i tragă cîteva scatoalce. Opri trăsura în faţa casei lui Big John, puse frîna şi coborî. Şi în tot acest timp nu scoase nici un cuvînt.

Doar gemu atunci cînd coborînd-o pe fată din trăsură coastele îi protestară.

Luminile străluceau prin geamurile de la parter şi uşa de la intrare era deschisă. Apăru şi menajera, o siluetă în pragul uşii, cu mîinile strînse în şorţ, bolborosind ceva în spaniolă. Era clar că nu dorea ca Joellen să-şi mai piardă timpul cu pistolarul cu care venise.

Joellen se ridică pe vîrful picioarelor şi-l sărută pe Steven pe obraz.

– Noapte bună, domnule Fairfax. Şi îţi mulţumesc pentru o seară minunată.

Steven îşi îngustă ochii cînd menajera veni legănîndu-se pe alee, purtîndu-se ca o găină care-şi adună puii sub aripi pentru a-i feri de ploaie.

Nici un indian renegat sau vreun cowboy beat nu ar fi intrat în casa aceea ca s-o violeze pe Joellen Lenahan, nu dacă era întreg la minte.

Pentru că încă îl dureau coastele, Steven se urcă cu grijă în trăsură şi o conduse încet spre hambar. După ce deshămă caii, se îndreptă încet spre căsuţa lui. Cînd trecu pe lîngă cabana celorlalţi muncitori, văzu că luminile erau încă aprinse, dar nu se opri ca să se alăture jocului de cărţi care probabil se desfăşura înăuntru.

Avea nevoie de somn.

Odată intrat în camera lui, scăpără un chibrit ca să aprindă lampa, apoi îşi atîrnă pălăria în cuier. Avea un ibric cu cafea pe sobă, dar era rece şi tare şi se strîmbă gîndindu-se ce gust trebuia să aibă.

Îşi scoase haina şi cămaşa şi se spălă cu apa rece pe care o turnă din găleată într-un lighean emailat. Merse la uşă ca să arunce apa folosită, cu periuţa de dinţi încă în gură, cînd ochii îi căzură pe o fereastră de la etaj din casa cea mare. Era singura luminată şi se zărea o siluetă frumoasă mişcîndu-se după perdele.

Fiind şi el om, Steven privi la micul spectacol cîteva secunde. Joellen se dezbrăca şi probabil ştia că el o privea.

Cu o jumătate de zîmbet, Steven scutură din cap, aruncă apa şi intră în casă. Pantalonii îl cam strîngeau, dar nu de Joellen era vorba, nu la ea se gîndea, ci la miss Emma Chalmers, goală în lumina caldă a soarelui primăvăratic.

Încuie uşa, stinse lampa şi după ce-şi puse pistolul pe noptieră, de unde putea să-l ia cu uşurinţă, îşi desfăcu centura. O puse deoparte, îşi scoase cizmele şi îşi dădu jos pantalonii apoi se vîrî în pat.

Nu putea să nu se gîndească cum ar fi fost dacă ar fi avut-o pe Emma lîngă el, moale şi catifelată şi plină de

dorință. Rezultatul a fost o durere pe care nu avea cum să și-o aline.

Steven își puse mîinile sub cap și privi în tavan, imaginîndu-și cum ar fi fost dacă totul ar fi fost în regulă la New-Orleans, dacă ar fi putut s-o ducă pe Emma la Fairhaven și să trăiască acolo împreună. El merse chiar mai departe, gîndindu-se la copiii pe care i-ar fi putut avea și cum s-ar juca pe peluzele verzi și în sala de bal.

Oftă din greu, singur în întunericul camerei. Nu-i putea cere Emmei să-și petreacă viața mutîndu-se dintr-un oraș în altul, văzîndu-și bărbatul cum scoate pistolul la cel mai mic zgomot sau la o mișcare bruscă. Ea merita o casă și o familie. Merita pacea.

Louisiana îl chema cu o voce șoptită, seducătoare, dar Steven nu intenționa să-i dea atenție. Cu sau fără Emma, în mai puțin de treizeci de zile după ce ar fi pus piciorul peste granița ei, ar fi fost spînzurat.

Capitolul 12

Mugetul vitelor adunate spărgea liniştea zorilor, împreună cu blestemele cowboy-lor şi nechezatul cailor. Fumul de tutun şi al focurilor de lemne îngreuna aerul, împletindu-se cu mirosul de mîncare, de bălegar şi de sudoare. Steven simţea cum îl cuprinde o anume emoţie la gîndul că va pleca cu convoiul, chiar dacă într-un fel ar fi preferat să stea cît mai aproape de Whitneyville şi de Emma.

Cînd îşi auzi numele strigat, îşi întoarse calul şi îl văzu pe Big John Lenahan îndreptîndu-se spre el. Fermierul era încă îmbrăcat în hainele de ia petrecere, deci îşi petrecuse într-adevăr noaptea în oraş.

Steven îşi petrecu piciorul drept peste şa şi sări uşor pe pămînt. Durerea din coaste îl făcu să se strîmbe.

– Gata de plecare? îl întrebă Lenahan foarte bine dispus.

Primul impuls al lui Steven a fost să răspundă: „Da, sir", dar se răzgîndi şi doar îşi înclină capul. În ziua în care părăsise armata generalului Lee, jurase că nu se va mai adresa în felul acesta vreunui alt bărbat din nou, cu o singură excepţie: bunicului său, Cyrus Fairfax.

– Vom porni la drum o dată cu răsăritul soarelui.

John se uita la cireada de vite cu o privire de proprietar mîndru.

– Nu mă deranjează să-ţi spun, Fairfax – mi-aş dori să fac şi eu această călătorie. Însă, cumva, de-a lungul anilor, fără să-mi dau seama, am îmbătrînit.

Mai mult din obişnuinţă, aproape fără să se gîndească, Steven îşi scoase pistolul din toc, îi verifică magazia şi îl puse din nou la loc.

– Încă ai putea să conduci un convoi dacă ar fi nevoie, răspunse Steven privindu-l cu simpatie.

Big John scoase o pungă cu tutun şi un pachetel cu foiţe din buzunarul hainei elegante şi se apucă să-şi răsucească o ţigară între degete. El şi cu Steven merseră în tăcere pînă la gardul împrejmuitor, unde rămaseră să privească cum răsărea soarele peste brazii înalţi din depărtare.

Într-un tîrziu, Big John suflă fumul în aerul curat şi vorbi primul.

– De fapt, ştim amîndoi de ce nu mai conduc convoaiele de vite. La naiba, sînt bogat.

Steven chicoti.

– Ăsta-i un motiv suficient de valabil ca să n-o mai faci, fu şi el de acord.

Lenahan îl studie gînditor cu ochii săi albaştri, iscoditori.

– Cînd mă uit la tine, Fairfax, am sentimentul că văd doar ceea ce vrei tu să arăţi. Eşti un administrator grozav, dar tu n-ai fost născut pentru felul ăsta de viaţă, nu-i aşa?

Steven scoase mănuşile de piele din buzunarul pantalonilor şi începu să şi le tragă pe mîini.

– Bănuiesc că majoritatea oamenilor nu sînt exact ce par a fi, zise el, evitînd privirile lui Big John.

Fermierul continuă să fumeze, privind la vitele agitate, pregătite pentru drumul spre Spokane, în vest.

– Am multă experienţă în a citi oamenii, spuse el uşor. Te-am văzut de multe ori cum priveai peste umăr şi mai e şi Colt-ul acela al tău mereu pregătit. Ce fel de necazuri ai şi cum pot să te ajut?

– Mi-ai dat o slujbă. E suficient.

– Nu de slujbă aveai tu nevoie, constată John. Ai acces la bani – chiar la foarte mulţi bani, aş zice.

Steven oftă. Dacă mai exista cineva pe pămînt, în afara Emmei, căruia să dorească să-i spună adevărul,

acela era Big John Lenahan. Dar, pleca cu convoiul de viţe în cîteva minute şi nu era suficient timp pentru explicaţii. Şi chiar dacă nu era dispus să-i spună lui Big John „sir", el îl respecta. Părerile lui Lenahan erau importante pentru el.

– Cînd mă întorc, zise el, vom sta de vorbă.

Cei doi bărbaţi îşi strînseră mîinile şi Steven încălecă din nou. Cu un fluierat îi adună pe ceilalţi, şi cu un cuvînt îi aduse la tăcere. Îi arătă fiecăruia ce loc avea lîngă cireadă şi vorbi răstit cu cei doi căruţaşi. Frank Deva, un om micuţ cu o mustaţă neagră căzută peste buze, cu o haină de piele murdară şi cu dinţi îngălbeniţi de tutun urma să fie pe post de cercetaş – călăuză, pentru că el cunoştea bine locurile dintre Whitneyville şi Spokane.

Cu multe strigăte şi blesteme şi chiar cîteva focuri de armă, cireada fu pusă în mişcare. De sub copitele a două sute de vite începu să se ridice praful şi, deşi era călare, Steven putea simţi fierbinţeala pămîntului în fiecare os şi muşchi al trupului. Se întoarse jumătate de drum înapoi în partea stîngă a cirezii şi puţin mai departe de ea, de unde putea supraveghea şi animalele şi oamenii care le mînau. Cele două căruţe veneau la distanţă în urma lor.

Convoiul trecea pe lîngă Wiitneyville, dar la o distanţă de un sfert de milă sau cam aşa ceva. Steven se întrebă dacă Emma era trează şi asculta mugetul vitelor şi tropăitul celor opt sute de copite, fără să mai pună la socoteală caii şi catîrii care trăgeau căruţele.

Deva îi întrerupse şirul gînduirilor.

– Cred că putem ajunge la Shake River pînă la căderea nopţii, dacă tragem tare, zise cercetaşul ţipînd ca să se facă auzit peste zgomotul convoiului.

Hărmălaia era enervantă la început, dar Steven ştia din experienţă că în cîteva zile nu-l va mai deranja.

– Atunci o să tragem cît de tare putem, strigă el. Cu cît mai repede amărîtele astea cu urechi strîmbe ajung problema armatei în loc să fie problema mea, cu atît voi fi mai fericit.

Deva rînji, apoi îşi atinse borul pălăriei soioase în semn de salut. Un moment mai tîrziu, el şi micuţul ponei pe care-l călărea galopau cu mult înaintea cirezii.

Cu un şuierat şi fluturîndu-şi pălăria, Steven conduse înapoi la cireadă vreo jumătate de duzină de vite rătăcite. Soarele încă nu se ridicase bine pe cer şi deja cămaşa i se lipea de piept şi era umedă la subraţe. Praful era atît de dens încît te orbea şi te sufoca.

Steven zîmbi. Convoiul o pornise la drum.

Emma era trează în lumina zorilor, întinsă în pat, cu păturile trase sub bărbie, ascultînd zgomotul îndepărtat al cirezii în mers şi protestele bietelor animale care erau mînate departe de păşunile lor.

Steven pleca şi era foarte probabil să nu se mai întoarcă. Putea foarte bine să plece mai departe şi să şi-o scoată cu totul din minte pe miss Emma Chalmers.

Pe Emma o cuprinse disperarea, în timp ce încerca să îşi imagineze viitorul fără Steven Fairfax. Un nod i se urcă în gît şi lacrimile îi umeziră genele.

Înghiţi cu greutate şi refuză să plîngă. Dacă nu l-ar mai revedea pe domnul Fairfax ar fi mult mai bine, îşi spuse singură. Să se lase sedusă într-un cîmp de margarete, nu era tocmai felul în care ar fi trebuit să se poarte o bună creştină.

Va veni înapoi, reflectă Emma tristă. Dar nu era deloc sigură de asta. Desigur, Steven îi luase virginitatea şi o îmbătase de plăcere, dar nu-i făcuse nici o promisiune serioasă.

Se ridică şi se întinse după mica fotografie în care erau ea, Lily şi Caroline, şi care stătea întotdeauna pe noptieră. Cu vîrful unui deget atinse imaginea lui Lily, apoi pe cea a lui Caroline, întrebîndu-se unde erau şi dacă iubeau şi erau iubite şi ele.

Îşi amintea că Lily era delicată, dar foarte hotărîtă. Ea avea nevoie de un bărbat care să ştie cînd s-o protejeze şi cînd să stea deoparte, lăsînd-o să-şi urmeze calea.

Caroline avea capul solid şi era independentă şi, probabil că nu avea deloc nevoie de un bărbat. Emma credea că şi sora ei mai mare avea sîngele la fel de înfierbîntat ca şi al ei şi, de vreme ce nu avea nevoile unei femei slabe, avea probabil nevoie de cineva pe care să îl îngrijească şi să îl transforme într-un fel de canal al pasiunii ei.

Punînd fotografia la loc, Emma se înroşi. Dacă surorile ei, Caroline şi Lily, ar şti cît de repede i-a cedat lui Steven Fairfax, ar fi dezamăgite de ea. Ar crede că este la fel ca şi Kathleen, sălbatică şi destrăbălată şi total lipsită de auto-control.

Se lăsă înapoi pe perne şi începu să se gîndească din nou la mama şi la surorile ei, dar fără folos. Nu mai avea loc în mintea ei pentru altcineva decît pentru Steven. El şi obiceiul lui prost de a o scoate din ea însăşi şi apoi de a o readuce din nou în fire.

Fără să vrea, totuşi Emma adormi din nou şi începu să viseze că nu era singură...

Cămaşa de noapte i se ridicase în talie, dar ea n-o îndreptă. Steven se urcase lîngă ea în pat, gol şi puternic şi zîmbea în timp ce se apleca s-o sărute.

Trupul ei avea aceeaşi senzaţie pe care o avusese şi pe insulă. Picioarele i se desfăcură şi un val de căldură trecu peste ea atunci cînd el o atinse.

Se scutură, ştiind că visa, dar incapabilă să se trezească, un geamăt scăpîndu-i printre buze.

Steven îi scoase cămaşa de noapte şi o aruncă lîngă pat, expunîndu-i sînii şi pîntecul aerului şi luminii.

Emma îşi ordonă sieşi să se trezească şi să se îmbrace, dar fără nici un rezultat. O altă parte a ei preluase controlul – partea aceea care guverna visele de amîndouă felurile, somn şi trezie. Curînd spatele i se încordă şi ea ţipă uşor cînd Steven îşi băgă faţa în gîtul ei în timp ce o mîngîia, apoi simţurile i se liniştiră. Obrajii i se îmbujorară şi ea se trezi cu o tresărire, uimită să descopere că Steven nu era acolo. În acela momente, pierderea lui era

atît de apăsătoare, încît gîtul i se strînse şi ochii i se umplură de lacrimi.

Cînd începu să respire normal şi inima i se linişti, Emma se dădu jos din pat, îşi puse papucii şi halatul şi se grăbi să coboare la parter. Era un drum lung, dar ei îi displăcea teribil să folosească oala de noapte.

Nu se întîlni nici cu Daisy şi nici cu Chloe, ceea ce într-un fel era un lucru bun. Amîndouă erau femei inteligente şi o cunoşteau pe Emma mai bine decît oricine altcineva din lume. O singură privire aruncată spre ea şi ar fi ştiut ce anume visase.

Cînd se întoarse înapoi în cameră, Emma îmbrăcă repede o rochie de bumbac, apoi îşi împleti părul într-un coc potrivit unei zile de duminică. Chiar dacă nu intenţiona să meargă la biserică, Emma era credincioasă în felul ei şi dorea ca Domnul să vadă că se îmbrăcase înainte să apară în faţa lui pentru consolare.

Odată aranjată, Emma coborî pe scările principale şi ieşi prin uşa din faţă bănuind că Daisy era deja în bucătărie, preparînd cafea proaspătă pentru Chloe.

Afară, era o zi minunată de primăvară, însorită şi înmiresmată de liliacul înflorit.

Un strat strălucitor de narcise înflorise în faţa porţii şi briza susura printre frunzele arţarilor plantaţi pe stradă. De la depărtare, Emma auzi dangătul încet şi grav al clopotelor de la biserică.

Pentru un moment o cuprinse tristeţea. Ce bucurie ar fi fost să fie o membră a acelei biserici, să stea în cor şi să cînte vechile şi îndrăgitele imnuri din tot sufletul ei. Dar Emma Chalmers nu era binevenită acolo unde Emma Whitney ar fi fost primită cu braţele deschise. Cînd ajunse la colţ, se întoarse spre lac şi coborî pe poteca mărginită de copaci pînă la ţărmul stîncos.

Apele aveau în lumina soarelui o strălucire albastră ca de cristal iar păsările ciripeau în pomi. Insula se ridica în mijlocul lacului, înverzită şi maiestuoasă, precum o catedrală. Emma îşi scoase pantofii şi îşi băgă picioarele în

apa rece. Acolo, în locul acela frumos şi singuratic se simţea ea aproape de Dumnezeu.

Vorbea cu una dintre surorile ei, aşa cum făcea cîteodată cînd era prea descurajată; trecîndu-şi degetele pe pietrele lustruite, apoi trecîndu-şi şi tălpile peste ele.

– E un lucru îngrozitor atunci cînd un bărbat te poate urmări chiar şi în vis şi face dragoste cu tine acolo, spuse ea, vorbind cu Caroline, pentru că ea era cea mai mare dintre ele trei. Se opri ca să-şi adune gîndurile, apoi continuă. Sper că nu crezi că am greşit îndrăgostindu-mă de un străin. Dar e atît de chipeş şi, cînd încep să mă gîndesc la domnul Fairfax, nu mai pot să judec deloc. Mă poate învîrti în jurul degetului la fel de uşor ca şi acel îngrozitor 45 al lui. Şi, ştii ce a spus că se va întîmpla cînd se va întoarce, Caroline?

Emma se întoarse din nou pe plajă şi se aşeză pe un trunchi de copac tăiat de mult.

– În caz că nu am menţionat, continuă ea, el spunea că are de gînd să facă dragoste cu mine oriunde se întîmplă să mă găsească. Ei bine, poţi să pui rămăşag că exact aşa va face. Se poate întîmpla oriunde. Şi asta nu-i nici măcar cea mai rea parte: nu cred că voi putea să-l refuz.

Mohorîtă, Emma îşi propti un cot de un genunchi şi îşi lăsă bărbia în palmă. Apa le oferea un spectacol ameţitor ochilor ei.

– De fapt, ştiu că nu voi fi în stare să-l refuz. Lacrimi neaşteptate tulburară spectacolul apei. Of, la naiba, Caroline, aş dori ca el să fie acum aici.

Păsările continuau să cînte şi valurile lacului se loveau uşor de ţărm. Cu toate ciripelile şi zgomotele din jurul ei, Emma simţi şi auzi: vocea milostivului Dumnezeu. Un sentiment adînc de împăcare şi siguranţă se pogorî asupra ei.

Rămase multă vreme pe trunchiul acela, gîndind, visînd şi sperînd. Apoi Emma îşi puse din nou pantofii în picioarele pline de nisip şi se îndreptă spre casă. Daisy probabil gătise deja micul dejun şi ei îi era foame.

Cireada ajunse la Snake River la ora patru în acea după-amiază. După ce se consultă cu Frank Deva, Steven hotărî să traverseze rîul înainte să facă tabăra pentru noapte.

Steven simţise resentimentele oamenilor de la început, acum le văzu clar reflectate în ochii lor. Într-un fel înţelegea comportarea lor – în fond el venise de nicăieri şi fusese angajat administrator, în timp ce mulţi dintre ei lucraseră pentru Big John de un deceniu sau chiar mai mult. Oricum nu avea de gînd să le explice ce calificări avea; el era şeful lor şi asta era tot ce conta.

Dădu ordin să se mîne vitele peste rîu, cînd unul dintre oameni îşi întoarse calul şi scuipă în pămînt.

– Noi nu traversăm p-aci, zise el. Era un bărbat înalt, murdar, cu păr blond şi ochi duri. Două sau trei mile în josu' rîului, apa e mai puţin adîncă.

Steven sări din şa direct pe pămînt, la fel şi cel care protestase. Celălalt bărbat privea tăcut la înfruntarea dintre cei doi.

– Vom trece chiar pe aici, spuse Steven încet.

– Nu dom'le. Nu ştiu să înot. Nu vreau să-mi iau riscul ăsta.

– Atunci ar fi bine să te întorci la fermă şi să-ţi iei simbria. Riscurile fac parte din slujba asta.

Faţa bătută de vînturi a cowboy-ului se contorsionă de ură.

– Eu nu-s un laş, dacă asta-i ce vrei să spui. Nu dom'le, Lem Johnson nu-i un laş nenorocit.

Exasperat, Steven cercetă feţele pline de praf şi sudoare ale celorlalţi oameni. Pe cer se vedeau formîndu-se nori negri, ameninţători, iar aerul era nemişcat, încărcat de electricitate, aşteptînd furtuna.

– Mai are cineva ceva de spus contrar ordinelor mele? întrebă el.

Nimeni nu răspunse, dar cu colţul ochiului îl văzu pe Johnson apropiindu-se.

Aşteptă pînă în ultimul moment, apoi îl pocni pe cowboy în stomac cu pumnul drept. Johnson scoase aerul

din plămîni, apoi se aruncă spre Steven. Acesta îi pară primul pumn, însă al doilea îl nimeri cu un upercut în bărbie.

Johnson era poate speriat de apa adîncă, dar în nici un caz nu era un fricos. Lovitura fusese aproape la fel de puternică precum lovitura unui catîr şi, Steven bănuia că îşi pierduse şi vreo doi dinţi.

Asta îl înfurie şi se aruncă pe Johnson, agăţîndu-se în cădere de urechile cowboy-ului ca de mînerele unui plug.

Neluînd în seamă durerea de coaste, Steven se apucă să-l bată pe Johnson cu un fel de furie rece. Nu-l deranja deloc dacă primea şi el lovituri destul de puternice.

Cînd se ridică în picioare, Johnson rămase jos. Stătea întins pe pămînt murmurînd:

– Dumnezeu să te bată, – cu lupta ta murdară...

Steven îşi găsi pălăria turtită. O lovi de coapsă scuturînd-o de praf şi şi-o puse din nou pe cap.

– Mai e vreunul din voi, yankeilor, căruia să-i fie frică de apă? întrebă el aspru.

Nimeni nu răspunse. Oamenii pur şi simplu se întoarseră şi se risipiră fiecare la treaba lui, în timp ce Johnson se ridica în picioare, se scutura de praf şi se urca pe cal.

– O să vedem noi ce-o să zică Big John de cum l-ai tratat tu pe bătrînu' Lem Johnson, ameninţă el. O să vedem noi.

Traversarea nu a fost uşor de dirijat pentru Steven, cu două sute de vite, două căruţe şi unsprezece cowboys călare, la care trebuia să se gîndească, dar a fost dusă la capăt cu bine şi bărbaţii îşi aşezară tabăra de noapte de cealaltă parte a rîului.

S-au adunat lemne şi s-a făcut un foc mare. Bucătarul chinez s-a apucat imediat să pregătească cina.

Dispoziţia oamenilor se mai îmbunătăţise şi devenise chiar prietenoasă. Cu toate astea, Steven îşi ţinea ochii bine deschişi. Experienţa – şi-n timpul războiului şi după aceea – îl învăţase să se aştepte la lucruri imprevizibile.

Bucătarul pregătise fasole şi biscuiţi după ce soarele apusese şi avea mulţi clienţi. În timp ce jumătate din oameni mîncau, cealaltă jumătate aduna cireada. Steven mîncă cu cel de-al doilea grup, dădu înapoi farfuria la căruţa bucătărie şi merse în spatele ultimei căruţe ca să se uşureze.

Era în mijlocul procesului cînd auzi, foarte clar, un strănut în interiorul căruţei. Încruntîndu-se îşi termină treaba şi se încheie la pantaloni. După cum credea el, toţi oamenii ori erau lîngă cireadă, ori îşi terminau mîncarea.

Ridicînd copertina din spatele căruţei, privi cu atenţie înăuntru. Era întuneric, deşi lumina focului licărea şi lumina pînza cu care era acoperită căruţa.

– Cine e acolo? întrebă el nerăbdător.

Dacă era ceva pentru care el nu avea timp, acela era vreun greiere care-şi găsise adăpost acolo, sau altceva de genul ăsta.

Răspunsul a fost un alt strănut şi văzu cum o umbră se mişca încet pe lîngă copertină.

Instinctiv, Steven îşi scoase pistolul şi îl armă.

– Ar fi mai bine să spui cum te cheamă şi ce cauţi aici! ameninţă el.

– Nu trage! strigă o voce de femeie.

Steven dezarmă pistolul şi îl puse înapoi în toc. Ar fi recunoscut vocea aceea oricînd.

– Joellen? Ce naiba cauţi tu aici?

Ea reuşi să ajungă la marginea căruţei. Şi, deşi Steven nu-i putea vedea faţa, ştia că plînge. De asemenea, era foarte clar şi că tremura de frig şi de frică.

– Am vrut să fiu cu tine, zise ea în timp ce Steven o dădea jos, strîngînd din dinţi din cauza durerii ascuţite din coaste. Ştiu că dacă am petrece un timp împreună, ţi-ai da seama că sînt femeia perfectă pentru tine.

El înjură şi, ar fi plecat dacă ea nu ar fi plîns.

– Nu ţi-ai luat nici măcar o haină? o întrebă el privind la bluza ei albă, delicată şi la fusta pantalon neagră, la fel de subţire.

Joellen scuturã amărîtă din cap şi izbucni:

– N-am crezut că o să am nevoie – în fond e aproape vară. Dar cînd am traversat rîul, a intrat apa în căruţă şi m-am udat.

Steven înjură din nou şi îşi trecu o mînă prin păr. Era prea tîrziu ca s-o traverseze pe Joellen din nou peste rîu; şi ea probabil ar face pneumonie dacă ar încerca. Şi nu ştia dacă putea avea încredere în oameni ca să o lase singură cu ei.

– Ţi-e foame? o întrebă el.

– Da, suspină ea.

Steven o prinse cu asprime de mînă şi o trase lîngă foc. Ochii oamenilor care făceau de pază se opriră la ea, apoi se priviră unii pe alţii. Şi, deşi nimeni nu îndrăznea să comenteze ceva în prezenţa lui Steven, atmosfera era încărcată. Prezenţa lui Joellen printre ei era primejdioasă.

Ca să mai înrăutăţească lucrurile vîntul se înteţi şi începu să şi tune, speriind cireada. Furtuna, care Steven sperase să treacă de ei, era gata să izbucnească.

O aşeză pe Joellen pe un butuc lîngă foc şi plecă la căruţa bucătărie să îi aducă fasole şi biscuiţi. Îi întinse farfuria de email albastru şi privi în jurul sau la oameni, să vadă dacă îndrăznea vreunul să comenteze ceva.

– Mănîncă! lătră el şi cînd Joellen ridică lingura cu o mînă tremurătoare, luă pătura de pe locul în care plănuise să doarmă şi i-o puse pe umeri.

Primul care îndrăzni să vorbească a fost Frank Deva:

– Tatăl ei va scoate flăcări pe nări cînd o să vadă că a dispărut.

Steven îşi putea imagina reacţia lui Big John. Era suficient să-şi închipuie ce-ar face el dacă ar fi fost vorba de fiica lui. Se întreba în care om, dacă era vreunul, să aibă încredere s-o ducă pe Joellen la fermă a doua zi dimineaţă, în timp ce convoiul ar fi plecat mai departe.

Vreo doi băieţi chicotiră, gîndindu-se că furia lui Big John se va îndrepta spre Steven Fairfax.

Steven privi la fata care stătea tremurînd în faţa focului. Şi, deşi niciodată nu atinsese o femeie la mînie, inclusiv pe cea pe care era acuzat că o omorîse cu mîinile goale, simţi un impuls imperios să îi tragă cîteva curele pe spinare.

Se îndepărtă de fată şi de impulsul pe care-l simţea şi se duse la bucătar să-l roage să-i împrumute un set de haine. Sing Cho era singurul bărbat din tabără ale cărui haine i se potriveau oarecum lui Joellen.

Cînd termină de mîncat, Joellen se întoarse la căruţa în care se ascunsese toată ziua şi se schimbă într-o cămaşă neagră de mătase şi pantaloni. În timp ce ea era în căruţă, Steven reaşeză oamenii în tabără şi se hotărî să n-o lase pe Joellen nesupravegheată. Motivul era simplu: asta era ceea ce ar fi dorit să facă administratorul său dacă ar fi avut-o pe fiica lui în grijă.

Joellen îşi ţinea capul plecat cînd se reîntoarse lîngă Steven, iar el avu sentimentul neplăcut că, dacă i-ar fi ridicat bărbia ar fi văzut triumf în ochii ei. Şi pentru că nu voia să-i biciuiască fundul acela micuţ, nu-i privi faţa.

Începu să cadă o ploaie uşoară, răpăind pe copertinele de pînză ale căruţelor şi singînd focul. Steven o trase pe Joellen după el cînd se duse să-şi scoată haina lungă de pînză groasă din sacul cu haine. O puse pe ea şi o ajută să urce în şa, înainte să încalece şi el în spatele ei.

– Mă duci înapoi? întrebă ea, vorbind tare pentru a acoperi zgomotul furtunii şi mugetul vitelor.

– Nu în seara asta, răspunse Steven, cu un ton aspru.

Ar fi dat tot ce avea ca s-o aibă pe Emma în faţa lui şi nu pe Joellen care nu aducea decît necazuri.

– Atunci unde mergem?

– În caz că încă nu ai observat, miss Lenahan, avem o cireadă de vite aici. Şi nu le place deloc cînd tună şi fulgeră.

Ploaia se înteţise, udînd părul lui Steven, cămaşa şi pantalonii. Îi dăduse lui Joellen haina lui şi, în acelaşi timp se resemnase cu pierderea ei. Nimic din educaţia lui nu-l pregătise să lase o doamnă – mai ales cînd acea

doamnă era doar cu puţin mai mare decît un copil – să sufere de frig în timp ce el era îmbrăcat călduros.

După asta, Joellen se resemnă să rămînă tăcută în faţa lui, încă tremurînd. Steven bănuia că plînge şi, deşi nu putea face nimic pentru ea, îi părea rău. Nu era decît un copil, care ar fi trebuit pedepsit şi apoi trimis la culcare.

Cînd un fulger brăzdă cerul, calul lui Steven se cambră şi cîteva vite o luară la fugă, speriate de strălucirea lui.

Steven porni după ele, mulţumit că Joellen ştia să călărească destul de bine, ca să se menţină în şa. Nu avea nici un ajutor pentru că şi ceilalţi oameni erau la fel de ocupaţi cu partea lor de vite.

Timp de o oră şi ceva furtuna continuă să crească tot mai ameninţător. Cînd un trăsnet căzu la cincisprezece metri în faţa lor, calul lui Steven se sperie. Ca să recîştige controlul asupra calului, era dificil cu Joellen în cale şi cînd calul muşcă zăbala, nu mai avu cum să-l oprească.

Animalul începu să alerge înebunit şi nu se opri decît atunci cînd era deja epuizat, într-o pădure de pini. Steven descălecă blestemînd furios şi se apucă să-i verifice picioarele şi copitele. Şi, de vreme ce noaptea era întunecoasă, a fost nevoit s-o facă mai mult pe pipăite.

Calul părea să fie în regulă, deşi era transpirat şi respira cu greutate. Steven o trase cu brutalitate pe Joellen jos din şa şi o duse la adăpostul relativ al copacilor.

– Stai aici, ţipă el, sau jur pe Dumnezeu că vei avea urma mîinii mele pe fund şi cînd o să ai nouăzeci de ani.

Joellen era ciudat de supusă.

Steven calmă calul cît de bine putu, apoi, folosind chibriturile din buzunarul hainei lui pe care o purta Joellen, reuşi să facă un foc mic sub pomi.

Şi el şi Joellen se strînseră cît mai aproape de căldura lui.

– Unde sîntem? găsi în sfîrşit Joellen curajul să-l întrebe.

Calul lui Steven era mort de oboseală, ploaia cădea cu furie în jurul lor, iar cireada era probabil la mile întregi depărtare de ei.

– În mijlocul sălbăticiunii.

În depărtare urlă un coiot şi Steven putu mirosi frica calului, precum şi a lui şi a lui Joellen.

– Lupi, şopti ea şi el îi văzu ochii dilataţi la lumina focului.

Steven nu se obosi s-o liniştească, era prea furios. Priponi calul de un copac şi mai puse ce lemne găsi pe focul care de abia pîlpîia. Cînd îşi termină treaba văzu că Joellen îl aştepta, ţinînd haina desfăcută.

– Aici, îi zise ea. Nu e corect să-ţi fie frig. E vina mea că am ajuns aici.

Steven n-avea de gînd să nege dar scutură din cap, refuzînd haina.

Joellen i-o puse totuşi pe umeri, apoi se strînse şi ea lîngă el.

– Sărută-mă, îl rugă ea.

Steven privi în jos spre ea, dar nu se îndepărtă pentru că ştia că amîndoi aveau nevoie unul de căldura celuilalt. Fără ea puteau muri.

– Nici în iad n-aş face asta, replică el cu o voce aspră.

Ea îşi lăsă obrazul pe pieptul lui şi căscă, iar el îşi aminti că nu era decît un copil. O parte din furia lui dispăru, fiind înlocuită de un sentiment părintesc.

– Sînt atît de obosită, oftă ea.

Şi Steven era epuizat. De fapt, de abia mai putea să-ţi ţină ochii deschişi. Fără să-i răspundă, o întinse pe Joellen pe pămînt lîngă foc, apoi se întinse şi el luînd-o în braţe, amîndoi înfăşuraţi în haină.

Joellen oftă satisfăcută şi se băgă şi mai tare în Steven.

– Miss Emma Chalmers o să fie ca o pisică turbată cînd o să audă de treaba asta, zise ea.

Veştile vor ajunge cu siguranţă la urechile Emmei. Cowboys-ii erau la fel de bîrfitori ca nişte cucoane bătrîne şi administratorul care şi-a petrecut noaptea cu fiica şefului era un subiect grozav. Steven închise ochii şi se rugă ca Emma să-l iubească suficient de mult ca să creadă adevărul.

În timpul nopţii rămase alături de Joellen sub haină, ridicîndu-se doar din cînd în cînd ca să adauge lemne pe

foc. La un moment dat ațipi și visă că el și cu Emma erau căsătoriți și că trăiau la Fairhaven, fără frica legii. Se trezi și văzu că era întins lîngă o altă femeie și singurătatea îl copleși.

Se retrase de lîngă Joellen și, pînă dimineață privi mohorît la foc.

Capitolul 13

Steven şi Joellen se întoarseră în tabără tocmai cînd bucătarul chinez terminase cu prepararea micului dejun. Unii oameni îi priveau deschis, în timp ce alţii făceau un efort vizibil să fie subtili. Joellen se purta ca o mireasă care abia se ridicase din patul nupţial, dar Steven simţea dureri în fiecare os şi muşchi al trupului. În afara coastelor rupte, lupta cu Johnson din ziua ce trecuse şi o noapte petrecută pe pămîntul rece şi tare, îl scoseseră cu totul din formă.

Joellen coborî de pe cal fără să mai aştepte ajutor din partea lui Steven şi se îndreptă spre foc.

– Şunca asta miroase grozav! exclamă ea.

Nici unul dintre cowboy nu-i vorbi, dar unul dintre ei se ridică şi o lăsă să se aşeze pe o oală întoarsă.

Un altul îi aduse o farfurie cu ouă şi şuncă, pe care ea le mîncă mulţumită.

Steven nu avea deloc poftă de mîncare. După ce îi privi cu luare aminte pe oamenii adunaţi în jurul focului, îşi luă o cană din căruţa-bucătărie şi îşi turnă singur cafea. Lichidul acela fierbinte era îngrozitor la gust, dar îl mai remontă un pic.

– Vrei să mănînci ceva, Steven? ciripi Joellen cu tonul intim al unei soţii. Era încă îmbrăcată cu haina lui şi îl privea peste umăr.

În loc să-i răspundă, Steven o privi cu asprime, vărsă cafeaua pe pământul noroios şi se prefăcu că n-o mai bagă în seamă.

– Ăsta este un convoi cu vite, nu o călătorie de plăcere, strigă el. Hai să mişcăm vitele alea.

– O să călătoresc cu tine, îl informă Joellen încă mestecînd.

– Vei călători împreună cu bucătarul, îi replică Steven.

Pentru un moment, buza de jos a lui Joellen ieşi în afară, apoi se retrase.

– Bine, scumpule, spuse ea cu o voce sonoră.

Oamenii se grăbiră să-şi termine mîncarea şi să încalece, dar toate astea nu-l păcăliră pe Steven. Erau atenţi la fiecare cuvînt schimbat între el şi între fata şefului.

O prinse zdravăn de braţ cînd ea încercă să se cţere în căruţa lui Sing Cho.

– Spune-le că nu s-a întîmplat nimic.

Joellen îşi flutură genele dese spre el.

– Bine Steven, spuse ea cu un ton dulce, care se auzi în toate colţurile taberei. Dacă aşa vrei tu, am s-o fac.

Steven privi cu greutate la oameni şi observă că majoritatea îl priveau cu interes.

– Nu s-a întîmplat nimic, izbucni el.

Văzu amuzamentul şi neîncrederea din ochii lor, amestecate cu un licăr de invidie. În fond, Joellen era o fată drăguţă, chiar şi după ce pletrecuse noaptea pe pământul tare, învelită cu o haină veche.

Scuipînd înjurături murdare, Steven încălecă şi îşi mînă calul spre cireadă. Mergeau spre nord, acum că traversaseră rîul şi, Spokane era încă la cinci sau şase zile de mers.

Poneiul lui Frank Deva se apropie de murgul lui Steven.

– Domnule Fairfax?

Expresia de pe faţa lui Steven arăta că aştepta să audă ceea ce avea de spus cercetaşul.

– Vom trece pe lîngă un oraş, azi, în jur de ora patru după-amiază. Nu e mare lucru de capul lui, dar are un oficiu telegrafic.

Pentru prima dată de cînd o găsise pe Joellen ascunsă în căruţa cu provizii, Steven zîmbi. Îi va telegrafia lui Big John îndată ce va ajunge în orăşel şi o va instala pe tînăra doamnă într-o cameră de hotel, unde îl va aştepta pe tatăl ei.

– Mulţumesc, spuse el atingîndu-şi borul pălăriei.

Deva rînji şi o porni mai departe.

Ziua a fost lungă şi apăsătoare. Plouase puternic în timpul nopţii şi drumul era noroios. De două ori căruţa cu provizii s-a împotmolit şi a trebuit trasă din noroi, iar pe la prînz o jumătate de duzină de războinici Sioux au apărut în vîrful unei coline. Păstrau distanţa, dar oamenii erau nervoşi, de vreme ce încă vreo sută de războinici puteau fi prin apropiere, în afara vederii lor.

– Ce facem cu escorta? întrebă Frank Deva cînd se întoarse să călărească din nou lîngă Steven.

– S-ar putea să vrea doar vite, replică el.

– Sau fata, zise Deva.

Steven scoase Colt-ul din toc, îl verifică pentru a zecea oară.

– Poate că ar fi mai bine să merg să schimb cîteva cuvinte cu ei.

Ochii lui Deva se măriră şi mustaţa i se zbîrli.

– Singur?

– Contez pe tine să mă însoţeşti, Frank, răspunse Steven ascunzîndu-şi zîmbetul.

Cercetaşul tuşi, apoi scuipă.

– Sînt încă un bărbat tînăr, domnule Fairfax. N-am de gînd să-mi las ciolanele să putrezească, nu încă. Şi tu vrei să înfrunt o bandă de Sioux-i, aşa, cu mîna goală?

Steven încă privea la indieni.

– Cred că vom avea necazuri dacă aşteptăm să vină ei la noi, răspunse el.

După asta îşi îndemnă murgul spre panta colinei, lăsîndu-l pe Deva să se hotărască dacă vine cu el sau nu.

Nu fu surprins cînd auzi poneiul lui Deva tropăind pe panta stîncoasă a colinei în spatele lui.

Trei din cei şase războinici porniră să-i întîmpine. Erau cu toţii pictaţi şi erau înarmaţi cu securi iar Steven cunoscu un moment de frică – dar nu pentru că ar fi putut fi omorît sau scalpat. Gîndul că nu ar mai revedea-o niciodată pe Emma îl speria.

Conducătorul micuţului grup se desprinse de escortă cu ochii strălucind ciudat, de ură amestecată cu speranţă. Toracele lui semăna cu o scîndură de spălat rufele iar stomacul îi era concav. Şi vorbea engleza misionarilor.

– Vreau vite, spuse el.

Steven oftă şi îşi lăsă mîna să i se odihnească pe oblîncul şeii. Cu mîna liberă îşi împinse pălăria pe ceafă. Şi, în ciuda felului leneş în care se purta, era pregătit să scoată Colt-ul în orice moment.

– Vă vom da cinci capete, spuse el rezonabil.

Sioux-ul fusese luat pe nepregătite. Privi în spate spre tovarăşii lui care păreau pregătiţi să îi scalpeze.

Indianul deveni lacom.

– Vreau femeie.

Cu un zîmbet uşor, Steven scutură din cap.

– Nu te pot lăsa s-o iei. Ea aparţine unui şef puternic. Şi, de altfel, va trebui s-o baţi de două ori pe zi, timp de un an înainte să fie bună de ceva.

– Care şef? vru să ştie indianul, care continua să privească în vale la căruţa bucătarului. Părul auriu al lui Joellen era probabil ceea ce îl atrăgea.

– Numele lui e Big John Lenahan.

Ochii negri se îngustară ameninţător. Se lăsă o tăcere suspectă şi era clar că omul cel roşu gîndea că totul era un bluf.

– Vei găsi marca lui pe fiecare din vitele alea de acolo, spuse Steven prietenos. Deva, arată-i semnul de pe calul ăla pe care îl călăreşti.

În spatele lui, Steven auzi tropăitul copitelor pe pietre, în timp ce Deva îşi manevra poneiul în aşa fel încît să se vadă bine J-ul şi L-ul arse pe flancul lui.

Indianul era satisfăcut şi privea flămînd la vite. Dacă felul în care arăta el era un indiciu, restul tribului probabil că de-abia supravieţuise iernii.

– Zece vite, zise el bravînd din nou.

Steven îşi dădu seama atunci că nu mai erau şi alţi indieni de cealaltă parte a colinei şi se simţi uşurat. Zîmbetul însă nu i se clinti.

– Şase, contră el.

Indianul îşi ridică palmele îndoindu-şi degetele mari în palmă.

– Şase, repetă Steven, scuturînd din cap. Şi vi le aducem noi. Dacă încercaţi să vă apropiaţi de cireadă va fi o baie de sînge. Tonul vocii i se ridică uşor atunci cînd îi vorbi lui Deva. Nu cred că e nevoie să-ţi spun că probabil o să-ţi pierzi buclele dacă te apuci să cobori panta asta în galop. Coboară uşor şi spune-le băieţilor să aleagă o jumătate de duzină diin cele mai bune vite.

Îl auzi apoi pe Deva întorcîndu-se şi coborînd încet dealul. Un nou sentiment de admiraţie se născu în Steven atunci pentru cercetaş; pentru că un om trebuia să fie foarte curajos ca să nu intre în panică şi să nu-şi îmboldească la galop calul.

Indianul privea din nou gînditor spre Joellen şi spre căruţa bucătarului.

– Ea femeie rea?

Steven se stăpîni să nu se întoarcă să privească şi el spre fată. După cum o ştia, probabil că stătea pe banca căruţei, pe jumătate goală, făcînd semne cu amîndouă mîinile.

– Femeie rea, confirmă el.

Cele şase vite fuseseră separate de cireadă; Steven le putea auzi urcînd pe colină, Deva fluierînd şi ţipînd în urma lor.

După ce vitele fură predate indienilor Sioux, Steven oferi o mînă conducătorului indian, ţinînd-o ridicată în felul în care văzuse că procedau cercetaşii şi călăuzele. Palmele lor se atinseră şi degetele mari se întrepătrunseră uşor.

– Mi-a făcut plăcere să fac afaceri cu voi, zise Steven după strîngerea de mînă.

Atingîndu-şi borul pălăriei, se întoarse şi o porni în josul dealului cu Deva lîngă el.

Cireada pornise mai departe, dar patru oameni rămaseseră în urmă, urmărind întîlnirea. Cînd Steven ajunse lîngă ei, văzu respectul în ochii lor.

– Voi băieţi chiar n-aveţi nimic de făcut? întrebă el.

Scuturînd din cap şi rînjind încîntaţi, cowboy-ii îşi îmboldiră caii ca să prindă din urmă cireada. Căruţa de provizii se scutura mergînd încet în faţa lor, iar Joellen îi privea printr-o gaură făcută în copertina din spate.

Deva privi peste umăr la indienii care tocmai se retrăgeau şi şuieră uşor.

– A trecut ceva timp de cînd nu m-am mai întîlnit cu o hoardă ca asta. Crezi c-o să-i mai vedem?

Steven scoase o basma din buzunarul de la şold şi îşi şterse gîtul. Pînă atunci nici nu-şi dăduse seama că era transpirat tot.

– Vor fi ocupaţi cu sărbătorirea vreo zi sau două, dacă sîntem norocoşi. Oricum, trebuie să ne ţinem ochii bine deschişi. S-ar putea să le placă gustul cărnii de vacă.

Cu asta, cei doi bărbaţi îşi îndemnară caii la galop, închizînd breşa dintre ei şi cireadă.

Ochii lui Joellen erau la fel de mari ca nişte monede de un dolar, cînd Steven se apropie de căruţa bucătarului. Şi se aşezase din nou pe banca din faţă.

– Mi-ai salvat viaţa, îi zise ea visătoare.

– I-am implorat să te ia, replică Steven.

Apoi uită de faţă şi plecă mai departe. Nu se mai întoarse cîteva ore bune, pînă cînd Deva nu-i spuse că oraşul Rileyton era peste o mică colină din apropiere.

Fata lui Joellen se lumină toată cînd el o luă din căruță pe calul lui. Ea călărea într-o parte, așezată în fața lui pe șa.

– Ți-a fost dor de mine, nu-i așa? întrebă ea zîmbind într-un fel ciudat.

Steven mesteca un băț de chibrit.

– Cam la fel de mult cum mi-e dor de indienii aceia care au șters-o cu șase din vitele tatălui tău, răspunse el îndemnîndu-și murgul spre colina împădurită.

Joellen îl privi cu o expresie jignită.

– Dar suspini după miss Emma, bănuiesc.

El își mută chibritul în cealaltă parte a gurii și își ascunse un rînjet.

– Bănuiesc că da.

– Ei bine, probabil că în acest moment flirtează cu domnul Whitney!

– Probabil, fu el de acord.

Joellen observă în sfîrșit că ei mergeau într-o parte și cireada în altă parte.

– Unde mă duci?

– În oraș. Am de gînd să-i telegrafiez tatălui tău și să-ți iau o cameră la hotel.

Ochii ei albaștri se umplură de stele argintii.

– Vrei să-i telegrafiezi tatălui meu ca să-i ceri oficial mîna mea, cugetă Joellen. O să te însori cu mine.

– M-am gîndit că mai degrabă te omor, replică Steven.

Obrajii lui Joellen se împurpurară.

– Ei bine, va trebui să te însori cu mine, Steven Fairfax – mi-ai compromis numele!

– Am să-ți compromit fundul dacă n-ai de gînd să taci, astfel încît să pot ajunge în draș. Nu te-am atins deloc, doar am împărțit haina și tu o știi foarte bine.

– Dar tata nu știe, zise Joellen cu un zîmbet ca de pisică care tocmai a mîncat un canar. Și nici cowboy-ii aceia, sau domnul Deva, sau Sing Cho. Ei sînt martorii mei că tu mi-ai furat virginitatea.

Steven oftă și rămase tăcut. Ajunseră în vîrful colinei și începură să coboare încet de cealaltă parte. Un drum

îngust pornea de la poalele colinei spre un orăşel ce se zărea în depărtare. Spiritul lui Steven se mai învioră puţin cînd văzu firele de telegraf şi fumul ce ieşea din coşuri.

Oficiul telegrafic din Rileyton se afla în magazinul general, după spusele băiatului care păzea oile de la marginea oraşului şi, Steven se îndreptă direct spre el.

În timp ce el compunea mesajul pentru Big John, Joellen se îndreptă fericită spre raionul de rochii, pipăindu-le cu mîinile ei murdare.

Încercînd din toate puterile s-o ignore, Steven se întoarse spre tejghea şi spre amabila fată bătrînă care se afla în spatele ei. Aceasta avea părul strîns zdravăn la spate, arătînd precum coaja de ceapă şi dinţii din faţă îi erau ieşiţi în afară.

– Există un hotel în Rileyton, nu-i aşa?

Obrajii fetei bătrîne se îmbujorară de parcă Steven i-ar fi cerut să danseze goală pe tejghea.

– Oarecum. Mama mea ţine o pensiune.

Pe Steven îl încerca durerea de cap. În afară de asta, îi era foame şi îl dureau toţi muşchii.

– Şi unde o pot găsi pe mama dumitale, întrebă el nerăbdător şi care-i numele ei?

Pînă cînd el reuşi să adune suficiente detalii pe care să i le transmită lui Big John, Joellen alesese o rochie albă, decoltată, plină de dantelă şi volănaşe.

– Aş putea purta asta la nunta noastră, spuse ea strălucind pe sub stratul de praf de pe faţă.

Fata bătrînă gemu cînd văzu degetele acelea murdare pe rochia aceea albă ca zăpada.

– N-o să fie nici o cununie, la naiba! izbucni Steven.

Lacrimi mari umplură ochii ei albaştri.

– E aşa un ticălos, îi zise ea fetei bătrîne. Mă tîrăşte după el în pustietate, face dragoste cu mine, apoi spune că nu mai vrea să se însoare.

Domnişoara de după tejghea ţipă uşor şi îşi duse o mînă la pieptul plat. Ochii ei priveau furioşi faţa lui Steven.

El întinse un deget spre Joellen.

– Să nu îndrăznești să mai scoți un cuvînt, pisică turbată ce ești. Nici un singur cuvînt.

Joellen dădu înapoi încă ținînd în brațe rochia, iar Steven se întoarse la mesajul său către Big John. La sfîrșit îi transmise simplu că Joellen era bine și că stătea în singura pensiune din Rileyton. Apoi adăugă că el trebuie să plece mai departe cu cireada.

– Vă rog să treceți asta în nota de plată a tatălui meu, spuse Joellen senină, punînd rochia albă pe tejghea. Numele lui este John Lenahan.

Steven o ignoră și transmise mesajul omului de la telegraf împreună cu banii pentru el.

– V-aș rămîne îndatorat, dacă veți avea grijă ca domnișoara Lenahan să ajungă cu bine la pensiune.

Fata bătrînă înghiți în sec și aprobă din cap.

– Să nu îndrăznești să mă părăsești după tot ce mi-ai făcut acolo în întuneric! țipă Joellen cînd Steven se îndrepta deja spre ușă.

El îngheță pentru un moment, apoi se întoarse să o privească uimit. Două matroane impozante se adunaseră în spatele ei, precum o gardă. Apoi el îi zîmbi și îi spuse cu o voce caldă.

– În regulă, scumpo, îi întinse el mîna. Haide, vino și o să ne căsătorim.

Joellen aruncă rochia pe tejghea și alergă spre el. El o prinse de mînă fără să le dea atenție celor două femei și o trase afară.

– Există un lucru pe care va trebui să-l înveți, dacă ai de gînd să fii soția mea, îi spuse el. Eu sînt șeful și eu dau ordinele.

Ea clipi încîntată și oftă.

– Da, dragule.

Lîngă zidul biroului de unde puteai cumpăra pămînt era sprijinită o bancă și Steven se îndreptă spre ea.

– Ai văzut bătaia de ieri, cînd Lem Johnson n-a vrut să traverseze rîul?

Joellen dădu din cap.

– Eram ascunsă în căruţa cu provizii şi am văzut totul. Ai fost grozav.

– Dacă ai văzut ce s-a întîmplat, atunci ştii că nimeni nu-mi încalcă ordinele ca apoi să scape nevătămat. Şi nici nu îngădui celorlalţi oameni să spună minciuni despre mine.

Joellen înghiţi în sec dar tot încăpăţînată părea. Steven avea de gînd s-o dezvețe de asta.

Se aşează pe bancă, o prinse pe Joellen de încheietura mîinii şi o trase peste picioarele lui. Ea era atît de uimită, încît, pentru un moment, rămase cu zîmbetul pe buze.

Dar cînd privi în spate peste umăr şi văzu cum cobora palma lui Steven, ţipă înainte să simtă durerea.

Palma lui pocni satisfăcător, aşa că Steven îşi continuă treaba. Joellen ţipa şi se agita, mai mult de furie decît de durere, dar el îi ţinea picioarele bine prinse între pulpele lui, continuînd s-o bată.

Pe stradă treceau încet căruţe trase de cai sau de catîri, dar se părea că celor din ele puţin le păsa de ceea ce se întîmpla între Steven şi Joellen. De fapt, Steven îi mai dădu vreo cinci scatoalce bune lui Joellen înainte să-i dea drumul.

Cînd privi la faţa ei mînjită de lacrimi, el se simţi oarecum vinovat, dar foarte puţin.

– Monstrule! Sadicule! Nu m-aş mărita cu tine chiar dacă ai fi de zece ori mai bogat decît tata! striga Joellen cu pumnii strînşi de-o parte şi de alta a trupului.

În cîţiva ani, cînd se va maturiza, va deveni o nevastă grozavă, se gîndi Steven.

Apoi se ridică şi îşi puse mănuşile cu un oftat.

– La revedere, Joellen, îi zise. Apoi, scoţînd din buzunarul vestei portofelul, trase din el o banconotă de douăzeci de dolari. Asta te va ţine pînă ajunge aici Big John.

Pentru un moment, ea păru că vrea să-l scuipe în faţă. Dar după aceea, în ultima secundă, Joellen înşfăcă banii din mîna lui.

– Te urăsc! ţipă ea.

Steven încă zîmbea în timp ce se îndepărta. În şase luni, Joellen Lenahan nu numai că nu-l va urî, dar, nici măcar nu-şi va aminti de numele lui.

Grăbită, Emma se plimba printre două rafturi cu cărţi, punînd la loc cîte un volum pe ici şi colo. Fusese o zi surprinzător de plină şi ea era nerăbdătoare să ajungă acasă. O ardeau picioarele şi-şi dorea să-şi scoată pantofii şi ciorapii şi să se răcorească în apa lacului.

Se întoarse la birou ca să mai ia o serie de cărţi, cînd, observă că bătrînul şerif Woodridge ezita în faţa geamului librăriei, dacă să intre sau nu.

Cu un zîmbet, Emma se îndreptă spre uşă şi o deschise, deşi librăria se închisese pentru ziua aceea.

– Bună şerifule. Vrei să împrumuţi o carte?

– Nu, voiam să-ţi spun ceva, răspunse el scuturîndu-şi capul. Doar că zilele astea, toate îmi zboară din minte.

Emma spera foarte sincer că nu va avea loc nici o crimă serioasă în Whitneyville înainte ca şeriful să se pensioneze. Dădu din umeri şi se întoarse să închidă uşa din nou. Dar, pe cînd se îndrepta spre biroul ei, îi veni în minte că poate bătrînul văzuse vreun afiş cu numele lui Steven pe el. Sau poate chiar un portret al lui.

Se încruntă şi privi nervoasă spre stradă, dar şeriful Woodridge plecase.

Resemnată, Emma luă un alt teanc de cărţi în braţe şi se întoarse spre rafturi.

Tresări cînd auzi deschizîndu-se din nou uşa bibliotecii, pentru că se gîndea la Steven. Nu putea să nu-şi amintească de avertismentele lui că va face dragoste cu ea, oriunde se va afla în momentul acela.

Dar era mult prea devreme ca Steven să se fi întors. Şi îşi dădu seama că avusese dreptate, cînd, ieşind de după un raft se ciocni de Fulton.

– Aş vrea să ştii că mi-am petrecut ultimele trei zile în pat, o informă el aranjîndu-şi haina, cu pungi cu gheaţă pe... cu pungi cu gheaţă.

Emma îşi lăsă ochii în jos şi îşi muşcă buzele, ca el să nu-i poată observa zîmbetul ce-i înflorea în colţul buzelor.

– Îmi pare rău că ai fost rănit Fulton, îi zise ea cînd îşi reveni, dar nu trebuia să te porţi aşa de rău.

Emma continuă să aranjeze cărţile în rafturi cu Fulton pe urmele ei.

– Va fi numai vina ta dacă nu o să avem copii, continuă el oarecum dezumflat.

Emma îi aruncă o privire scurtă în timp ce punea o carte la locul ei.

– Oricum nu vom avea copii, îi reaminti ea. Nu ne vom căsători.

– Eu cred că te pripeşti cu treaba asta, Emma.

Ea îşi continuă treaba, ferindu-şi ochii de data asta.

– De ce mă vrei, cînd ştii despre Steven?

– Aşa cum am mai spus, Fairfax nu e decît un vagabond. O să-ţi frîngă inima dacă îi dai ocazia, Emma.

Odată toate cărţile aranjate, ea se întoarse spre el cu mîinile în şolduri.

– Fulton, nu m-ai ascultat cu atenţie. M-am dat lui. Eu şi cu Steven am făcut dragoste.

Fulton închise ochii strîns pentru un moment.

– Nu spune asta.

– E adevărat, insistă uşor Emma şi nu se putu abţine să nu-i atingă braţul, pentru că Fulton părea atît de lovit. Îmi pare rău, adăugă ea, dar e adevărat.

– Nu-mi pasă, insistă Fulton. Ochii îi străluceau prea tare în timp ce vorbea cu repeziciune. Pot să te fac să-l uiţi. Dacă m-ai lăsa să te îmbrăţişez, să te sărut, dacă m-ai lăsa să-ţi fac lucrurile pe care el...

Emma dădu înapoi, dar în spatele ei era un zid de cărţi. Se încordă toată cînd Fulton o apucă de umeri, amintindu-şi ce speriată fusese cînd Fulton încercase să profite de ea, cu cîteva seri în urmă.

– Nu ţi-aş face nici un rău pentru nimic în lume, îi zise el cu o voce spartă.

– Te rog, şopti Emma.

Şovăitor, el îi dădu drumul, dar tot stătea mult prea aproape. Apoi respiră adînc.

– Ai terminat aici? Te conduc pînă acasă. O să fie ca în timpurile vechi, de dinainte să apară el – o să vezi.

– Nu cred că e o idee tocmai bună, spuse Emma întorcîndu-se să plece.

Fulton însă o apucă de braţ şi o întoarse cu faţa spre el.

– Poate vrei să fiu dur, ţipă el. Aşa e, Emma? Cowboy-ul acela îşi ia singur ce-şi doreşte, în loc să ceară ca un gentleman?

Emma simţi cum i se înroşesc obrajii. Îşi eliberă braţul din strînsoarea lui şi cu mult efort reuşi să se abţină să nu-l plesnească peste faţă.

– Nu cred că mai avem ce discuta, spuse ea aspru. Te rog să pleci înainte să-l chem pe şerif.

Fulton rîse.

– Zău aşa, Emma. Nu poţi să mă ameninţi cu ceva mai bun decît cu bătrînul Woodridge?

Ea se dădu cu un pas în spate.

– Mă înspăimînţi.

Imediat, faţa lui Fulton îşi schimbă expresia. Era toată numai tandreţe şi înţelegere.

– Nu te-aş răni niciodată. Te iubesc. Acum, ia-ţi lucrurile şi încuie locul ăsta. Vreau să te conduc pînă acasă.

Să iasă afară unde mai erau şi alţi oameni i se păru mai sigur Emmei, decît să rămînă singuri în bibliotecă.

– Bine, răspunse ea şi cînd se întoarse, el o lăsă să plece.

Îşi luă poşeta şi şalul de sub birou, împreună cu cartea cea nouă sosită cu ultimul transport în trenul de dimineaţă. Ca de obicei, Emma fusese la gară cu afişele ei şi, tot ca de obicei nu era nici o veste despre Caroline sau Lily.

Cînd ea şi Fulton plecară de la bibliotecă, se simţi puţin descurajată. El o aştepta răbdător să încuie uşa şi să bage cheia în poşetă.

– Am putea lua cina la hotel, sugeră Fulton.

Emma scuturã din cap.

– Atunci mãcar ia-mã de braţ, zise el întinzîndu-i-l.

Ea se prefãcu cã nu îl auzise.

– Mai ai veşti de la mama ta? întrebã ea, îndreptînd discuţia pe un teren mai sigur.

Fulton oftã.

– Mi-e teamã cã nu se simte tocmai bine, rãspunse el. Ea şi tata au hotãrît sã mai amîne cãlãtoria înapoi spre casã din Europa.

Merserã un timp în linişte şi Fulton rãmase în faţa porţii lui Chloe dupã ce o deschisese pentru Emma şi o lãsase sã treacã.

Ea îi zîmbi recunoscãtoare lui Daisy, care era pe trepte şi scutura un covor. Menajera îl privi ameninţãtor pe Fulton în timp ce Emma se strecurã în casã. Înãuntru, ea fugi în sus pe scãri pînã în camera ei, unde aruncã neglijentã pe pat şalul, cartea şi poşeta. Dupã ce se schimbã într-o rochie veche de in, coborî în bucãtãrie şi ieşi din casã pe uşa din dos.

Soarele încã strãlucea pe cer deşi era destul de tîrziu, iar Emma se simţea mai încinsã ca niciodatã. În umbra copacilor care mãrgineau partea lui Chloe din ţãrmul lacului, se aşezã pe iarbã şi îşi dezlegã pantofii. Dupã ce îi scoase şi îi puse deoparte, îşi scoase şi ciorapii şi îi aruncã peste pantofi.

Tocmai voia sã se îndrepte spre apã, cînd îi trecu prin cap cã şi restul corpului; era la fel de încins. Cu o mişcare bruscã îşi scoase şi rochia, apoi intrã în apã în pantalonaşi şi cãmãşuţã.

Sunetul scos de un bãrbat care îşi dregea glasul o fãcu sã se întoarcã, cu braţele încrucişate peste sînii care se vedeau prin muselina subţire. Era un strãin, un bãrbat bine îmbrãcat, cu pãrul negru. Era ceva foarte cunoscut la ochii lui cãprui.

– Domnişara Emma Chalmers, presupun, zise el uşor, ridicîndu-şi puţin pantalonii în timp ce se aşeza pe trunchiul copacului tãiat, locul preferat al Emmei.

Emma nu putu decît să dea încet din cap, cu fața aprinsă de jenă. Era și speriată, dar nu doar pentru ea. În omul acela simțea o asemenea amenințare, cum nu mai întîlnise pînă atunci.

Străinul scoase o pipă din buzunar și și-o aprinse. Un inel cu diamant îi strălucea pe degetul mic al mîinii stîngi, prinzînd în fațetele sale lumina apusului.

– Mi s-a spus că tu m-ai putea ajuta să găsesc un om pe care îl caut. Numele lui este Steven Fairfax.

Capitolul 14

Emma aproape se învineţise de frig, aşa cum stătea acolo în lenjeria de corp. Tremurînd toată – ignorîndu-l pe cît putea pe străinul acela – se îndreptă spre rochia de in care era întinsă pe un tufiş de afine şi şi-o trase peste cap.

Acum că în sfîrşit era decent acoperită, deveni mai stăpînă pe sine. Şi, cu ochii îngustaţi îl studie mai bine pe bărbatul care venise după ea atît de neaşteptat. Putea fi un şerif al Statelor Unite, sau un vînător de capete venit după Steven să-l vadă spînzurat, sau, poate intenţiona să-l ucidă chiar el.

– Cine sînteţi dumneavoastră? întrebă ea.

El părea amuzat, iar atunci cînd vorbi, ea îi observă accentul sudist.

– Ţi-am spus deja. Sînt doar un biet călător care caută un prieten pierdut.

Emma nu crezu nici măcar un cuvînt. Nu era nimic pentru care să-ţi fie milă de acel om şi nu era prietenul lui Steven. Şi, de vreme ce ar fi trebuit să se apropie de el ca să-şi ia pantofii şi ciorapii, rămase în picioarele goale.

– Şi de unde ţi-a venit ideea că l-aş cunoaşte pe domnul Fairfax?

El zîmbi indulgent şi îi aruncă pantofii şi ciorapii.

– Se vorbeşte tare mult prin oraş despre voi doi.

Obrajii Emmei ardeau atunci cînd se aşeză pe o piatră ca să se cureţe de nisip înainte de a-şi pune ciorapii.

– A plecat, spuse ea. Cred că se îndreaptă spre est, de fapt. Spre Chicago.

Emma era o mincinoasă lamentabilă şi văzu imediat că străinul n-o credea.

Cu toate acestea, zîmbetul lui era prietenesc.

– Mi-am luat o cameră la hotel, zise el scuturîndu-şi pipa de tocul cizmei. Dacă mai auzi ceva în plus despre Steven, ar fi un lucru înţelept din partea ta să-mi spui şi mie.

Emma tresări.

– Cine eşti dumneata? întrebă ea din nou. Şi ce vrei?

El oftă, statura lui masivă fiind pe jumătate ascunsă în umbră.

– Numele meu e Macon Fairfax, răspunse el şovăitor. Şi îl caut pe Steven pentru că mi-a omorît fiul. Statul Louisiana vrea să vorbească cu el de asemenea despre uciderea unei tinere femei pe nume Mary McCall.

Emma simţi cum i se scurge toată vlaga din ea. Se aşeză din nou pe piatră.

– Crime? Nu cred!

– Puţin îmi pasă ce crezi tu, miss Chalmers, îi zise calm Macon Fairfax. Tot ce vreau e să se facă dreptate şi, dacă vei fi deşteaptă, mă vei ajuta.

După ce termină ce avea de spus, el se întoarse şi urcă malul, fără mai mult zgomot decît făcuse atunci cînd venise.

O mie de emoţii o năpădiră pe Emma. Îşi aminti de ataşamentul lui Steven faţă de acel Colt 45 şi se cutremură. Oare chiar a omorît doi oameni?

Emma decise că nu era posibil. Steven era un bărbat dur şi hotărît, dar un criminal nu ar fi putut s-o înflăcăreze aşa cum o făcuse el atunci cînd se iubiseră. Şi focul acela încă îl simţea în ea.

Ridicîndu-şi fustele, Emma urcă repede malul şi fugi spre spatele casei.

După ce-şi legă pantofii şi îşi netezi părul, se grăbi spre biroul şerifului. El era plecat, dar Emma intră prin mica poartă de la gărduleţul de lemn ce-i înconjura biroul şi dulapul cu dosare.

În colţ era o sobă şi, de unde sătea ea, putea vedea gratiile singurei celule a închisorii din Whitneyville. Nici un prizonier nu fusese închis acolo de cînd o ştia Emma.

Ea păşi în spatele biroului ca să se uite mai bine la afişele prinse alandala pe perete. Erau vechi şi îngălbenite, cu colţurile îndoite. Butch Cassidy, Blak Jack Ketchum, Billy The Kid. Dar nimic despre Steven Fairfax şi nici un desen al feţei pe care ea o cunoştea atît de bine.

Emma încă nu era liniştită, de vreme de afişele acelea zăceau acolo de atîta timp. Privi pe fereastră să vadă dacă nu vine cineva, apoi deschise sertarul de la biroul şerifului Woodridge.

Înăuntru era un plic albastru adresat anonim şerifului din Whitneyville – pe care ea îl puse cu grijă deoparte şi un teanc de afişe. Uitînd că venise în fugă, Emma se aşează în scaunul şerifului şi citi cu atenţie fiecare afiş în parte. Totuşi, nu găsi nimic care să aibă vreo legătură cu Steven.

Emma puse afişele la loc în sertar şi îl închise încet. Steven era într-un mare pericol şi ea trebuia să facă ceva ca să-l ajute. Dar ce anume?

În momentul în care rămase singur în camera de hotel, Macon Fairfax încuie uşa şi se prăbuşi pe marginea patului murdar, cu capul plecat şi cu mîinile înfipte în păr. Ura şi amărăciunea îl rodeau pe dinăuntru ca nişte şobolani. Steven se distrase cu femeia aceea roşcată, superbă, văzuse el bine asta în ochii ei şi gîndul îl făcu pe Macon să dorească să vomite. Dirk şi Mary putrezeau în gropile lor, în timp ce nepotul bastard al lui Cyrus Fairfax trăia, bucurîndu-se de nişte bucăţele dulci precum miss Emma Chalmers.

Macon se îmbărbătă aşa cum făcea de obicei – şi-l închipui pe fratele lui vitreg atîrnînd la capătul streangului, cu faţa aia frumoasă a lui învineţită şi cu ochii ieşiţi din orbite. Doamne, cît de mult voia moartea lui Steven.

Respiră adînc şi se ridică în picioare. Avea peste patruzeci de ani acum; prea bătrîn ca să mai hăituiască criminali prin toată ţara. Nu domnule, ar fi trebuit să stea

acasă, tăvălindu-se prin aşternuturi cu amanta lui, sau chiar cu nevastă-sa, Lucy.

Simţea nevoia acută să bea ceva şi sticluţa de argint pe care o avea în buzunar era goală. Gîndindu-se la Emma Chalmers şi la cum l-a minţit, zîmbi şi descuie uşa.

Cîteva minute mai tîrziu, Macon intra prin uşile de la *Stardust Saloon,* pentru a doua oară în ziua aceea. La prima vizită, aflase şi el de asocierea lui miss Chalmers cu Steven, de la o tîrfă de acolo pe nume Callie Visco. Plătise ceva în plus pentru acele cîteva cuvinte, după ce ea îşi făcuse meseria.

Sallon-ul făcea afaceri bune. Era un loc elegant, cu podele de lemn şi cu tot felul de afişe pe care scria *Nu scuipaţi.* Mesele erau acoperite cu feţe de masă verzi şi mai erau şi cîteva picturi ciudate pe pereţi. Un pian cînta încet o muzică de fundal şi aerul era saturat de fumul de ţigară.

Privind în jur, Macon descoperi un bărbat înalt şi blond, aşezat la o masă de lîngă fereastră, cu o sticlă de whisky pe jumătate plină în faţa lui. Tipul arăta de parcă i-ar fi fost milă de el însuşi, iar Macon ştia din experienţă că autocompătimirea dezlega limba unui bărbat. Se îndreptă spre masa aceea şi zîmbind spre bărbatul de acolo, îi întinse mîna.

– Macon Fairfax, se prezentă el.

– Fairfax?

Numele părea să nu-i placă acelui dandy şi, Macon se felicită singur pentru norocul lui.

– Îmi daţi voie? întrebă el, deja trăgînd scaunul.

– Sigur, răspunse mohorît beţivul, turnîndu-şi încă un pahar cu whisky.

Acesta purta o pălărie asortată cu costumul lui elegant, dar arăta caraghios cu ea dată pe ceafă în felul acela.

– Numele dumneavoastră?

– Fulton Whitney.

Macon făcu un semn să li se aducă o altă sticlă şi puse o monedă de aur pe masă, pentru a-l face pe Whitney să priceapă că nu era un sărăntoc.

– Arăţi ca un om nefericit, domnule Whitney.

Whitney oftă melodramatic. În mod clar era beat, dar îşi mai turnă un pahar pe care îl dădu peste cap.

– Ea e cea mai frumoasă bucăţică din oraşul ăsta şi eu am pierdut-o.

O tîrfă îmbrăcată într-o rochie scurtă, purpurie, îi aduse lui Macon whisky-ul şi un pahar, iar cînd el nu îi dădu nici o atenţie, plecă pufnind indignată.

– Cine e ea? întrebă Macon.

Whtiney rîgîie neceremonios.

– N-ai de unde s-o ştii, fiind străin de oraş. Ea e bibliotecara – miss Emma Chalmers. Îl privi pe Macon din nou, încercînd să-şi limpezească privirea împăienjenită. Ai spus cumva că numele tău e Fairfax?

Macon încuviinţă din cap. Emma, afurisita aia mică de care auzise mai întîi de la Callie Visco şi pe care apoi o urmărise pînă la lac. Zîmbi amintindu-şi cum o privise în timp ce-şi scotea rochia şi, apoi cînd intrase în apă.

– Da, răspunse el repede. Macon Fairfax. Sînt din Louisiana şi îl caut pe fratele meu, Steven. Observă cum se schimbă expresia lui Whitney cînd pronunţă numele acela. Vezi tu, este căutat pentru două crime. Aş vrea să cad la înţelegere cu el şi să îl conving să se întoarcă acasă.

Whitney lovi cu pumnul în masă, sticlele clătinîndu-se şi lovindu-se una de alta.

– Ştiam eu. Şi doar i-am spus Emmei că e un bandit bun de nimic, dar ea nu m-a crezut.

– Fratele meu vitreg este foarte apreciat de femei, admise Macon cu regret. Cred că a încornorat jumătate din soţii New Orleans-ului.

Whitney rîgîi din nou.

– Desigur, dacă o să-l găseşti, o să-l iei înapoi în Louisiana.

– Mort sau viu, fu de acord, rezemat de spătarul scaunului şi cu degetele mari prinse în buzunarele vestei. Miss Emma poate că o să înceapă să se poarte aşa cum

vrei tu, el odată plecat. O femeie ca asta are nevoie de un bărbat în pat.

Obrajii lui Whitney se înroşiră şi, pentru un moment ochii i se limpeziră.

– Da, spuse el, dar vorbea cu o viziune a minţii lui, nu cu Macon. Da.

Macon ar fi pus la bătaie întregul Fairhaven că Whitney o avea deja tare. Acesta, destul de nesigur se ridică în picioare şi evidenţa era destul de vizibilă în partea din faţă a pantalonilor.

– Trebuie să mă duc la etaj, mormăi el.

Macon zîmbi.

– Înainte să pleci, mai spune-mi un lucru prietene, asta ca să cîştigăm amîndoi ceea ce vrem. Unde îl pot găsi pe fratele meu?

– S-a angajat la Big John Lenahan ca administrator. Conduce un convoi de vite în nord, la Spokane.

– Mulţumesc, replică Macon turnîndu-şi o altă băutură.

Îl privi pe Whitney cum se împleticea pe scări în sus. O tîrfă era pe cale de a fi asaltată de dandy-ul oraşului, gîndi el. Şi, probabil că nenorocitul nu-şi va scoate nici măcar pantalonii.

Macon îşi termină băutura în linişte. În minte avea şi el cîteva viziuni ale lui. Cum era aceea cu miss Chalmers în apă, cu nimic altceva pe ea decît o cămăşuţă şi chiloţeii aceia de dantelă care îi ajungeau pînă deasupra genunchilor. Văzuse umbra feminităţii ei la întretăierea coapselor şi umflăturile sfîrcurilor prin muselina aceea subţire.

Altceva decît dorinţa de răzbunare se mişcă înlăuntrul lui Macon Fairfax în acele momente – voluptatea. Se foi în scaun, căutîndu-şi o poziţie mai confortabilă, gîndindu-se cum ar fi fost să o întindă pe roşcata aceea afurisită în iarba grasă şi s-o aibă acolo pe malul lacului. Ea trebuia să fie una din alea care terminau greu şi pe timp îndelungat, cu o mulţime de zgomote, indiferent dacă acceptaseră posesiunea sau nu.

Pieptul lui Macon se strînse dureros. Doamne, ce triumf ar fi s-o aibă pe Emma şi să fie sigur că Steven va afla fiecare detaliu.

Oftă. Trebuia doar să aibă răbdare, asta era tot. Odată Steven prins – şi nu era atît de prost să creadă că ar fi putut s-o facă singur; avea vreo jumătate de duzină de oameni care-l aşteptau în afara oraşului – îşi putea întoarce atenţia spre afurisita aia mică cu care bănuia că fratele lui se iubise.

În local exista şi o tîrfă roşcată, care stătea cocoţată pe pian, picioarele ei goale bălăngănindu-se deasupra podelei şi căreia Macon îi făcu semn cu degetul. Ea zîmbi, sări de pe locul ei, veni şi se aşeză lîngă el.

Emma se învîrtea prin camera ei, plină de teamă şi confuzie. Trebuia să-l găsească pe Steven şi să afle dacă chiar îşi omorîse propriul nepot şi pe o femeie numită Mary McCall. Şi trebuia să-l avertizeze.

Luă din dulap o fustă pantalon împreună cu o bluză cu mîneci lungi din flanel uşor şi îşi schimbă hainele. Îşi trase în picioare cizme înalte şi îşi prinse coada într-un coc, ca să n-o deranjeze. Apoi luă treizeci de dolari din sertarul secret de pe fundul cutiei de bijuterii şi o porni pe scări în jos.

Nu intră în bucătărie pînă cînd nu se asigură că Daisy nu era acolo. Cînd intră, nu rămase decît ca să-şi ia o felie de pîine şi un măr. Mestecă pîinea pînă ajunse la verandă, unde era agăţată într-un cui o haină groasă, veche, ce aparţinea grădinarului. Odată cu căderea nopţii, afară va fi frig. Băgînd mărul în buzunar, Emma îşi puse haina şi se grăbi să coboare treptele din spate.

Începuse să se însereze, dar ea totuşi încercă să nu atragă atenţia în timp ce se îndrepta spre centrul oraşului. Ajungînd la grajdul de unde se puteau închiria cai, închirie repede o mînză şi o şa de la un grăjdar apatic, pe care îl chema Henry.

Emma nu era o călăreaţă experimentată şi era disperată, pentru că dorea ca Henry s-o ajute să urce în şa.

– Sper că n-ai de gînd să ieşi din oraş, miss Emma, îi zise omul de vîrstă mijlocie. Avea o burtă proeminentă şi

trăsăturile îngroşate. Există tot felul de nenorociţi şi de bandiţi în afara oraşului. Emma încercă să-şi stăpînească un fior. Nu îşi putea permite să se gîndească la primejdii; viaţa lui Steven depindea de cît de repede îl putea ajunge ea.

– Ai grijă să nu spui la nimeni că am trecut pe aici, Henry, la nimeni, mă auzi?

Henry dădu din cap şovăitor.

– Da, doamnă, dar cred...

Emmei îi veni o idee.

– Am nevoie de o armă. Ai vreuna?

– Doar un pistol mic pentru iepuri, răspunse Henry. Dar n-ai nevoie de nici o armă...

– Ba da, am nevoie, insistă Emma, căutîndu-şi banii în buzunarul hainei. Scoase o bancnotă de cinci dolari.

– Uite Henry! Asta-i ce-ţi dau pentru că-ţi folosesc pistolul şi suficiente gloanţe. Şi o să-ţi dau arma înapoi cînd mă întorc.

Ochii mici şi decoloraţi ai lui Henry se măriră cînd îi auzi propunerea.

– Şi eu pot să păstrez cei cinci dolari?

Emma aprobă din cap.

– Fiecare cent. Ei, ce zici de asta, Henry?

El părea că nu-şi poate desprinde privirea de la bani. Cinci dolari însemna foarte mult pentru el, probabil mai mult decît cîştiga într-o săptămînă.

– Lui miss Chloe n-o să-i placă deloc treaba asta, se opuse el.

– Miss Chloe nu trebuie să ştie nimic, spuse Emma.

Se simţea vinovată că trebuia să se ascundă de protectoarea şi cea mai bună prietenă a ei, dar ştia că Chloe nu i-ar fi permis să plece după Steven, dacă ar fi ştiut ce avea de gînd.

Tentaţia înăbuşind orice scrupul, Henry se răsuci pe călcîie şi dispăru în grajd. Se întoarse cîteva minute mai tîrziu, cu un pistol în toc. Era mai mic decît pistolul lui Steven şi avea şi ţeava mai scurtă.

Emma îi dădu cei cinci dolari şi îşi puse centura pistolului aşa cum văzuse că o purta şi Steven. Apoi dădu pinteni calului, avînd grijă să meargă pe străzi lăturalnice şi să evite centrul oraşului.

Urmele se vedeau clar, pentru că două sute de vite nu trec fără să lase urme şi la căderea întunericului, Emma era deja departe pe drumul ei.

Se opri doar atunci cînd nu mai putu vedea nimic şi atunci ea şi cu mînza se adăpostiră sub un pîlc de copaci cu ramuri dese. Nu făcu foc şi nu avea de mîncare decît mărul pe care îl luase de acasă. Îl împărţi cu calul şi petrecu o noapte înfiorătoare, stînd în capul oaselor, aşteptînd să răsară soarele.

În momentul în care se lumină de ziuă, Emma era deja călare. Cînd ajunse la un mic pîrîu, se opri şi se spălă pe faţă şi pe mîini şi adăpă şi calul. Cînd reuşi să ajungă la Snake River, era deja obosită şi speriată, dar nu avea de ales, trebuia să-şi continue drumul.

Spera ca Chloe şi Daisy să nu fie prea îngrijorate – în graba ei uitase să le lase un bileţel – şi se ruga să nu fie văzută de vreun indian sau vreun bandit.

Traversarea rîului a fost îngrozitoare şi pentru Emma şi pentru mînză, dar au reuşit să iasă pe celălalt mal şi s-o pornească mai departe. După-amiaza tîrziu, zări fumul ce venea dinspre un orăşel plin de case cu coşuri care fumegau. Aşa că îşi îmboldi calul obosit să meargă mai repede.

Rileyton era o aşezare micuţă, cu un magazin general şi un mic restaurant. Emma îşi duse calul la grajdul de închirieri şi îl lăsă acolo ca să se odihnească şi să mănînce ovăz proaspăt. Apoi îşi netezi părul, care i se desfăcuse de mult din coc, dar care era încă împletit, şi intră în restaurant.

Fu asaltată de mirosuri îmbietoare, care îi făcură stomacul să-i ghiorăie de foame. O femeie îndesată, cu părul negru, îmbrăcată într-o rochie grosolană de bumbac şi cu un şorţ dinainte, o privea suspicioasă.

– Nu primeşti nimic de mîncare aici dacă nu plăteşte mai întîi, fu salutul ei cordial.

Emma era prea înfometată ca să mai protesteze.

– Am bani, spuse ea, scoţînd o bancnotă de cinci dolari ca să îi dovedească.

Imediat femeia zîmbi, arătîndu-şi dinţii mari şi albi ca laptele.

– Ei bine, atunci te rog să te aşezi, domnişorico. Ce-ai vrea să mănînci?

Emma comandă pui fript cu sos special şi devoră totul pînă la ultima bucăţică. După asta mîncă o bucată de plăcintă cu cireşe şi bău o cană de cafea cu frişcă şi cu mult zahăr. Îndreptîndu-se spre uşă, se lovi de nimeni altcineva decît Joellen Lenahan.

– Ce faci aici? întrebă Emma.

Joellen arăta la fel de proaspătă ca florile de primăvară în rochia ei uşoară şi albă.

– Aş putea să te întreb şi eu pe tine acelaşi lucru, spuse ea bătoasă.

Emma oftă şi privi amărîtă la bluza şi fusta murdare de praf şi la haina veche de pe ea. Era bucuroasă că Steven nu era acolo să vadă contrastul dintre ele.

– Sînt aici pentru afaceri, răspunse ea.

– Ba îl urmăreşti pe Steven Fairfax, o corectă răutăcioasă Joellen, împreunîndu-şi braţele albe peste pieptul frumos. Dar asta n-o să te ajute cu nimic. Imediat ce tata ajunge aici, am să-i spun că eu şi cu Steven am petrecut noaptea împreună. O să-l biciuiască pînă o să-l omoare cînd o să afle.

Emma înghiţi în sec, spunîndu-şi singură că trebuie să fie calmă.

– Ai petrecut o noapte cu Steven? însă, cu toate eforturile ei, cuvintele ieşiră înăbuşite de mînie.

Joellen aprobă din cap triumfătoare.

– A fost foarte romantic. Doar noi doi, singuri, înveliţi cu haina lui. Bineînţeles, inevitabilul s-a întîmplat. Se opri

ca să ofteze. Totuşi, în final totul a mers prost. Steven Fairfax este o brută şi n-ai decît să-l iei tu.

Emma nu ştia dacă să creadă sau nu povestea lui Joellen şi, de altfel, nici nu conta. În clipa aceea nu se gîndea decît că trebuie să-l găsească pe Steven şi să-l pună în gardă că fratele lui vitreg avea de gînd să-l ducă înapoi la New-Orleans viu sau mort. Orice altceva nu avea importanţă.

– Mulţumesc, spuse ea îndreptîndu-se spre grajd.

– Aşteaptă! strigă Joellen după ea. Nu mi-ai spus ce faci aici.

Emma nu privi înapoi.

– La revedere, Joellen, răspunse ea.

Fiica fermierului alergă după ea.

– Nu trebuie să pleci, Emma o rugă ea. Tata nu vine aici decît peste cîteva zile, pentru că acum e ocupat, iar pensiunea e un loc îngrozitor, cumplit de plicticos...

Emma scutură din cap.

– N-am timp să stau să-ţi ţin companie, Joellen. Îmi pare rău.

– Am minţit, recunoscu Joellen, încă mergînd alături de Emma. Steven n-a făcut dragoste cu mine. De fapt, ieri m-a bătut exact pe strada principală, în văzul tuturor.

Ascunzîndu-şi zîmbetul, Emma se opri şi se întoarse cu faţa la Joellen.

– Ce vrei de la mine? întrebă ea rezonabilă.

– Vreau să rămîi pînă vine tata să mă ia.

În mod incredibil, îi era greu s-o refuze pe Joellen. Nu era decît o ticăloasă, dar totuşi un copil în ciuda înfăţişării ei de femeie.

– Nu pot, spuse încetişor Emma. E foarte important să plec mai departe.

Joellen îşi îndreptă ţinuta, indignată că cineva îndrăznea să-i refuze cererea apoi se întoarse şi plecă maiestuoasă spre pensiune. Emma spera că fata va fi în siguranţă în acea pensiune chiar dacă se plictisea, apoi oftă şi îşi continuă şi ea drumul spre grajd.

Micuța mînză, despre care Henry îi spusese că o cheamă Smiley, era odihnită și gata de plecare. După ce mai cumpără mere de la magazinul general, împreună cu o cutie cu chibrituri și o pătură pe care o rulă și o legă în spatele șeii, Emma porni din nou pe urmele convoiului.

Ea și cu Smiley făcură un drum lung, dar pînă la apusul soarelui, tot nu văzu convoiul. Emma era cutremurată la gîndul că ar putea să petreacă o altă noapte pe pămîntul tare și, în loc de cină să mănînce mere, cînd văzu în depărtare fumul de la un coș în partea de vest.

Sperînd să găsească niște oameni prietenoși, o întoarse pe Smiley în direcția din care venea fumul.

După vreo jumătate de oră găsi locul cu pricina. Era o cabană mică de bușteni, avea pui de găină în curte și un hambar mare în spate. Două fetițe mici, îmbrăcate în costumașe de joacă și șorțulețe de bumbac, alergară s-o întîmpine pe Emma.

– Ești femeie sau bărbat? o întrebă cea mai mică dintre ele. Nasul îi curgea și fețișoara îi era acoperită de praf și fulgi.

– E femeie, proasto, spuse cea mare. Era aproape replica exactă a fetiței mai mici, doar că era mai înaltă. Uită-te la coada ei.

– Ar fi putut fi indian, fu argumentul zdrobitor.

– Eu n-am văzut niciodată vreun indian cu părul roșu și nici tu, veni replica.

Emma zîmbi.

– Numele meu e Emma Chalmers.

– Eu sînt Tessie, spuse fetița mai mare și aceasta este surioara mea, Sallie Lee.

Emma descălecă cu grijă. Nu se vedea nici un adult prin preajmă și ea începu să se întrebe dacă nu cumva fetițele erau singure.

– Mămica voastră e pe aici?

– Noi nu avem mămică, răspunse Tessie. Dar avem totuși tătic. S-a dus să vîneze iepuri.

Emma nu se simțea deloc în largul ei.

– Și cînd se întoarce?

– Atunci cînd o să prindă un iepure, replică Sallie Lee.

– Credeţi că aş putea să-i dau calului meu puţină apă?

– Sigur, îi răspunse Tessie generoasă. Se vedea bine că era încîntată să aibă musafiri. E un pîrîu în spatele hambarului şi avem şi o privată dacă ai nevoie.

Emma zîmbi.

– Mulţumesc, le zise şi le oferi două mere scoase din buzunare.

Cele două fetiţe arătau bine îngrijite, dar ochişorii lor se luminară cînd văzură merele acelea roşii şi lucioase. Le acceptară grăbite, cu mulţumiri zgomotoase, apoi le băgară în buzunarele şorţuleţelor. Ciripeau vesele cînd Emma îşi conduse mînza la pîrîu.

În timp ce Smiley se adăpa cu apa rece şi curată a pîrîului care cobora de pe un deal micuţ acoperit de copaci, Emma auzi în depărtare un foc de armă şi zîmbi. Tăticul fetiţelor tocmai prinsese un iepure.

Se întoarse lîngă cabană ca să-l aştepte.

Nu mult după aceea, în raza ei vizuală apăru un bărbat de statură medie, ducînd într-o mînă o puşcă şi un iepure în cealaltă. Era îmbrăcat cu nişte pantaloni uzaţi, o cămaşă care fusese cîndva albă, cizme scîlciate şi cu o pălărie pleoştită pe cap.

– Tăticule, ea e Emma, fugi Tessie să-i spună.

– Ne-a dat mere, strigă şi Sallie Lee.

El o privi pe Emma pe sub borul pălăriei pleoştite şi zîmbi. Cînd se mai apropie, Emma putu vedea că avea ochi albaştri, prietenoşi şi păr des castaniu.

– Jeb Meyers, zise el în loc de introducere. Ţi-aş întinde mîna, dar...

Emma privi la iepure şi la puşcă şi îi zîmbi şi ea, chiar dacă vederea animalului mort îi făcea greaţă.

– Emma Chalmers, se prezentă şi ea. Tocmai mă întrebam dacă aş putea petrece noaptea în hambarul dumneavoastră.

– Veţi petrece noaptea în casă, spuse el arătînd spre cabană. Eu voi dormi în hambar.

Plăcîndu-l pe Jeb Meyers la fel de mult ca şi pe fetiţele lui, Emma îl urmă spre casă. El îşi puse bine puşca, apoi plecă la pîrîu ca să curăţe şi să scoată blana iepurelui.

Cînd se întoarse, Emma stătea în iarba înaltă cu Sallie Lee şi cu Tessie, arătîndu-le cum să facă coroniţe de margarete. Şi, de vreme ce acolo nu erau margarete, foloseau păpădii.

– Soţia dumitale este plecată? întrebă politicoasă Emma, cînd Jeb se lăsă pe vine lîngă ele ca să admire coroniţa făcută din florile acelea galbene, firave.

Ea nu le întrebase pe fetiţe, gîndindu-se că nu ar fi fost corect.

– Bethie a murit în ianuarie trecut, răspunse Jeb răguşit, ferindu-şi ochii.

– Îmi pare rău, replică Emma.

Jeb o privi cîteva secunde, apoi spuse:

– Mulţumesc. Acum ar fi mai bine să pun iepurele ăsta pe foc, dacă vrem să mai şi cinăm în seara asta.

– Te-aş putea ajuta, se oferi Emma.

– Ştii să găteşti?

Emma oftă.

– Nu.

Jeb Meyers rîse auzind-o.

– Ei bine, atunci ar fi mai bine să continui cu ceea ce faci, replică el, apoi se îndreptă spre casă.

Sallie Lee îşi puse coroniţa de păpădii pe cap şi îşi îndreptă umerii.

– Eu sînt regină peste Montana! exclamă ea.

– Tu nu eşti regină şi asta nu-i Montana, punctă Tessie.

Emma rîse şi le îmbrăţişă pe amîndouă, dar inima ei plîngea pentru aceşti copii, pentru tatăl lor cel politicos şi pentru mama lor pierdută. Se întreba cum o fi arătat Bethie Meyers.

Mai tîrziu, în seara aceea, după ce fetiţele terminaseră de mîncat şi fuseseră trimise la culcare, Emma îl ajută pe Jeb la strînsul vaselor.

– Trebuie să fie destul de singuratic pe aici, spuse ea.

El o privi cu îngrijorare.

– Este. Şi este şi periculos. Şi ce naiba faci tu, călărind prin pustietăţile astea de una singură?

Emma oftă.

– Încerc să prind din urmă un convoi de vite, răspunse. Ea nu voia să spună mai mult şi Jeb n-o forţă.

– Poţi să dormi acolo, îi zise el arătînd spre un pat dublu, aşezat lîngă perete. Nu e nevoie să-ţi faci griji – eu voi sta în hambar unde mi-e locul – dar vreau ca tu să încui bine uşa. Pentru liniştea dumitale.

Emma se simţi cuprinsă de un sentiment ciudat, dulce-amărui, că în alte circumstanţe, ar fi putut să-şi ducă viaţa cu acest om.

– Mulţumesc, îi spuse.

Ochii lui îi studiară faţa un moment, de parcă ar fi avut şi el gînduri asemănătoare.

– Noapte bună, îi mai spuse, apoi plecă şi Emma încuie uşa în urma lui aşa cum fusese sfătuită.

Nu pentru că îi era teamă de Jeb Meyers, ci pentru că se temea de indieni şi de bandiţi.

Emma se trezi devreme în dimineaţa următoare, înaintea copiilor. Stătu de vorbă cu Jeb în hambar în timp ce el o înşeua pe Smiley şi, după ce îi mulţumi gazdei sale pentru cină şi pentru patul cald, Emma porni la drum.

La amiază, transpirată şi obosită şi foarte flămîndă, Emma urcă un deal înpădurit şi, de cealaltă parte, în vale, văzu convoiul. Inima începu să-i bată cu putere, cînd îl remarcă pe Steven de la distanţă, fluierînd şi ţipînd la vite. Tocmai era pe cale să coboare şi să-i anunţe prezenţa, cînd, un alt cal se materializă lîngă mînza ei şi un braţ puternic o prinse de gît. Un pistol o apăsa în piept.

– Ar trebui să fii fericită că sînt atît de nerăbdător să-l văd pe bastardul acela de frate al meu, îi şuieră în urechi o voce cunoscută. Dacă n-ar fi fost aşa, drăguţă miss Emma, te-aş fi întins în iarbă şi m-aş fi distrat puţin cu tine.

Capitolul 15

Frank Deva fluieră ascuţit pentru a-i atrage atenţia lui Steven şi cînd acesta privi spre el, îi arătă spaţiul ce se întindea în spatele lor. Steven îşi întoarse calul şi simţi cum i se opreşte inima, ca apoi să înceapă să bată din nou cu putere.

Emma venea călare spre el, cu o haină veche pe ea şi o fustă de călărie. Părul începuse să i se desprindă din coada împletită şi forma un halou roşietic în jurul feţei palide. În spatele ei, călare pe acelaşi cal, era Macon.

Şi lumea se opri în acel moment. Steven nu mai putea auzi mugetul vitelor, fluierăturile şi ţipetele cowboys-lor, nechezatul cailor. Tot ce ştia şi tot ce era, fiecare simţ al lui, se concentrase pe faţa Emmei.

Automat îşi întinse mîna după pistol şi îl mişcă în toc ca să se asigure că nu se va agăţa de nimic, dacă ar fi fost nevoit să-l scoată.

Cînd se apropiară la mai puţin de douăzeci de metri unii de alţii, Steven putu vedea că Emma avea mîinile legate şi că Macon ţinea un pistol cu ţeava lipită de gîtul ei.

Macon zîmbi, arătîndu-şi dinţii albi care păreau să fie echipamentul standard în familia Fairfax.

– Bună Steven, zise el. Nu ne-am mai văzut de mult.

Privirea lui Steven era fixată pe faţa Emmei. Era palidă şi avea ochii măriţi, dar părea nevătămată.

– Dacă i-ai făcut ceva, îi spuse el fratelui său, te omor.

– Nu i-am făcut nimic, răspunse încet Macon. Păstrez treaba asta pînă după ce tu vei atîma la capătul ştreangului.

Emma se întoarse în şa pentru a-l privi pe Macon, apoi imediat îşi întoarse iar privirile întrebătoare spre Steven. Îl durea să ştie că el se întreba dacă îşi dăruise trupul unui criminal.

– Las-o să plece, Macon, spuse el încet.

Macon rîse şi trase siguranţa pistolului.

– Nu eşti într-o poziţie care să-ţi permită să dai ordine, Steven. Am în buzunar un mandat de arestare pe numele tău, semnat de un judecător federal. Tot ce am de făcut este să merg în cel mai apropiat oraş şi să-i spun şerifului de tine şi vei face drumul înapoi în Louisiana în lanţuri, dar am s-o ţin pe micuţa doamnă aici, ca un fel de asigurare, ca să nu am vreun fel de accident neprevăzut.

Steven privi în spate peste umăr şi îl văzu pe Deva şi trei cowboy cu pistoalele în mîini, pregătiţi să-l apere.

– Lăsaţi armele jos, le zise el resemnat.

– Că tot vorbim de asta, interveni Macon, tu de ce nu-l arunci pe al tău? Chiar acum!

Pistolul lui Macon apăsa cu putere pe carnea Emmei; orice mişcare bruscă putea să-i zboare creierul

– Uşurel, suflă Steven, desfăcîndu-şi centura pistolului şi lăsînd-o să cadă în praf. Îşi ridicase mîinile la înălţimea umerilor, cu palmele desfăcute.

După ce savură victoria un moment, Macon lăsă în jos pistolul de la gîtul Emmei şi îl băgă înapoi în toc. Ea închise ochii, respirînd uşurată.

Steven ar fi vrut să-i spună că va fi totul în regulă, că era inocent, că nu va lăsa pe nimeni să-i facă vreun rău, cu armă sau fără. Dar îi era teamă că Macon s-ar fi simţit obligat să-i dovedească contrariul.

Mai mult decît îndrăznise Steven să spere, Macon deveni deodată curajos, mult prea încrezător în el. Coborî din şa ca să-l înfrunte pe fratele său vitreg.

În spatele lui, cu mîinile încă legate, Emma sări şi ea din şa, fixîndu-l pe Steven cu privirea. Încă nu vorbea.

Steven şi-ar fi vîndut şi sufletul ca s-o poată lua în braţe s-o liniştească, dar, nu-şi putea permite luxul ăsta.

– Deci m-ai găsit, îi spuse fratelui vitreg. Ţi-a luat destul timp.

Macon zîmbi amar.

– Mi-ai omorît fiul. Te voi băga şi eu pe tine în mormînt.

Sudoarea curgea pe faţa acoperită de praf a lui Steven în mici pîrîiaşe sinuoase. Îşi ridică o mînă ca să se şteargă pe bărbie şi mişcarea lui creă exact gradul dorit de neatenţie din partea lui Macon. Aşa că Steven îşi lovi fratele vitreg cu toată forţa cu dosul mîinii, trîntindu-l în praf.

Înainte ca fratele său să poată trage, Steven îşi recuperă Colt-ul, pe care îl îndreptă spre pieptul lui Macon. Emma alergă la Steven şi el o înconjură cu braţul un moment, înainte să-i dea drumul. Cum avea mîinile legate la spate, ea se împiedică puţin.

– Aruncă pistolul, îi ordonă Steven fratelui său.

Acum, Macon era cel care transpira. Şovăitor, îşi trase pistolul din toc cu două degete şi îl aruncă în praf. Steven îl lovi cu piciorul, îndepărtîndu-l de Macon, apoi dădu Colt-ul lui unuia dintre oamenii din spate. Frank Deva tăie frînghia cu care erau legate mîinile Emmei.

Macon se ridică în picioare cînd văzu că Steven îl înfruntă neînarmat. Era un moment pe care îl doriseră amîndoi, încă din ziua în care Steven pusese piciorul pentru prima dată Fairhaven.

– Steven, nu! ţipă Emma.

El o ignoră şi le spuse oamenilor săi fără să îi privească:

– Nimeni nu intervine, indiferent de ce se întîmplă.

După asta începu să-i dea tîrcoale lui Macon precum o panteră care şi-a încolţit prada.

Macon ridică pumnii şi îşi scoase în afară bărbia. Mîinile lui Steven rămaseră relaxate în părţi, dar erau pregătite să se închidă în jurul gîtului lui Macon.

Un timp îndelungat, cei doi oameni doar se priviră unul pe altul, fiecare aşteptîndu-l pe celălalt să dea prima lovi-

tură. Macon cedă primul şi lovi zdravăn mijlocul lui Steven.

Durerea îi trecu prin coaste ca un cuţit ascuţit, dar Steven zîmbi. Tocmai primise avizul de care avusese nevoie. Îl pocni pe Macon cu pumnul drept şi îl aruncă cu cîţiva metri în spate pe pămîntul tare.

Macon se ridică din nou, cu ochii strălucind de ură şi cu un cuţit mic şi ascuţit în mînă. Lama lui strălucea în lumina soarelui.

Steven zîmbi.

– Întotdeauna am spus că eşti un fiu de căţea ticălos, îi zise el, învîrtindu-se din nou în jurul lui Macon.

Privirile lor erau prinse una de alta, dar Steven ştia precis unde era cuţitul în orice moment.

În cele din urmă, Macon se plictisi de jocul acela şi se întinse spre Steven, trasînd un arc de cerc cu lama cuţitului. Îl lovi pe Steven în braţ, chiar înainte ca acesta să îl lovească cu piciorul. Mîneca lui Steven se înroşi de sînge.

Dacă era vreo durere în braţ, Steven nu era conştient de ea. Îl trase pe Macon mai aproape de el şi îl lovi puternic cu genunchiul în testicole.

Macon urlă şi căzu în genunchii cu capul plecat şi cu mîinile aşezate protector peste organele rănite. Steven ceru pistolul şi lipi ţeava de gîtul fratelui său.

– Cum te simţi aşa, cu pistolul în gît? se răsti el.

Dacă n-ar fi privit şi Emma, Steven l-ar fi rănit mult mai serios pe fratele său. Însă aşa, doar îi administră o doză de sperietură din ceea ce simţise şi Emma, apoi îl lăsă îngenuncheat acolo în praf, în timp ce el îşi recupera centura pe care o prinse la loc. Deva luă pistolul lui Macon şi cuţitul însîngerat fără să comenteze.

Emma se grăbi spre Steven cu ochii măriţi de oroare şi teamă şi cu gîtul contractat.

– Eşti rănit...

Steven de abia atunci simţi durerea şi aceasta îl ameţi precum o băutură tare. Îşi băgă o mînă în părul Emmei.

– O să fie în ordine, spuse el răguşit.

– Ai nevoie de un doctor.

El scutură din cap.

– Dacă va fi nevoie, o să mă coasă bucătarul.

Faţa Emmei păli şi ea îşi lăsă fruntea să cadă pe umărul lui.

– Ce se întîmplă, Steven? E adevărat ce-a spus fratele tău? Chiar ai omorît doi oameni?

Steven nu putea răspunde la aceste întrebări printr-un simplu da sau nu, aşa că nu răspunse deloc. Îl privea pe Macon, deşi braţul lui era în jurul Emmei, ţinînd-o aproape de el.

– Ridică-te, îi spuse.

Macon se ridică cu greu în picioare. Faţa îi era plină de ură şi, în plus, în ciuda durerii pe care trebuia s-o simtă, era şi încîntat.

– Nu poţi cîştiga, Steven, şuieră el ştergîndu-şi sîngele din colţul gurii. Nu mă poţi opri să mă duc direct la primul şerif, decît dacă mă ucizi. Şi tu n-o s-o faci. Nu în faţa atîtor martori.

Steven simţi pe faţă privirile rugătoare ale Emmei.

– Mai tîrziu, îi spuse el. O să-ţi explic mai tîrziu.

Emma se agăţă de Steven, sigură că se va prăbuşi dacă îi dădea drumul. Privind în sus la faţa lui, văzu un zîmbet resemnat care o înspăimîntă.

– Trebuie să duc vitele astea armatei, la Spokane. După ce termin cu toată treaba asta, mă voi întoarce la New-Orleans şi voi rămîne la proces ca să fiu judecat.

Emma simţi cum i se crapă pămîntul de sub picioare. Se prinse de vesta murdară a lui Steven cu amîndouă mîinile şi îşi dori ca el să spună că e inocent, dar el rămase tăcut.

– Şi ce facem cu femeia, şefule? întrebă unul dintre cowboy. Nu putem s-o luăm cu noi tot drumul pînă la Spokane.

Steven privi ia Emma, apoi la Macon.

– Sînt al naibii de sigur că nu pot avea încredere în fratele meu. Emma rămîne cu mine.

Emma era oarecum jignită că Steven luase o asemenea decizie fără să o consulte, dar, în cele din urmă văzu raţiunea ei. Nu putea pleca pe drumuri cu Macon Fairfax pe urmele ei.

Macon scuipă furios.

– Doar nu te aştepţi să am încredere în tine, nu? În minutul în care mă întorc cu spatele, vei fugi din nou.

Steven îşi scutură capul încet, cu tristeţe.

– M-am săturat de fugă, zise el, strîngînd talia Emmei cu braţul nevătămat. M-am săturat.

Macon îl privi ameninţător.

– Am o jumătate de duzină de oameni cu mine. O să te urmăresc.

– Bine, răspunse Steven, apoi îi întoarse spatele lui Macon, trăgînd-o şi pe Emma după el şi ajutînd-o să se urce pe calul lui.

Se urcă şi el, iar ea îl simţi tresărind. Ştia că probabil îl dureau coastele ca şi rana de cuţit căpătată în timpul luptei şi ea şi-ar fi dorit să-l poată mîngîia.

În afară de asta şi alte emoţii îi făceau loc în inima ei. Avea nevoie să-l audă pe Steven spunînd că era inocent, că n-a omorît niciodată pe nimeni. Şi, pînă atunci, el nu spusese nimic de genul ăsta. Convoiul îşi continua drumul mai departe şi Steven îşi îmboldi calul pe urmele lui.

Cowboy-ii care rămăseseră să îl ajute la nevoie, îl flancară ca nişte gărzi înarmate.

Cînd ajunseră din urmă căruţa bucătarului, Steven vorbi cu Sing Cho, care îşi îndreptă catîrii spre un loc bun de oprire. În timp ce ceilalţi o porniră mai departe, Steven şi Emma se opriră.

Emma privi în spate şi îl văzu pe Macon plecînd, copitele calului lui ridicînd mici noi de praf. Se gîndi la micuţa mînză pe care o închiriase din Whitneyville şi speră ca Macon şi oamenii lui s-o ducă înapoi.

Bucătarul chinez bodogănea pe limba lui în timp ce tăia mîneca lui Steven ca să vadă ce era cu rana de

dedesubt. Era lungă şi lată şi Emma îşi întoarse capul la vederea ei, încercînd să-şi stăpînească valul de greaţă.

Sing Cho arătă spre un pîlc de copaci din apropiere.

– Mergem acolo. Nevoie să facem foc.

Steven aprobă din cap mohorît şi se urcă din nou pe cal, trăgînd-o şi pe Emma în spatele lui. Ea îşi încolăci braţele în jurul taliei lui şi îşi lăsă obrazul pe spatele lui lat şi musculos. Îi venea să plîngă, dar lacrimile nu curgeau.

Cînd ajunseră la copaci, Sing Cho puse frîna la căruţă şi îi dădu Emmei un lighean. Arătînd spre rîul din apropiere, îi spuse:

– Adu apă.

Emma fu bucuroasă să-l asculte. Ajungînd la rîu, văzu o mulţime de păsări învîrtindu-se deasupra apei limpezi precum cleştarul. Pietrele de pe fundul ei străluceau ca nişte bijuterii, reflectînd razele soarelui. Umplu ligheanul şi se grăbi să se întoarcă.

Bucătarul aprinsese deja focul şi Steven era aşezat pe o oală întoarsă, privind cu atenţie cum chinezul îi lega un garou deasupra tăieturii ca să oprească sîngerarea.

Omul cel micuţ cu codiţa lui lungă, bine întinsă pe spinare, făcu semn cu capul spre foc.

– Pune în oală şi mai adu.

Fără să pună întrebări, Emma turnă apa aceea rece în oala de lîngă foc şi plecă din nou la rîu.

Cînd se întoarse, oala era deja suspendată în frigare deasupra flăcărilor şi Steven bea whisky direct din sticlă.

– Unde e? şopti Emma.

Steven rînji. Era murdar din cap pînă-n picioare şi asta o făcu pe Emma să-şi reamintească de ziua aceea în care l-a ajutat să facă baie acasă la Chloe.

– Sing Cho? Îşi pregăteşte undiţele de cusut.

– Cum poţi să fii atît de calm?! întrebă Emma tremurînd, gîndindu-se la acul care se va înfige în carne.

El dădu din umeri.

– Dacă neliniştea mi-ar opri sîngerarea şi mi-ar lipi carnea la loc, atunci m-aş agita şi aş tremura de frică, replică el. Tu te simţi bine, Emma?

Ea se gîndi un moment, apoi aprobă din cap.

– Ar fi trebuit să rămîi în Whitneyville, acolo unde ţi-e locul, cugetă el cu voce înceată, în timp ce chinezul se întorcea cu un ac şi catgut pentru cusut.

Emma păşi în spate şi îşi puse mîinile în şolduri.

– Aha, acum începe, ţipă ea. Morala. Încercam doar să te avertizez, Steven.

– Domnule Fairfax, o corectă el cu un zîmbet.

Emma ar fi vrut să-l sugrume.

– Domnule Fairfax, cedă ea morocănoasă.

Sing Cho părea să fie surd la conversaţia lor. Era ocupat să curăţe rana folosind apa din oală şi o pînză moale.

– Probabil ţi-am salvat viaţa, sau cam aşa ceva, continuă Emma.

– Viaţa mea n-ar valora nimic fără tine, replică Steven înainte să mai tragă o duşcă din sticlă. Şi puteai să dai peste vreun grup de indieni războinici aşa cum am dat noi alaltăieri. Sau bandiţi. Şi, chiar şi aşa, eşti al naibii de norocoasă că Macon nu te-a violat. Nu-i un om cu sentimente prea delicate, în caz că n-ai observat.

Sing Cho înnodă gînditor catgutul şi privi cu atenţie la tăietura adîncă de pe braţul lui Steven.

– Nu-mi vine să cred, zise Emma, simţind cum îi zboară calmul. Am făcut tot drumul ăsta ca să te ajut şi tu mă certi ca pe un copil!

– Aproape că-mi vine să te pun peste genunchi şi să-ţi trag cîteva peste fund.

Steven mai luă o gură de whisky, mormăind mulţumit după ce o înghiţi.

– N-ai să îndrăzneşti.

Steven se strîmbă cînd acul trecu prima dată prin carne.

– Întreab-o pe Joellen Lenahan despre asta.

Emma nu mai privi din nou la rană pentru că știa că i s-ar face rău. Tot ce putea face ca să-l ajute pe Steven era să-i distragă atenția de la durere și, dacă asta însemna o ceartă, atunci ceartă avea să fie.

– Eu nu sînt o copilă de șaisprezece ani, punctă Emma. Și, dacă tot vorbim de asta, să știi că nu mi-a plăcut deloc să aud că ți-ai petrecut noaptea cu ea.

Steven se strîmbă din nou și mormăi un blestem, în timp ce Sing Cho își continua treaba.

– Așa cum ai zis, miss Emma, e doar o copilă. N-am atins-o și tu știi asta afurisit de bine.

Emma știa, dar tot era geloasă. Joellen se culcase lîngă Steven, probabil foarte aproape de el și adăpostită în brațele lui și ăsta era un privilegiu pe care Emma și-l rezervase numai pentru ea. Simțindu-se dintr-o dată încălzită, își scoase haina de lînă de pe ea și o aruncă pe pămînt.

– Ai sărutat-o?

Steven reuși să zîmbească și să se strîmbe în același timp.

– Și ce dacă am făcut-o?

– O să-ți scot ochii, iată ce o să fac, țipă Emma furioasă.

Cu mîinile în șolduri se plimba nervoasă încoace și încolo prin fața lui. Fusta pantalon și bluza îi erau murdare și șifonate, fața îi era plină de praf și coada i se desfăcuse. Dar nu mai dădea un ban pe asta.

Steven rîse, apoi gemu de durere. Era foarte palid sub stratul de sudoare și praf și o tăietură mică din colțul ochilor îi sîngera. Hainele lui ar fi avut mare nevoie să fie spălate și călcate.

– După ziua pe care am avut-o, nu m-ar mira s-o faci și pe asta, răspunse el. Inima Emmei tresări. Ar fi vrut să-l izgonească pe bucătar, să-l ia pe Steven în brațe, să-l mîngîie și să-i îngrijească rănile chiar ea. Dar știa că probabil ar leșina dacă ar trebui să-i coasă carnea tăiată. Ochii i se umplură de lacrimi și își întoarse capul ca să le ascundă.

– Vorbeşte cu mine, Emma, îi spuse Steven încet. Trebuie să mă gîndesc la altceva decît la acul ăsta care intră şi iese din braţul meu.

Emma îl privi nervoasă pe Sing Cho.

– Este adevărat ce-a spus Macon? Ai omorît doi oameni?

Steven nu părea prea impresionat.

– Asta-i ce-a spus el?

– Da, izbucni ea. Era obosită şi tristă şi avea nevoie de o baie. Voia să se întoarcă acasă şi să-l ia şi pe Steven cu ea. Mi-a spus că i-ai omorît fiul. Şi o femeie.

– Şi îl crezi?

Emma înghiţi în sec.

– Nu ai negat.

Steven îşi muşcă buzele şi închise ochii în timp ce Sing Cho făcea ultima cusătură. Imediat după aceea, chinezul înşfăcă sticla din mîna lui Steven şi turnă din ea generos peste rană.

Steven scoase aerul din plămîni şi sări în picioare, apoi dădu drumul unui val de blesteme. Sing Cho se dădu înapoi, dar faţa lui rămase impasibilă cînd întîlni privirile lui Steven, cu o căutătură senină şi imperturbabilă.

– Acum punem bandaje, spuse el liniştit.

– La dracu, asta s-o crezi tu, ţipă Steven. Nu te apropia de mine!

Emma se repezi în apărarea lui Sing Cho. Îl apucă pe Steven de braţul teafăr şi spuse repede:

– Trebuia să pună alcool pe tăietură – ca să prevină infecţia.

Steven oftă din greu şi se aşeză din nou pe oală.

În timp ce Sing Cho scotocea prin geanta lui mare după bandaje, Emma se spălă pe mîini în ceea ce mai rămăsese din apa pe care o adusese de la rîu. Se spălă şi pe faţă şi frigul o făcu să se înfioare.

– Fac eu asta, spuse ea cînd Sing Cho se apucă să bandajeze braţul lui Steven.

Steven dădu din cap spre el.

– Du-te înainte după convoi. Vom veni şi noi imediat după tine.

Sing Cho mormăi nemulţumit şi o privi pe Emma cu coada ochiului. Apoi, se întoarse şi se urcă în căruţa lui luînd şi geanta cu el.

– Puteai să-i mulţumeşti măcar, îl mustră Emma, în timp ce se apucă să-i bandajeze rana.

– Uită-te la mine, îi zise el răguşit.

Emma îşi ridică ochii spre faţa lui şi înghiţi în sec. Era atît de bine să fie din nou alături de el, în pofida tuturor piedicilor, încît aproape îi venea să plîngă.

– Ce cauţi aici?

– Ţi-am mai spus, răspunse ea cu greutate, legînd uşor bandajul. Voiam să te avertizez că fratele tău vine după tine...

El se ridică şi o conduse în spatele unui pîlc de copaci şi tufişuri, unde se aşeză pe un butuc. Apoi o trase şi pe ea, aşezînd-o călare pe un picior.

– Ţi-ai asumat nişte riscuri imense, miss Emma. Vreau să ştiu de ce.

Emma îşi coborî privirea.

– Pentru că te iubesc, domnule Fairfax, răspunse ea cu o voce spartă.

Steven rămase tăcut un timp atît de îndelungat, încît Emma se temu că o va izgoni. Cînd în sfîrşit avu din nou curajul să-şi ridice ochii, fu uimită să vadă că el zîmbea.

– Mă iubeşti?

– Da, Dumnezeu să mă apere, oftă Emma. Apoi îi încolăci gîtul cu braţele. Te iubesc atît de mult, încît mă doare.

– Chiar dacă nu eşti sigură dacă sînt sau nu un criminal?

Emma dădu tristă din cap.

El rîse şi sunetul rîsului lui era un sunet vesel, plin de încîntare. O îmbrăţişă pe Emma şi o sărută zgomotos pe gură.

– Dacă n-aş şti că băieţii ăia vor povesti întîmplarea în jurul focului de tabără ani buni de acum încolo, te-aş avea chiar acum.

Ea ar fi răspuns din toată inima, dar îşi închipui că îşi putea ascunde sentimentele faţă de Steven.

El îi ridică bărbia cu o mînă.

– Te iubesc, îi zise cu fermitate.

Emmei îi fusese teamă că nu va auzi niciodată acele cuvinte din partea lui. Totuşi, se încordă toată cînd simţi cum mîna lui îi desfăcea nasturii de la fustă.

– Steven, se plînse ea. Tocmai spuneai – cowboys-ii...

El îşi băgă mîna în fustă şi apoi pe sub pantalonaşi.

– Nu pot vedea de copaci, murmură el lîngă buzele ei.

Emma gemu uşor pentru că se simţea atît de bine cînd el o atingea în locul acela cald şi umed dintre picioare.

– Desfă-ţi bluza, îi spuse el în timp ce continua să o mîngîie uşor, într-un ritm încet, care-i făcea sufletul să tresalte.

Emma de abia mai putea respira.

– Dumnezeule Mare, Steven...

– Fă aşa cum ţi-am spus, Emma, îi zise Steven trasîndu-i conturul buzelor cu vîrful limbii.

Gura Emmei se deschise pentru el, aşa cum se întîmpla şi cu o altă parte a trupului ei.

Se apucă să-şi desfacă nasturii bluzei cu degete tremurătoare.

– Ridică-ţi cămăşuţa, îi ordonă Steven cînd termină cu nasturii.

– Steve...

– Fă-o!

Ea îşi dezgoli sînii şi se lăsă pe spate cu un geamăt. Steven luă un sfîrc în gură şi îl supse în timp ce îl mîngîia cu limba.

Emma oftă neajutorată şi îşi lăsă capul pe spate. Degetele lui intrau şi ieşeau din ea, în timp ce degetul mare îi mîngîia boţul tare, ascuns în acea deltă a feminităţii ei. În acelaşi timp, trăgea lacom din sînul ei.

Corpul Emmei începu să salte sălbatic în timp ce-i călărea mîna.

– Steven, şopti ea disperată. Oh, Steven...

El se mută la celălalt sîn, continuînd mişcarea plăcută a degetelor între pulpele ei.

Picioarele Emmei se încordară şi îşi mişcă sălbatic corpul atunci cînd contracţiile acelea delicioase începură undeva în interiorul ei. Ţipă şi îşi arcui spatele, predîndu-se fără rezerve mîinilor şi gurii lui Steven.

Cînd totul se termină, ea îşi lăsă fruntea pe umărul lui, încercînd să-şi recapete suflul. El o mai mîngîie o dată, vrînd parcă să se asigure că îl va dori din nou în curînd, apoi îşi retrase mîna. Conştiincios, el îi încheie nasturii de la fustă, îi trase cămăşuţa peste sfîrcurile tari şi încă umede şi îi încheie bluza.

Emma se îndoia că va putea să-l mai privească în ochi, cînd, el îşi înfipse degetele în părul ei şi îi presă gura de gura lui. Sărutul era la fel de meşteşugit şi de plăcut ca şi momentele prin care de abia trecuse!

– De ce ai făcut asta? întrebă ea după aceea.

– De ce te-am sărutat, sau de ce te-am făcut să-mi călăreşti mîna?

Obrajii Emmei se împurpurară.

– Amîndouă.

– Zilele următoare vor fi dure. El îi vorbea blînd şi vocea îi era răguşită de emoţie. Vreau ca tu să-ţi aminteşti, indiferent de ce se va întîmpla, că mă iubeşti şi că lucrurile astea dintre noi au fost foarte, foarte bune.

Emma îi privi faţa cu ochi îngrijoraţi şi nedumeriţi.

– Steven, te rog spune-mi că Macon a minţit.

– Vom vorbi despre asta mai tîrziu, cînd vom avea mai mult timp. Acum, trebuie să prindem din urmă convoiul.

Inima Emmei se strînse. Se vedea bine că Steven îi ascundea ceva şi ea ştia prea bine despre ce anume era vorba.

– Steven, te rog! îl imploră ea.

El o aşează pe picioare şi se ridică să plece şi în urma lor nu mai rămaseră decît nişte bucăţele de lemn înnegrit.

Steven merse pînă la malul rîului şi se aplecă deasupra apei, iar cînd se întoarse, faţa şi mîinile îi erau curate. Tot mai avea barba nerasă şi părul ciufulit acolo unde îşi trecuse Emma degetele prin el.

– Hai să mergem, îi zise el de lîngă murg, întinzînd o mînă spre Emma.

Ea îl lăsă să o ajute să urce în şa şi închise un moment ochii atunci cînd feminitatea ei moale luă contact cu pielea dură. Încălecînd în spatele ei, Steven îşi aşeză obraznic mîinile peste sîni, de parcă ar fi fost proprietatea lui. Respiraţia lui era caldă atunci cînd trecu pe lîngă urechea ei.

– Ţi-am spus că o să te iau oriunde te găsesc, îi aminti el. Asta-i tot ce-am putut face.

Emma era încă scuturată de fiori plăcuţi.

– Unii oameni ar spune că nu eşti un gentleman.

– Puţin îmi pasă, răspunse el, îndemnîndu-şi calul spre norul de praf pe care îl lăsa în urmă convoiul.

Au fost nevoiţi să meargă repede, ca să-i prindă din urmă pe ceilalţi, iar Emma simţea că fiecare por al capului îi era acoperit de praf cînd, într-un final ajunseră. Îl putea simţi chiar şi între dinţi.

Steven manevra calul printre vitele care se îndepărtau de cireadă, fluierînd şi fluturînd pălăria la fel de uşor de parcă Emma nu ar fi fost şi ea călare în faţa lui. În momentele mai calme, el îi povestea Emmei despre Fairhaven, casa lui din Louisiana, îi spuse cîţi copii şi-ar dori să aibă şi unde şi-ar avea fiecare locul. Apoi îi promise că atunci cînd vor ajunge la *Spokane,* o să închirieze o cameră la hotel şi o va arunca în pat pentru o noapte şi o zi întreagă.

Emma era deja încinsă de nerăbdare şi frustare, cînd se opriră pentru a face tabăra de noapte, lîngă graniţa cu un alt stat.

Vitele mugeau în noapte şi cowboys-ii vorbeau între ei, încercînd să nu se holbeze la Emma, care era incapabilă să stea locului.

Bucătarul aprinse focul şi se apucă să prepare biscuiţi, ostropel şi cafea. Emma se oferi să-l ajute, dar Sing Cho scutură din cap şi o goni cu şorţul ca pe un pui de găină. Steven era ocupat cu pregătirea drumului de a doua zi împreună cu cercetaşul şi nu-i aruncă mai mult de o privire fugară.

Un sentiment ciudat de singurătate o copleşi pe Emma în timp ce privea la primele stele apărute pe cer. Ea îi dăruise inima lui Steven Fairfax şi el nici măcar nu încerca să se disculpe de acuzaţiile aduse împotriva lui. Ar fi putut deveni doamna Fulton Whitney, cu tot statul Idaho la picioarele ei. Acum era femeia unui bandit, dîndu-se lui fără ruşine.

Steven plănuia să se întoarcă în Louisiana ca să fie judecat şi Emma intenţiona să meargă cu el. Indiferent de ce se va întîmpla, ea va fi alături de el. Respiră adînc. Dar dacă Macon avea dreptate? Dacă trebuia să vadă că omul pe care-l iubea era luat la închisoare şi apoi spînzurat?

Avea ochii plini de lacrimi atunci cînd simţi mîinile lui Steven pe umeri.

– Este timpul să stăm de vorbă, îi zise el uşor, escortînd-o în afara taberei, în intimitatea nopţii înconjurătoare.

Merseră pînă la frontieră, care era paralelă cu un rîu sălbatic, pînă cînd ieşiră din vederea celorlalţi şi Steven o aşeză pe Emma pe o buturugă de lîngă apă. El se sprijini de un copac şi îşi încrucişă braţele, privind în jos spre ea.

– Te iubesc, îi spuse din nou.

Pămîntul din jurul lor strălucea argintiu sub lumina lunii.

– Ştiu, răspunse încet Emma, privindu-l în ochi.

Îşi tot aduna curajul de ore întregi pentru a-i pune întrebarea care o frămînta. Şi asta pentru că simţea nevoia disperată să afle răspunsul.

– Ţi-ai omorît nepotul şi pe fata aceea, Steven?

El rămase tăcut un timp îndelungat. Apoi îi răspunse răguşit.

– Într-un anume fel, da.

Capitolul 16

Emma înlemnise precum buturuga pe care era aşezată, cu mîinile strînse în poală şi cu ochii fixaţi pe faţa umbrită a lui Steven. Şi, în ciuda înfăţişării ei senine, în forul ei interior fierbea.

Steven se lăsă pe vine la poalele unui mesteacăn înalt şi îşi încrucişă braţele. Privirea lui o întîlni pe a ei, îmbărbătînd-o parcă, dar nu mai spuse nimic. Părea că încerca să-i memoreze trăsăturile, ca şi cum s-ar fi gîndit că n-o va mai vedea vreodată.

Emma nu mai putu suporta.

– Spune-mi de ce, Steven, murmură ea. Spune-mi cum de-ai putut... să-ţi omori propriul nepot...

– Eu am tras focul care a pus capăt vieţii lui Dirk, izbucni Steven, lăsîndu-şi capul pe spate ca să privească un moment la cerul înstelat. Cel puţin, indirect.

Emma nu spuse nimic, dar ochii ei îl rugau să continue.

Steven oftă şi îi întîlni din nou privirea, apoi îşi puse încet o mînă pe umărul ei.

– Fiii nelegitimi se pare că sînt un obicei pentru familia Fairfax, îi zise el, dar cuvintele lui nu o calmau pe Emma. Macon avea numai vreo şaisprezece ani cînd l-a procreat pe Dirk cu una din tinerele doamne din cercul lui de prieteni. Fata a murit la naştere şi familia ei a adus pruncul la Fairhaven, lăsînd să se înţeleagă destul de clar că Dirk va ajunge la orfelinat dacă familia lui Macon îl respinge.

Macon era el însuşi doar un copil şi era dispus să-l lase pe Dirk să meargă la orfelinat. Tatăl meu a fost de acord, dar bunicul meu – Cyrus – nici n-a vrut să audă ca un Fairfax să fie crescut în altă parte, decît în casa de care aparţinea de drept. El a insistat ca bebeluşul să crească la Fairhaven, iar cuvîntul lui era lege. De altfel, încă e lege.

Oricum, Dirk a crescut ca un membru al familiei, cu drepturi depline. Cînd am venit şi eu acolo, după moartea tatălui meu, el şi Macon erau destul de-apropiaţi. Şi Dirk era îndrăgostit de o tînără femeie din oraş, pe care o chema Mary McCall.

Steven se opri ca să studieze din nou cerul. Părea că îşi adună curajul din stelele împrăştiate peste tot deasupra capetelor lor.

– Mary începuse să mă placă pe mine, după cum s-a văzut mai tîrziu. Eram încurcat cu altcineva pe vremea aceea şi nu i-am dat atenţie. Am crezut că doar flirtează, aşa cum făceau majoritatea celor de vîrsta ei.

Emma descoperi că se întreba cum o fi fost femeia aceea cu care era el „încurcat". Voia să-i afle numele şi dacă Steven o iubise sau nu, dar tăcu din gură.

– Evident, Mary era mult mai serios implicată decît bănuiam vreunul dintre noi. I-a spus lui Dirk cîteva minciuni foarte iscusite – că eu şi cu ea ne întîlneam în secret, că eram intimi, că plănuiam să fugim împreună. Şi aşa nu eram tocmai binevenit la Fairhaven şi poveştile lui Mary au făcut ca situaţia să devină imposibilă.

Ascultînd, Emmei îi părea rău pentru Steven şi, într-un anume fel ciudat şi pentru Mary. Ştiind cum e să-l iubeşti pe Steven, simţi o durere ascuţită în inimă doar imaginîndu-şi cît de mult ar suferi dacă el ar îndepărta-o.

Îşi puse mîna pe mîna lui, care era încă pe umărul ei şi îl încurajă să continue cu o mişcare a capului.

– Dirk era amărît. De cîte ori dădeam unul peste celălalt, fie acasă, fie în oraş, el ori se holba încruntat la mine, ori încerca să mă provoace la bătaie. L-am ignorat cît de mult s-a putut. Într-un final animozitatea lui pătrun-

sese în fiecare ungher al vieţii mele. Puteam pleca, dar New-Orleans-ul era casa mea. Şi, de altfel, îmi plăcea Fairhaven-ul şi îl iubeam pe bunicul.

El se opri şi-şi frecă bărbia ţepoasă, iar Emma observă angoasa din ochii lui.

– Într-o noapte, la un club, Dirk m-a provocat la duel. Bineînţeles, puteam refuza, dar nu am fost în stare s-o fac. Deci, Dirk şi cu mine ne-am înţeles asupra orei şi locului şi, a doua zi dimineaţa devreme, ne-am prezentat amîndoi acolo împreună cu secondanţii noştri. El adusese pistoalele de duel ale bunicului. În timp ce eu luptam în războiu, Dirk învăţa la o şcoală din Anglia. Ştiam că nu avea nici o şansă împotriva mea într-un duel adevărat şi, deşi nu eram prea apropiaţi, nu doream să-l omor.

Steven oftă apoi continuă.

– Am trecut prin toate formalităţile şi se vedea bine pe faţa lui Dirk că nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decît să mă omoare. L-am lăsat pe el să tragă primul foc, iar el m-a ratat cu aproape şase metri, aşa cum bănuisem eu că se va întîmpla. Era ca un om nebun – urla blesteme şi mă provoca să-l împuşc.

Nu dădeam un ban pe onoarea mea, dar ştiam că mă va urî şi mai mult dacă îl lăsam să plece ca un învins, aşa că l-am împuşcat.

La tresărirea bruscă a Emmei, Steven îi ridică bărbia cu o mînă şi îşi scutură capul.

– Nu l-am omorît, nu atunci. L-am lovit doar deasupra cotului stîng – am crezut că asta nu-l va răni prea rău.

Emma îşi trecu nervoasă vîrful limbii peste buze.

– Ce s-a întîmplat atunci?

– Era un doctor chiar lîngă noi şi s-a apucat să-l îngrijească pe Dirk. Eu am plecat cu secondantul meu. Dirk a strigat după mine tot felul de insulte pînă cînd m-am îndepărtat şi am dispărut din vederea lui.

– A murit?

Steven oftă din greu şi scutură din cap.

– Nu atunci. Dar rana s-a infectat şi braţul ar fi trebuit amputat din umăr. Dacă Dirk înainte doar mă urîse, acum dorea să-mi înnoade măruntaiele. O dată mi-a spus că ar fi fost mai creştinesc din partea mea dacă l-aş fi omorît pe „cîmpul de onoare", cum îi spunea el.

Expresia de pe faţa lui Steven era una de amărăciune profundă.

– A început să bea chiar mai mult decît de obicei, apoi a descoperit opiumul. Cam tot pe atunci, Mary nu-l scăpa nici o zi din ochi. Într-o noapte, după o ceartă zdravănă cu Cyrus, s-a dus la Operă. În mijlocul unei arii s-a ridicat în picioare şi şi-a zburat creierii pe toţi pereţii cu un 38.

Emma se ridică imediat în picioare şi îi înconjură cu blîndeţe talia lui Steven.

– Doamne! murmură ea.

Steven îşi sprijini un moment fruntea de fruntea ei, respirînd neregulat cu ochii închişi.

– Macon, oricum mă considera un fel de străin, de vreme ce eram fiul amantei tatălui său. Moartea lui Dirk i-a dat un motiv mult mai bun ca să mă urască.

Emma îl sărută uşor pe buze şi continuă să-l strîngă lîngă ea.

– Şi Mary?

Steven gemu uşor şi fu scuturat de un frison cînd briza rece suflă dinspre rîu.

– S-a hotărît să mă ceară pe mine de bărbat, de vreme ce Dirk fusese scos din circulaţie. Cîteva luni mai tîrziu a venit la mine în timpul unui bal şi mi-a cerut să mă căsătoresc cu ea.

Eu nu am vrut s-o fac să se simtă prost, aşa că i-am spus pe cît de blînd am putut că va trebui să-şi caute în altă parte un soţ.

S-a înfuriat şi a făcut o scenă. A început să ţipe că trebuie să mă căsătoresc cu ea pentru că am compromis-o. Aşa cum ţi-am mai spus, n-am atins-o niciodată; poate doar cînd mai dansasem cu ea ocazional. Bănuiam că era însărcinată cu copilul lui Dirk şi-mi părea rău pentru ea.

Steven se opri să respire şi-şi trecu o mînă prin păr.

– Dacă după război nu m-aş fi întors la Fairhaven, nimic din toate astea nu s-ar fi întîmplat. Ea şi cu Dirk probabil s-ar fi căsătorit şi ar fi avut o casă plină de copii.

Am vrut să o protejez de un viitor scandal, aşa că m-am scuzat faţă de gazde şi m-am oferit s-o conduc pe Mary acasă.

Ea era toată numai zîmbet, gîndindu-se că mi-am schimbat părerea şi că pînă la urmă îi voi pune inelul în deget. În loc de asta, în timp ce ne îndreptam spre casa ei cu trăsura, i-am spus că nu puteam să mă însor cu ea pentru că n-o iubeam. M-am oferit să am grijă ca ea şi copilul să fie asiguraţi, în cazul în care purta copilul nepotului meu.

Ea a început să plîngă şi să spună că viaţa îi era ruinată şi că nici un bărbat decent n-o s-o mai vrea.

Nu ştiam cum s-o liniştesc, de vreme ce nu-i puteam da singurul lucru pe care îl dorea ea, aşa că am lăsat-o în faţa casei tatălui ei şi eu am plecat la club să joc cărţi şi să beau cîteva pahare.

În ziua următoare, Mary a fost găsită strangulată în camera ei. Părerea generală era că eu o omorîsem pentru ca ea să nu poată spune lumii că urma să nască copilul meu. Am plecat din New-Orleans cu cîteva minute înainte ca şeriful să vină să mă aresteze.

Emma îi înconjură gîtul cu braţele.

– Sînt sigură că cineva te-ar fi crezut – bunicul tău, de pildă. Prietenii tăi.

– Am descoperit că aveam mai puţini prieteni decît credeam, răspunse Steven, mişcîndu-şi buzele lîngă fruntea ei. Şi chiar dacă Cyrus este de zece ori mai tare decît Macon şi cu mine luaţi la un loc, tot n-ar fi putut face faţă întregului Orleans.

Emma credea povestea lui Steven, deşi nu ştia dacă asta era din cauză că era purul adevăr sau pentru că ea îl iubea atît de mult.

– Vreau să merg şi eu cu tine, Steven, îi spuse ea. Voi rămîne lîngă tine indiferent de ce s-ar întîmpla.

Spre surpriza şi durerea ei, Steven scutură din cap.

– Nu. Tu vei merge în Whitneyville, nu în Louisiana. Pînă cînd nu-mi voi reabilita numele, nu am nimic să-ţi ofer. Şi, de altfel, dacă sînt condamnat şi nu sînt acolo să te apăr de Macon?

Pe Emma o trecu un fior, pentru că ştia că Steven putea fi la fel de bine achitat, dar şi găsit vinovat şi spînzurat, ţinînd cont că adversarul lui era Macon, un om hotărît să se răzbune.

– Dacă nu mă iei cu tine, te voi urma oricum pînă la New-Orleans şi dacă nu mă crezi, aşteaptă şi-ai să vezi! Nu voi accepta să fiu lăsată deoparte, Steven.

Un muşchi de pe faţa lui Steven se încordă de mînie stăpînită; dar el ştia că Emma nu glumise.

– Bine, atunci vom face un compromis. Ne vom căsători cînd vom ajunge la Spokane. Asta te va proteja cumva de Macon, dar tu Emma, dacă mă spînzură, nu aştepta înmormîntarea. Macon nu glumea – în minutul în care o să mor, el te va lua în pat, fie că vrei, fie că nu vrei.

Emma era răscolită pe dinăuntru. Era cu adevărat îndrăgostită, din tot sufletul, pentru prima dată în viaţa ei. Şi căsnicia lor putea dura doar cît un proces pentru crimă. Ochii i se umplură de lacrimi. Îl îmbrăţişă pe Steven şi mai strîns şi privi în sus spre faţa lui.

– N-o să fie nici o înmormîntare, domnule Fairfax, îi zise ea furioasă. Cel puţin nu înainte de patruzeci sau cincizeci de ani!

El îi sărută fruntea.

– Promite-mi că vei părăsi New-Orleans-ul în aceeaşi zi, dacă verdictul este împotriva noastră. Trebuie să fiu sigur că nici măcar nu te vei mai întoarce la Fairhaven pentru lucrurile tale, Emma. Îmi dai cuvîntul tău de onoare?

Emma aprobă din cap morocănoasă.

– O să cîştigăm, insistă ea.

– Mizez totul pe asta, replică Steven.

Apoi o sărută pătimaş pe Emma, care dorea să facă dragoste cu el chiar pe locul în care stăteau. Simţea nevoia să fie cît mai aproape de el, simţea nevoia să fie total absorbită de pasiunea ei pentru el, ca să nu se mai gîndească la faptul că era posibil ca foarte curînd să se despartă pentru totdeauna.

Începu să-i desfacă nasturii de la cămaşa transpirată şi plină de praf, în timp ce ochii lui străluceau în întuneric. El se prefăcu a fi şocat.

– Miss Emma!

Ea îi desfăcu cămaşa şi îşi trecu palmele peste pieptul solid şi păros.

– Vreau să mă iubeşti, Steven. Vreau copilul tău să crească în mine.

El gemu şi închise ochii un moment, cînd ea îi găsi sfîrcurile şi începu să le mîngîie uşor cu degetele mari.

– Emma, sînt cu convoiul de trei zile...

Ea îşi puse vîrful limbii pe unul dintre sfîrcurile brune, gustînd praful şi sudoarea şi pe Steven, fără să-i pese. Era delicios.

– Fă dragoste cu mine, zise ea din nou. Aici şi acum.

Ochii lui Steven păreau nişte focuri atunci cînd o privi şi, în spatele lui, rîul strălucea în lumina lunii şi a stelelor precum o panglică fermecată. El îi trase cămaşa din fusta-pantalon şi începu să-i desfacă nasturii. Ajungînd la cămăşuţă, trase în sus materialul delicat pînă cînd îi dezgoli sînii.

Emma oftă de plăcere cînd degetele lui trecură uşor peste sfîrcuri, pregătindu-le. Degetele ei deja se grăbeau să desfacă nasturii de la fustă, iar în următorul moment păşea în afara ei. Apoi îşi scoase cizmele una cîte una.

– O să fie mult mai confortabil pe pămînt, murmură Steven, cu buzele aproape de un sîn, răsuflarea lui trecînd peste vîrful întărît.

– Nu vreau să fiu aşezată confortabil, suspină Emma atunci cînd gura lui se închise peste unul din sfîrcuri. Vreau să fiu posedată, nu sedusă.

– Atunci aşa să fie, răspunse el şi, trăgîndu-i pantalonaşii îi scoase şi îi aruncă în iarbă.

Apoi îşi scoase şi el centura pistolului şi îşi descheie pantalonii.

Emma simţi asprimea copacului atunci cînd se sprijini cu spatele de el şi cînd Steven se împinse în ea, înnăbuşindu-i ţipătul cu gura lui. În timp ce o săruta, coapsele lui executau un ritm constant, bărbăţia lui intrînd pînă în adîncurile feminităţii ei.

Cînd Steven nu se mai putu abţine, se desprinse de gura ei cu capul pe spate şi ochii închişi. Mîinile lui se prinseră de trunchiul copacului şi fricţiunea dulce pe care o genera deveni mai intensă cu fiecare moment.

Emma gîfîia, incapabilă să-şi recapete suflul. Întreaga ei fiinţă şi fiecare simţ erau fixate pe ceea ce făcea. Ea şi cu Steven mai făcuseră dragoste, dar în noaptea aceea se contopeau nu doar pe viaţă, ci pentru eternitate. Totul se termină într-o fisiune de căldură, invizibilă pentru ochi, dar orbitor de strălucitoare pentru spirit. Steven muşcă uşor buzele Emmei în timp ce ea gemea încet capitulînd, corpul ei lovindu-se de al lui. El îşi băgă faţa în gîtul ei şi gemu în timp ce se elibera de sămînţa bărbătească.

Amîndoi uitaseră de cowboys şi de cireadă. După cîteva momente, Steven îşi ridică pantalonii, o luă pe Emma în braţe şi o duse pînă pe malul rîului. Acolo o aşeză în iarba moale, o spălă cu blîndeţe cu apa rece şi curată. Experienţa avea o senzualitate a ei proprie şi Emma zăcu ameţită pînă cînd Steven se duse să-i caute fusta şi cizmele.

Le aduse la malul rîului şi o îmbrăcă încet. Cînd îl sărută, Emma îşi puse mîna pe braţul lui şi simţi cum îi curgea sîngele îmbibînd bandajele. Ochii i se măriră alarmaţi, iar Steven zîmbi şi o sărută din nou, fără să se grăbească să meargă şi să i se îngrijească rana.

Dar Emma nu se putea gîndi la altceva. Îşi încheie grăbită bluza, o băgă în fustă şi se ridică în picioare. Ţinîndu-l pe Steven de mînă îl trase înapoi în tabără.

Nu le dădu nici o atenţie bărbaţilor care-şi mîncau cina lîngă foc şi îl obligă pe Steven să se aşeze în partea din spate a căruţei bucătarului. Îl lăsă acolo cît timp ea se duse să-l găsească pe Sing Cho şi să-i ceară apă fierbinte şi alte bandaje.

Steven stătu liniştit în timp ce ea lucra – la lumina unei lămpi cu petrol – ca să oprească sîngerarea. Apoi, spălă şi inspectă rana.

– Cîteva cusături s-au rupt, se agită ea pe lîngă Sing Cho, care stătea şi îi dădea ordine ajutorului său.

– Nu trebuia călăreşte, boscorodi Sing Cho. Nu trebuia mîne vite, mai zise şi se întoarse ca să-şi aducă geanta din căruţa cu provizii.

– Nu trebuia făcut copii, murmură Steven, aplecîndu-se spre Emma care se foia îngrijorată, sărutînd-o pe vîrful nasului.

Emma roşi, amintindu-şi cît de destrăbălată fusese – ea seducătoarea şi Steven sedusul. Era probabil vina ei că i se rupseseră cusăturile.

– Taci din gură! zise ea scoasă din minţi de îngrijorare şi simţindu-se vinovată.

El rînji.

– Sper că am pus un copil în tine în seara asta, îi spuse el cu o voce care era puţin cam prea tare pentru liniştea Emmei.

Ea îşi lăsă ochii în jos, sperînd acelaşi lucru şi chiar mai mult. Dorea copilul, dar avea nevoie şi de Steven să o ajute să-l crească. Avusese atîtea pierderi în viaţa ei: bunica, mama, Lily, Caroline. Nu putea să-l piardă şi pe Steven; gîndul era de neconceput.

– Nu putem merge la New-Orleans, şopti ea. Trebuie să fugim – să o luăm de la capăt în altă parte...

El îşi puse un deget pe buzele ei tocmai cînd se întorcea şi Sing Cho cu acul acela înfricoşător şi cu un mosorel de catgut.

– Vreau dreptul meu prin naştere, Emma, îi spuse el cu amărăciune înnăbuşită. Vreau partea mea din Fairhaven.

– Atît de mult încît să mori pentru ea? îl întrebă Emma cu voce strangulată, în timp ce Sing Cho o dădea la o parte pentru a putea coase locurile în care se desfăcuse rana lui Steven.

De data asta nu mai era whisky-ul care să mai îndulcească durerile şi el se strîmbă cînd acul trecu prin carnea inflamată.

– M-am săturat de fugă, insistă el. Este timpul să lupt pentru ce îmi aparţine.

Emma se întoarse, incapabilă să-l vadă cum suferea şi îşi acoperi ochii ca să nu mai vadă imaginile teribile care-i treceau prin minte.

Ignorînd cowboys-ii cît de bine putu, îşi luă un biscuit din cei pe care Sing Cho îi pregătise pentru cină şi muşcă mohorîtă din el. Nu simţea nici un fel de foame, dar, de cîte ori era necăjită sau surescitată, trebuia să mănînce ceva.

Jumătate dintre oameni erau întinşi pe pături în timp ce ceilalţi rămăseseră primii de veghe, păzind vitele. Emma se întreba unde va dormi şi dacă va fi în siguranţă atunci cînd Steven va pleca prin tabără cu oamenii din a doua veghe.

Mai luă un biscuit şi se întoarse tocmai cînd Sing Cho termina ultima cusătură. Steven arăta livid în lumina lămpii, dar zîmbi cînd o văzu pe Emma. Asta îi distrase atenţia de la Sing Cho care desfăcea o sticlă mare, maro.

Exact cînd bucătarul turnă alcoolul peste tăietura lungă, Emma înfundă gura lui Steven cu biscuitul şi opri valul de blesteme care era sigură că ar fi urmat.

Ochii lui se îngustară şi începu să mestece furios biscuitul.

– La dracu, femeie, se răsti el, cînd ceva doare atît de tare, un bărbat are dreptul să blesteme.

– Ai blestemat destul prima dată, replică Emma privindu-l pe Sing Cho cum îl bandaja.

După ce chinezul plecă, ea îndrăzni să pună întrebarea care o tot frămîntase:

– Eu unde am să dorm?

– Sub căruţa cu provizii, împreună cu mine, răspunse Steven. Şi ar bine să ne pregătim de acum pentru că vreau să pornesc convoiul în zori.

Simţul practic al Emmei fu puţin zdruncinat, dar rezistă.

– Şi ce o să creadă oamenii? întrebă ea cu o voce mică.

Steven rînji în timp ce trăgea păturile din spatele căruţei şi i le arunca.

– Îmi pare rău că te deziluzionez, miss Emma, dar ei probabil că şi-au dat seama că noi doi n-am fost pe malul rîului ca să culegem floricele.

Încă o dată, Emma făcu descoperirea supărătoare că privea mult mai bine în trecut decît va privi vreodată viitorul.

– Oh! exclamă ea.

Steven coborî din căruţă şi veni lîngă ea, cu ochi vioi care încă mai reflectau durere şi un fel de îngrijorare.

– Dacă mai ai vreo treabă de făcut, ar fi bine s-o faci acum, îi spuse el cu o şoaptă plină de înţelegere.

Emma îşi muşcă buza de jos. În seara asta putea merge în tufişuri, dar ce va face mîine, cînd va fi în mijlocul unei duzini de bărbaţi şi a unei cirezi de vite?

– Stau eu de pază, se oferi generos Steven, conducînd-o spre un mic pîlc de tufişuri la mică distanţă de tabără. Ea doar spera să nu fie din aceia spinoşi.

Se întoarseră în tabără tăcuţi şi Emma se simţi mişcată cînd găsi un lighean cu apă fierbinte şi un prosop curat aşteptînd-o în partea din spate a căruţei. Ştia că Sing Cho le lăsase acolo pentru ea şi, recunoscătoare, se spălă pe faţă şi pe mîini.

Steven, între timp, întindea păturile pe iarba moale de sub căruţă. După ce aruncă apa cu care se spălase,

Emma îngenunche şi se tîrî pe sub podeaua căruţei, alături de el.

– Cum e cu braţul? întrebă ea pentru a ascunde faptul că se simţea deodată inexplicabil de timidă.

Se simţea ca şi cum nu şi-ar fi dat trupul acelui om puţin mai devreme lîngă rîu, sau că nu s-ar fi uşurat în auzul lui.

– Doare ca naiba, răspunse el oarecum amuzat, trăgînd-o mai aproape şi dîndu-i o palmă peste fund. Ăăă... dacă aş fi avut o baie şi un pat, miss Emma, dacă aş fi avut lucrurile astea, te-aş fi ţinut toată noaptea să mă îngrijeşti.

Emma aranjă păturile cu o mînă şi îşi puse capul pe pieptul lui. Îi putea auzi bătăile puternice ale inimii şi încercă să alunge gîndul că inima aceea ar putea fi oprită de un ştreang.

– Ai avut toate îngrijirile necesare pentru o singură zi, îi răspunse ea.

El chicoti şi sunetul era intim, plăcut. Emma îşi putea imagina că erau în patul lor de la Fairhaven, copiii lor dormind în camerele alăturate şi toate grijile rămase undeva în trecut.

Îşi întinse mîna pe pieptul lui, simţindu-i inima în palmă. Dacă trebuie să iei o viaţă, îi spuse ea lui Dumnezeu tăcută, ia-o pe a mea şi nu pe a lui. Ştiu că e egoist şi asta înseamnă slăbiciune din partea mea, dar nu pot trăi fără el.

– Te iubesc, Steven.

El îi ridică mîna la gură şi i-o sărută.

– Şi eu te iubesc, tigroaico. Noapte bună.

Emma închise ochii, convinsă că nu va putea dormi, dar imediat căzu într-un vis pe care nu şi-l mai aminti cînd Steven o trezi cu un sărut cîteva ore mai tîrziu. Îi băgă patul unui pistol în mînă – acela pe care ea îl împrumutase de la Henry în Whitneyville.

– Trebuie să fac de veghe şi să controlez cireada, îi spuse el. Dacă te deranjează cineva, împuşcă-l.

Asta o trezi pe Emma de-a binelea.

– Cum?

El îi puse mîna la gură.

– M-ai auzit.

Emma nu voia ca el să plece. Fără el, era conştientă de duritatea pămîntului, de frigul nopţii şi de zgomotele ciudate, înfricoşătoare, care păreau să vină de pretutindeni.

– Dar braţul tău...

– Braţul e-n ordine.

Steven era întins pe jumătate deasupra ei şi îi puse obraznic mîna între picioare. Chiar şi prin fustă – pantalonaşii rămăseseră undeva între tufişurile de lîngă rîu – simţi căldura mîinii lui şi îi răspunse cu un geamăt uşor.

El îi dădu o palmă uşoară şi se aplecă s-o sărute, mai întîi doar gustîndu-i buzele, apoi lăsîndu-şi limba să lunece în interiorul gurii ei.

Tocmai cînd Emma credea că ar putea uita că mai sînt şi alţi oameni în jurul lor, tocmai cînd se pregătea să-l primească în trupul ei şi să devină una cu el, Steven se retrase şi ieşi de sub căruţă.

Emma se încolăci în pături cu pistolul alături de ea, încercînd să ignore durerea plăcută pe care el i-o stîrnise în trup şi apoi refuzase să i-o satisfacă.

Adormi din nou şi visă că ea şi Lily şi Caroline erau toate din nou împreună. Doar că ea era matură şi surorile ei rămăseseră nişte copii. Se trezi la revărsatul zorilor cu un sentiment de tristeţe cuibărit în inimă.

Pentru prima dată îi veni în minte că plecînd cu Steven la New-Orleans, va trebui practic să renunţe la speranţa că le va găsi pe Lily şi pe Caroline. Alungînd gîndul din minte, ieşi de sub căruţă, se spălă cît de bine putu cu apa pe care i-o adusese din nou Sing Cho şi urmă mirosul de carne prăjită, cafea şi cartofi pînă la tabără.

Steven era acolo, rîzînd cu unii dintre oameni în timp ce mînca. Îşi pusese o cămaşă curată. Emma simţi un fel de lovitură, gîndindu-se că poate ea era subiectul amuzamentului lor.

Dar cînd Steven privi în direcţia ei, ea văzu bucuria din ochii lui. El dădu din cap şi chiar dacă nu s-a apropiat de

ea şi nici nu i-a vorbit, ceva intangibil şi liniştitor trecu de la unul la celălalt.

Emma se servi singură cu un mic dejun frugal, pe care-l mîncă grăbită, pentru că venise timpul de plecare. Tocmai strîngea păturile pe care ea şi Steven le împărţiseră în timpul nopţii, cînd el veni călare lîngă ea, cu pălăria trasă pe ochi, în aşa fel încît nu i se putea desluşi expresia feţei.

Emma aruncă păturile în spatele căruţei cu provizii şi, cînd Steven îşi scoase piciorul din scară şi îi întinse o mînă, ea se ridică în şa în spatele lui.

– Ţine-te bine, a fost singurul lucru pe care i l-a spus înainte să dea pinteni calului sprinten.

Emma se agăţă de mijlocul lui şi îşi lipi obrazul de spatele lat. Începea o nouă zi lungă.

În cursul dimineţii, Emma înghiţi praf şi se scutură fără graţie pe spatele calului lui Steven.

La amiază, cercetaşul se întoarse din drum ca să-i spună lui Steven că la est erau indieni. El se dădu jos de pe cal imediat şi apoi urcă din nou în şa în spatele Emmei. Ea îl privi întrebător peste umăr şi el o sărută uşor pe buze.

– Dacă trebuie să primească cineva o săgeată în spinare, îi zise el, nu tu vei fi aceea.

Emma era speriată, dar se simţea şi protejată şi importantă şi exista o anume bucurie chiar şi în asta. Dacă era alături de Steven, putea face faţă la tot ce se întîmpla. Cu greutate, se gîndi la Macon şi la ceilalţi care veneau undeva în urma convoiului. Era grozav de speriată, dar cînd se sprijini de pieptul lui Steven, simţi puterea şi calmul lui. De acum, hotărî ea, voi trăi doar momentul, împărţind greutăţile ca şi plăcerile.

Viitorul îşi putea purta de grijă foarte bine şi singur.

Capitolul 17

Emma zăcea întinsă sub căruța cu provizii, cu mușchii îndureraţi din cauza orelor lungi, neobișnuite pentru ea, petrecute pe spinarea calului, mult prea obosită pentru a se alătura celorlalți în jurul focului la cină. Imagini ale trupului lui Steven atîrnat la capătul unei frînghii îi tulburau liniștea, iar ea nu mai avea puterea să și le alunge din minte.

Întorcîndu-se pe burtă, începu să plîngă cu sughițuri. Sunetul era acoperit de mugetul vitelor, de vocile oamenilor și de urletul din depărtare a unui lup sau al unui coiot.

Emma se încordă atunci cînd simți o mînă mică pe spate, apoi se întoarse și îl văzu pe Sing Cho, cocîrjat sub căruță, în mînă cu o farfurie cu cartofi și carne.

– Don'șoară, mănîncă, îi spuse el cu blîndețe, mutîndu-și codița neagră pe un umăr.

Şi de vreme ce era suficient loc pentru a sta în capul oaselor sub căruță, Emma se ridică ștergîndu-și ochii cu mîneca. Mîinile îi tremurau atunci cînd luă farfuria.

– Mulțumesc, se smiorcăi ea.

Chinezul zîmbi, dădu încet din cap și se întoarse să plece.

Emma îl opri, prinzîndu-l de brațul firav.

– Unde e domnul Fairfax? întrebă ea, pentru că nu-l mai văzuse pe Steven de cînd își încropiseră tabăra pentru noapte.

Sing Cho părea un pic şovăitor la lumina focului şi a lămpilor cu petrol aşezate strategic în jurul taberei.

– S-a dus înapoi, vorbeşte cu oameni care îl urmăresc.

Emma aproape că se înecă cu cartofii. Macon. Steven se dusese la fratele lui vitreg, omul care dorea mai mult ca orice să-l vadă mort.

– Prostul, izbucni ea, punînd farfuria jos şi încercînd să iasă de sub căruţă. A plecat singur?

– Don'şoară stai jos, termină cina, îi spuse Sing Cho. Domnu' Fairfax nu singur. Luat pe domnu' Deva.

Ştiind că are nevoie de toată forţa, Emma se aşează din nou şi se apucă să mănînce ascultătoare. Totuşi era încă îngrijorată şi mîncarea îi cădea în stomac ca o bucată de fier.

Sing Cho se întoarse la treaba lui.

Steven şi domnul Deva se întoarseră o jumătate de oră mai tîrziu, ultimul trăgînd după el şi mînza micuţă pe care o închiriase ea în Whitneyville. Puse farfuria jos şi, uitînd de coapsele, spatele şi fesele îndurerate, se grăbi să-l întîmpine pe Steven, furia luînd locul îngrijorării.

Îl privi cum descăleca şi îi înmîna hăţurile domnului Deva, care conduse caii spre grajdul improvizat în cealaltă parte a taberei.

Aşa furioasă cum era, totuşi Emma îşi aminti de regula pe care i-o impusese Steven.

– Eşti un idiot, domnule Fairfax, spuse ea clar.

El era, deşi părea imposibil, chiar mai murdar decît ea. Zîmbetul lui contrasta puternic cu faţa înnegrită de praf. O luă de cot şi o trase într-o parte a căruţei de provizii, unde erau cît de cît mai feriţi de privirile celorlalţi.

– Dacă mai ai şi alte nemulţumiri la adresa inteligenţei mele, miss Emma, zise el ironic, aş aprecia dacă nu le-ai exprima cu o voce atît de tare în faţa oamenilor care lucrează pentru mine. Îmi subminezi autoritatea.

– Puteai fi omorît, ţipă Emma, prea necăjită ca să-i mai pese ce efect puteau avea cuvintele ei.

– Macon n-are de gînd să mă omoare, o asigură Steven, cu o voce mai blîndă acum şi cu mîinile pe braţele ei. Ar fi prea uşor şi prea repede. El vrea să mă vadă suferind, Emma, şi să mă vadă umilit în faţa întregului New-Orleans.

Emma simţi că i se face rău. Îşi acoperi faţa cu amîndouă mîinile, imaginile torturante erau acolo, în spatele pleoapelor.

Steven o strînse în braţe.

– Am stat şi m-am mai gîndit la venirea ta cu mine în Louisiana, Emma. Nu e numai procesul. Mai e şi o epidemie de febră galbenă care s-a întins în tot sudul. Se opri, oftă, iar după aceasta continuă: tot ne vom căsători, dacă asta-i ce vrei, dar cred că ar trebui să rămîi în Whitneyville, cu Chloe, pînă cînd se termină totul.

Îşi înălţă capul de pe umărul lui ca să-i privească faţa.

– Nu.

Steven oftă.

– Voi veni după tine atunci cînd am să pot, îi promise el.

– Vin cu tine, insistă Emma cu febrilitate. N-o să mă îmbolnăvesc şi n-aş putea sta despărţită de tine, aşteptînd zi după zi, ca să aud verdictul...

El îşi puse mîna înmănuşată peste gura ei.

– Nu cred că înţelegi cum va fi la New-Orleans, spuse el. Probabil voi fi arestat în clipa în care voi coborî din tren. Nu înţelegi că oricum vom fi despărţiţi un timp?

– Vin cu tine, repetă Emma cu glas înfundat pentru că vorbea cu faţa băgată în cămaşa lui, agăţîndu-se de el de parcă gardienii încercau să-l smulgă chiar atunci de lîngă ea. Dacă mă laşi aici, oricum te voi urmări.

Simţi cum se mişca pieptul lui în timp ce ofta.

– Ar fi fost mult mai bine dacă nu m-ai fi întîlnit niciodată, spuse el trist, eliberîndu-se din îmbrăţişare şi plecînd de lîngă ea.

Emma era prea mîndră ca să se ducă după el, aşa că se întoarse la căruţă şi se vîrî sub ea, cu cizmele în picioare şi înfăşurată în haina cea groasă care o ferea de

frigul nopții. Întinzîndu-se pe pături, Emma se strînse în ea și aşteptă. Oricum epidemia părea îndepărtată, ireală.

După o oră veni și Steven mirosind a transpirație și a praf și a whisky. O trase aproape de el și o sărută ușor pe tîmplă.

Ea își aşeză mîna pe brațul lui și simți bandajul sub degete. Sing Cho verifica rana regulat; se însănătoșea și nu exista nici un semn de infecție. Oricum, ea își retrase repede mîna.

El o sărută apăsat pe gură, apoi se întinse și închise ochii.

Emma ardea după atingerea lui, după alinarea specială pe care nu mai el i-o putea dărui.

– Fă dragoste cu mine, Steven, șopti ea.

El chicoti.

– Nu sîntem singuri, îți aminteşti?

– Pot să fiu tăcută, promit.

– Ei bine, eu nu știu dacă pot. Culcă-te, Emma.

– Nu pot. Mă doare tot corpul și te doresc.

Ea își puse o mînă pe el, fiind satisfăcută de efortul pe care-l făcea el ca să-și înghită gemetele și de faptul că se întărea sub degetele ei.

El se rostogoli pe o parte și începu s-o dezgolească pe sub pătură.

– Știi, spuse el cu o resemnare mohorîtă, cîteva luni la închisoare nu mi-ar strica deloc. Aș putea să mă odihnesc.

Emma oftă de plăcere cînd degetele lui reci găsiră sînul cald și ferm și se închiseră deasupra lui posesiv. Își ridică mîinile deasupra capului și își mușcă buzele.

Cînd buzele lui înlocuiră mîna, Emma se pierdu. Geamătul ei de încîntare s-ar fi auzit în toată tabăra, dacă Steven nu i-ar fi acoperit gura cu palma. Cînd o peliculă fină de transpirație îi acoperi trupul și cînd simți că moare dacă Steven n-o satisface, el îi scoase fusta cu o mînă și o încălecă.

Ea se arcui sub el, încercînd să-i ia în interiorul ei, dar el doar o necăjea cu părticele din trupul lui. Buzele i se mişcară aproape de urechea ei:

– O să fie dur şi repede, o avertiză el răguşit. Dar să nu te obişnuieşti cu aşa ceva. Cînd fac dragoste cu tine îmi place să fiu în largul meu. Îmi place să iau tot ce ai tu de dat.

Emma se cutremură ca de fiori şi coapsele i se lărgiră cînd îl simţi umplînd-o cu căldura şi puterea lui. Îşi arcui spatele cînd îl simţi cum intra cu o mişcare înceată.

El îi astupă gura cu gura lui, în timp ce îi prindea mîinile cu mîinile lui, presîndu-le pe materialul aspru al păturii. Şi îşi înăbuşi fiecare ţipăt şi suspin, în timp ce corpul lui se mişca încet deasupra ei.

Ea dorea să-şi manifeste pasiunea, dar felul în care el o poseda nu-i permitea să mai facă şi altceva decît să-l primească pasivă. Senzaţiile crescură pînă cînd spiritul şi trupul se contopiră, pînă cînd nu mai era doar o femeie ci toate femeile la un loc. Cu fiecare împingere el o lega din ce în ce mai tare, ca pe arcul unui ceasornic. Apoi, într-o explozie tăcută, glorioasă, arcul se destinse şi zbură spre libertate.

Steven o sărută pe Emma pînă cînd ea încetă să se mai zbată sub el, pînă cînd se linişti cu totul, exceptînd tremurul uşor care o mai scutura din cînd în cînd. Ea îl privi ameţită cum îşi arată dinţii, dîndu-şi capul pe spate şi cum se încordează violent.

El căzu peste ea, respirînd cu greutate, iar ea îi mîngîie părul, încercînd să-l aline în bucuria care-l făcea să tremure.

– Te iubesc, îi şopti el atunci cînd putu să vorbească.

Emma îşi ridică mîinile ca să-şi încheie bluza, dar el o prinse de mîini şi o opri. Trăgînd-o mai aproape de el, îşi aşeză capul pe pieptul ei şi adormi epuizat.

Cînd Emma se trezi în orele întunecoase de dinaintea zorilor, Steven plecase. Încheindu-şi bluza şi gîndindu-se că poate că dintr-o bună zi, toată viaţa ei va consta din

acel sentiment de singurătate, Emma se oțeli împotriva lacrimilor și adormi din nou.

Următoarele zile au fost asemănătoare cu cele trecute. Călărind mînza pe care Steven o recuperase pentru ea, Emma făcu tot posibilul pentru a ține pasul cu ceilalți. Și, deși de multe ori crezuse că va cădea din șa și va rămîne întinsă pe pămînt, reuși să își învingă slăbiciunea.

Igiena era o problemă, de vreme ce nu avea haine curate de schimb și nici condiții în care să facă baie. Dacă se opreau lîngă apă, ea întotdeauna se îndepărta puțin și se spăla cît se putea, dar aceste eforturi nu erau cine știe ce.

Tîrziu, în după-amiaza celei de-a șasea zile, ajunseră la marginea unui bazin gigant și văzură dedesubt tînăra comunitate în plină expansiune a orășelului Spokane, cuibărită la cotitura unui rîu mic. Visînd la băi fierbinți, la ore de somn într-un pat adevărat și la mîncare care să nu fie gătită la un foc de tabără, Emma prinse puteri.

Mînînd cireada de vite în fața lor, cowboy-ii strigau și fluierau în așteptarea banilor, a whisky-ului și a femeilor.

Cireada umplu strada principală a orașului, enervînd caii și alungînd doamnele în securitatea magazinelor și a restaurantelor. Emma privea cu lăcomie la o fustă neagră de satin și la o bluză albă de dantelă prezentate într-una dintre vitrine.

Steven, al cărui cal era alături de mînza ei, o împunse cu cotul.

– Uite, îi zise el înmînîndu-i o bancnotă. Cumpără-ți tot ce ai nevoie și ia o cameră la hotelul pe care l-am văzut cînd am intrat în oraș. Voi veni și eu imediat ce termin cu livrarea vitelor armatei.

Emma ezită doar un moment înainte să-i dea banii înapoi. Nu se simțea bine să ia bani de la Steven, de vreme ce el nu era încă soțul ei și ea încă mai avea douăzeci de dolari din economiile ei. Tocmai îi întorcea privirea și se pregătea să-și croiască drum înapoi prin marea de vite, cînd observă un bărbat înalt, bine făcut, cu

o uniformă impecabilă, care ieşi dintr-o clădire şi se îndreptă spre ei. Avea epoleţi de aur pe umerii laţi şi vipuşcă galbenă pe laturile pantalonilor. Una peste alta, era o privelişte superbă.

O anume curiozitate o făcu pe Emma să rămînă locului.

– Care e gradul lui? îl întrebă pe Steven.

Maxilarul lui Steven era încordat şi avea ochii îngustaţi.

– E maior, replică el cu o urmă de amărăciune în voce.

– Tu eşti şeful convoiului? întrebă maiorul.

După ce Steven aprobă din cap, el îşi scoase pălăria de campanie şi îşi trecu o mînă peste frunte. Emma văzu că avea părul blond şi ochi frumoşi, căprui, piele sănătoasă şi dinţi la fel de albi ca ai lui Steven. Dar avea o privire tensionată, de parcă ceva îl rodea pe dinăuntru.

Steven sări de pe cal şi se apropie de el, salutîndu-l oarecum recalcitrant.

– Bună, yankeule, zise el.

Emma închise ochii. Steven începea din nou războiul, tocmai cînd toţi ceilalţi aproape că-l uitaseră.

Maiorul rînji.

– Bună, Johnny, răspunse el cu uşurinţă.

– Numele lui e Steven, strigă impulsivă Emma, ridicîndu-se în şa. Steven Fairfax.

Pentru intervenţia ei a fost răsplătită cu o privire plictisită aruncată peste umăr de Steven şi cu un *hohot* de rîs de la maior.

– Ştiu pe cineva care-ţi seamănă, îi spuse frumosul soldat.

Privirea lui Steven se mai îmblînzise puţin, dar ochii lui îngustaţi o avertizau să-şi vadă de treaba ei şi să-l lase şi pe el să-şi vadă singur de ale lui.

– Ai o grămadă de treburi de făcut, îi reaminti el.

Iritată, dar totuşi de abia aşteptînd să facă o baie, să mănînce şi să-şi ia lucruri curate, Emma descălecă şi-şi conduse calul la un adăpost. După ce-i zîmbi larg maio-

rului, mai mult pentru a-i face în ciudă lui Steven, intră în magazinul unde văzuse fusta şi bluza care-i plăcuseră.

– Caleb Halliday, domnule Fairfax, se prezentă yankeul întinzîndu-i mîna înmănuşată.

Steven ezită un moment, apoi strînse mîna maiorului.

Soldaţii lui deja luaseră vitele în îngrijirea lor din mîinile cowboy-lor. Pe Steven, vederea atîtor uniforme albastre la un loc, îl făcea nervos: Era nerăbdător să semneze hîrtiile, să ia banii de la bancă, să le plătească oamenilor şi să-şi concentreze apoi toată atenţia asupra Emmei. Nimeni nu ştia mai bine decît el, cît de preţios era timpul pe care îl petreceau împreună.

Halliday inspectă cîteva vite cu ochi şi mîini de cunoscător, demne de respect. Apoi el şi Steven intrară într-un saloon şi se aşezară împreună.

Steven mai băuse pînă atunci în compania yankeilor, desigur, dar niciodată cu unul în uniformă. Încă puţin agitat, dădu peste cap prima băutură şi şi-o turnă pe a doua.

– Ce mai face Big John? întrebă maiorul şi Steven observă interesul din ochii lui de culoarea whisky-ului, cu o anume îngrijorare.

Steven ar fi pus rămăşag că avea probleme cu o femeie.

– La fel de activ ca întotdeauna, replică el privind la hîrtiile pe care Halliday le scosese din buzunarul tunicii albastre. Ar fi venit şi el cu noi, dar era ocupat cu afacerile. Maiorul aprobă din cap, sorbind încă din prima băutură. Era genul de om plăcut şi Steven descoperi că-i era greu să nu-l simpatizeze.

Terminară restul afacerii în timp record, apoi Steven întrebă:

– Unde poate un bărbat să facă o baie fierbinte aici?

Halliday rînji amintindu-şi de Emma.

– Există o baie comunală chiar în josul străzii, în spatele lui *Finegan Saloon*. Douăzeci şi cinci de cenţi pentru apă proaspătă, cinci pentru apă deja folosită.

Steven dădu din cap şi se ridică, întinzîndu-i maiorului mîna.

– Mulţumesc.

Halliday îi strînse mîna, apoi bagă în buzunar copia lui din contractul semnat. Răspunse mulţumirilor lui Steven cu o înclinare a capului şi adăugă:

– Transmite-i lui Big John salutările mele.

Nu a fost dificil să-i găsească pe băieţi; erau aliniaţi la bar, cheltuind tot ce mai rămăsese din economiilor lor din ultimele luni. Cireada era în drum spre Fort Devereaux, sub îngrijirea armatei, dar praful rămas după trecerea lor dansa prin aer.

Steven duse cecul la cea mai apropiată bancă, scoase suficienţi bani lichizi ca să plătească oamenii, apoi făcu un alt cec pe numele lui Big John. Cînd se întoarse în saloon ca să-şi plătească oamenii, maiorul plecase.

După ce plăti fiecărui om în parte salariul negociat pentru acea călătorie, părăsi saloonul şi se îndreptă spre căruţa lui Sing Cho. Îşi luă haine curate din spatele căruţei şi îi înmînă chinezului banii cuveniţi.

Răspunsul fu un val politicos de mulţumiri.

Steven îl părăsi pe Sing Cho şi urmă direcţia indicată de maior spre baia comunală. La uşă plăti un sfert de dolar şi un bărbat cu păr grizonat şi o barbă pătată de tutun arătă spre un şir de cămăşuţe despărţite între ele prin perdele de pînză:

– Ultima pe stînga, zise el. O să-ţi aduc apă fierbinte într-o secundă. Vrei un trabuc sau nişte whisky? Asta înseamnă cinspe' cenţi în plus.

Steven aprobă din cap şi cinci minute mai tîrziu, era vîrît pînă la bărbie într-un hîrdău plin cu apă fierbinte, curată, cu un pahar de whisky într-o mînă şi cu un trabuc în gură. Asculta amuzat la bărbaţii care se spălau şi cîntau peste tot în jurul lui.

Cînd termină trabucul şi băutura, se apucă să dea jos de pe el praful şi sudoarea adunate după o săptămînă de mers cu convoiul. Cînd părul fu curăţat şi pielea reveni la

culoarea ei normală, ieşi din apă, se uscă cu prosopul zdrenţuit pe care-l închiriase şi se îmbrăcă în hainele curate. Cele vechi erau atît de murdare şi de jerpelite, încît după ce-şi scoase banii, contractul cu armata şi cecul lui Big John, le aruncă într-un colţ şi le lăsă acolo pentru a fi aruncate la gunoi.

Era nerăbdător să se întoarcă lîngă Emma, dar se forţă să nu se grăbească şi să intre într-o frizerie. Cînd se îndreptă într-un tîrziu spre hotel, era proaspăt ras şi cu părul tuns.

Emma şi-ar fi putut petrece tot restul vieţii în apa fierbinte şi curată, pe care cameristele i-o aduseseră în cameră, dar era înfometată şi obosită şi ştia că Steven se putea întoarce în orice moment. Şi ea voia să fie gata pentru el.

Aşa că, oarecum şovăitoare, ieşi din cadă şi se uscă. Îmbrăcată cu pantalonaşii şi cămăşuţa pe care le cumpărase de la magazin, îşi împleti părul ud şi şi-l aranjă în felul ei obişnuit. După ce termină, se aşeză pe marginea patului şi aşteptă să-i fie adusă cina.

O cameristă o aduse pe o tavă şi Emma se ascunse după paravan pînă cînd aceasta ieşi din cameră, pentru că nu avea nici un halat în care să se înfăşoare.

În momentul în care auzi uşa închizîndu-se, ieşi din ascunzătoare şi atacă cotletele de porc, cornurile fierbinţi, cartofii şi sosul pe care le comandase mai devreme. Cînd termină şi ultima bucăţică din farfurie, se simţi cuprinsă de o oboseală incredibilă.

Puse tava pe care îi fusese adusă cina pe masă, trase la o parte păturile de pe patul proaspăt schimbat, se vîrî între aşternuturile apretate. În clipa în care închise ochii, adormi.

Se trezi ceva mai tîrziu din cauza unui curent de aer rece şi cînd deschise ochii îl văzu pe Steven aplecat deasupra ei, zîmbindu-i viclean. Trase păturile de pe ea şi privi cu ochi lacomi la trupul voluptos al Emmei.

– Aproape că uitasem că există o femeie sub tot praful ăla.

Emma se întinse ca o pisică, începînd cu degetele de la picioare şi pînă la vîrful degetelor de la mîinile întinse deasupra capului. Steven era proaspăt ras şi părul lui castaniu era frumos aranjat. Era cu pieptul gol şi Emma realiză că el deja îşi scosese majoritatea hainelor. O cuprinse un sentiment delicios al inevitabilului şi îşi coborî braţele pe care Steven i le imobiliză cu o mînă. Cu mîna liberă desfăcu fundiţa care-i ţinea legată cămăşuţa, iar Emma începu să tremure de nerăbdare, cînd el o dădu deoparte.

– Astăzi, îi spuse el răguşit, n-am de gînd să mă mai grăbesc. Pregăteşte-te pentru o după-amiază foarte lungă, miss Emma!

Apoi îi eliberă mîinile şi se aşeză să-şi scoată cizmele.

Emma îi mîngîie spatele gol şi musculos cu degete leneşe.

– Şi cînd ne căsătorim?

– După ce terminăm luna de miere, răspunse el cu un zîmbet, ridicîndu-se să-şi descheie pantalonii.

Colt-ul 45, văzu Emma cu coada ochiului, era aşezat pe noptieră, la îndemînă, ca de obicei.

Dezbrăcat, Steven se strecură lîngă ea în pat, mîinile dezlegîndu-i imediat pantalonaşii. Îi scoase cu grijă, îi aruncă lîngă cămăşuţă, după care o aşeză pe Emma călare pe coapsele lui, greutatea torsului ei rămînînd să fie sprijinită în coate.

Apoi se aplecă asupra ei, pînă cînd reuşi să apuce un sfîrc cu gura.

Emma gemu fără reţineri în timp ce el îi sugea sînul, dorindu-şi să-l simtă în ea. Dar, aşa cum promisese, Steven nu se grăbea.

Cînd se sătură de sînii ei, el îi susţinu talia şi îşi lăsă capul să coboare mai jos, pînă cînd ea se dezvălui cu totul privirilor lui. Îi desfăcu perdeaua de păr umed şi o tachină cu limba, pînă cînd Emma începu aproape să

delireze, cu palmele umede încleştate de căpătîiul de metal al patului, cu gîtul arcuit.

Un fel de litanie febrilă i se ridică de pe buze, atunci cînd capitulă, iar capul patului începu să scîrţîie sub încleştarea ei atunci cînd se îndrepta spre o viziune de lumină şi foc. Mîinile lui îi susţineau protector fesele încordate. Orgasmul Emmei a fost unul violent, intens şi aproape fără sfîrşit, iar cînd se termină, ea se prăbuşi înapoi în pat, cu obrajii îngropaţi în perne, respirînd întretăiat. Desigur, gîndi ea, Steven o va lăsa să se odihnească înainte să mai ceară şi altceva din partea ei.

Emma îi simţi mîna mişcîndu-se peste trupul ei. El găsi carnea tare, care încă mai pulsa şi pe care tocmai o mîngîiase cu gura şi o strînse între degete.

Emma gemu.

– Steven – oh, te rog – doar cîteva minute...

El doar îi sărută umărul şi îşi intensifică eforturile şi, curînd, genunchii Emmei se desfăcură larg pentru a-l primi. Se agăţă din nou de cadrul patului, cu capul întors de la Steven.

– Uită-te la mine, îi ordonă el, în timp ce o pătrundea cu degetele.

Emma nu putu să-i ignore ordinul, aşa cum nu putea opri pasiunea care o făcea să se zvîrcolească în pat. Îşi întoarse capul spre el, iar el privi cu atenţie la faţa ei care oglindea senzaţiile violente şi îmbătătoare.

În final, cu un suspin, ea renunţă la luptă. Faţa i se înroşi, iar ochii începură să-i strălucească de extaz în timp ce convulsiile se înteţeau.

Cînd totul se termină, se întoarse pe spate, cu o nevoie ameţitoare. Indiferent de cîte ori Steven o ducea spre vîrful pasiunii, satisfacţia ei nu era completă pînă cînd nu o lua cu el pe acele înălţimi şi o făcea femeia lui.

Controlul lui era monumental şi era încă departe de a se pregăti să o posede. Asta îi dădu Emmei puterea de a se ridica în genunchi în faţa lui şi imboldul de a-i întîlni ochii chiar şi atunci cînd îi cuprinse bărbăţia în mînă.

El gemu încet cînd degetul ei mare începu să-i mîngîie vîrful şi îşi înfipse degetele în părul ei atunci cînd gura luă locul mîinii. În timpul următorului minut, ea îi plăti în rate pentru toate dăţile în care şi el o făcuse să danseze pe sfoara întinsă deasupra abisului.

În sfîrşit, cu un oftat de disperare, Steven îi prinse umerii cu mîinile, o forţă să se întindă pe pat şi intră în ea cu graţia unui scufundător care se aruncă într-un lac strălucitor.

Mîinile lui îi cuprinseră fundul, ridicînd-o pentru a se putea scufunda mai bine şi îi acoperi cu săruturi faţa, apoi gîtul şi sînii. Lăsă să-i scape un strigăt de triumf cînd se eliberă de seminţele vieţii, urmat la cîteva secunde de Emma.

Apoi adormiră, cu braţele şi picioarele încă împletite, aerul călduţ de primăvară ce intra pe fereastra deschisă, mîngîindu-le trupurile încinse.

Judecătorul era un omuleţ nervos, cu faţa palidă, mustaţă albă şi chel. Purta un costum potrivit ocaziei, iar lanţul de la ceas stătea întins pînă aproape de rupere pe pîntecul proeminent.

– Sînteţi siguri că vreţi să faceţi treaba asta acum? îi întrebă el molfăind un trabuc, în timp ce le întindea licenţa de căsătorie pe care Steven şi Emma de abia o cumpăraseră. O cununie e un lucru serios. Nu vreau ca vreunul din voi să vină peste o săptămînă şi să ceară anularea contractului.

– Sîntem siguri, spuse Steven în timp ce Emma îşi coborîse privirile şi roşea.

Ea şi Steven rămăseseră în patul din hotelul acela mai mult de douăzeci şi patru de ore. Dacă nu se căsătoreau – şi repede – Dumnezeu probabil îi va trăzni.

– Dar dumneata, tînără doamnă? o întrebă judecătorul.

– Şi eu sînt sigură, răspunse ea timidă.

După asta, bătrînul scoase o carte din sertarul biroului, îşi înmuie un deget în gură şi începu să răsfoiască

paginile. Într-un final găsi pagina căutată şi îşi drese vocea ceremonios.

Frank Deva şi sora judecătorului – fată bătrînă – erau martori şi cînd veni timpul pentru inele, Steven o surprinse pe Emma, cînd îi puse în deget o verighetă de aur.

Toată ceremonia dură mai puţin de cinci minute, după cum i se păru Emmei. Semnă contractul cu o mînă nesigură, apoi admiră un moment noul ei nume.

Şi Steven părea la fel de fericit ca şi ea cînd îşi semnă numele cu o înfloriturâ la coadă.

Frank şi sora judecătorului îi felicitară, apoi fiecare îşi văzu de drumul lui. Steven rămase să conducă căruţa cu provizii pînă la ferma lui Big John, calul lui şi mînza Emmei fiind legaţi în spatele ei, în timp ce Sing Cho conducea căruţa-bucătărie.

Macon veni după ei, exact în momentul în care Steven ridica frîna şi strîngea hăţurile în mîini.

– Am auzit că felicitările sînt la ordinea zilei, frate mai mic, zise el, tonul şi zîmbetul lui impregnînd cuvintele cu acid. Ochii lui o priviră pe Emma cu obrăznicie. Va fi o plăcere s-o consolez pe văduva ta.

Degetele lui Steven se arcuiră şi Emma îşi dădu seama că erau pe cale de a se încleşta pe patul pistolului.

– Încă pot să te omor acum, aici, spuse el ameninţător. Am putea ajunge în Canada chiar înainte ca hoitul tău să se răcească de-a binelea.

Faţa lui Macon se înnegri de ură, dar nu mai spuse nimic. Pur şi simplu îşi întoarse calul şi plecă de lîngă ei.

În noaptea aceea şi în următoarele cinci nopţi, cînd ea cu Steven şi cu Sing Cho făceau tabără, puteau vedea focul lui Macon la fel de bine ca şi propriul lor foc. Spectrul procesului lui Steven plana deasupra lor constant, chiar şi atunci cînd erau înlănţuiţi de patimă în patul lor din căruţă.

Trecură şase zile pînă cînd ajunseră înapoi în Whitneyville.

Chloe şi Daisy se grăbiră să-i întîmpine, Chloe zîmbind şi flecărind, Daisy boscorodind. Amîndouă o îmbrăţişară pe Emma cînd Steven o coborî din căruţă.

– Mă întorc imediat ce termin de vorbit cu Big John, îi zise Steve, sărutînd-o uşor pe frunte.

Emma dădu din cap şi îl privi cum se îndepărta.

– A venit o scrisoare pentru tine, îi spuse Chloe, cu un braţ petrecut pe după talia ei, în timp ce o grăbea să intre în casă. Ţi-am spus cît de mult ne-ai lipsit şi cît de furioase am fost că ai fugit fără un cuvînt?

– Îmi pare rău, răspunse Emma, dar nu le explică nimic pentru că situaţia era mult prea complicată.

Le arătă lui Chloe şi lui Daisy verigheta de pe deget şi le spuse că acum se numea Emma Fairfax şi că va pleca la New-Orleans în mai puţin de-o săptămînă.

Chloe o îmbrăţişă cu lacrimi de fericire în ochi şi-i arătă scrisoarea de care îi pomenise.

Inima Emmei se opri atunci cînd o deschise. Era o notă scurtă, scrisă de o mînă cunoscută şi era semnată Kathleen Harrington.

Emma trebui să citească totul de două ori, pînă să înţeleagă că mama ei o găsise după toţi acei ani şi că îi scrisese o scrisoare în care o implora să vină la ea în Chicago. Inclusese şi un cec de şapte sute de dolari, specificînd că Emma putea să-i folosească după cum dorea.

Stînd acolo în scaunul mare din salon, cu ochii închişi împotriva anilor lungi de durere, confuzie şi furie, Emma încerca să pună puţină ordine în sentimentele contradictorii pe care le încerca.

Capitolul 18

Emma privi cum Steven citi scrisoarea primită de la Kathleen şi cum o puse apoi pe masa din salonul lui Chloe.

– Bineînţeles că-ţi dai seama, îi zise el cu blîndeţe, că dacă te-a găsit pe tine, probabil că le-a găsit şi pe Lily şi pe Caroline.

– Da, spuse Emma încet.

Şi ea se gîndise la acelaşi lucru, dar aproape că îi era teamă să spere, din cauza dezamăgirilor pe care le suferise în trecut.

– Mama ta merită o şansă ca să se explice, îi spuse el. Tonul lui era blînd şi insistent. Ar putea fi foarte diferită acum de femeia pe care o ştiai tu.

Emma scutură din cap.

– O persoană ca asta nu se schimbă şi te rog fii bun şi nu te mai referi la ea ca la mama mea. Ăsta este un rol pe care l-a jucat Chloe. Nu vreau nimic de la Kathleen Harrington.

– Nici măcar să afli urmele surorilor tale? După toţi aceşti ani, tocmai cînd eşti pe punctul de a le găsi pe Lily şi pe Caroline, ai de gînd să renunţi?

– Bineînţeles că nu!

Emma sări din scaun ca arsă. Se întoarse cu spatele la Steven, privind abătută la cămin, încleştîndu-şi mîinile cu atîta forţă, încît încheieturile degetelor i se albiseră.

– O să-i scriu şi o să-i cer amănunte despre ele.

– Ai putea merge la Chicago acum, cugetă Steven stînd exact în spatele ei. Mîinile lui îi atinseră uşor umerii şi ea îşi trase o parte din putere din apropierea lui. Asta o să-ţi dea de gîndit în timp ce eu... În timp ce eu aranjez lucrurile la New-Orleans.

Emma se întoarse în îmbrăţişarea lui cu obrajii roşii din cauza vinovăţiei.

– Îmi iubesc surorile şi sînt disperată să le găsesc. Ea se opri şi oftă, ochii ei albaştri privindu-i cu atenţie faţa. Am crezut că nimeni şi nimic nu poate fi mai important pentru mine decît sînt ele. Dar asta a fost înainte să te întîlnesc pe tine. Vom merge la Chicago împreună, Steven, după ce totul se va termina.

El o strînse tăcut în braţe, ştiind că ea se hotărîse şi că nimic n-o va abate din cale.

Grădina lui Chloe era decorată cu panglici şi lanterne din hîrtie colorată şi o mică trupă de muzicanţi cînta melodii la modă pe o platformă aşezată într-un colţ al peluzei. Mesele pline cu mîncare erau ocupate de femei în rochii uşoare de organdi şi de bărbaţi în costume de duminică, iar copilaşii alergau în zig-zag printre ele, urmărindu-se şi rîzînd cu veselie.

Îmbrăcată într-o rochie de mătase ivorie, cu mîneci bufante, bine ajustată pe talie şi fuste înfoiate, Emma privea la oamenii din oraş care se distrau la picnic-ul lui Chloe. Fenomenul nu era deloc neobişnuit.

– Niciunul dintre ei nu ar vorbi cu Chloe pe stradă, îi zise lui Steven care stătea lîngă ea, îmbrăcat în costum şi cu o cupă de punch într-o mînă. Dar cînd dă o petrecere, toţi trec peste principiile lor ca să vină.

Simţi cum degetul lui Steven îi ridică bărbia şi se întoarse ca să-l privească în faţă.

– O să-ţi lipsească mult Chloe, nu-i aşa? o întrebă el blînd.

Emma înghiţi cu greu, îşi ridică cupa la buze şi sorbi din ea, apoi dădu din cap.

– Nu știu dacă aș fi putut supraviețui fără ea. A fost mereu lîngă mine cînd am avut nevoie de ea.

Steven îi luă paharul și îl puse împreună cu al lui pe masa cu răcoritoare, îi luă mîna și o conduse spre platforma de lemn ce servea și ca ring de dans. Cînd începu o nouă melodie, el o trase pe Emma în brațele sale și se băgară printre celelalte perechi de dansatori.

Pentru cîteva momente, Emma se eliberă de toate grijile. Asta era ceva ce se întîmpla doar atunci cînd Steven făcea dragoste cu ea, sau cînd privea direct în ochii lui, așa cum făcea și acum. Era o creatură a soarelui, trăind doar în momentul acela, iar Steven o învîrti în jurul ringului pînă cînd o lăsă fără suflare.

Cînd muzica se opri, începu să rîdă, dar sunetul i se opri în gît cînd Fulton veni obraznic spre ei și îi spuse Emmei:

– Îmi acordați acest dans?

După ce îl privi pe Steven, Emma aprobă din cap și Fulton o luă la vals.

– Ești surprinsă că Chloe m-a invitat și pe mine?

Emma ridică ușor din umeri.

– Nu prea. Mie mi se pare că a invitat pe toată lumea din comitat.

Fulton îi zîmbi amar.

– Am rămas împietrit cînd am auzit că te-ai măritat, se aventură el. Și acum ai de gînd să pleci la New-Orleans cu omul ăsta?

Ea se supără, dar nu foarte mult. În fond, era de înțeles ca Fulton să fie surprins și, de altfel, o dată plecați cu trenul de luni dimineață, probabil nu-l va mai revedea vreodată.

– Domnul Fairfax e soțul meu.

Fulton părea exasperat.

– Asta rămîne de văzut, Emma. Oamenii spun că Fairfax o să fie spînzurat. Asta unde poate să te ducă?

Emma înțepeni, apoi își spuse că n-ar trebui să fie șocată. Macon le povestise probabil tuturor celor care au fost dispuși să-l asculte, păcatele înfăptuite de Steven.

– Eu cred că e nevinovat.

Partenerul ei zîmbi indulgent.

– Să sperăm că juraţii vor fi de acord cu tine.

Petrecerea aceea era petrecerea de nuntă a Emmei şi ea nu dorea să-i fie stricată cu aluzii crude la ceea ce va urma. Ea şi cu Steven se străduiau din greu să trăiască doar momentul, dar se părea că nimeni nu avea de gînd să-i lase s-o facă.

Intenţionat schimbă subiectul.

– Iat-o pe Joellen Lenahan, îi zise ea în timp ce fata venea cu tatăl ei.

După cum auzise de la Chloe, Joellen urma să plece la şcoala internat din Boston în mai puţin de o săptămînă, escortată pînă acolo de sora fată-bătrînă a lui Big John, Martha.

Fulton nu-i băgă în seamă pe Lenahan-i. Faţa i se înroşi uşor şi îşi drese glasul.

– După noaptea aceea... cînd eu... cînd eu nu m-am purtat ca un gentleman. Îmi pare tare rău, Emma.

Emma nu era omul care să poarte pică cuiva, cu excepţia lui Kathleen, desigur.

– Am şi uitat, îi spuse ea.

Cînd dansul se termină şi Fulton plecă la treaba lui, simţind pe cineva în spatele ei, Emma se întoarse grăbită, aşteptîndu-se să-l vadă pe Steven. Însă, se trezi privind direct în ochii lui Macon Fairfax. Înainte ca ea să poată pleca sau chiar să poată vorbi, el o trase la dans.

– Ce cauţi aici? ţipă ea furioasă, încercînd să se elibereze, dar el era puternic şi eforturile ei inutile.

Macon îşi ridică o sprînceană. Îi amintea de Steven, dar aşa cum ar fi făcut o caricatură şi, deşi era atrăgător, era atîta asprime în purtările lui, încît devenea antipatic.

– Nu pot să cred că eşti uimită, miss Emma, îi zise el. Eu şi cu oamenii mei am fost mereu doar la o aruncătură de băţ de voi, de cînd l-am găsit pe Steven cu convoiul de vite.

Emma se înroşi de furie, întrebîndu-se ce lucruri intime văzuse şi auzise, însă furia i se potoli cînd îşi aminti cum o răpise şi îi ţinuse pistolul la gît.

– Steven nu l-a omorît pe fiul dumitale, spuse ea încet. Şi nici pe biata Mary McCall.

– Fratele meu vitreg e un om convingător, răspunse aspru Macon, cu ochi strălucitori de ură. Văd că şi-a folosit farmecele din plin ca să te convingă că inima lui e la fel de pură ca zăpada proaspăt căzută.

Din nou Emma încercă să se retragă de lîngă el, dar Macon îi ţinea o mînă prizonieră în mîna lui şi degetele de la cealaltă mînă erau bine înfipte în spatele ei. Privirea Emmei trecu peste ceilalţi dansatori şi invitaţi, căutîndu-l pe Steven. Cînd îl descoperi, el stătea de vorbă cu Frank Deva şi se părea că îi simţise privirea pentru că imediat îşi întoarse ochii spre ea.

Era clar că el crezuse că ea încă mai dansa cu Fulton, dar cînd îl recunoscu pe Macon, se grăbi să vină spre ei.

Macon o trase pe Emma atît de aproape, încît fruntea ei o atingea pe a lui şi sînii îi erau presaţi de pieptul lui, iar cuvintele lui îi spălară faţa, calde şi pline de venin.

– Cînd o să vii la New-Orleans şi fratele meu va fi scos din circulaţie, va trebui să te învăţ să nu-ţi mai desfaci picioarele pentru criminali, îi mai spuse, apoi se întoarse şi se grăbi să dispară.

Cînd Steven ajunse lîngă ea, Emma îl prinse de braţ.

– Lasă-l să plece, murmură ea. Doar lasă-l să plece.

Steven ezită un moment, apoi întoarse spatele direcţiei în care Macon se îndepărta grăbit şi o luă pe Emma de mînă.

– Hai să mergem şi să gustăm tortul ăla pe care l-a pregătit Daisy pentru noi, îi zise uşor.

După tort s-au făcut fotografii. Emma se întreba în timp ce poza în salonul lui Chloe, stînd solemnă în spatele scaunului lui Steven cu o mînă pe umărul lui, dacă atunci cînd va privi aceste fotografii peste cîţiva ani, va vedea semnele încordării pe care o simţea în acel

moment. Fu bucuroasă cînd totul se termină, pentru că era atît de orbită de exploziile prafului pentru fotografii, încît Steven trebui s-o ajute să iasă din cameră.

– Ce ţi-a spus? o întrebă el cînd rămaseră singuri în biroul lui Chloe cu uşile bine închise.

– Cine? replică ea.

Steven doar o privi cu o expresie aspră şi cu maxilarul încleştat.

O durere de cap începu să-şi facă simţită prezenţa la baza craniului şi ea oftă, dorindu-şi să se poată retrage în camera ei şi să se întindă în pat cu o compresă rece pe frunte. Amîndoi ştiau că Steven se referea la Macon, dar Emma nu îndrăznea să admită că acel bărbat o ameninţase din nou. Steven se putea înfuria, putea deveni violent şi ar fi putut insista ca ea să rămînă în Whitneyville pînă cînd totul se va termina, sau să plece la Chicago.

– A vrut doar să danseze, zise ea, evitînd privirile soţului ei.

Steven îi prinse bărbia cu o mînă aspră, dar fără a-i provoca durere.

– Îţi spun odată pentru totdeauna, Emma, şuieră el, nu mă minţi. N-o să tolerez asta nici măcar din partea ta.

Lacrimile se adunară în ochii Emmei.

– El a spus... a spus că va trebui să mă înveţe să nu-mi mai desfac picioarele pentru criminali, atunci cînd tu vei dispărea.

Faţa lui Steven se strîmbă de mînie, iar el se îndepărtă de Emma, îndreptîndu-se ca o vijelie spre uşă. Ea alergă după el şi reuşi să-l prindă de braţ.

– Un proces pentru crimă e suficient, ţipă ea. Te rog, Steven, treci peste asta!

Emma observă cum o întreagă gamă de emoţii se oglindeau pe faţa lui. Într-un tîrziu, Steven îşi trecu o mînă prin păr şi îi spuse :

– Vreau să-l omor. Îşi strînse mîna în pumn şi lovi în perete. Vreau să-l omor.

– Ştiu, îi spuse Emma cu blîndeţe. Dar n-ar merita să sacrifici anii ce vor veni, Steven.

– După ce voi fi achitat pentru uciderea lui Mary, primul lucru pe care îl voi face, va fi o partidă de amor cu tine. Şi al doilea, să-l bat pe Macon pînă o să-i iasă sufletul.

Emma îi zîmbi.

– Cînd o să termin eu cu tine, îi promise ea plină de curaj şi speranţă, nu vei mai avea putere să baţi nici un pisoi.

Steven chicoti înfundat.

– Chiar aşa? Ei bine, poate că ar trebui să te duc sus chiar acum, doamnă Fairfax şi să văd dacă nu cumva te lauzi.

– Va trebui să aştepţi pînă diseară, domnule Fairfax, îi răspunse senină Emma. Am de gînd să mă bucur de petrecerea dată în onoarea noastră.

– Asta-i exact ceea ce gîndeam şi eu, rînji Steven.

Emma rîse şi scutură din cap, temerile ei fiind îndepărtate din nou, cel puţin temporar, de dragostea oarbă pe care o simţea pentru bărbatul acela.

Joellen Lenahan privea dezgustată la biroul înghesuit şi murdar al şerifului Woodridge. Îi era teamă să nu-şi murdărească rochia cea nouă de organdi şi era nerăbdătoare să se întoarcă la petrecere. Numai Dumnezeu ştia că odată ajunsă la Boston, clipele plăcute vor fi puţine şi astea pentru un timp îndelungat.

– Nu ştiu de ce bătrînul ăla tîmpit a ales tocmai ziua asta ca să se pensioneze, se plînse ea în timp ce tatăl ei scotea afişele prinse pe pereţi, pe majoritatea aruncîndu-le la gunoi.

– Taci din gură, îi zise Big John sîcîit. Curăţă biroul sau fă ceva la fel de folositor.

Joellen oftă îndurerată.

– Petrecerea nici măcar nu s-a terminat, continuă ea să se plîngă, în timp ce trăgea sertarul mesei de lucru şi privea la dezordinea de hîrtii şi scrisori dinăuntru. Puteai să mă laşi la Chloe în timp ce tu făceai treabă aici.

– Încă un cuvînt Joellen... o ameninţă tatăl ei, fără să se întoarcă. Doar un cuvînt.

Cu buza de jos ieşită în afară, ea scoase conţinutul sertarului pe masă şi începu să se uite printre hîrtii. Erau o grămadă de afişe, majoritatea dintre ele vechi şi cîteva scrisori şi telegrame de la alţi şerifi din alte oraşe.

Fără remuşcări, Joellen le aruncă la gunoi.

Însă, un plic mic şi albastru o intrigă, poate pentru că scrisul părea feminin. Cu un mic zîmbet viclean, Joellen se pregăti să descopere aventura pe care bătrînul şerif Woodridge o avea cu o văduvă din – verifică adresa – statul Washington. Din fericire pentru ea, Joellen se învăţase să se ferească de tatăl ei, aşa că deschise cu fereală plicul şi despături unica pagină ce se afla acolo.

La început, pentru că mesajul în mod clar nu era unul de dragoste, Joellen fu dezamăgită. Apoi, fără suflu, descoperi că expeditorul era una dintre surorile pe care afurisita de Emma Fairfax le căuta de atîţia ani şi anume miss Lily Chalmers.

Gîndindu-se cum l-a pierdut pe Steven din cauza Emmei şi la pasiunea ei pentru el care rămăsese neobservată, Joellen văzu că asta era şansa ei de a se răzbuna, aşa că n-o lăsă să-i scape. Băgă scrisoarea în poşetă şi îi vorbi voioasă tatălui său, care tocmai o privea.

– Ceva interesant pe acolo? o întrebă el.

Joellen scutură din cap.

– Doar o grămadă de afişe cu bandiţi care au murit sau au fost băgaţi la închisoare încă înainte de a mă fi născut eu.

Big John oftă şi îşi agăţă degetele mari de la mîini în centură.

– Probabil că am fost nebun cînd am acceptat să fiu primarul acestui oraş. Se încruntă gînditor. Poate că ar trebui să-l fac şerif pe Frank Deva. Ar face o treabă bună, deşi n-aş vrea să-l pierd...

Lui Joellen însă puţin îi păsa de cine va fi şeriful oraşului Whitneyville. Ea dorea să se întoarcă la petre-

cere şi să danseze şi să flirteze ştiind că are ascunsă în poşetă scrisoarea de la sora Emmei.

– Nu crezi că sînt suficient de mare acum ca să-mi ridic părul? întrebă ea, dorind să aducă discuţia la un subiect mai interesant, persoana ei de exemplu.

Big John se înfurie.

– După ce ai fugit prin teritoriul indienilor aşa cum ai făcut-o, eşti norocoasă că încă mai ai păr.

Ultima ei boroboaţă era ultimul lucru despre care Joellen era dispusă să vorbească.

– Acum ne putem întoarce la petrecere? Te rog?

Fermierul îşi trecu o mînă prin părul cărunt şi încuviinţă din cap.

– Oricum vreau să vorbesc cu Deva.

Şi deşi nu ar fi îndrăznit s-o spună, Joellen bănuia că pe Chloe Reese voia tatăl ei s-o vadă şi discuţia era ultimul lucru care i-ar fi trecut prin cap.

Steven se simţea neliniştit cînd se instală la *Stardust Saloon* în seara aceea, dorind să se întoarcă la casa lui Chloe, s-o conducă pe Emma sus la etaj în dormitorul ei şi să facă dragoste cu ea pînă la epuizare. Dar ea şi Chloe erau adîncite într-un fel de discuţie ca de la suflet la suflet şi el nu dorea să le oblige să se grăbească.

Se simţi uşurat cînd în saloon intră şi Big John Lenahan, care privind la oamenii de la bar şi de la mese, se apropie de el zîmbind.

– Te superi dacă stau lîngă tine?

– Stai jos, îi răspunse Steven, făcînd semn să le aducă încă un pahar.

Cînd paharul pe care îl ceruse îi fu adus şi Big John era aşezat în faţa lui la masă, îi umplu paharul cu whisky-ul din sticla pe care o comandase ceva mai devreme.

– Şi pe tine te-au dat afară din casă? îl întrebă bine dispus fermierul, după ce-şi goli paharul şi îşi mai turnă o porţie. La naiba, dacă asta nu e o mare consolare după punch-ul acela de căpşuni.

Steven rînji.

– Ai dreptate în amîndouă cazurile.

– O să ne cam lipseşti, Fairfax, remarcă Big John. Ai fost un administrator grozav şi ai fi fost un şerif şi mai bun.

Ideea aceea îl făcu pe Steven să zîmbească. În fond era căutat pentru crimă în Louisiana. Ar fi fost o ironie a soartei să devină şerif al Statelor Unite.

– Am cîteva lucruri de pus la punct acasă, zise el.

Big John îşi înclină capul, sorbind din băutură şi Steven privi în jurul lui la fetele care dansau îmbrăcate în nişte rochiţe vaporoase şi la picturile obscene de pe pereţi.

– Încă sînt puţin nervos cînd mă aflu într-un saloon, admise el. Asta după ceea ce am păţit în ziua aceea la *Yellow Belly*.

Big John rîse, dar expresia lui era serioasă atunci cînd îi zise:

– Întotdeauna va fi de lucru pentru tine la ferma mea, dacă vreodată te hotărăşti s-o iei pe calea asta.

Steven îi mulţumi pentru ofertă înclinîndu-şi capul.

– Îmi pare bine că n-ai nici un fel de resentimente din cauza lui Joellen.

Lenahan chicoti.

– E o pisică sălbatică, spuse el înduioşat, dar cred că o să se mai domolească. Îţi mulţumesc că ai avut grijă de ea atunci cînd a fugit şi că nu ai profitat de ea. Ştii, mulţi bărbaţi ar fi făcut-o.

– Joellen avea de gînd să-ţi spună că am compromis-o. Cinstit să fiu, am fost puţin surprins cînd tu nici măcar nu m-ai întrebat ceva.

John rîse din nou.

– Oh, dar mi-a spus. Eu n-am crezut-o. Am auzit şi de bătaia pe care i-ai tras-o. Adevărul e că am fost recunoscător, pentru că m-ai scutit pe mine s-o bat.

Cei doi bărbaţi băură în linişte după aceea, privind la dansatoare şi ascultînd cîntecele lor deşuchiate, acompaniate de micuţul pian.

Cînd intră Chloe, îmbrăcată cu eleganţa ei obişnuită şi se apropie de masă, Steven şi Big John se ridicară amîndoi.

Chloe zîmbi, încîntată de gestul lor de curtoazie.

– Poţi merge acasă la soţia ta acum, domnule Fairfax, îi spuse lui Steven. Emma şi cu mine am terminat mica noastră discuţie. Şi cu tine Big John Lenahan, continuă ea cu o voce voalată şi mai răguşită, aş vrea să am o mică discuţie. În particular.

Big John roşi, spre marele amuzament al lui Steven, dar aprobă din cap şi, cînd Chloe se întoarse şi o porni spre scări, fermierul cel înalt o urmă ascultător.

Steven încă zîmbea cînd puse pe masă o monedă de aur şi ieşi din saloon-ul zgomotos şi plin de fum.

În momentul în care ieşi, Macon se materializă din întuneric lîngă el.

– Doar mă asigur că nu te-ai hotărît să-ţi iei călcîiele la spinare din nou, remarcă fratele vitreg al lui Steven, în timp ce mergeau pe trotuarul de lemn.

– Ştii foarte bine că n-am s-o fac, răspunse Steven fără să se uite la Macon. Doar vrei să mă chinui cît de tare poţi.

– Nu cunoşti înţelesul cuvîntului „chinui", zise înţepat Macon. Dar o să-l pricepi cînd vei fi după gratii, iar eu o s-o vîr în patul meu pe nevasta aia a ta mică şi voluptoasă. Poate că va susţine la început că nu-i place, dar am mai avut eu de-a face şi cu altele de genul ei. Îţi spun că nu le interesează, dar atunci cînd le arunci în aşternut, încep să respire greu şi-şi desfac coapsele imediat. Şi cum se mai zbat înainte să termine.

Steven nu-şi mai putu controla furia şi îl înşfăcă pe Macon de reverele hainei, lovindu-l cu putere de zidul unde se aflau birourile ziarului. Apoi, îi trase un pumn zdravăn în plex.

Macon scoase un sunt care era pe jumătate geamăt, pe jumătate rîs, aplecîndu-se de mijloc şi încercînd să-şi recapete suflul.

– Maică-ta era exact ca ea, suflă el. Era o mică tîrfă cu sînge fierbinte, căreia îi plăcea să se joace cu oamenii bogaţi.

Mîna lui Steven se strînse în pumn din nou, dar de data aceasta se stăpîni, realizînd că Macon dorea să fie lovit. Probabil că simţea vreo plăcere perversă din toată treaba asta.

Plin de păreri de rău, Steven se întoarse şi plecă.

– Luna viitoare pe vremea asta vei atîrna la capătul unei frînghii, strigă Macon după el. Şi la nouă luni după asta, Emma se va zvîrcoli în chinurile naşterii, aducîndu-l pe lume pe primul dintre bastarzii mei!

Mîna lui Steven se încleştă pe patul pistolului, dar nu îl scoase. Continuă să meargă, prefăcîndu-se că nu a auzit.

Dar Macon îi sădise în minte îndoielile. Stomacul i se strînse şi îl cuprinse un val de greaţă.

Ca întotdeauna, gîndul la Emma era salvarea dar şi blestemul lui. O văzu cu ochii minţii rîzînd în timp ce îl îndopa cu tortul de nuntă şi îşi grăbi paşii. Cînd zări la distanţă casa lui Chloe, aproape că alerga.

Îi veni în minte, în timp ce se grăbea spre femeia iubită, că înainte nu-i păsa de viaţa lui, indiferent dacă şi-ar fi pierdut-o sau nu. Acum, din cauza Emmei, fiecare respiraţie şi fiecare bătaie de inimă deveniseră preţioase pentru el.

Ajungînd la poartă, se răzgîndi în privinţa ei şi se hotărî să împartă cu ea primejdiile şi ororile ca şi febra galbenă. Cînd ajunse pe verandă, el ştia deja, că oricum nu i-ar permite să plece fără ea. Va trebui să se încreadă în bunicul său şi în bunul Dumnezeu că vor avea grijă de ea. Avea toată încrederea în Cyrus, deşi din experienţa lui Domnul era puţin mai nesigur.

Emma stătea în faţa oglinzii din camera ei, îmbrăcată în cămaşa de noapte albă şi vaporoasă pe care i-o dăruise special Chloe şi se gîndea la lunga discuţie pe care o avusese cu protectoarea ei.

Strîngîndu-i mîna Emmei, Chloe oftase şi îi spusese:

– Întotdeauna am regretat că nu m-am dus la trenul acela nenorocit şi că nu am luat-o şi pe Lily. Măcar două dintre voi ar fi crescut împreună. Dar, adevărul e că am fost depăşită şi la gîndul de a creşte o singură fată.

Îi spusese lui Chloe că o înţelegea şi era adevărat.

Se auzi un ciocănit uşor în uşa de la dormitor, apoi aceasta se deschise şi intră Steven.

– Începusem să cred că eşti unul din soţii aceia care îşi petrec timpul mai mult prin saloon-uri decît acasă, remarcă Emma.

Privirea lui Steven se plimbă peste ea, făcînd-o să se simtă ca şi cum cineva tocmai i-ar fi masat pielea cu ulei cald.

– Crede-mă, îi zise el cu voce joasă, în următorii patruzeci sau cincizeci de ani, o să afli că eu sînt un cu totul altfel de soţ.

Ea se simţea delicios de vulnerabilă, stînd atît de aproape de el în cămăşuţa aceea transparentă, iar cînd Steven îşi aruncă haina şi pălăria pe un scaun şi o luă în braţe, rămase aproape fără suflu de emoţie.

Îi desfăcu cravata de la gît, apoi îşi lăsă mîinile să i se odihnească pe umerii lui.

– Sînt atît de bucuroasă că ai fost prins în explozia aceea de la *Yelloy Belly Saloon* atunci. Dacă nu s-ar fi întîmplat aşa, nu te-aş fi cunoscut niciodată.

El zîmbea uşor cu ochi strălucitori. Mîinile lui îi scoteau cămaşa vaporoasă de pe umeri în jos.

– Aş fi preferat să te cunosc la un dans, miss Emma. Sau poate la bibliotecă.

Emma stătea şi îl privea în timp ce cămaşa de noapte îi căzu pînă în talie, etalîndu-i sînii plini inspecţiei lui Steven. El îi încercui fiecare sfîrc cu vîrful degetelor, apoi se aplecă şi o sărută pe gură.

La început, contactul a fost încet şi blînd, dar se transformă subtil, pînă cînd Emma încercui cu braţele gîtul lui

Steven, iar limba ei se împleti cu limba lui. Ţipă uşor cînd simţi cămaşa de noapte alunecîndu-i peste picioarele goale.

Trase de cămaşa lui Steven apoi mîinile i se lăsară încet în jos, în timp ce el îşi scotea centura. Aceasta dispăru din vederea Emmei împreună cu cizmele, cămaşa şi pantalonii.

Erau încă în picioare, cînd Steven îşi puse mîna pe joncţiunea dintre coapsele Emmei şi i le despărţi. Ea respiră adînc cînd simţi cum o mîngîia cu degetul mare şi gemu uşor cînd el o pătrunse cu restul degetelor.

– Steven... murmură ea, şi îşi muşcă uşor buza de jos, în timp ce îl imploră fără cuvinte.

Îndată Steven îşi retrase mîna şi o poziţionă pe Emma la marginea patului. O aranjă în poziţia pe care o dorea, apoi pătrunse feminitatea ei încet, din spate.

Mîinile îi mîngîiau coapsele şi sînii în timp ce se mişca înăuntrul ei. Ea simţi fricţiunea familiară şi fu încîntată de noutatea faptului, că era posedată într-un fel atît de primitiv.

Steven se opri exact cînd Emma se clătina pe marginea împlinirii, ca să-i sărute umerii şi spatele. Şi el gîfîia ca fel ca şi ea.

Emma izbucni furioasă:

– De ce te-ai oprit?

– Vreau să mai dureze, răspunse el şi începu să se mişte iar.

Emma se apucă de marginea patului atunci cînd plăcerea o copleşi. Ochii i se închiseră şi un val de plăcere după altul se rostogoliră peste ea, abdomenul şi coapsele contractîndu-se repetat ca un răspuns violent. Un geamăt jos şi prelung îi scăpă din gît, iar Steven în tot acest timp îi susţinu sînii, frămîntînd sfîrcurile între degete.

Cîteva momente după ce Emma se potoli, fiind aşezată în aşa fel încît să poată cădea în pat dacă Steven n-ar fi susţinut-o bine de şolduri, ea îl simţi mişcîndu-se cu rapiditate în ea. Spre surpriza ei, corpul i se încordă într-un al doilea răspuns neaşteptat, în timp ce Steven gemea şi o umplea cu căldura lui.

Căzu pe spate atunci cînd el o eliberă privind în gol spre tavan, pieptul ridicîndu-i-se şi coborînd cu rapiditate, în timp ce ce lupta să-şi recapete suflul. Lacrimi neaşteptate îi umplură ochii, atunci cînd Steven se întinse alături de ea.

El i le şterse cu vîrful degetelor.

– Nu trebuie să plîngi.

– Avem atît de mult, murmură Emma. Nu ne vor permite niciodată să avem atît de mult...

– Sssst! exclamă Steven sărutîndu-i pleoapele şi apoi buzele, dar, în secret şi el se temea că ea avea dreptate.

Capitolul 19

Emma mototolea o batistă de dantelă în poală, cînd fluierul răsună şi trenul de pasageri se puse în mişcare. Aşezat lîngă ea, Steven întinse o mînă şi îi acoperi mîinile. Ea îşi ridică privirile spre faţa lui.

– Este prima dată cînd mergi cu trenul de cînd ai venit în vest din Chicago? o întrebă el cu blîndeţe.

Emma încuviinţă din cap. Numai Dumnezeu ştia că venise la gară în fiecare săptămînă din ultimii şapte ani, aducînd afişe şi căutîndu-le pe Lily şi Caroline. Totuşi, actuala călătorie la bordul „calului de fier" îi amintea cumva de anumite sentimente dureroase.

– Povesteşte-mi şi mie cum s-a întîmplat totul, îi zise Steven, ridicîndu-i o mînă la buze şi sărutîndu-i uşor degetele.

Oamenii de obicei nu doreau să asculte amănuntele acelei călătorii. Spuneau lucruri de genul: „Dar totul s-a aranjat şi duci o viaţă îndestulată, nu-i aşa?" şi „Nu te mai gîndi la asta. Uită trecutul". Chiar şi Fulton, care ar fi putut fi soţul ei înainte să apară Steven, o descurajase să vorbească despre acest subiect. Îl privi pe Steven uimită.

„Ascult" părea să spună expresia lui.

Emma îşi drese glasul şi începu:

– Trăiam în Chicago. Mama mea era o femeie foarte frumoasă şi, sînt sigură că dorea să facă totul foarte bine, dar era prea slabă. Şi îi plăceau bărbaţii. Ea se opri un moment şi îşi muşcă buza de jos. Lily, Caroline şi cu mine

am primit numele de Chalmers, dar nu-mi amintesc de vreun tată şi, sînt sigură că nici una din noi nu are acelaşi tată...

Steven o asculta cu atenţie şi se îndepărtaseră bine de tot de Whitneyville pînă cînd ea îi istorisi întreaga poveste, plus cîteva din anii petrecuţi cu Chloe.

– Acum poveste-mi şi tu despre tine, încheie ea, uimită de cît de puţine ştia despre omul cu care se căsătorise.

El oftă şi se sprijini de spătarul scaunului.

– Nu sînt prea multe de spus. Mama mea era amanta unui om bogat şi m-a avut pe mine. Am trăit lîngă ea pînă la vîrsta de şase sau şapte ani, apoi am fost trimis la *St.Matthew,* o şcoală internat pentru băieţi. Maman a murit cînd eu aveam paisprezece ani şi mă simţeam destul de singur pe lume. Cînd iubitul ei – tatăl meu – a murit, m-am dus la cimitir şi am stat lîngă gard, privind ceremonia.

Bunicul meu m-a văzut acolo şi a venit lîngă mine ca să vorbim. Cyrus mi-a spus că locul meu e la Fairhaven cu tot restul familiei. Aveam îndoielile mele în privinţa asta şi încă le mai am, dar îmi plăcea ideea apartenenţei de cineva, aşa că m-am dus.

Lucrurile erau destul de dificile, dar l-am îndrăgit cu adevărat pe Cyrus şi m-am împăcat bine şi cu Lucy, soţia lui Macon.

Războiul era în plină desfăşurare şi yankeii au venit şi au ocupat New-Orleans-ul şi Fairhaven. Am furat o uniformă de la cartierul lor general şi îmbrăcat în ea am trecut de santinelele postate pe drumuri, prefăcîndu-mă că sînt mesager. În clipa în care am fost în siguranţă, am scos hainele alea de pe mine şi m-am alăturat armatei confederate.

După ce generalul Lee s-a predat, m-am întors în New-Orleans şi, pentru un timp am crezut că am găsit un loc al meu. Apoi s-a întîmplat incidentul cu Dirk şi uciderea lui Mary. Am fugit în noaptea aceea şi de atunci nu m-am mai întors.

Emma îşi lăsă capul pe umărul lui Steven şi îi strînse mîna în mîinile ei. Amîndoi fuseseră singuri în copilărie şi ca şi oamenii adulţi, asta dădea o nouă dimensiune dulce-amăruie dragostei lor.

– Poate că ar trebui să mergem la Chicago, Steven şi să uităm de New-Orleans.

– Eu nu v-aş recomanda una ca asta, interveni o a treia voce.

Steven închise ochii pentru un moment, dar Emma întoarse capul şi îl văzu pe Macon stînd în spatele lor, cu un zîmbet nesuferit pe faţă.

Pe tot parcursul călătoriei, care ţinu cinci zile încheiate, Macon era mereu în preajma lor, aşezîndu-se în partea opusă, în faţă sau în spate. Cînd mergeau la vagonul restaurant, el îi urma şi se aşeza la o masă din apropiere, iar cînd se retrăgeau în compartimentul de dormit, el invariabil le bătea uşor în uşă, urîndu-le: „Noapte bună".

Steven şi Emma dormiră puţin în timpul călătoriei, pentru că ştiau că în curînd vor fi separaţi poate definitiv şi făceau dragoste în orele timpurii ale dimineţii.

Cînd ajunseră în New-Orleans, aerul era fierbinte şi înecăcios, deşi era încă dimineaţa devreme şi, cu toate că împrejurimile erau frumoase, pe Emma n-o interesau deloc. Ea nu se putea gîndi decît la Steven.

Cu multă gălăgie, trenul şuieră, scoase un nor de aburi şi scîrţîi pînă se opri în gară. Steven o trase pe Emma aproape şi o sărută prelung, înainte să se ridice şi să-i întindă mîna.

– Bine aţi venit acasă, le zise Macon, venind în spatele lor. Am aranjat o mică petrecere în onoarea ta.

Un muşchi de pe obrazul lui Steven se încordă, dar nu răspuse la remarca lui Macon. El doar îşi puse un braţ în jurul Emmei şi o strînse un moment în timp ce-şi aduna curajul. Aşa cum de altfel intuise şi Emma, pe peron aşteptau şi doi şerifi federali. În momentul în care Steven coborî din tren, ei se apropiară şi îi barară calea.

– Steven Fairfax?

Inima Emmei încetă să mai bată şi rămase agăţată de braţul soţului ei, în timp ce acesta aproba din cap.

– Eşti arestat pentru uciderea lui Mary Davis McCall, spuse solemn cel mai în vîrstă dintre şerifi, dîndu-şi la o parte haina ca să poată scoate o pereche de cătuşe de la curea.

Emma privea disperată în jur după ajutor, deşi ştia că nu era nici unul. Soţul ei urma să fie dus la închisoare şi ea rămînea singură într-un oraş străin, bîntuit de molime. Mîinile lui Steven erau lagate la spate. Nu le spuse nici o vorbă şerifilor şi nici nu opuse rezistenţă în vreun fel. El doar o privea pe Emma, ochii lui implorînd-o să înţeleagă. Apoi privirea lui se mută asupra lui Macon.

– Atinge-o, îi şuieră el şi te arunc la aligatori bucăţică cu bucăţică.

Macon încă rînjea cînd, un om cu părul alb şi sprîncene stufoase se apropie de grupul lor. Era îmbrăcat într-un costum deschis la culoare, ca majoritatea bărbaţilor de acolo, şi avea o cravată neagră, subţire la gît. Ochii lui albaştri erau blînzi în timp ce priveau la Steven. Apoi îşi întoarse privirile spre Emma, după care îi întinse mîna.

– Bună Emma, o salută el simplu.

Privirea Emmei rămase aţintită la Steven care era tîrît fără blîndeţe spre închisoare, iar lacrimile i se adunară în gene orbind-o. Ar fi vrut să ţipe că e inocent, dar ştia că asta doar ar înrăutăţi lucrurile.

În timp ce Macon privea încîntat cum dispare Steven, bătrînul îi zîmbi Emmei şi îi oferi batista lui.

– De vreme ce nepotul meu nu s-a deranjat să ne prezinte, zise el cu o privire urîtă spre Macon, voi face eu onorurile. Eu sînt Cyrus Fairfax şi, acum că te-ai alăturat familiei, mă consider şi bunicul tău.

Emma îşi şterse ochii şi îşi îndreptă umerii. Nu l-ar fi ajutat cu nimic pe Steven dacă se lăsa copleşită de disperare.

– Eu sînt Emma, zise ea, deşi Cyrus ştia deja. Şi soţul meu n-a omorît pe nimeni.

– Înclin să fiu de acord cu tine, replică Cyrus, punîndu-şi uşor mîna pe talia Emmei, conducînd-o spre scările peronului. Şi, în timp ce vom aştepta ca şi restul lumii să gîndească la fel ca noi, vom avea ocazia să ne cunoaştem mai bine unul pe celălalt.

Recunoştinţa Emmei era la fel de mare ca şi disperarea. Dacă Cyrus nu ar fi apărut la gară, ar fi rămas singură cu Macon. Şi asta era ceva la care nici măcar nu voia să se gîndească.

Trecîndu-şi o mînă pe sub braţul lui Cyrus, clipi ca să-şi alunge şi ultimele lacrimi şi îi zîmbi. El o conduse la o trăsură care aştepta, o ajută să urce, apoi urcă şi el. Şi, de vreme ce trăsura o porni imediat ce Cyrus se aşezase, era clar că nu îl vor aştepta şi pe Macon.

Fairhaven se afla în partea de nord a oraşului, exact la marginea lui şi prima privelişte o scoase pe Emma din apatia ei. Era o casă albă cu coloane şi cu peluze verzi întinse. Magnolii superbe mărgineau aleea cu flori roz, violete şi albe, briza uşoară împrăştiind parfumul lor.

Deşi Emma ştia că Steven nu era sărac, nu crezuse niciodată că familia lui era atît de bogată şi îşi întoarse întrebătoare ochii spre Cyrus.

– Nu ţi-a spus? o chestionă bătrînul cu ochi strălucitori.

Emma scuturâ din cap. I se părea o ironie acum, că atunci cînd se îndrăgostise de Steven nu voia să se mărite cu el, pentru că nu-i putea oferi aceeaşi poziţie şi respectabilitate pe care Fulton i le putea oferi.

Trăsura opri în faţa casei şi o femeie mică şi blondă veni în fugă spre ei. Era îmbrăcată toată în negru şi Emma se întrebă dacă nu cumva murise cineva. Probabil febra vizitase deja casa aceasta mare.

– Asta e Lucy, îi comunică Cyrus în timp ce aştepta ca vizitiul să deschidă uşa de la trăsură. Ea e soţia lui Macon.

Privind-o pe femeia care se apropia cu o expresie de nerăbdare pe fața ca de păpușă, Emma simți milă pentru ea.

– A murit cineva?

– Lucy ține doliu după visele ei, îi spuse Cyrus trist cînd se deschise ușa.

– Ai adus-o? întrebă Lucy. A venit?

Cyrus chicoti și întinse mîna ca s-o ajute pe Emma să coboare din trăsură. Cînd coborî, Emma simți o crampă alarmantă în partea de jos a abdomenului și își mușcă buzele ca să nu țipe.

Lucy avea ochi mari căprui, iar pielea ei avea albeața și delicatețea celui mai fin porțelan chinezesc. Nerăbdătoare, luă mîna Emmei.

– O să fie grozav să mai avem o femeie aici, zise ea cu o voce blîndă. Nu mă deranjează să-ți spun că m-am simțit în inferioritate numerică încă de cînd am venit aici.

Probabil că citise nedumerirea din privirile Emmei, pentru că rîse și adăugă:

– Te întrebi cum de-am știut că o să vii, nu? Ei bine, e simplu – Steven ne-a telegrafiat. Nu voia să rămîi la cheremul lui Macon, știi tu.

Emma era puțin mirată auzind-o pe Lucy vorbind cu atîta ușurință de răutatea soțului ei, apoi se întristă. Lucy era obișnuită cu cruzimea lui Macon – atît de obișnuită, încît părea să-i dea aceeași importanță pe care o dădea și numărului de la cizme sau datei la care fusese botezat.

– Îmi pare bine să te cunosc, îi zise Emma, realizînd că nu răspunsese la cuvintele de bun-venit ale femeii.

– Uită-te la ea, biata micuță, cotcodăci Lucy înconjurînd talia Emmei cu o mînă, conducînd-o spre ușa masivă de la intrare. Poftim, după ce a mers cu trenul ăla îngrozitor aproape o săptămînă fără să se poată odihni și fără o mîncare cît de cît decentă, eu o țin afară ca o proastă.

Crampele din abdomenul Emmei se intensificară și ea crezu că simte o umzeală caldă între picioare. Știa cu mult înainte să ajungă în camera ce-i fusese repartizată

că, copilul pe care-l sperase şi pentru care se rugase atît nu exista. În schimb existau toate semnele perioadei lunare.

– Probabil că vrei să faci o baie şi să bei puţin ceai.

Emma aprobă din cap mohorîtă.

– Există o cadă chiar acolo, îi zise ea arătînd spre arcada unei uşi, în cealaltă parte a camerei. Jesse – ăsta-i servitorul nostru – o să-ţi aducă bagajul în clipa în care soseşte de la gară. Între timp, pot să-ţi împrumut eu un capot, dacă vrei.

– Eşti foarte amabilă, răspunse Emma sinceră.

După ce plecă Lucy, Emma se aventură să treacă prin uşa pe care i-o indicase cumnata ei şi găsi, aşa cum i se spusese, o cadă. Era lungă şi adîncă şi avea picioarele aurite.

Emma puse dopul şi dădu drumul la robinete. În clipa în care fu sigură că zgomotul apei acoperea oricare alt sunet, îşi lăsă faţa în mîini şi începu să plîngă cu sughiţuri. Cînd cada era pregătită şi o servitoare îi aduse capotul lui Lucy, Emma se simţea deja puţin mai bine. Reuşise să se convingă că ea şi cu Steven vor avea ocazia nu numai să facă copii, dar să-i şi crească împreună şi Emma era hotărîtă să nu-l dezamăgească.

Îi ceru unei cameriste tinere şi sfioase prosoape curate şi, cînd sosi şi ceaiul adus de zîmbitoarea Lucy, era deja liniştită.

Soţia cea delicată a lui Macon aşează tava pe o măsuţă din apropierea ferestrei şi Emma se aşează în faţa ei, în lumina strălucitoare a după amiezii. Rochia cea neagră a lui Lucy părea groasă şi inconfortabilă. Încă o dată, Emma auzi cuvintele lui Cyrus răsunîndu-i în minte: „Lucy ţine doliu după visele ei".

– E foarte drăguţ din partea ta să mă întîmpini în felul ăsta, se aventură Emma.

– Nu cred că Steven ţi-a povestit multe despre noi, zise Lucy, trecînd peste remarca Emmei cu o fluturare a mîinii. Macon îl disprefuieşte, după cum probabil ştii foarte

bine, dar eu, Cyrus şi Nathaniel îl considerăm ca parte integrantă a familiei.

– Nathaniel? întrebă Emma, în timp ce Lucy turna ceaiul într-o ceaşcă de porţelan chinezesc şi i-o întindea. Steven nu menţionase niciodată acest nume.

– Familia asta e aşa de complicată, oftă Lucy turnînd ceai şi în ceaşca ei. Nathaniel este vărul lui Macon şi al lui Steven. L-am adus după ce părinţii lui au murit în Războiul Agresiunii Nordice, ştii tu. Ochii ei maro se luminară amintindu-şi de ceva plăcut. Atunci era puţin mai mare decît un bebeluş. Am avut grijă de el ca şi cum ar fi fost copilul meu.

Gîndindu-se la propria ei dezamăgire, Emma întrebă:

– Tu şi cu Macon aveţi copii?

Cuvintele părură să treacă prin Lucy precum o lance. Se încordă în scaun şi faţa i se umbri un scurt moment, ca de o durere ascuţită.

– Bunul Dumnezeu nu ne-a binecuvîntat cu un copil, răspunse ea cu o voce înceată, încărcată de confuzie şi un sentiment de trădare. Aşa ne-a fost dat, nu crezi?

Emma dădu din cap, părîndu-i rău că a adus subiectul în discuţie. În mod sigur nu dorise s-o rănească pe singura femeie care îi era prietenă în toată Louisiana.

– Iartă-mă, se scuză Emma cu blîndeţe.

Lucy dădu din mînă, din nou stăpînă pe sine. Pentru prima dată observă Emma că era ceva ciudat în zîmbetul ei.

– Nu-i nimic. Noi două vom deveni faimoase, iar Steven va fi eliberat şi voi doi veţi umple Fairhaven-ul cu copii.

– Sper să ai dreptate, spuse Emma distrată, privind în gol la grădina înflorită. Era ca şi cum florile ar fi devenit transparente; prin ele îl vedea pe Steven, cu mîinile legate la spate, condus spre trăsura şerifului.

Emma dormi un somn adînc, pînă cînd veni Lucy şi o trezi cu blîndeţe.

– E timpul pentru cină, îi spuse cumnata ei.

Emma se ridică zăpăcită, întrebîndu-se unde era. Şi aşteptîndu-se să-l găsească pe Steven lîngă ea.

– Eşti la Fairhaven, îi aminti Lucy cu blîndeţe.

Adunîndu-şi toată tăria, Emma refuză să plîngă.

– Mi-au sosit hainele?

Observă că Lucy nu-şi schimbase rochia aceea neagră. Lucy aprobă din cap.

– Jubal ţi le-a şi aranjat, îi răspunse. Ştii, o să ai nevoie de lucruri noi. Ale tale nu se potrivesc deloc la New-Orleans.

– Jubal?

Ultimul lucru care o preocupa pe Emma era starea garderobei ei. Se sculă din pat şi găsi în şifonier o rochie albastră, simplă, de bumbac, apoi luă lenjerie curată din sertarele dulapului.

– E camerista ta, dragă, îi zise Lucy bine dispusă. Mama ei a fost sclavă, desigur. Dar Jubal este o persoană liberă.

Emma se gîndi că libertatea era puţin năucitoare, cînd un om fusese sclav atîta timp. Fără să comenteze situaţia lui Jubal în schema existentă, Emma se duse să se îmbrace după paravanul bogat ornamentat din colţul camerei.

Cina era servită în sufrageria imensă de la parter, luminată de nu mai puţin de trei candelabre, sub care se afla o masă de lemn lucioasă şi lungă, în jurul căreia erau aliniate scaunele.

Emma gîndea că era un miracol că lucruri atît de graţioase supravieţuiseră ocupaţiei inamicului, iar Cyrus probabil îi citise expresia feţei, pentru că zîmbi şi se ridică în onoarea ei şi a lui Lucy, spunîndu-i:

– Am fost norocoşi că ocupanţii noştri au fost nişte gentlemani.

Macon, care nu se deranjase să se ridice, îşi scuturâ şervetul şi mormăi nemulţumit.

– Gentlemani!

În timp ce Cyrus îi trăgea scaunul, Emma se prefăcu că Macon nici nu exista şi îşi aţinti privirea spre băiatul slăbuţ şi morocănos aşezat în faţa ei la masă. Avea un păr bogat, castaniu, şi ochi mari, gri, şi părea cam la fel de bucuros s-o vadă, cum la fel de bucuros ar fi fost şi Macon dacă ar fi văzut un batalion de yankei.

– Tu trebuie să fii Nathaniel, nu-i aşa? îi zise Emma politicoasă.

Pentru un moment doar se holbă la ea. Apoi, după ce aruncă o privire speriată spre Cyrus, strigă:

– O să-l spînzure pe Steven şi el o merită.

– Părăseşte masa, îi ordonă calm Cyrus, fără ca măcar să privească în direcţia băiatului.

Nathaniel îşi împinse scaunul şi ieşi ca o furtună din cameră.

– Ai de gînd să-mi poruncești şi mie să părăsesc masa? îl întrebă Macon pe bunicul său pe un ton rece.

– Dacă va fi nevoie, îi răspunse Cyrus.

Macon rămase tăcut şi Lucy încercă să distragă pe toată lumea cu trăncăneala ei. Şi chiar şi Emmei, care o plăcea grozav, îi venea greu s-o asculte.

Fu recunoscătoare cînd Cyrus întoarse discuţia spre afacerile familiei.

– Noi în principal ne ocupăm cu bumbacul, îi explică el, dar şi cu cheresteaua. Şi cu aurul.

– Aur federal, izbucni Macon mohorît.

Cyrus îl ignoră.

– Din fericire, am transferat majoritatea investiţiilor noastre în Europa la primul murmur al războiului. N-am suferit decît pagube mici.

Lucy interveni din nou în conversaţie.

– Emma o să aibă nevoie de haine noi, anunţă ea stînjenind-o pe cumnata ei, care se simţea ca o zdrenţăroasă. Nici unul din lucrurile ei nu este potrivit.

– Şi bănuiesc că ale tale sînt? remarcă Macon privindu-şi cu ironie soţia.

Lucy se îngălbeni uşor şi începu să-şi aranjeze şuviţele de păr blond scăpate din coc.

– Nevoile ei sînt diferite de ale mele, zise ea încet.

– Emma va avea tot ce-i trebuie, interveni Cyrus şi, tonul lui puse capăt confruntării dintre Macon şi Lucy, care se ignorară în continuare unul pe celălalt.

Cina era o afacere lungă, dar într-un final se termină, spre marea uşurare a Emmei. Voia să fie singură ca să se gîndească la Steven şi la încercările prin care vor trece şi, poate, să-i scrie o scrisoare lui Kathleen la Chicago. Era aşezată la biroul din camera pe care spera s-o împartă cît de curînd cu Steven, încercînd să compună scrisoarea şi suportînd durerile menstruale care-i spulberaseră cea mai arzătoare dorinţă, cînd clanţa de la uşă scîrţîi. Ştiind că Cyrus, Jubal sau Lucy ar fi ciocănit, Emma înţepeni în scaunul ei şi îşi ţinu respiraţia.

Nu avea absolut nici o îndoială că vizitatorul era Macon şi, nu era deloc sigură că nu avea şi o cheie. În fond, probabil se născuse în casa aceasta.

Clanţa se răsuci din nou şi cineva bătu uşor la uşă.

– Emma, strigă o voce.

Era bărbătească, dar prea tînără şi încă neformată ca să fie a lui Macon.

– Nathaniel?

– Da, veni răspunsul.

După un moment de ezitare – Nathaniel nu se prea omorîse cu urările de bun-venit – descuie uşa şi o deschise puţin.

Tînărul aştepta pe hol, arătînd dezarmant de asemănător cu Steven, ca o versiune mai tînără. Proprii ei fii, dacă va fi norocoasă şi o să-i aibă, vor arăta la fel ca şi Nathaniel, cînd vor avea aceeaşi vîrstă.

– Să ştii că nu cred ceea ce am spus despre Steven, îi zise el amărît.

Emma se dădu înapoi ca să-l lase să intre, deşi era îmbrăcată în capot şi părul îi atîrna pe spate. Ea doar şi-l periase dar nu şi-l mai împletise la loc.

– Şi, totuşi, îi zise ea cu asprime, eşti foarte supărat pe el dintr-un anume motiv. Care e acest motiv?

Nathaniel înghiţi în sec, mărul lui Adam mişcîndu-i-se vizibil.

– N-ar fi trebuit să fugă în felul ăsta – după moartea lui Mary şi celelalte. Acum toată lumea crede că este vinovat.

– Nu toată lumea, i-o reteză Emma încrucişîndu-şi braţele. Eu nu cred şi nici Cyrus. Sau Lucy.

– Lucy! pufni Nathaniel fără pic de respect. E doar o femeie nebună. Ce contează ce crede ea?

– Tu, îi spuse Emma direct, eşti un tînăr foarte nepoliticos. Nu sînt sigură că te plac.

Surprinzător, Nathaniel păru rănit.

– Nimeni n-ar crede-o pe Lucy în nici o privinţă, spuse el cu voce domoală. Are camera aia cu un leagăn în ea şi tot ce-i trebuie unui copil şi nu-i nici un bebeluş înăuntru. Toată lumea ştie că e ţicnită.

– Ce cameră? întrebă uimită Emma.

– Mai încolo pe hol, răspunse Nathaniel gesticulînd. Ţi-aş arăta-o, dar o ţine încuiată aproape tot timpul. E un leagăn de copil înăuntru, pe care ea îl împinge şi cîntă şi chestii din astea. El se opri şi se cutremură. E ciudat.

Emma era plină de milă şi îngrijorare. Se hotărî să rămînă o prietenă loială a lui Lucy, indiferent de ce spuneau ceilalţi.

– Viaţa nu poate fi uşoară pentru ea, fiind soţia lui Macon Fairfax.

Nathaniel îşi trecu nervos limba peste buze.

– Cînd o să-l vezi pe Steven, îi zise el grăbit, privind spre uşă, să-i spui că i-am păstrat toate lucrurile. Am avut grijă de ele.

Emma încuviinţă din cap şi, după ce Nathaniel plecă, încuie uşa şi se întoarse la scrisoarea ei. O va trimite cît mai curînd şi va depozita cecul de şapte sute de dolari într-un cont pentru urgenţe.

Dacă Steven va fi condamnat, ea va avea nevoie de bani ca să fugă din New-Orleans.

Închisoarea era un loc oribil, saturat de mirosul transpiraţiei şi al fricii, iar Emma se agăţă de braţul lui Cyrus în timp ce aşteptau să fie admişi în camera de vizite. Dacă n-ar fi fost atît de hotărîtă să nu-l lase pe Steven s-o vadă plîngînd, ar fi dat drumul unui potop de lacrimi. La sugestia lui Lucy, îşi ţinea o batistă parfumată peste nas şi gură.

Steven purta aceleaşi haine cu care sosise în oraş, deşi era descheiat la haină şi îşi slăbise cravata. Părul îi era ciufulit de cît îşi trecuse mîinile prin el şi ochii aveau deja o expresie hăituită.

Totuşi zîmbi cînd o văzu pe Emma şi se aplecă peste masă să o sărute. Emma nu-i spuse că nu creştea nici un copil în ea, simţind că ăsta era un lucru de care el se agăţa cu disperare în zilele acelea întunecate.

– Eşti în regulă? o întrebă el.

– Lasă-mă pe mine, îl certă Emma. Ce faci tu? Te-au rănit?

El scutură din cap, dar Emma nu era convinsă. Apoi se aşeză la masa cea lungă şi zgîriată care-i separa pe vizitatori de prizonieri. Emma şi Cyrus se aşezară şi ei.

– Fac tot ce pot ca să te scot de aici, băiete, îl asigură Cyrus pe nepotul său. Şi faptul că ai fugit nu face lucrurile mai uşoare.

Mîinile lui Steven le strîngeau pe ale Emmei, care erau aşezate pe masă şi era clar că nu voia să-şi dezlipească privirile de la ea nici măcar cînd îi vorbea bunicului său.

– Dacă sînt condamnat, bunicule, zise el, vreau ca Emma să ia primul tren spre nord. Ai înţeles?

Emma se îndreptă în scaun.

– Nu o să fii condamnat, domnule Fairfax, zise ea cu fermitate. Obişnuinţa de a i se adresa lui Steven protocolar cînd nu erau în intimitate, îi fusese adînc înrădăcinată. Eşti nevinovat!

– Asta nu contează întotdeauna, argumentă Steven, strîngîndu-şi şi mai tare mîinile. Ochii lui îi cercetau faţa. Emma, eşti sigură că te simţi bine? Eşti cam palidă.

– Sigur că este palidă, interveni morocănos Cyrus. Omul pe care-l iubeşte e închis în cutia asta cu şobolani.

Zîmbind pentru prima dată de cînd ajunsese în New Orleans, Emma zise:

– Am un mesaj de la Nathaniel. A spus că ţi-a păstrat toate lucrurile.

Steven îşi permise un mic zîmbet trist.

– Atunci, m-a iertat?

Cyrus îi întrerupse cu un „Hmmm" sonor.

– Să te ierte? E un Fairfax. Bănuiala mea e că n-o să te ierte pînă cînd nu va veni după tine cu biciul şi tu nu-i vei tăbăci puţin spinarea.

Emma tresări şi Steven o strînse din nou de mîini.

– Da, încă mă mai pot descurca cu Nathaniel, zise el.

Un paznic veni în spatele scaunului lui Steven şi, deşi îl privea cu deferenţă pe Cyrus, îi vorbi cu asprime prizonierului.

– Vizita s-a terminat, Fairfax.

Încet, Steven se ridică. Mai mîngîie o dată mîinile Emmei, apoi se întoarse şi plecă. Inima Emmei, rănită pentru prima dată în trenul orfanilor, cu ani în urmă, începu să sîngereze din nou. Cyrus o luă cu blîndeţe de braţ şi o conduse afară.

– Nu pot îndura, sughiţă ea în intimitatea trăsurii. Cyrus îi lipi capul de umărul lui şi o bătu uşor pe spate.

– Hai, hai, Emma dragă. Vei îndura pentru că trebuie. Soţul tău depinde de tine.

Emma dădu din cap, dar nu se putu opri din plîns.

– Am fost mîndru de tine acolo, la închisoare, o alină Cyrus. Te-ai descurcat foarte bine pentru o yankee.

Emma îşi înălţă capul şi rîse în ciuda celor întîmplate, cînd văzu ochii vicleni şi totuşi blînzi ai lui Cyrus.

– Te deranjează că nepotul tău s-a însurat cu o nordistă? îl întrebă ea cînd îşi mai reveni puţin.

Cyrus zîmbi.

– Dacă tu te poţi obişnui cu o adunătură de rebeli, atunci putem şi noi să ne obişnuim cu tine. Ei şi acum, mi

se pare că miss Lucy avea dreptate. Eşti la fel de frumoasă ca magnolia înflorită, dar ai nevoie de haine noi.

Cu aceasta, Cyrus bătu în peretele trăsurii şi elegantul vehicol se opri.

– Da, domnule Fairfax? întrebă vizitiul, după ce coborî de pe capră şi veni lîngă fereastră.

– Vrem să ne duci la magazinul ăla elegant de unde îşi procură şi miss Lucy hainele, îi zise Cyrus.

Vizitiul dădu din cap şi trăsura o porni din nou la drum.

În curînd, Emma era măsurată pentru rochii şi fuste, rochii de bal şi bluze, toate de cea mai bună calitate şi croite după ultima modă. Era o ironie, se gîndi ea, de vreme ce ar fi purtat bucuroasă o zeghe, dacă ar fi putut fi alături de Steven.

Capitolul 20

Garrick Wright fusese cel mai bun prieten al lui Steven la *St.Mathew*, în timpul războiului şi în timpul în care nu fusese altceva decît un risipitor. Acum Garrick era avocatul lui. În ciuda reputaţiei şi elocvenţei lui, i-a trebuit o săptămînă întreagă ca să-şi scoată clientul din închisoare pe cauţiune.

– Am reuşit cu greu să-l conving pe judecătorul Willoughby că dacă ai venit aici de bună voie şi riscîndu-ţi viaţa ca să-ţi cureţi numele, merită să ţi se stabilească o cauţiune, îi zise Garrick în timp ce ieşeau în aerul proaspăt, cerul albastru arcuindu-se deasupra lor. El a fost de acord şi Cyrus a plătit-o.

Steven îşi dezmorţi umerii, simţindu-se ca şi cum ultimele şapte zile şi le petrecuse într-un dulap îngust şi întunecos. Zîmbi cînd îl văzu pe bunicul său coborînd din trăsură şi întinzîndu-i mîna.

– Unde e Emma? a fost prima lui întrebare.

– E acasă, răspunse imediat Cyrus. N-am vrut să-i dau inutil speranţe, pînă cînd nu ar fi fost totul aranjat.

Steven tînjea să o atingă, să stea lîngă ea, să o ţină în braţe şi să fie îmbrăţişat de ea. Simţea că nu ajunge destul de repede la Fairhaven. Se urcă în trăsură, lăsîndu-i pe Garrick şi pe Cyrus să urce după el.

Garrick, care era înalt, cu părul blond lins, despărţit de o cărare pe mijloc şi ochi gri, se aşează în faţa lui Steven, alături de Cyrus.

– Cine altcineva ar fi putut s-o omoare pe Mary? întrebă tînărul avocat, vorbind atît pentru el cît şi pentru însoţitorii săi.

Steven privi în direcţia bunicului său, îşi drese glasul şi spuse:

– Macon ar fi putut s-o facă. Numai Dumnezeu ştie că n-ar fi ezitat s-o facă, numai ca să mă înfunde pe mine.

Cyrus se foi neliniştit pe locul lui fără să comenteze. Deşi nu era nici un fel de dragoste între el şi nepotul lui cel mai mare, bătrînul om avea o profundă grijă de cei din familia lui. Era clar că nu-i plăcea gîndul că Macon ar fi putut să fie vinovat nu numai de crimă, dar şi pentru mărturie falsă.

– Ar fi avut şi vreun alt motiv? Crima e un risc prea mare ca să ţi-l asumi, doar pentru că vrei să înfunzi pe cineva.

Raţionamentul lui Garrick era la fel de limpede ca întotdeauna.

– Asta-i ceea ce trebuie să aflăm, răspunse mohorît Steven.

Încerca din răsputeri să fie atent la conversaţie. Nici un minut din săptămîna care trecuse nu-şi luase gîndul de la Emma şi de la consolarea dulce pe care i-ar fi dat-o prezenţa ei.

– Nu m-am întors ca să fiu spînzurat, adăugă el după un timp îndelungat. Vreau să-mi clădesc o viaţă nouă pentru mine şi pentru Emma.

– Trebuie să încerci, oftă Garrick. Sincer, eu nu te-aş fi sfătuit să te întorci. Puteam aranja lucrurile şi dacă tu erai undeva, departe, la adăpost.

Cînd ajunseră la Fairhaven, Steven deliberat ezită să coboare din trăsură, oprindu-l şi pe Garrick cu o privire. Cînd Cyrus coborî şi intră în casă, zise:

– Descoperă dacă Macon mai avea vreo legătură cu Mary, în afara ataşamentului ei pentru Dirk.

Garrick dădu din cap şi un zîmbet larg îi întinse buzele cînd privi spre casa elegantă.

– Ea e Emma? întrebă el.

Steven se întoarse şi o văzu stînd în cadrul uşii, îmbrăcată într-o rochie de mătase aurie.

– Da, bolborosi el cuvîntul pe care nu mai avea puterea să-l spună.

Coborî din trăsură şi rămase înţepenit pe loc, doar privind-o. Memorizînd fiecare trăsătură: a feţei şi trupului ei, savurînd strălucirea părului roşcat în lumina soarelui.

Un milion de emoţii se reflectară pe faţa Emmei, înainte să zboare de pe treptele de marmură în braţele lui.

Steven o strînse tare la piept şi închise un moment ochii; doar pentru a savura apropierea de ea.

– Te iubesc, îi spuse el, simţind-o tremurînd în îmbrăţişare şi apoi privindu-l cu teamă ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă că e chiar acolo.

– Nu e nici un copil, izbucni ea, de parcă i-ar fi fost mult prea greu să mai îndure singură.

El era nerăbdător s-o consoleze pe Emma, s-o atingă şi s-o strîngă în braţe nestînjenit.

– E-n ordine, îi spuse el blînd şi chiar aşa şi era.

După un moment intrară în casă.

Nici unul dintre ei nu mai vorbi pînă cînd nu ajunseră în intimitatea camerei lor, în patul acela masiv, perdelele de dantelă şi priveliştea frumoasă a grădinii.

După ce încuie uşa, Steven se întoarse spre Emma şi o luă din nou în braţe.

El părea atît de solid şi puternic. Emma îşi puse mîinile pe pieptul lui şi îşi lăsă capul pe spate pentru a-i primi sărutul.

Era plină de dorinţă înăbuşită atîta timp. El îi mîngîie buzele cu buzele lui, apoi îşi deschise calea cu limba şi Emma îl întîmpină supusă, cu un suspin de predare.

Mîna lui se ridică pînă la rotunjimea sînului, cu degetul mare mîngîind sfîrcul care pulsa pe sub decolteul adînc al rochiei de mătase.

– Numai la tine m-am gîndit, suflă el, vorbind cu buzele aproape lipite de buzele ei. Oh, Doamne, Emma – am atîta nevoie de tine.

Ea îi scoase haina, apoi se întinse după catarama curelei şi o desfăcu cu degete neîndemînatice. El îşi puse mîinile pe şezutul ei şi o trase mai aproape, în timp ce ea îi desfăcea cămaşa. Îi simţea duritatea presată pe abdomen şi se cutremură ştiind că în curînd el va fi adînc în ea.

Trăgînd de partea din faţă a cămăşii, ea îşi întinse palmele pe pieptul lui păros şi-i simţi sfîrcurile întărite. Îi şopti numele îmbătată de iubire.

El îi eliberă şezutul pentru a-i descheia nasturii din partea din spate a rochiei. Cînd termină cu nasturii, trase uşor în jos partea de sus a rochiei. Ea nu purta cămăşuţă din cauza croielii îndrăzneţe a rochiei şi el respiră adînc cînd îi văzu sînii cu vîrfurile acelea roz.

Emma îl simţi tremurînd şi ştia că el se lupta cu nevoia de a o poseda năvalnic, fără nici un fel de introducere intimă, aşa cum îi plăcea lui. Şi Emma dorea să fie posedată, precum femeia unui războinic primitiv.

El îi trase în jos rochia peste şoldurile frumos arcuite şi peste juponul de dedesubt. Zîmbi şi trase de panglica roz care susţinea juponul, lăsîndu-l să cadă ca şi rochia la picioarele ei, Emma rămînînd în faţa lui doar în pantalonaşi şi papuci.

Pantalonaşii erau legaţi cu panglici roz, dar Steven nu le atinse. Îi şopti doar înăbuşit.

– Scoate-i!

Grăbită, Emma desfăcu panglicile şi îşi dădu jos pantalonaşii, păşind în afara lor. Briza uşoară care intră pe fereastra deschisă îi mîngîie pielea catifelată şi sfîrcurile i se întărîră aproape dureros. Instinctiv, ea îşi încrucişă braţele pe piept.

Steven o prinse de încheieturile mîinilor şi o opri să se ascundă. Privirea lui era la fel de caldă ca şi razele soarelui.

– Atît de frumoasă, spuse el.

Apoi o conduse spre un şezlong de lîngă perdelele de dantelă şi o întinse pe el, cu picioarele desfăcute de-o parte şi de alta, atingînd covorul persan. Ochii lui nu se dezlipiră de trupul ei cît timp îşi scoase cămaşa, îşi trase cizmele şi îşi dădu jos pantalonii şi chiloţii.

Aşa cum stătea în lumina soarelui, Emmei i se părea că are un trup perfect, asemenea bărbaţilor din miturile greceşti. Bărbăţia îi era tare, ridicată şi mîndră, iar ochii Emmei erau aţintiţi asupra ei, deşi roşise.

– Dă-mi copilul tău, şopti ea.

El veni şi se aşeză călare pe şezlong în faţa ei, genunchii atingîndu-li-se. Ochii lui priveau direct în ochii ei puţin tulburaţi, în timp ce îşi aşeza mîinile pe sînii ei, masîndu-i pînă cînd ea gemu şi îşi arcui spatele.

Steven chicoti observînd reacţia ei, mîinile lui mişcîndu-se de o parte şi de alta a taliei şi apoi a şoldurilor. Degetele lui mari se întîlniră pe abdomenul ei, trasînd mici cercuri exact deasupra cuibului mătăsos care-i adăpostea feminitatea.

Imediat, el ridică genunchiul drept al Emmei în aşa fel încît laba piciorului să stea sprijinită de coapsa lui. Procedă la fel şi cu celălalt genunchi, iar ea se încordă şi închise ochii cînd simţi cum se îndepărtează perdeaua care o ascundea de el.

Cele trei degete de la mijloc alunecară în interiorul ei, în timp ce degetul mare îi mîngîia boţul de carne umedă şi întărită, atît de vulnerabilă în mîna lui.

– Steven, îl rugă ea.

– Ssst! şopti el şi se aplecă să-i sărute un sîn, în timp ce continua mîngîierile cu mîna.

– Ia-mă! murmură ea. Te rog – oh, Steven – fă-mă a ta!

El doar îşi întoarse capul spre celălalt sîn, la fel de lacom.

Genunchii Emmei se desfăcură larg, apoi încercară să se lipească unul de altul – plăcerea era prea intensă ca să o mai suporte – dar Steven îi bloca cu umerii. Lăsîndu-i sînul, el o sărută pe tot drumul în jos, pînă ajunse la coapsa dreaptă, făcîndu-i carnea să se strîngă sub

buzele sale fierbinţi. Apoi prinzînd gleznele Emmei cu mîinile, se lăsă mai jos.

Răguşit, el îi dădu un ordin şi, cu mîini tremurătoare şi grăbite, Emma se dezvălui pentru cea mai intensă dintre plăceri.

El îi luă răsuflarea doar alintînd-o uşor cu limba. Apoi o sărută la fel de lacom precum îi sărutase şi sînii şi Emma îşi desfăcu larg coapsele, învinsă.

Într-un final, sub valurile unei pasiuni atît de intense încît pierdu simţul realităţii, Emma atinse apogeul, corpul cutremurîndu-i-se sub atenţiile neobosite ale lui Steven.

Dar, după ce o satisfăcu total, Steven îi întoarse spatele. După cîteva momente lungi, el îşi îmbrăcă din nou hainele şi părăsi camera fără un cuvînt.

Emma, în ciuda oboselii plăcute a trupului, se simţea rănită. Probabil că Steven deja se plictisise de ea, dorindu-şi să nu se fi căsătorit cu atîta grabă. Probabil că nici n-o mai iubea.

Ea se cuibări în pat, prea zguduită şi prea confuză ca să mai plîngă şi adormi.

Să se ţină un bal la Fairhaven a fost ideea lui Cyrus. El voia să arate întregului oraş, după cum spusese la cina din seara în care fusese eliberat Steven, că familia Fairfax prezenta un front unit, de nestrăpuns, în faţa oricărei nenorociri. Că vor rămîne împreună pentru a demonstra inocenţa lui Steven. Emma a fost surprinsă să audă că va fi şi Macon alături de ei.

În noaptea balului, ea îl evită cu grijă, ridicîndu-şi fustele rochiei de organdi albastru, în timp ce urca scările în căutarea lui Steven.

Pe hol, alături de camera lor, se întîlni cu Lucy. Spre dezamăgirea ei, cumnată-sa era îmbrăcată în negru, ca întotdeauna.

Emma zîmbi şi îşi înghiţi propunerea de a-i împrumuta o rochie pe care s-o poarte la bal. Lucy o privea cu nişte

ochi înroşiţi, arătînd de parcă tocmai ar fi venit de la o înmormîntare.

– E totul în regulă? o întrebă Emma apropiindu-se şi atingîndu-i braţul.

Lucy încuviinţă din cap cam ciudat şi deşi Emma ştia că era o minciună, nu putea face nimic.

Şovăitoare, Emma o lăsă pe cumnata ei pe hol şi intră în dormitorul pe care îl împărţea cu soţul ei. Cu toate că urmele procesului se vedeau în linia umerilor şi în privirea pierdută şi în faptul că prefera să doarmă în altă cameră, Steven suporta totul destul de bine. El şi cu Garrick se întîlneau în fiecare zi ca să discute strategia şi, cîteodată dispăreau împreună ore întregi.

– Nervos? întrebă Emma venind în spatele lui Steven, în timp ce el se uita în oglindă, luptîndu-se să-şi înnoade cravata.

– Nu, minţi el, iar Emma veni în faţa lui şi se apucă să-i aranjeze cravata recalcitrantă.

– Este important ca tu să pari calm şi încrezător, îi reaminti Emma cu blîndeţe, mîinile odihnindu-i-se acum pe umerii lui. Pentru că îl iubea atît de mult pe Steven, încerca din greu să pună deoparte întrebările şi temerile ei. Cîţiva din oamenii de jos, vor fi probabil juraţii tăi.

– De cîte ori trebuie să fiu pus la încercare? strigă el nerăbdător. Emma, pot trece luni înainte ca procesul meu să intre în tribunal...

Ea se ridică pe vîrful picioarelor şi îl sărută uşor pe buze.

– Nu încerca să faci faţă la tot dintr-o dată, îl mustră ea. Trebuie să iei doar o zi, o oră sau un moment dintr-o dată. Toţi facem la fel.

Steven oftă.

– Ai dreptate, cedă el, punîndu-şi uşor mîinile pe talia ei şi sprijindu-şi fruntea de fruntea ei. Apoi schimbă subiectul: i-ai scris pînă acum mamei tale la Chicago?

– Da, răspunse Emma. Normal, n-am primit încă nici un răspuns – e mult prea devreme. Şi, desigur, i-am scris şi lui Chloe ca s-o anunţ că am ajuns aici cu bine.

El o sărută pe frunte şi se îndepărtă de ea. În ochii lui, pe lîngă îngrijorarea şi încordarea obişnuite, mai strălucea şi o undă de viclenie, atunci cînd se duse la dulap, deschise uşile de mahon cioplit şi scoase din sertarul de sus o cutie măricică.

Emma se aşezase între timp pe marginea patului, iar el aduse cutia şi i-o aşeză în poală. Ea o privi nedumerită.

– Ce...

– Bijuteriile mamei mele, îi explică Steven şi, deşi vocea îi era răguşită, el părea total destins. Ele sînt tot ce i-au rămas din anii petrecuţi cu tatăl meu, cu excepţia mea, desigur. Au fost ascunse în pivniţa de vinuri în timpul ocupaţiei.

– Nu înţeleg, zise Emma privindu-l.

– Acum sînt ale tale, răspunse el cu un gest care voia să însemne că înţelegea dacă ea nu dorea să le poarte.

Emma ridică încet capacul şi ochii îi fură orbiţi de strălucirea diamantelor dintr-un colier. Printre diamante erau şi perle cu strălucire lăptoasă şi un inel cu ametist care i-ar fi ajuns pînă la încheietura degetului. Erau şi brăţări cu smaralde şi rubine şi cercei cu topaze încercuite cu diamante.

Emma era atît de copleşită, încît închise cutia şi se holbă la Steven cu ochii măriţi.

El i-o luă cu blîndeţe din mînă, o deschise şi scoase colierul de diamante. Apoi i-l puse în jurul gîtului şi îl prinse la spate.

Emma clipi cînd el o trase în picioare.

– Nu-ţi plac? întrebă Steven cu o voce gravă, căutîndu-i ochii.

– Sigur că-mi plac, şopti Emma atingînd cu degetele pietrele perfect şlefuite de la gît. E doar – ei bine – nu m-am aşteptat niciodată să am aşa ceva...

Ochii lui căprui dansau cînd îi privi faţa.

– Nici măcar ca o Whitney din Whitneyville? o necăji el.

Emma rîse încet şi îl lovi uşor în umăr.

– Nu. Nici măcar ca o Whitney.

Degetele lui Steven îi ridicară bărbia.

– Într-o zi le va purta fiica noastră.

Vorbele lui o alinară puţin, deşi îi reamintiră prezentul dureros şi viitorul nesigur. Anii îndelungaţi şi prosperi pe care ar trebui să-i petreacă împreună. Copiii care nu se vor naşte poate niciodată. Lacrimi şi rîsete care poate nu vor fi împărţite niciodată. Gîtul i se strînse şi cutia plină de bijuterii păli în comparaţie cu ceea ce ar pierde dacă Steven era găsit vinovat şi apoi spînzurat.

– Ei, haide acum, o certă uşor Steven, citindu-i gîndurile din priviri. Cine îmi spunea să trăiesc momentul şi să las viitorul să-şi poarte singur de grijă?

Emma inspiră adînc şi dădu din cap. Era pregătită să le facă faţă oamenilor care sosiseră la Fairhaven deja de o oră. Steven puse la loc în dulap cutia cu bijuterii şi îşi oferi braţul Emmei, care se agăţă de el.

Coborîră scările braţ la braţ, cu zîmbete deschise şi încrezătoare, nearătîndu-şi temerile. El o înconjură cu braţul pentru primul dans al serii. Cînd se termină, Cyrus o conduse pe Emma de la un grup la altul, prezentînd-o mîndru, ca pe noua lui nepoată, în timp ce Steven reînnoia cunoştinţa cu ceilalţi oaspeţi.

Deşi aşa spera, Emma nu reuşi să-l evite pe Macon şi sfîrşi prin a valsa în jurul sălii de bal în braţele lui. Reamintindu-şi de dorinţa lui Cyrus ca familia cel puţin să pară unită, ea îi zîmbi şi încercă să suporte contactul forţat.

Bucurîndu-se în mod vizibil de dilema ei, Macon îi reaminti planul de a o face amanta lui.

– Vom începe în după-amiaza înmormîntării lui, cred, zise el, rînjind cînd Emma se înroşi de furie. Vei avea nevoie de consolare.

Deşi Emme fierbea de mînie, îşi păstră zîmbetul pe buze şi replică:

– Mai degrabă aş deveni amanta unui lepros, decît amanta ta!

Macon îşi lăsă capul pe spate şi rîse, iar Emma realiză că ceilalţi oameni din jurul lor, gîndeau că schimbul de cuvinte dintre ei, era unul afectuos.

– Spiritul te face şi mai atrăgătoare, îi zise el imediat. Te asigur că o să-l frîng, dacă nu cumva o s-o facă înaintea mea moartea lui Steven.

Saliva se adună în gura Emmei, dar ea nu prea avea curajul să-l scuipe pe Macon în faţă.

– S-ar putea să nu fie Steven cel spînzurat, izbucni ea prost inspirată. Poate că adevăratul criminal va fi adus în faţa justiţiei.

Înţelegînd implicaţiile celor spuse de ea, Macon se albi de furie şi căzu într-o tăcere adîncă.

Cînd dansul se termină, ea făcu o scurtă rugăciune de mulţumire şi se grăbi să dispară. Roşie la faţă şi furioasă, se lovi de un Steven scos din minţi, care o prinse fără blîndeţe de braţ şi o trase afară din sala de bal, în grădină. El nu o eliberă pînă cînd nu ajunseră lîngă o fîntînă de marmură acoperită de muşchi, în care apa clipocea plăcut.

– Ce naiba încerci să dovedeşti, izbucni Steven.

Emma îşi eliberă braţul.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti, i-o întoarse ea şi, deşi părea indignată, ea de fapt se simţea rănită.

– Dansai cu Macon, punctă Steven, scuipînd cuvintele ca pe nişte seminţe de pepene.

Emma tresări şi-şi puse mîinile în şolduri.

– Da, am dansat. Şi i-am spus eu lui şi vreo două lucruri.

Steven deveni deodată atent. Foarte atent.

– De pildă ce?

– L-am informat că nu e deasupra suspiciunilor în ceea ce priveşte uciderea lui Mary McCall, spuse mîndră Emma.

Steven dădu drumul unui torent de înjurături şi-şi trecu frustat mîinile prin păr.

– Ce nu-i în regulă? întrebă Emma dîndu-i ocol şi privindu-l în ochi.

– Garrick îl investighează pe Macon, îi zise Steven. Există motive să credem că era cumva implicat cu Mary. Acum că a aflat că este suspectat îşi va acoperi urmele.

Emma calculă costul cuvintelor sale pripite şi se simţi devastată. Îşi ridică o mînă la gură.

– Am vrut doar să ajut...

– De acum încolo, o întrerupse Steven cu asprime, păstrează-ţi ajutorul pentru tine!

Uimită, se întoarse şi o rupse la fugă, nu în casă unde toată lumea ar fi văzut-o plîngînd, ci în interiorul grădinii.

– Emma! strigă Steven, după ea, dar ea îl ignoră.

Se refugie în chioşcul din grădină, unde se lăsă să cadă pe o bancă plină de praf, îşi acoperi faţa cu amîndouă mîinile şi începu să hohotească. Plînse un timp îndelungat, dînd frîu liber tuturor emoţiilor adunate în ea.

Înţepeni cînd simţi o mînă pe spinare, apoi se răsuci pe bancă, aşteptîndu-se să-i vadă ori pe Macon, ori pe Steven, pe care i-ar fi pocnit bucuroasă peste faţă.

Dar, cel care se aşezase lîngă ea era Cyrus. Fără un cuvînt, el o trase pe Emma în braţele sale şi o îmbrăţişă. Ea se relaxă la pieptul lui, pentru că avea încredere în el. El n-o întrebă ce a nume o necăjise, pentru că ştia.

– Ce o să faci dacă Steven e condamnat? fu întrebarea lui.

La început, Emma nu putu face faţă adevărului. Apoi, îngăduindu-i acestui coşmar să prindă rădăcini în minte, răspunse:

– Voi pleca – poate la Chicago sau la New-York – şi voi încerca să-mi construiesc o nouă viaţă.

– N-o să rămîi la Fairhaven? întrebă Cyrus părînd surprins, chiar puţin rănit.

Ea atunci îi povesti de ameninţările repetate ale lui Macon şi îi simţi braţul încordîndu-se în jurul umerilor ei.

– Te-aş proteja, îi spuse el după un timp îndelungat. Apoi cu un oftat adăugă: dar, desigur, sînt un om bătrîn.

Emma îi prinse o mînă între mîinile ei şi i-o strînse cu putere.

– Nu-ţi pot spune cît de mult înseamnă pentru mine bunătatea ta. Ai fost atît de bun cu Steven – mulţi oameni nici n-ar mai fi vrut să audă de el, darămite să-i mai ia şi partea.

Cyrus zîmbi trist.

– El are sîngele meu care-i circulă prin vene.

Emma se încruntă.

– De ce îl urăşte Macon atît de mult pe Steven?

El oftă.

– Pentru că ştie că Steven e un om mult mai bun decît este el. Şi asta-l face pe Macon al naibii de primejdios.

Emma privi la luna care se înălţa deasupra magnoliilor.

– Cîteodată sînt atît de speriată, mărturisi ea cu o voce mică, că nu cred că mă mai pot scula din pat ca să înfrunt o nouă zi.

Braţul lui Cyrus se strînse în jurul ei.

– Toate astea se vor sfîrşi în curînd. După aceea o să-ţi faci griji pentru altceva. Şi acum, du-te şi caută-l pe Steven şi spune-i să se potolească că de nu, bunicul lui va veni să-l potolească cu biciul. Auzi?

Emma dădu din cap, simţindu-se mai bine acum că spusese cuiva ce gîndea şi simţea.

– Mulţumesc, zise, sărutîndu-l pe Cyrus pe obraz înainte de a se ridica şi de a porni curajoasă spre uşile franţuzeşti ale sălii de bal.

De abia păşi peste prag, cînd Nathaniel cel de şaptesprezece ani îi ieşi în cale. Avea un început de mustaţă, pe care Emma de abia acum îl observă şi părea nervos.

– Speram – ă... ă... gîndeam... Se înroşi tot începînd de la gît şi pînă în vîrful urechilor. Vrei să dansezi cu mine, miss Emma?

Ea îi zîmbi şi îi oferi mîna.

– Mi-ar face mare plăcere, îi răspunse ea, sperînd ca faţa să nu-i arate ravagiile crizei de plîns de mai devreme.

Nathaniei îşi drese glasul şi o conduse stîngaci pe Emma spre mijlocul sălii. Emmei i se părea ciudat că, cu trei ani în urmă şi ea fusese de vîrsta lui.

– Dacă Steven sau Macon se poartă urît cu tine, se aventură el obraznic, doar vino să-mi spui. Le arăt eu lor pe urmă.

Rezistînd dorinţei de a-l săruta pe obraz, pentru că ştia că l-ar stînjeni, Emma încuviinţă solemnă din cap.

– Aşa o să fac, promise ea, amuzată şi mişcată în acelaşi timp, că Nathaniei ar fi putut să se bată cu asemenea adversari de dragul ei.

Faţa tînără şi drăguţă a lui Nathaniel era întunecată de stînjeneală, iar palma îi transpirase ţinînd mîna Emmei.

– Ştiu că tu crezi că sînt doar un băieţandru, dar sînt puternic, miss Emma. Nu voi lăsa pe nimeni să-ţi facă vreun rău.

– Mulţumesc, îi zise ea din toată inima.

După aceea, conversaţia lor deveni mai puţin serioasă şi Emma începu să arunce priviri iscoditoare în jurul sălii de bal, căutîndu-l pe Steven. Voia să-l găsească şi să clarifice lucrurile dintre ei; timpul în care erau împreună era prea preţios ca să se mai şi certe.

– L-ai văzut cumva pe Steven? îl întrebă pe Nathaniei cînd valsul se termină.

El scuturâ din cap.

– Dar îl caut eu pentru tine dacă vrei, se oferi el grăbit.

– Nu, spuse Emma cu o voce blîndă, observînd privirea lui Nathaniei, care-l putea băga în necazuri cu vărul lui cel impetuos. O să-l caut eu însămi.

Fluturînd evantaiul pentru că sala era aglomerată şi încinsă, Emma îşi croi drum prin mulţimea oaspeţilor eleganţi. Zîmbea încrezătoare, vrînd să le dea de înţeles că ea nu-l considera pe soţul ei capabil de crimă.

Urcînd scările, ţinîndu-şi fustele foşnitoare cu o mînă, Emma se încruntă cînd auzi nişte sunete ciudate. Erau înăbuşite şi veneau de la depărtare, cu greu de distins din cauza muzicii şi rîsului de la parter, iar asta le făcea cu atît mai ciudate.

Ajungînd la etaj, Emma îşi încordă auzul şi îşi dădu seama că sunetele acelea veneau din apartamentul

dublu din partea din faţă a casei. Ştiind că era camera lui Macon şi a lui Lucy, se codi să vadă despre ce era vorba. În fond, dacă cineva s-ar grăbi să investigheze de fiecare dată cînd se auzeau zgomote ciudate din camera ei şi a lui Steven, rezultatul ar fi fost dezastruos.

Însă, un anume instinct îi spuse Emmei că ceea ce auzea ea nu erau sunete de extaz. Se grăbi de-a lungul holului şi, cînd se apropie de camera cea luxoasă, vocea lui Lucy îi ajunse la urechi, cu un ton ciudat, sufocat, încărcat de ură şi durere.

Cu inima bătîndu-i cu putere în piept, Emma ridică mîna să bată la uşă, dar descoperi că uşa era deschisă.

Lucy era pe jumătate culcată pe podea, cu spatele lipit de un birou masiv, bogat ornamentat. Cu toată poziţia ei nedemnă, ochii îi scăpărau de ură atunci cînd îl priveau pe Macon, care stătea deasupra ei cu pumnul ridicat. Un fir subţire de sînge se scurgea din colţul gurii lui Lucy.

– M-ai umilit pentru ultima dată, ţipă Macon, cu umerii încordaţi pe sub haina de seară, în timp ce privea în jos spre soţia lui. El gesticulă sălbatic spre uşă, deşi nici el, nici Lucy nu aveau habar de prezenţa Emmei. Ştii ce se spune acolo jos? Că eşti nebună şi că ar trebui să fii băgată în spital. Şi încep să cred că au dreptate!

Lucy se ridică cu greutate de jos şi Emma se abţinu din răsputeri să nu fugă să o ajute pe cumnata ei.

– Puţin îmi pasă de ce cred ei, izbucni ea. Şi tu poţi să te duci direct în iad, Macon Fairfax. Rîse amar, alarmînd-o pe Emma şi îşi flutură degetele încovrigate prin faţa soţului ei furios. A trebuit să-l aduci pe Steven înapoi, continuă ea. Erai atît de sigur că cel spînzurat va fi el. Ei bine, nu va fi, Mammy Judkins mi-a spus. Tu singur ţi-ai condamnat sufletul la pieire şi eu voi rîde în timp ce tu vei arde în iad!

Macon se apropie din nou de Lucy cu mîna ridicată, iar Emma fu obligată să intervină.

– Nu! ţipă ea intrînd în cameră, dar înainte ca ea să poată face un pas mai departe, Steven o depăşi şi îl

apucă pe Macon de revere, aruncîndu-l cu spatele în dulap.

– Hai, ticălos curajos, ţipă Steven, ameninţîndu-l cu amîndouă mîinile. Hai să vedem cum te baţi cu cineva care poate să-ţi răspundă.

Macon, care îşi recăpătase suflul, îi aruncă fratelui său vitreg o privire încărcată de ură, în timp ce-şi îndrepta umerii şi-şi aranja haina.

– E nebună, murmură el, arătînd spre soţia lui, care acum îşi pierduse curajul şi privea scena cu ochii măriţi, agăţîndu-se de Emma. Vorbeşte mereu de bătrîna vrăjitoare neagră şi de vrăjile ei. Poartă blestematele astea de rochii negre....

– Nu-mi pasă nici dacă ar înfige ace în păpuşi şi s-ar ruga la lună, îl întrerupse Steven, cu un ton ameninţător. Data viitoare cînd o să mai ridici mîna asupra ei – sau a oricărei alte femei – la mînie, o să am grijă să suferi cum n-ai mai suferit vreodată. E clar?

Macon nu răspunse. Doar o privi pe Lucy un moment lung, apoi ieşi din cameră.

Steven se apropie de Lucy şi îi prinse mîinile în mîinile lui.

– Eşti în regulă? o întrebă răguşit.

Lucy scutură din cap cu ochii plini de durere şi tulburare.

– Sîntem blestemaţi, şopti ea. Cu toţii.

Capitolul 21

În zilele acelea fierbinți și umede care precedară începutul procesului lui Steven, Emma era prinsă între două nevoi conflictuale: să fie lîngă el în fiecare moment al fiecărei zile și să se separe de el emoțional și psihic, astfel încît durerea să fie mai mică.

Dragostea ei pentru Steven nu i-ar fi permis să accepte ultima variantă, iar prima variantă era imposibilă, în clipa în care răsărea soarele, Steven se trezea. Înainte ca Emma să se dezmeticească complet, el pleca de acasă și se întorcea de obicei după ora zece și jumătate seara, cînd era mohorît și frustat și mort de oboseală. N-a mai făcut dragoste cu ea și Emma avea un sentiment apăsător că între ei se căsca tot mai mult o prăpastie.

Într-o dimineață de la sfîrșitul lui iunie, cînd Emma coborî în sufragerie, îmbrăcată într-o nouă rochie galbenă – din provizia nesfîrșită de rochii noi – o găsi pe Lucy lîncezind lîngă micul dejun.

Ca de obicei, Lucy era îmbrăcată în negru și, în acele zile avea cearcăne mari, vineții sub ochi.

Furia izbucni în pieptul Emmei pentru că, la început crezuse că semnele acelea erau vînătăi. Ajungînd însă aproape de Lucy, realiză că erau cearcăne de oboseală.

După ce-și umplu farfuria la bufet și își turnă cafea, se așeză lîngă Lucy și își întinse șervetul în poală. În tot acest timp, soția lui Macon nu privi nici măcar o dată în direcția ei.

– Lucy?

Femeia aceea micuță ca o păpușă păru uimită să descopere că nu era singură. Zîmbi distrată.

– Oh, bună Emma. Te simți bine în dimineața asta?

Ironia era că Lucy, fără să țină cont de situația ei, era întotdeauna îndatoritoare cu Emma.

Emma aprobă din cap.

– Dar tu pari foarte obosită, comentă ea prudentă, după ce sorbi din cafea. Te-ai odihnit bine?

Lucy își ridică sprîncenele blonde, perfecte, cu o surprindere aparentă.

– De ce mă întrebi așa ceva?

Emma își drese glasul.

– Ei bine, a fost incidentul acela din noaptea balului, cînd Macon te-a lovit. Doar mă întrebam dacă...

Lucy o întrerupse pe Emma cu un gest al mîinii și scuturînd din cap.

– El nu e așa tot timpul. În seara aceea a băut doar ceva mai mult.

– N-ar trebui să-i scuzi purtarea, îndrăzni Emma să spună. Ea învățase de la Chloe să fie cinstită și era o greșeală că nu proceda așa întotdeauna. A fost urît din partea lui să te lovească.

Lucy oftă tristă, distantă.

– Știu, zise ea cu o voce mică, deznădăjduită. Suna ca și cum n-ar mai fi avut nici cea mai mică speranță.

Emma ridică furculița și începu să împingă ouăle prin farfurie. Venise la masă cu o poftă de mîncare apreciabilă, acum însă aceasta dispăruse.

– De cît timp sînteți căsătoriți, tu și cu Macon? întrebă ea pe un ton de conversație și încercînd să pară veselă.

Fruntea lui Lucy se încreți ușor în timp ce calcula.

– Ne-am căsătorit în anul în care a murit tatăl lui Macon și a venit Steven aici. Asta înseamnă – cu șaptesprezece ani în urmă, cred. Părinții lui Nathaniei au murit cînd noi eram căsătoriți doar de cîteva luni – am fost ca o mamă pentru el.

Deşi era puţin dezamăgită de remarcile inconsistente ale lui Lucy, Emma se forţă să zîmbească.

– Desigur, ştiam că Macon e mai mare decît Steven, zise ea, dar nu mi-am dat seama că diferenţa dintre ei e chiar aşa de mare.

– Oh, da. Dar a fost un lucru bun că Steven era aproape un adult cînd a venit la Fairhaven. Dacă ar fi fost mic şi neajutorat precum a fost Nathaniel, sînt sigură că Macon l-ar fi omorît.

După ce-şi expuse părerea pe un ton vesel, Lucy zîmbi şi-şi mai puse zahăr în ceai.

Emma aproape se înecă cu o bucăţică de cîrnăcior, reuşi cu greu să-l înghită şi îşi şterse buzele cu şervetul. Deodată simţi că nu mai putea îndura să petreacă încă o zi lungă, fierbinte şi plictisitoare stînd în casa aceea şi aşteptînd. Imediat ce-şi reveni puţin, întrebă:

– Cît de bine o cunoşteai pe Mary McCall?

Auzind menţionat numele presupusei victime a lui Steven, Lucy îşi strînse un moment buzele. Imediat după aceea, zîmbetul acela uşor isteric reapăru, ameninţător în strălucirea lui.

– Nu prea bine, bineînţeles, zise ea cu grijă, încălcînd protocolul şi sprijinindu-şi coatele pe masă, ţinînd ceaşca cu ceai între mîini. Mary era mult mai... tînără. Ea era prietena lui Dirk şi a lui Steven.

– Mai are familie? Prieteni?

– Tatăl ei, Jessup. Dar a murit acum doi ani de un atac de cord. Fruntea i se încreţi din nou în timp ce se gîndea. Oh, şi mai este şi mătuşa ei, Astoria. Lucy se opri şi se strîmbă. Uscată ca o prună veche. Probabil că n-a trecut pragul uşii din faţă în douăzeci de ani.

– Totuşi trăieşte în aceeaşi casă în care a locuit şi Mary? presă Emma, simţind cum creşte în ea o exaltare ciudată.

Lucy dădu din cap şi o privi surprinsă pe cumnata ei.

– De ce te interesează atît de mult Astoria McCall? Îţi garantez că e la fel de neplăcută ca apa în care s-au spălat vasele.

– Vreau să vorbesc cu ea despre uciderea lui Mary, zise Emma împingînd farfuria neatinsă şi ridicîndu-se din scaun. Mă duc în oraş, anunţă ea. Şi aş dori să vii şi tu cu mine, dacă eşti de acord.

Lucy încă părea puţin nelămurită, dar îşi puse şerveţelul pe masă şi se ridică. Îşi lovi palmele într-o mişcare patetică.

– Ei bine, cred că pot... privi în jos la rochia neagră şi îşi netezi fustele de satin cu mîini nervoase, apoi îşi atinse cocul. Crezi că arăt bine? Astoria n-o ieşi ea din casă, dar este o bîrfitoare îngrozitoare.

Emma îi zîmbi încurajator cumnatei ei.

– Eşti cea mai frumoasă femeie din parohia New-Orleans-ului, îi zise ea, gîndindu-se că cuvintele ei ar putea fi adevărate numai dacă Lucy ar purta lucruri mai colorate şi ar ieşi mai mult. Orice ar spune Astoria despre tine, în mod sigur ar spune-o din gelozie.

Douăzeci de minute mai tîrziu, Emma şi Lucy erau instalate în una dintre trăsurile familiei Fairfax, trecînd pe lîngă magnoliile înflorite. Jumătate de oră după aceea, ajunseră în faţa unei case de cărămidă care odată fusese elegantă, dar care acum avea zidurile crăpate şi o grădină sălbăticită.

Emma se cutremură la vederea ei.

– Crima s-a produs aici? întrebă ea cu o voce mică.

Lucy privi pe fereastra trăsurii şi ţîţîi din buze, în timp ce-şi îndrepta mănuşile.

– Da, dar atunci era un loc superb. Potrivit pentru a primi oaspeţi.

– Familia avea probabil bani pe atunci, observă Emma cu un ton grăbit, în timp ce vizitiul deschidea uşa şi le ajută să coboare. Ce s-a întîmplat?

Lucy oftă în timp ce o urma pe Emma pe trotuarul crăpat, pe unde începuse să crească iarba. Gardul de

metal se rupsese în cîteva locuri şi poarta scîrţîi atunci cînd o deschise vizitiul.

– Bătrînul Jessup n-a mai fost niciodată acelaşi după moartea lui Mary. Ştii, o adora pe micuţa ticăloasă. A devenit neglijent, asta după spusele lui Macon şi, într-o bună zi, banii pur şi simplu au dispărut, mai zise şi îşi ridică mîinile ca pentru a sublinia ultimul cuvînt.

– Astoria nu s-a căsătorit niciodată? întrebă Emma, simţindu-se tristă pentru familia aceea spartă şi puţin şovăitoare să stîrnească aşchiile rămase, prezentîndu-se ca doamna Steven Fairfax.

După ce urcară scările şi se apropiară de uşa din faţă, Lucy se întinse şi trase de şnurul clopoţelului.

Emma desfăcu evantaiul de fildeş pe care i-l dăruise Cyrus şi începu să-l agite în faţă. Nu se va obişnui niciodată cu arşiţa din New-Orleans, reflectă ea în timp ce aşteptau.

O negresă micuţă cu dinţi mari, albi şi un tulpan înnodat peste codiţele mici şi multe, răspunse la chemarea lor. Se holbă la Lucy, apoi la Emma, de parcă vederea ar fi înşelat-o.

– Da, doamnă?

– Te rog spune-i domnişoarei McCall că doamna Macon Fairfax şi doamna Steven Fairfax, au venit în vizită, zise Lucy pe un ton ca de afaceri, care ascundea comportarea ei ciudată. Şi fii amabilă şi nu ne lăsa să aşteptăm în soarele ăsta fierbinte în timp ce tu trăncăneşti.

Femeia se grăbi să îndeplinească porunca şi Lucy se întoarse spre Emma şi îi mărturisi:

– Trebuie să fii ferm cu negrii. După ce atîta timp li s-a spus ce anume să facă, nu te poţi încrede în ei să judece corect o situaţie.

Emma îşi înghiţi replica aspră. Nu era deloc momentul să se certe cu Lucy.

Un moment mai tîrziu, servitoarea se întoarse ca să le primească. Ochii ei mari treceau speriaţi de la faţa lui

Lucy la cea a Emmei şi părea că se stăpînea cu greu să n-o ia la fugă.

Fură conduse printr-un foaier întunecat, dar bine întreţinut, într-un salon pe partea dreaptă. Aici draperiile grele de catifea erau trase, nelăsînd lumina să treacă, iar camera avea un miros de închis. Emma trebui să-şi ascută vederea pentru a desluşi formele scaunelor, a mesei şi a femeii aşezate într-un balansoar de lîngă căminul de culoarea fildeşului.

– Bună Astoria, zise cu căldură Lucy, de parcă vizita lor era una obişnuită, într-o casă normală.

Miss McCall era micuţă, îmbrăcată în negru ca şi Lucy, exceptînd boneta albă de dantelă care-i acoperea aproape tot părul. Avea mîini mari, acoperite de bijuterii şi chiar în lumina slabă din încăpere, Emma putu vedea venele albastre, proeminente,ce se zăreau prin pielea aproape transparentă.

– Lucy, o întîmpină Astoria pe vizitatoarea sa, cumva morocănoasă. Ochii i se îndreptară spre Emma. Cine e dînsa?

– Ah, e Emma, replică Lucy, gonind o pisică mare, gri cu alb, ca să se aşeze pe un scaun „Qeen Anne", îmbrăcat în catifea. Soţia lui Steven.

Urmînd exemplul lui Lucy, Emma se aşeză în scaunul următor.

Astoria se aplecă în faţă şi o studie pe Emma fără nici o jenă.

– Soţia lui Steven, repetă ea. Ar fi trebuit să-l spînzure pe ticălosul acela, după ce a strangulat-o pe Mary a noastră, i-am spus asta şi avocatului lui zilele trecute.

Un atac subit de ameţeală o făcu pe Emma să se agaţe de braţele scaunului. Înainte ca ea să poată sări în apărarea lui Steven, Lucy se întinse şi o potoli cu o atingere uşoară pe mîna.

– Încă nu s-a terminat procesul, Astoria, îi zise Lucy femeii care poate odată îi fusese prietenă. Steven este inocent pînă nu i se dovedeşte vinovăţia, îţi aminteşti?

– Inocent! ţipă Astoria. Dacă ai fi văzut cît a plîns Mary în noaptea aceea, după ce el a alungat-o...

– L-ai văzut? interveni Emma liniştită. A intrat în casă?

Astoria o studie pe Emma gînditoare, în mod evident fără s-o placă.

– De fapt, nu l-am văzut, dar ştiu că a fost aici. El şi cu Mary au avut o ceartă ca între îndrăgostiţi. El probabil că a venit la ea în...

Emma se văzu forţată s-o întrerupă din nou, dar o făcu cu calm şi cu un ton moderat.

– Ai mai văzut şi pe altcineva, miss McCall?

Astoria se lăsă din nou pe spate în scaun, iar pisica aceea alb cu gri îi sări în poală, uimindu-le pe Lucy şi pe Emma.

– Nu.

– Sînteţi absolut sigură? În fond, asta este o casă destul de mare, presă Emma. Mie mi se pare că o persoană sau chiar mai multe s-ar putea aventura înăuntru fără să fie văzute.

Astoria aprobă din cap.

– Asta-i adevărat. Şi Steven Fairfax a fost acela care a intrat şi a ieşit din camera lui Mary.

– Cum poţi fi sigură de asta?

– Am auzit-o ţipîndu-i numele, zise ea cu o voce venită parcă din trecut şi răguşită de emoţie. La început mi s-a părut că am avut doar un coşmar. Pînă să-mi dau seama că totul se întîmpla cu adevărat, el fugise şi biata Mary zăcea în mijlocul camerei, întinsă pe podea – moartă.

– Dar poate doar ai visat că-i striga numele, cugetă Emma. Ştia că vorbise puţin disperată, dar asta era.

– El a fost acela, insistă Astoria. Oh, băieţii ăştia Fairfax făceau mereu necazuri, i-am spus lui Mary să nu se încurce cu ei, dar n-a vrut să mă asculte. Îi plăceau zîmbetele lor şi cadourile frumoase pe care le primea de la ei.

Realizînd că nu va ajunge nicăieri cu Astoria, Emma deja îşi îndreptase atenţia spre servitoare.

– Femeia care a deschis uşa – care-i numele ei?

– Categoric eşti plină de întrebări, dragă, o certă Lucy, bătînd-o pe Emma din nou pe mînă, de data aceasta mai ferm, ceea ce o uimi puţin. Aceea e Maisie Lee şi este aici de ani de zile, nu-i aşa, Astoria?

Privirea Astoriei era fixată asupra Emmei şi era ostilă cînd replică:

– A venit la noi înainte de ultima neplăcere. Emma fusese făcută să se simtă responsabilă pentru întregul conflict civil în acele cîteva momente şi rămase tăcută un timp, în care Astoria şi Lucy trăncăniră despre balurile şi reuniunile de altă dată. Cînd nu mai putu suporta, Emma le întrerupse:

– Maisie Lee locuieşte şi ea în această casă?

Astoria se aplecă iar în faţă, studiind-o pe Emma în felul acela agasant, dar, într-un final răspunse:

– Locuieşte lîngă docuri cu omul ei. El încarcă şi descarcă vapoarele. Se strîmbă: e murdar şi obraznic. Dacă aş fi în locui tău, doamnă Steven Fairfax, nu m-aş apropia de casa lui.

– Atunci aş putea vorbi cu Maisie Lee aici, reflectă Emma şi, înainte ca cineva să poată spune da sau ba, se şi ridicase de pe scaun şi se îndrepta spre foaier.

– Emma! ţipă Lucy cu surprindere şi mînie în glas.

– Maisie Lee! strigă Emma îndreptîndu-se spre bucătărie.

Ca şi cea de la Fairhaven, bucătăria de aici era separată de casa principală şi Emma străbătea poteca spre ea, cu fustele ridicate, cînd o ajunse Lucy din urmă.

– Ce Dumnezeu faci? întrebă soţia lui Macon.

Emmei îi trecu prin minte că Lucy ar putea simţi nevoia să-şi protejeze soţul, chiar dacă el se purta atît de crud cu ea.

– Vreau să vorbesc cu servitoarea aceea, răspunse Emma fără să-şi încetinească mersul.

Lucy însă o ajunse şi o opri pe Emma cu o forţă surprinzătoare, ţinînd cont de dimensiunile ei.

– O să-i fie teamă să vorbească cu tine, spuse Lucy atît de furioasă, încît Emma se opri şi o privi direct în ochi.

– De ce?

– Pentru că eşti bogată şi albă. Nu înţelegi Emma, că dacă o să scormoneşti printre afacerile lui Maisie Lee, s-ar putea să afli ceva ce poate nu ai vrea să ştii?

Emma se albi la faţă şi, un moment, inima încetă să-i mai bată.

– Crezi că Steven e vinovat? suflă ea.

Lucy inspiră adînc, apoi dădu drumul aerului.

– El a fost cu Mary în noaptea aceea. A fost o scenă îngrozitoare la bal...

– El n-a omorît pe nimeni, spuse Emma printre dinţi.

Apoi se smulse de lîngă Lucy şi o porni din nou spre bucătărie.

Deşi fumul ieşea leneş pe horn şi două coşuri cu aluat de pîine erau aşezate pe masă la crescut, Maisie Lee nu era nicăieri.

Hotărîtă, Emma o strigă.

– N-o să vină, spuse Lucy încet din prag. E prea speriată.

– O să-ţi dau bani, Maisie Lee, continuă Emma, ignorîndu-şi cumnata.

Îşi deschise poşeta şi scoase alocaţia generoasă pe care i-o dăduse Steven cu o zi în urmă. Ţinînd banii în sus, adăugă:

– Ai putea cumpăra o mulţime de lucruri pentru copiii tăi – fructe şi haine şi ghete noi.

Uşa de la ceea ce era probabil o cămară se deschise şi Maisie Lee ieşi, cu ochii măriţi pe faţa maro, strălucitoare. Nu-şi putea lua privirile de la bancnota de o sută de dolari pe care o ţinea Emma în sus.

– Spune-mi dacă l-ai văzut aici pe Steven Fairfax, în noaptea în care a fost omorîtă Mary McCall, îi zise Emma cu mîna nemişcată.

Maisie Lee înghiţi în sec. Dorinţa ei de a lua banii era evidentă; aproape că tremura încercînd să se stăpînească

şi să nu se întindă după ei. Ochii ei priviră doar o singură dată spre Lucy, se măriră de groază un moment, apoi din nou rămaseră aţintiţi asupra Emmei.

– Am mai zis o dată avocatului ăla, domnu' Fairfax a adus-o acasă pe miss Mary de la bal. Ea plîngea şi striga ceva furioasă.

– Şi domnul Fairfax? El ce făcea?

– După cum am văzut eu, el încerca s-o ajute. Spunea mereu; „Nu plînge, miss Mary. Te rog, nu plînge".

Emma închise ochii strîns un moment, văzînd scena la fel de clar, de parcă ar fi fost aşezată pe gardul de metal al familiei McCall, în noaptea aceea, privindu-i pe cei doi mergînd pe alee.

– A intrat şi el cu Mary în casă? întrebă Lucy, uimindu-le pe Emma şi pe Maisie Lee.

Maisie Lee înghiţi din nou în sec.

– Nu doamnă, nu l-am văzut intrînd.

– Ai mai văzut pe altcineva?

Maisie Lee scuturâ din cap. Sudoarea îi pătase partea din faţă a rochiei de bumbac şi ea îşi trecu mîinile pline de făină peste fuste, lăsînd dîre albe în urmă.

– Nimeni altcineva, doamnă.

Emma îi dădu banii lui Maisie Lee, deşi simţea că femeia nu-i spusese totul, că îi ascundea ceva. Ceva ce o îngrozea.

– Mulţumesc doamnă, zise Maisie Lee.

Emma rămase pe loc, deşi bucătăria era fierbinte şi înghesuită şi ea avea nevoie disperată de aer.

– Îţi iubeşti soţul? întrebă ea.

Femeia cea neagră o privi uimită.

– Să-l iubesc pe Jethro? Îşi duse mîna la piept, acolo unde ascunsese banii de ochii lui. Sigur că da. Îi omu' meu. Avem prunci împreună.

– Şi eu îl iubesc pe Steven al meu, spuse clar Emma şi nu avem încă copii. S-ar putea să fie spînzurat pentru ceva ce n-a făcut, înainte ca noi să avem vreo şansă să ne întemeiem o familie.

– Nu ştiu nimic altceva! se văită Maisie Lee ajunsă la capătul răbdării.

Emma o studie un moment lung, apoi se întoarse şi o urmă pe Lucy în jos pe potecă şi în jurul casei dărăpănate a familiei McCall. Fustele ei se agăţau în trandafirii sălbatici prin care bîzîiau albinele.

– N-ar fi trebuit să-i dai atîţia bani, se agită Lucy, mergînd-repede înaintea Emmei. Jethro o s-o bată pînă o s-o lase fără simţiri pentru că a încercat să-i ascundă de el şi apoi îi va bea pînă la ultimul cent.

– Ştie ceva, cugetă Emma, ignorînd remarcile lui Lucy. Ceva atît de important, încît îi este frică să spună.

Trăsura aştepta în stradă şi Lucy o surprinse pe Emma cînd se agăţă de braţul ei, grăbind-o să urce. Cu cealaltă mînă îşi masa tîmplele.

– Am cea mai cumplită durere de cap, se plînse ea. Aş fi dorit să nu fi venit niciodată aici. Ar fi trebuit să stăm acasă ca nişte doamne, să fi luat un jeleu de mentă în chioşc şi să fi lucrat la broderiile noastre!

Emma îşi îngustă ochii surprinsă. Dar o plăcea pe Lucy şi avea multă simpatie pentru ea. Cînd ajunseră la Fairhaven, îşi escortă cumnata pînă în camera ei, apoi luă un praf contra durerilor de cap şi îl dizolvă într-un pahar cu apă rece.

Cînd se întoarse în camera lui Lucy şi a lui Macon, Lucy era încovrigată în pat ca un copil, îmbrăcată doar cu o cămăşuţă. Acceptă recunoscătoare paharul cu medicament, îl bău şi se culcă la loc cu un geamăt.

– Oh, Doamne, ce tare mă doare capul!

– Odihneşte-te, îi zise cu blîndeţe Emma, ieşind încetişor din cameră şi închizînd uşa în urma ei.

Pentru că avea nevoie de puţin timp în siguranţă, ca să se poată gîndi la Maisie Lee şi la sentimentul ciudat pe care îl avea că femeia aceea îi spusese mult mai puţin decît ceea ce ştia, Emma preferă să se retragă în camera ei, decît să coboare la parter.

De cîte ori deschidea uşa, spera mereu să-l găsească pe Steven acolo şi cîteodată chiar era, dar în ziua aceea nu avea noroc. Hainele lui erau în dulap, cartea pe care o citea zăcea deschisă pe masa de lîngă fereastră, aerul păstra încă aroma lui. Dar camera era goală.

Cu un oftat, Emma închise uşa şi merse pînă la masa unde se aşeza adesea şi se gîndea privind la magnoliile înflorite. Desigur, de cele mai multe ori, se întreba pînă cînd li se va permite ei şi lui Steven să aibă o viaţă împreună, dar se gîndea şi la Lily şi la Caroline. Nu trecea o zi fără să-l întrebe pe Dumnezeu unde şi cum să le găsească.

Atunci cînd observă scrisoarea de pe masă, îşi ridică o mînă la piept. Plicul era dintr-o hîrtie albă, fină, cu mici striaţii gri şi adresa expeditorului era din Chicago. Kathleen. Scrisoarea era de la Kathleen.

Cu degete tremurătoare şi buzele mişcîndu-i-se într-o rugăciune mută, Emma desfăcu plicul şi trase afară scrisoarea. În nerăbdarea ei o scăpă pe jos şi îşi muşcă tare buza inferioară, încercînd să se calmeze.

Data şi introducerea erau scrise frumos, dar de o mînă străină.

„Ca avocat al doamnei Harrington şi fiind cel mai apropiat sfătuitor, datoria de a raporta moartea ei, îmi revine mie..."

Datoria de a raporta moartea ei.

Emma se lăsă pe spate în scaun, incapabilă să-şi susţină greutatea. Camera păru un moment să se învîrtă nebuneşte şi ea închise ochii şi respiră adînc.

Era încă aşezată în acelaşi scaun, ţinînd scrisoarea în mînă şi privind la umbrele ce se întindeau încet deasupra grădinii, cînd uşa se deschise în spatele ei şi auzi vocea lui Steven.

– Emma? Mîinile lui i se aşezară pe umeri, iar ea îşi sprijini obrazul de una dintre ele. Ce este?

– E moartă, murmură Emma, în timp ce el îşi trase un scaun lîngă ea şi se aşeză.

El îi luă cu blîndeţe scrisoarea din mînă şi o citi.

– Îmi pare rău, îi zise el şi blîndeţea tonului lui o făcu să vrea să plîngă.

– Avocatul nu le-a menţionat pe Lily sau pe Caroline. Asta înseamnă că mama nu ştia unde sînt.

– Asta înseamnă că nu le-a menţionat, o corectă încetişor Steven, atingîndu-i bărbia şi întorcîndu-i capul astfel încît să se uite la el.

– În mod expres am cerut veşti despre surorile mele, zise Emma, buza de jos tremurîndu-i.

– Scrie-i din nou. Mai bine trimite-i o telegramă.

Emma privi din nou la umbrele înserării, amintindu-şi de Kathleen, cea pe care o ştia ea. Deşi mama ei avusese probleme cu băutura, cînd era trează era veselă, plină de rîs şi muzică.

– Mă întreb dacă a murit singură.

El o trase de pe scaun şi o aşeză pe genunchii lui, unde o îmbrăţişă, lipindu-i capul de umărul lui. Emma se simţea atît de bine în braţele lui, încît începu să plîngă; îl găsise pe omul acesta doar ca să-l piardă.

Crezînd că Emma plîngea după Kathleen – şi, poate undeva în adîncul ei chiar plîngea – Steven o ţinu strîns în braţe şi aşteptă ca acea furtună emoţională să treacă. Atuncu cînd se linişti, el o cără pînă la pat, o dezbrăcă pînă la cămăşuţă şi o culcă, scoţîndu-i pantofii din picioare şi trăgînd păturile peste ea.

Ea se întinse după mîna lui.

– Pleci.

Nu era o întrebare, ci doar o constatare.

El scutură din cap.

– Sînt jos, Emma. Cu Garrick.

Ea se luptă cu şocul provocat de moartea lui Kathleen şi reuşi să întrebe:

– Ai găsit ceva nou?

El se aplecă şi o sărută pe frunte.

– O să găsim, o asigură el.

Emma voia să-i spună că a vorbit cu servitoarea familiei McCall, cu Maisie Lee şi că ea credea că femeia aceea ştia ceva vital, dar nu găsi în ea suficientă putere, îl strînse pe Steven de mînă doar un moment, apoi căzu într-un somn adînc.

A doua zi cînd se trezi Emma, Steven era iar plecat.

Simţindu-se îngrozitor de singură, Emma se dădu jos din pat şi începu rutina de dimineaţă. Cînd termină cu îmbrăcatul, coborî în sufragerie pentru micul dejun, doar ca să-şi dea seama că nu putea mînca. Apoi, o trimise pe una dintre servitoare cu o poruncă să i se pregătească o trăsură.

Prima oprire a Emmei a fost la cel mai apropiat oficiu telegrafic, de unde trimise o telegramă avocatului care o înştiinţase de moartea lui Kathleen, întrebîndu-l dacă nu ştia nimic de surorile ei, Lily şi Caroline. Un răspuns putea veni în cîteva ore sau chiar în cîteva zile, o informă telegrafistul. Orice răspuns, îi va fi transmis imediat după primire la Fairhaven. Incapabilă să meargă înapoi acasă şi să aştepte, Emma îi ordonă vizitiului s-o ducă la biroul lui Garrick Whright. Voia, trebuia să ştie ce progrese făcea avocatul în cazul lui Steven.

Dar Garrick nu era acolo şi secretarul său nu ştia cînd o să se întoarcă. În disperare de cauză, Emma se întoarse acasă, iar una dintre servitoare îi spuse că „domnu' Steven" o aştepta în bibliotecă.

Ea se grăbi într-acolo şi îl găsi pe Steven străbătînd încăperea în lung şi-n lat, părînd mai agitat ca niciodată. Atunci, Emma îşi dădu seama că intervenise ceva nou în cazul lui şi că acel ceva nu era deloc în bine.

– Ce s-a întîmplat? şopti ea strîngînd în mîini spătarul unui scaun.

– Azi a venit miss Astoria McCall să depună mărturie că am fost în casa ei în noaptea crimei. Ea susţine că a auzit-o pe Mary strigînd numele meu.

Emma era sigură că va leşina. Strînse cu şi mai multă putere spătarul scaunului şi aşteptă, ştiind că va mai urma ceva.

Steven îşi turnă ceva de băut, luă o înghiţitură, privindu-şi soţia cu ochi strălucitori.

– După spusele ei, această amintire i-a venit în minte după ce aţi vizitat-o tu şi cu Lucy ieri. Emma ocoli scaunul şi se trînti în el.

– Mă învinovăţeşti?

– Sigur că nu, zise el cu bruscheţe. Dar toată treaba asta mi-a adunat minţile. Am făcut o greşeală, Emma. Vreau să te întorci înapoi la Chloe şi să uiţi că m-ai cunoscut vreodată.

Emma îşi ridică o mînă la gură pentru a opri ţipătul care însă nu ieşi.

– Nu cred că asta vrei, îi zise ea după un moment de panică. Tu doar încerci să mă protejezi.

El o privi cîteva momente lungi şi ea observă o lucire ciudată în ochii lui.

– Nu te protejez, îi spuse el. Încerc să mă descotorosesc de tine. La naiba, chiar trebuie să ţi-o spun de-a dreptul că n-ar fi trebuit să mă însor cu tine?

Emma se ridică cu demnitate din scaun.

– Eşti un mincinos, Steven Fairfax. Şi n-am să te părăsesc. Doar moartea m-ar putea forţa s-o fac!

Steven îi întoarse spatele şi merse pînă la fereastră, privind în gol în grădină.

– Nu te iubesc.

– Eşti un mincinos! zise din nou Emma, de data asta glasul ei avînd şi o notă isterică. Ai renunţat şi crezi că mă poţi cruţa alungîndu-mă! Ei bine, n-o să plec, mă auzi? N-o să plec!

El se întoarse şi o privi, iar ea îşi dori să moară cînd văzu expresia din ochii lui.

– Dacă nu pleci tu, atunci plec eu, pufni ei. Şi trecu ca o furtună pe lîngă ea.

Ea îl urmă pe hol, privind fără să-i vină a crede, cum singurul om pe care-l va iubi vreodată, indiferent de cît de mult va trăi, urca scările cîte două trepte o dată.

Ceva mai tîrziu, cînd Emma reuşi să-şi adune curajul să-l urmeze, intră în dormitorul pe care îl împărţiseră un timp atît de scurt. El era în cealalată cameră, împachetîndu-şi lucrurile.

Emma se aşeză pe marginea patului, ţinînd în mînă mica fotografie cu ea, cu Lily şi cu Caroline, trecîndu-şi încet şi repetat un deget peste rama ei ovală, ca pentru a le ocroti pe surorile ei, precum un vrăjitor dintr-o carte de poveşti.

Capitolul 22

Cyrus Fairfax era atît de furios, încît faţa i se înroşise şi mustaţa lui albă se zbîrlise. Dădu peste cap coniacul şi puse paharul cu zgomot pe biroul său.

– Pe Dumnezeu, dacă eram cu douăzeci de ani mai tînăr, tună el, te-aş fi tîrît afară şi te-aş fi bătut cu biciul!

Steven ar fi rîs dacă situaţia nu ar fi fost atît de gravă. Dar aşa cum era, era pe cale să-şi piardă şi viaţa şi s-o piardă şi pe Emma şi una era mai preţioasă decît cealaltă.

– De la început n-ar fi trebuit s-o aduc aici, spuse el încet, privind în paharul cu whisky. Băutura îi lăsase un gust amar în gură, aşa că o puse deoparte. Am luat-o pe Emma de lîngă oamenii şi locurile pe care le cunoştea, ca să trăiască printre străini – dintre care unul se delectează spunîndu-i că o să şi-o facă amantă imediat după moartea mea.

Cyrus privi cu atenţie la nepotul său.

– Aşa că ai renunţat, îi zise el. Am crezut că eşti mai bun decît atît.

Steven se întoarse şi privi la peluza verde unde sperase să-şi vadă copiii jucîndu-se. Şi poate chiar nepoţii.

– Eu şi cu Garrick i-am chestionat pe toţi cei care i-am putut găsi şi n-am aflat nimic, reflectă el, ignorînd ceea ce îi spusese bunicul lui. Procesul meu a fost programat să înceapă luni dimineaţă şi tot ce am este declaraţia mea că sînt inocent şi faptul că m-am întors ca să fac faţă

acuzaţiilor. Se întoarse puţin, cît să-l poată privi pe Cyrus peste umăr. Dacă mă spînzură, voi muri ştiind că Macon plănuieşte să transforme viaţa Emmei într-un iad.

Cyrus se aşează greoi în scaunul de piele din spatele biroului.

– Poţi conta pe mine că voi avea grijă de Emma, dacă lucrurile merg prost. Ştii asta.

Steven merse în faţa bunicului său, mîinile strîngînd marginea biroului, cu privirea fixă.

– Vreau să-mi juri pe ce ai mai sfînt că o vei scoate pe Emma de aici, în minutul în care voi fi condamnat.

Bătrînul luă un trabuc din cutia de lîngă cotul său şi i-l oferi lui Steven. Cînd nepotul lui refuză cu o scuturare a capului, Cyrus îi rupse banda de hîrtie şi o aruncă la coşul de gunoi. Apoi muşcă vîrful trabucului, îl scuipă şi aprinse un chibrit.

– Mi se pare mie că tu trăieşti în viitor, băiete, comentă el în sfîrşit. Nici măcar n-ai fost judecat şi tu deja urci treptele spînzurătorii.

Fumul albastru îi înconjura capul, în timp ce el pufăia din trabuc.

– Am cuvîntul tău? întrebă Steven.

– Ştii bine că da, răspunse Cyrus. Macon n-o s-o atingă. Şi ce-a spus ea cînd tu i-ai zis că nu vrei să mai fii soţul ei?

Steven îşi trecu ruşinat o mînă prin păr.

– A spus că nu mă crede. M-a făcut mincinos.

Cyrus chicoti plin de încîntare.

– Atunci tu ai început să-ţi muţi lucrurile din casă. Eşti un prost cum n-am mai văzut, Steven Fairfax. Acum du-te şi găseşte-ţi nevasta aia curajoasă şi împacă-te cu ea, sau vei avea de-a face cu mine.

Steven oftă, apoi se întoarse şi ieşi din biroul bunicului său, lăsînd uşa deschisă în urma lui.

Spiritul lui tînjea după Emma la fel de puternic ca şi trupul şi ştiu că nu se mai putea reţine să nu se ducă

după ea. Chiar şi teama de a procrea un copil care poate va creşte fără tată, nu-l mai putu reţine.

Urcă scările cîte două trepte odată, disperat s-o ţină din nou pe Emma în braţe şi să-şi ia înapoi vorbele crude pe care i le spusese, chiar dacă totuşi credea că ar fi fost mai bine dacă ea l-ar fi părăsit.

Ciocăni la uşa camerei pe care o împărţeau şi, neprimind nici un răspuns, încercă clanţa. Uşa se deschise şi el intră în cameră. Nu era nici urmă de Emma şi, pentru cîteva momente teribile, Steven crezu că ea îi urmase cuvintele şi părăsise Fairhaven-ul pentru totdeauna. Durerea provocată de acest gînd a fost mai presus de orice închipuire.

Merse pînă la şifonierul imens şi îl deschise. Rochiile ei erau încă acolo şi cutia cu bijuterii neatinsă, dar asta nu-l consolă. Mîndria ei ar fi îndemnat-o să le lase acolo.

Steven se întoarse şi traversă camera pînă la pat, deschise sertarul de la noptieră şi puse mîna pe un obiect mic şi oval. Oftă de uşurare cînd scoase fotografia înrămată a Emmei cu Lily şi Caroline. Nu l-a părăsit; ea n-ar fi plecat fără să-şi ia poza.

Puse fotografia la vedere pe noptieră şi ieşi din cameră. Încet, încet, îngrijorarea începea să ia locul uşurării. De abia aştepta s-o găsească pe Emma, să se asigure că era bine şi să se scuze.

Dar fusese plecat atît de mult, lucrînd la cazul lui cu Garrick, încît, habar n-avea unde şi cum îşi petrecea timpul. Se grăbi pe hol pînă la uşa lui Lucy.

– Un „Intră" voios a fost răspunsul la ciocănitul lui.

– Ai văzut-o cumva pe Emma? o întrebă el pe cumnata lui, care stătea pe un scaun lîngă fereastră cu o păpuşă-bebeluş în poală.

Lucy nu îl privi. Zîmbea uşor spre păpuşă în timp ce-i mîngîia cu blîndeţe părul. Vocea ei avea un ton ciudat, copilăros.

– S-a dus un oraş cu trăsura.

Ştiind că nu mai avea ce să mai afle de la Lucy, simţindu-se bolnav undeva în adîncul sufletului, Steven ieşi din cameră şi închise uşa după el.

Coborî scările gînditor şi ieşi pe una din uşile laterale. Ajungînd la grajduri, alese un cal şi începu să-i pună şaua.

Trăsura tresălta destul de rău pe drum şi Emma se zdruncina înăuntrul ei. Simţea o uşoară greaţă, dar ea credea că era din cauza situaţiei existente între ea şi Steven şi a căldurii. Era prea secată emoţional ca să mai plîngă, deşi o usturau ochii şi o durea gîtul.

Prima oprire, exact aşa cum ordonase Emma, a fost la casa dărăpănată a Astoriei McCall. Sună la uşă şi însăşi Astoria îi deschise. Văzînd bijuteriile de pe mîinile ei, Emmei îi trecu prin minte că Astoria McCail nu era chiar atît de săracă. Probabil era doar acrită şi prea delăsătoare ca să-i mai pese de starea casei sau să mai întreţină relaţii de prietenie.

– Tu, spuse rece miss Astoria.

Emma îşi îndreptă umerii.

– O caut pe Maisie Lee.

– Ei bine, nu e aici, bombăni fata bătrînă. E la ea acasă cu beţivanul ei de bărbat.

Miss McCall se pregăti să închidă uşa, dar Emma o blocă cu umărul.

– Unde locuieşte Maisie Lee? insistă ea politicos.

– Dumnezeule, lătră miss McCall. Nu ştiu! Pe undeva pe lîngă port, pe una din străduţele alea dosnice.

– Trebuie să aveţi adresa notată pe undeva prin vreun carnet, presă Emma, refuzînd să se clintească din loc.

Astoria se încruntă la ea, dar Emma nu se lăsă intimidată. Nimeni nu o putea răni mai rău decît o rănise Steven cînd îi spusese că n-o mai iubeşte; acum putea înfrunta lumea întreagă fără teamă.

– Oh, în regulă, pufni femeia aceea bătrînă, întorcîndu-se şi dispărînd în casa aceea întunecată şi prăfuită.

Emma păşi în foaier ca să aştepte, privind în jurul ei şi observînd pînzele de păianjeni din colţuri. Locul acela avea mare nevoie să fie măturat, gîndi ea şi toate ferestrele să fie deschise ca să poată intra aerul curat şi lumina.

Astoria McCall se întoarse imediat cu o bucată de hîrtie mototolită în mînă.

– Poftim, izbucni ea. Şi o să fie vina ta dacă Jethro o s-o omoare în bătaie pe biata fată, pentru că se amestecă în afaceri care n-o privesc.

Emma nu avea nici cea mai mică dorinţă s-o bage în bucluc pe Maisie Lee. Doar voia să afle ce anume ştia şi era atît de înspăimîntată femeia aceea, încît nu putea să vorbească.

– Mulţumesc, zise Emma de parcă ea şi Astoria s-ar fi distrat de minune împreună. Şi bună-ziua.

Vizitiul se încruntă cînd Emma îi arătă adresa, dar probabil observase cît de hotărîtă era, pentru că n-o contrazise.

În partea oraşului unde locuia Maisie Lee şi care era aproape de apă, casele erau construite unele lîngă altele şi se părea că erau pline ochi de oameni. Copii negri alergau desculţi peste pietrele sparte ale pavajului, iar mirosurile de peşte, balegă de cal, gunoi şi urină făceau aerul şi aşa greu, aproape de nerespirat.

Cînd trăsura se opri, Emma coborî înainte ca vizitiul să vină s-o ajute.

– Miss Emma, începu el nervos, lu' domnu' Steven n-o să-i placă deloc că te-am adus aici, mai ales în boala asta care e pretutindeni.

– N-o să stau mult, răspunse Emma, ochii ei cercetînd deja zidurile clădirilor de cărămidă, căutînd numerele.

Nu le găsi, aşa că se apropie de un trio de băieţi care jucau pietre. Căutînd în poşetă, scoase cîte o monedă pentru fiecare dintre ei. Cînd toată atenţia lor se îndreptă spre ea, îi întrebă:

– Unde locuieşte Maisie Lee Simpson?

Unul dintre băieţei arătă spre capătul străzii.

– Acolo unde e ghiveciul cu flori.

Emma le mulţumi înclinîndu-şi capul şi o porni spre casa cu pricina. Vizitiul venea cu trăsura după ea şi îi putea simţi în spate privirea nelămurită.

Ghiveciul de lut ieftin conţinea o singură muşcată roşie, care avea mare nevoie de apă. Emmei îi părea rău de floare, dar bătu cu hotărîre în uşa scorojită a casei lui Maisie Lee.

Aceasta o deschise puţin, cît să poată vedea cine bate, iar cînd o văzu pe Emma, ochii lui Maisie aproape că ieşiră din orbite.

– Eşti singură? întrebă Emma.

Maisie Lee aprobă sălbatic din cap, dar nu făcu nici o mişcare ca să-şi primească vizitatoarea.

– Atunci, pot intra, te rog? o presă Emma.

Şovăitoare, Maisie Lee se dădu în spate şi Emma intră într-o cameră înghesuită, dar destul de curată. Cîţiva copilaşi se jucau pe podea, iar rufele spălate erau întinse pe o frînghie ce traversa camera.

Ochii mari ai lui Maisie Lee priveau spre uşă neliniştiţi, de parcă s-ar fi aşteptat ca însuşi Satana să dea buzna în cameră şi s-o tîrască apoi cu el în iad.

– Ce vrei, don'şoară? se lamentă ea.

– Tu ştii ceva despre noaptea în care a fost omorîtă Mary McCall – ceva ce n-ai spus nimănui. Vreau să ştiu ce anume.

Negresa se retrase un pas, ţinînd strîns lîngă şoldul ei un copil şi începu să plîngă.

– Nu ştiu nimic, protestă Maisie Lee, părînd disperată.

– Ba ştii şi soţul meu o să fie spînzurat dacă tu nu-mi spui. Cine era acolo în noaptea aia, Maisie Lee? Cumva Macon Fairfax?

Ochii lui Maisie Lee se măriră şi mai mult.

– Nu coniţă, nu l-am văzut pe domnu' Macon. Jur pe Dumnezeu că nu l-am văzut.

– Dar ai văzut pe cineva şi nu era Steven. Pe cine ai văzut?

Maisie Lee privi din nou spre uşă.

– Omu' meu o să vină curînd acasă, se cutremură ea. Şi nu-i place să am musafiri.

Emma oftă, apoi o implorâ:

– Trebuie să mă ajuţi!

Ochii mari ai lui Maisie Lee străluciră înlăcrimaţi. O lacrimă îi traversă obrazul atunci cînd scuturâ din cap.

– Nu pot don'şoară, zise ea. Nu ştiu nimic. Jur...

Descurajarea se cuibări adînc în sufletul Emmei.

– Bine, spuse ea cu un oftat. Dacă te hotărăşti să-mi spui adevărul, Maisie Lee, trimite-mi vorbă la Fairhaven.

Maisie Lee înghiţi în sec, dar nu mai spuse nimic. Doar strînse copilul mai aproape de ea, în timp ce Emma deschidea uşa să plece.

În poartă, se întîlni cu unul din cei mai mari oameni pe care-i văzuse vreodată. Era evident soţul lui Maisie Lee şi nu părea deloc încîntat de musafiri. Părea chiar plin de ură, cînd Emma trecu uşor pe lîngă el şi se grăbi pe stradă, unde vizitiul agitat o aştepta cu uşa de la trăsură deschisă.

În clipa în care Emma se aşeză pe bancheta comodă de piele, auzi un ţipăt venind din casă şi îşi închise repede ochii pentru a nu mai vedea imaginile care-i asaltau mintea. Soţul lui Maisie Lee ieşi din nou din casă şi aruncă ghiveciul cu muşcata în stradă, unde se sparse, împrăştiind pămîntul uscat de jur-împrejur şi dezvelind rădăcineile plantei. Apoi intră din nou în casă şi trînti uşa după el.

– Dii! strigă vizitiul cel nervos la cai, tocmai cînd Emma se pregătea să coboare ca să încerce s-o protejeze pe Maisie Lee.

Tristă, privi în jos la mîini. Probabil că oricum n-ar fi fost de mare ajutor. De fapt, exact aşa cum spusese şi Astoria, era vina ei că Jethro se supărase pe Maisie Lee şi, dacă femeia suferea, asta era din cauza ei.

Era complet descurajată cînd ajunse la uşa din faţă de la Fiarhaven.

Vizitiul se pregăti să o ajute pe Emma să coboare, dar fu împins de Steven care avea maxilarele bine încleştate.

– Unde naiba ai fost? o întrebă soţul ei, prinzînd-o de umeri.

Emma îi întîlni privirea fără să ezite.

– Ce-ţi pasă ţie? contră ea.

Mîinile lui îi prinseră obrajii în palme.

– Îmi pasă, răspunse el.

Emma se smuci de lîngă el şi o porni spre casă, dar el o prinse de mînă şi o trase înapoi.

– O să stăm de vorbă, o anunţă el, apoi o trase din faţa casei, prin grădina bine întreţinută, unde îi plăcea lui Lucy să stea cînd era în toane bune. El nu se opri pînă cînd nu ajunseră lîngă sera care era aproape acoperită de zorele.

Deschizînd uşa, Steven o trase pe Emma înăuntru, iar ea fu uimită cînd constată că locul era destul de curat şi că existau şi canapele înguste cu saltele moi şi cîteva fotolii cu perne umflate.

– Obişnuiam să dorm cîteodată aici, cînd am venit pentru prima oară la Fiarhaven, mărturisi Steven.

Emma îşi prinse buza de jos între dinţi. Se ruga ca Steven să n-o mai rănească, pentru că nu mai era în stare să îndure.

– Încă mai vrei ca eu să plec de aici? îndrăzni ea să-l întrebe.

– Da, răspunse Steven cu asprime. Mai degrabă prefer să te ştiu în siguranţă în Whitneyville, cu Chloe, care să aibă grijă de tine.

Emma era rănită, dar îşi ţinu capul sus cu mîndrie şi umerii drepţi.

– Înţeleg.

El îi prinse bărbia cu o mînă.

– Nu cred că înţelegi, Emma, îi zise el răguşit. Am minţit înainte – niciodată nu te-am iubit mai mult decît te iubesc acum, în minutul ăsta. Şi ai avut dreptate. Vreau ca tu să pleci de la Fairhaven, ca Macon să nu te poată atinge, să nu fii obligată să vezi...

Inima Emmei începu să bată mai repede de uşurare, îl îmbrăţişă pe Steven şi îşi propti bărbia de pieptul lui.

– Mulţumesc lui Dumnezeu, murmură ea.

El o strînse în braţe.

– Unde ai fost azi, Emma? Ce ai făcut?

Emma nu îndrăznea să admită că fusese s-o vadă pe Maisie Lee; Steven se înfuriase data trecută cînd se amestecase în treburile lui.

– Chiar contează? evită ea răspunsul.

El chicoti şi o sărută pe frunte.

– Nu, bănuiesc că nu. Îi ridică din nou bărbia şi ochii lui priviră direct într-ai ei. Îmi pare rău, Emma. Pentru tot.

Lacrimile pe care nu le putuse vărsa înainte, umplură ochii Emmei.

– Strînge-mă tare, zise ea, încolăcindu-i gîtul cu braţele. Spune-mi că totul o să fie bine.

El o trase mai tare în braţe, dar nu spuse nimic şi Emma ştia că nu putea rosti acele cuvinte.

În trupul istovit şi tremurător al Emmei, se născu o dorinţă cum nu mai avusese niciodată înainte. Trase în jos spre ea capul lui Steven, pentru un sărut care spunea tot.

Cu un geamăt, el se desprinse. Vru s-o ridice în braţe şi ea îşi dădu seama că el avea de gînd s-o ducă în casă, sus, în dormitorul lor.

– Nu, şopti Emma atingîndu-i buzele cu un deget. Aici, unde pot simţi parfumul florilor şi pot auzi albinele. Chiar aici, Steven.

El o privi vrăjit un moment lung, apoi o sărută cu atîta pasiune încît genunchii Emmei se înmuiară. În timp ce ea încă se sprijinea de el, luptîndu-se să-şi revină, el începu să-i desfacă şirul de nasturi din spatele rochiei. Cînd termină, îi trase rochia în jos pe umeri, descoperindu-i sînii. Ea îşi scoase braţele din mîneci şi ieşi din rochie, rămînînd în faţa lui Steven doar într-un jupon subţire şi pantalonaşi.

Steven îi scoase juponul, lăsîndu-i pantalonaşii şi o ridică din talie, în aşa fel încît ea să-i înconjoare şoldurile

cu picioarele şi să simtă posesiunea care o aştepta. Gura lui prinse un sfîrc şi începu să tragă lacom din el.

Emma se agăţă de gîtul lui, cu capul lăsat pe spate, ţipînd uşor cînd el începu s-o tachineze cu puterea pe care o avea asupra ei.

Apoi el se mută la celălalt sîn, iar Emma îşi trecu febrilă o mînă prin părul lui, trăgîndu-l mai aproape.

– Spune-mi ce vrei, murmură el, cînd termină cu sînii.

– Pe tine, gemu Emma. Pe tine te vreau. Oh, Steven, te rog... nu mă lăsa să aştept – nu de data asta – a trecut atîta timp şi eu te doresc atît de mult...

El îi puse o mînă între picioare şi o strînse acolo unde pantalonaşii erau umezi, iar Emma gemu sonor, încercînd să-l ia în ea.

Steven îşi băgă o mînă pe sub pantalonaşi, căutînd moţul acela tare şi necăjindu-l cu degetele. Ea se umezi şi mai mult şi deveni şi mai înnebunită.

– Oh, nu, murmură el. N-o să fie deloc uşor. Vreau tot ce poţi tu să dai, Emma – tot.

Ea oftă, pentru că ştia ce însemna asta – o sesiune înceată de amor, cu Steven care o va face să se elibereze val după val, înainte să intre în ea şi să experimenteze satisfacţia finală.

– Te rog, îl imploră ea.

Dar el se întoarse din nou la sîni, continuînd să mîngîie cea mai vulnerabilă parte a trupului ei. Emma era ca o creatură sălbatică, agăţîndu-se de umerii lui, încercînd să-şi apropie picioarele în jurul lui.

Imediat, el îi scoase pantalonaşii. O aşeză pe una din vechile canapele şi îngenunche între picioarele ei, apucînd-o de glezne şi desfăcîndu-i-le larg. Emma ţipă uşor cînd el se lăsă deasupra ei, apoi începu să se zvîrcolească în timp ce el o iubea cu gura, fără ezitări sau milă.

Capul i se mişca dintr-o parte în alta, în timp ce toate simţurile i se îndreptau spre o explozie suficient de puternică încît s-o sfîşie în bucăţi. Şoptea numele lui Steven în

timp ce trupul i se convulsiona într-o predare nebunească, iar coapsele-i presau capul lui Steven.

El nu o lăsă pînă cînd nu se liniști, plină de satisfacție și de acel gen special de furie pentru că se lăsase total manipulată de el.

Steven o sărută ușor pe pîntece, în timp ce ea îl certa cu o voce întretăiată și răgușită, iar el îi pedepsi răzvrătirea cu o nouă partidă de dragoste orală, doar că de această dată o forță pe Emma să stea în picioare deasupra lui, complet vulnerabilă.

Cînd se termină, ea căzu în genunchi, călare peste coapsele lui, prea ameţită şi fără suflu ca să mai vorbească. Oftă recunoscătoare cînd îi simți bărbăția eliberată din haine și căutînd-o ușor.

Emma nu mai putea suporta și alte tachinări. Îl prinse pe Steven în capcana catifelată și îl luă cu tot atîta putere cum o luase și el; iar geamătul lui de supunere era cea mai dulce muzică pentru urechile ei.

Își coborî gura peste gura lui și îl muşcă ușor de buze, în timp ce se ridica și se lăsa ușor în jos, supunîndu-l la acelaşi fel de extaz pe care-l îndurase și ea. Îi gustă gîtul, loburile urechilor și, în final sfîrcurile, în timp ce mîinile lui îi mîngîiau spatele gol.

Cînd Emma începu să-l călărească mai repede, el gemu și își sprijini spatele de marginea canapelei, cu ochii închişi. Ea își mări viteza, încîntată de expresiile ce treceau pe fața lui magnifică, în timp ce făcea dragoste cu el.

Apoi Steven, cu o puternică împingere în sus și cu un țipăt, se vărsă în Emma, iar ea începu să-și dea drumul cînd îi simți căldura, aplecîndu-se peste el și trecîndu-și un sfîrc peste buzele lui. El îi supse sînul cu putere, în timp ce ea tremura și se contorsiona în jurul lui.

Cînd Emma își reveni și realiză că era goală în seră, cu părul desfăcut pe umeri și că soțul ei era încă în ea, se înroşi şi își coborî ochii.

Steven o prinse de bărbie şi o obligă să-l privească în ochi.

– Te iubesc! îi zise el răspicat.

Emma îşi lipi fruntea de fruntea lui.

– Steven, murmură ea cu lacrimi în voce. Hai să fugim imediat ce se întunecă. O vom lua de la început în altă parte...

Mîinile lui îi cuprinseră şezutul ca pentru a lua şi ultimul rest de răspuns din partea ei.

– Nu, Emma. Nici un fel de fugă de acum încolo.

Pe Emma o năpădi furia şi ar fi plecat de lîngă el, dacă nu ar fi ţinut-o de şolduri, obligînd-o să rămînă acolo unde era.

– Vrei să mori? îl imploră ea disperată. Asta e?

– Sigur că nu, îi răspunse el, iar ea îl simţi cum se întărea din nou în interiorul ei. Începu s-o ghideze încet, iar ea începu să răspundă aproape fără voie. Dar n-am de gînd să fug. Am terminat cu asta în ziua în care te-am întîlnit.

Emma nu voia să facă dragoste; ea voia să lupte. Dar el o cobora şi o ridica, iar sfîrcurile i se frecau de pieptul lui tare şi păros, întărindu-se şi ridicîndu-se. Încercă să-l contrazică, dar singurul sunet care-i ieşi din gît a fost un geamăt strangulat de plăcere neajutorată.

El îşi ridică mîinile şi îi cuprinse sînii, mîngîindu-le sfîrcurile cu degetele mari.

– În tine este acum un prunc, zise el, aplecîndu-se să-i sărute umerii, în timp ce Emma se lăsa în voia lui, mişcîndu-şi coapsele instinctiv. Şi, imediat ce îl faci pe ăsta, o să pun un altul în tine. Apoi încă unul. O să te am dimineaţa, la prînz şi seara...

– Oooh! gemu Emma neajutorată, cînd el se întrerupse din vorbit ca să îi ia un sfîrc în gură.

Acum el era adînc în ea, la fel de tare şi de insistent ca şi mai înainte. O muşcă doar puţin şi trupul ei deveni sălbatic.

Cîteva momente mai tîrziu, îl privea cu ochi împăienjeniţi pe Steven în timp ce se elibera, apoi gemu prelung. Şi totul în timp ce trupul lui se încorda şi se apleca spre ea.

Imediat după aceea, Emma se ridică de pe el şi începu să se îmbrace. Steven se îmbrăcase primul şi era pregătit să-i încheie rochia, cînd ea veni lîngă el cu spatele.

– Chiar crezi că acum am un prunc în mine? murmură ea.

– Da, îi răspunse el întorcîndu-se cu faţa.

Apoi îi desfăcu părul care mai rămăsese încă împletit şi i-l pieptănă uşor cu degetele.

Ea îşi lăsă fruntea pe umărul lui, înconjurîndu-i mijlocul cu braţele. „Nu mă părăsi", părea să-l implore fără cuvinte. „Oh, Steven, te rog nu mă părăsi. Acum sau altădată".

Cînd terminară amîndoi cu aranjatul, ieşiră din seră şi o porniră spre casă prin înserarea zgomotoasă de vară. Emma constată cu surprindere că ziua se sfîrşise fără ca ea să observe.

Intrară în casă printr-o uşă laterală şi urcară pînă la etaj pe scările de serviciu. Emma se simţi uşurată cînd ajunseră în camera lor. Se temuse să nu se întîlnească cu cineva. Oricine i-ar fi văzut ar fi ghicit ce se întîmplase.

– Ţi-e foame? întrebă Steven, în timp ce ea îşi peria părul în faţa oglinzii.

Emma se gîndi un moment, apoi aprobă din cap.

– Dar nu vreau să mănînc cu ceilalţi.

Steven o aprobă şi ieşi din cameră în timp ce ea îşi împletea părul şi îl prindea într-un coc în vîrful capului. Tocmai se scufundase în cada plină cu apă fierbinte, parfumată, cînd îi auzi din nou glasul. Nu se putu opri să nu zîmbească, auzindu-l pe Steven fredonînd o melodie.

El îşi băgă capul pe uşa de la baie şi făcu ochii mari cînd o văzu acolo, ştergînd urmele dragostei lor.

– Eu – ă...ă – ţi-am adus cina, îi zise el distrat.

Emma zîmbi somnoroasă, apoi îşi întinse braţele deasupra capului şi căscă.

Steven înjură încetişor.

– Nu face asta, o certă el.

Emma se cuibări din nou în apă, prea obosită ca să se mişte, deşi îi era foame. Ochii i se închiseră languros în timp ce se relaxa, deschizîndu-i din nou cînd simţi mîna lui Steven pe un sîn.

El rînji şi luă o căpşună din castronelul pe care-l ţinea în mîna stîngă, conturînd buzele Emmei cu ea, înainte să i-o bage în gură.

– Ummm! exclamă ea, simţindu-se minunat de decadentă.

Steven îi mai dădu o căpşună în acelaşi fel, apoi puse castronelul deoparte. Emma începu să se ridice din apă, dar el o opri şi o forţă să se aşeze la loc. Puse o căpşună pe sînul ei, apoi îşi coborî capul ca să o ia de acolo cu gura.

O plăcere sălbatică străbătu sistemul nervos al Emmei cînd simţi că buzele lui cuprind pe lîngă căpşună şi sfîrcul ei. El le mestecă pe amîndouă, înainte să-şi ridice capul.

Emma rîse puţin nervos cînd îi văzu expresia şireată de pe faţă.

– Să nu-mi spui că ai de gînd să faci iar dragoste cu mine, protestă ea cînd el o ridică din apă şi începu s-o şteargă cu un prosop.

– Bine, răspunse el zîmbind. N-o să-ţi spun.

O luă în braţe şi o duse pînă la pat, întinzînd-o uşor pe cuvertura de mătase. Ochii lui mîngîiau cu privirea carnea ei albă, în timp ce-şi scotea hainele şi se aranja deasupra ei în pat.

Emma se întinse, deşi bunul simţ îi spunea să se strîngă ca o minge, iar Steven îi prinse mîinile deasupra capului şi o sărută uşor între sîni. Ea gemu şi îşi desfăcu picioarele ca să-l primească, deşi era sigură că nu mai avea ce da.

– Fără să aştepţi de data asta, îi promise el, apoi mîngîie cu limba un sfîrc pînă cînd acesta se ridică pentru el, pregătit să fie supt.

Ea îl primi cu un ţipăt uşor de bun-venit, fără să se aştepte ca trupul ei să mai reacţioneze. Dar, curînd după aceea, coapsele de abia mai atingeau patul, iar Steven o săruta, înăbuşind exclamaţiile şi gemetele ei.

Cînd totul se termină şi ei îşi recăpătară puţin puterile, se aşezară în mijlocul patului, faţă în faţă, cu picioarele încrucişate, mîncînd din aceeaşi farfurie.

După ce-şi terminară cina, se întinseră sub cuverturi, capul Emmei odihnindu-se pe umărul lui Steven, în timp ce el citea cu voce tare dintr-o carte cu sonete.

Imediat după aceea, Emma adormi şi visă că ea şi cu Steven erau bătrîni şi rîsetele fericite ale copiilor lor intrau pe fereastră, mîngîindu-le auzul.

Capitolul 23

Sala de judecată era arhiplină, majoritatea celor de acolo fiind doar privitori curioşi. Dar, dispoziţia lor era împotriva lui Steven. Emma stătea ţeapănă lîngă Cyrus, cu evantaiul nedesfăcut într-o mînă, ochii ei cercetîndu-i pe membrii juriului. Toate cele douăsprezece feţe erau masculine şi toate douăsprezece impasibile – imposibil de descifrat.

Emma îşi întoarse privirile spre Steven, care stătea la o masă chiar în faţa ei, cu Garrick Wright lîngă el. Ca şi cum i-ar fi simţit privirea, Steven se întoarse în scaun ca să se uite la ea şi, spre marea ei mirare, îi făcu cu ochiul.

Ea îşi strînse buzele, înmărmurită că el putea să ia atît de uşor un proces atît de serios. El îi imită expresia îndîrjită, apoi se întoarse cu faţa spre cei ce formau curtea de judecată.

Steagul statului Louisiana era atîmat în spatele biroului masiv al judecătorului, împreună cu Stelele şi Dungile. Era şi o carafă cu apă împreună cu un pahar pentru Onorabilul Judecător şi gura Emmei se uscă privind într-acolo.

În sală intră un aprod care se postă în faţa biroului înalt.

– Onorabilul Judecător J.B.Beeman prezidează, tună el, luîndu-şi foarte în serios slujba. Toată lumea să se ridice în picioare.

Emma simţi cum o cuprinse un val de ameţeală, atunci cînd se ridică cu ceilalţi şi se clătină un moment.

Cyrus o prinse repede de braţ şi o susţinu cu o vigoare surprinzătoare.

Judecătorul Beeman, un bărbat solid şi aproape chel, cu o coroană de păr roşcat în jurul cheliei şi cu nişte ochi albaştri, duri, se aşează şi lovi o dată cu ciocănelul. Toată lumea se aşează din nou.

– Te simţi bine? întrebă Cyrus lîngă urechea ei.

Emma încuviinţă din cap, deşi era o minciună, apoi îşi concentră atenţia asupra procedurilor, care, urmau să determine viitorul ei şi al lui Steven. Aerul greu şi fierbinte mirosea a trupuri transpirate, adunate prea multe la un loc, iar o muscă zbîrnîia zgomotos pe lîngă capul procurorului, care încerca s-o gonească fără succes, fluturînd o mînă.

Primul martor chemat la bară era un bărbat care participase la balul din noaptea în care fusese omorîtă Mary McCall. El a fost primul dintr-o mulţime care mărturisi că miss McCall şi domnul Steven Fairfax s-au certat în public, în faţa a jumătate din oamenii New-Orleans-ului.

Garrick nu-l interogă pe nici unul dintre martori, ceea ce Emmei i se părea o mare prostie, dar, bineînţeles că nimeni nu-i ceruse părerea.

Odată cu trecerea dimineţii, sala deveni şi mai încinsă, mirosurile şi sunetele cu mult mai greu de suportat, mişcările repetate ale evantaiului neaducînd nici o uşurare. Camera începu să se întunece în jurul Emmei, care, înspăimîntată, sări în picioare, încercînd să fugă la aer curat.

Lucrul ciudat era că putea auzi foarte clar, deşi nu mai vedea nimic. Auzea murmurul mulţimii de spectatori ca şi scîrţîitul pe podelele de lemn.

– Emma!

Ea îl auzi pe Steven rostindu-i numele şi încercă să iasă din întunecimea deasă care o înconjura, ca să poată ajunge la el. Un miros cumplit de amoniac o făcu să deschidă ochii surprinsă şi alarmată.

Steven zîmbi în jos spre ea şi, după ce înapoie sărurile de mirosit femeii de alături, îi înlătură cu tandreţe şuviţele de păr care-i căzuseră pe faţă.

Încremeni cînd descoperi că zăcea culcată pe culoarul dintre scaune şi cînd realiză că făcuse o scenă, care poate juraţilor li se păruse calculată dinainte. Încercă să se scuze, dar Steven îi puse un deget pe buze şi scutură din cap, apoi o ajută să se ridice în picioare.

Cyrus veni imediat lîngă ea, cu o mînă susţinînd-o de talie.

– O să am grijă să ajungă cu bine acasă, îl asigură pe Steven cu o voce scăzută.

Emma vru să protesteze, dar Steven scutură din cap, iar Cyrus o conduse cu fermitate de-a lungul culoarului pînă la uşă. În timp ce mergeau, Emma simţi privirile curioase sau pline de milă aţintite asupra ei şi îşi ridică bărbia chiar mai mult decît era necesar. Cu toată demnitatea şi voinţa ei, totuşi n-ar fi reuşit să traverseze holul larg al tribunalului şi nici să coboare treptele de marmură, dacă n-ar fi fost Cyrus s-o susţină.

La semnalul lui, una din trăsurile de la Fairhaven trase în faţa lor. Cu multă blîndeţe, Cyrus o ajută pe Emma să urce şi să se aşeze înăuntrul ei.

– În clipa în care ajungi acasă, îi ordonă el cu bunătate, vreau să te întinzi în pat cu picioarele ridicate.

Ea îi strînse un moment mîna, bucuroasă că Cyrus intenţiona să rămînă şi să-l sprijine moral pe Steven.

– O să vin mîine, zise ea, dorind cu disperare să aibă dreptate.

Cyrus aprobă din cap şi ea văzu simpatia cu care o privea. El îi mai zise ceva vizitiului şi trăsura o porni la drum.

Emma stătea crispată, strîngînd cu putere marginile banchetei de piele şi rugîndu-se să nu fie prea bolnavă. Stomacul i se strîngea, capul îi pulsa şi întunecimea aceea care o copleşise mai înainte era gata s-o înghită din nou.

Cînd ajunse la Fairhaven, Jubal se grăbi să vină s-o ia din trăsură.

– Ştiam eu că nu trebuia să te duci la procesul ăla, miss Emma, se agita Jubal. Am încercat să-i spun şi lu' domnu' Steven. Dacă ai de gînd să faci un prunc, atunci nu trebuie să te agiţi alături de toată parohia NewOrleans-ului.

Emma ar fi zîmbit dacă soţul ei nu ar fi fost acuzat de o crimă pe care nu o comisese. Aşa însă, o lăsă pe Jubal să bombăne în legea ei.

Fu aşezată cu grijă în pat, doar în cămăşuţă şi pantalonaşi, cu picioarele proptite de un vraf de perne şi cu o cîrpă udă pe frunte. După ce toată agitaţia din jurul ei se potoli, Emma căzu într-un somn adînc.

Se deşteptă tresărind şi îl găsi pe Macon stînd la picioarele patului şi privind-o cu un zîmbet lăţit pe toată faţa. Degetele lui încă îi mîngîiau piciorul.

Înspăimîntată, se trase spre capul patului, ca şi cum aşa ar fi fost mai protejată. 45-ul lui Steven era în sertarul noptierei din partea patului în care stătea şi Macon. Emma făcu un semn cu capul în direcţia lui.

– Ce cauţi aici?

Macon îşi mută privirile de pe trupul voluptos, îmbrăcat în lenjerie fină, spre faţa ei.

– Aş putea spune că am venit să-mi admir moştenirea. De acum n-o să mai dureze mult, Emma dragă. Lucrurile merg foarte rău pentru Steven. În curînd îmi vei dărui nişte fii roşcaţi, grozavi. Desigur, nu voi putea să te păstrez aici – ar fi indiscret. Va trebui să-ţi cumpăr o casă în oraş.

Emma încerca să-şi acopere sînii cu un braţ, în timp ce se apropia tot mai mult de noptieră.

– Eşti complet pe dinafară, Macon Fairfax şi, mai degrabă aş prefera să mor decît să te las să mă atingi. Acum ieşi afară înainte să încep să ţip!

– Poţi să ţipi cît pofteşti, chicoti el încrucişîndu-şi braţele. Nu e nimeni acasă, cu excepţia servitorilor şi ei nici măcar nu visează să intervină, crede-mă.

Emma înghiţi în sec. Nu putea fi sigură că minţea; în fond asta era casa lui Macon la fel ca şi a lui Cyrus. Dacă el dădea ordine, probabil ar fi fost ascultate.

– Ieşi! repetă ea.

Mîna îi era pe mînerul sertarului, dar ştia că nu ar fi avut timp să scoată pistolul şi să-l ameninţe cu el, înainte ca Macon să sară asupra ei. Era prea aproape şi ochii lui arătau că ştia cu precizie ce avea ea în minte.

– N-o să fie chiar atît de rău, Emma dragă, izbucni el, renunţînd la tonul siropos folosit pînă atunci. Ştiu cum să te fac fericită şi tu eşti chiar în locul cel mai potrivit ca să ţi-o dovedesc.

– Nu mă atinge, şuieră Emma, retrăgîndu-se înapoi spre capul patului, cu ochii măriţi de oroare. Steven o să te omoare dacă mă atingi!

– N-o să-i spui!

Macon pînă atunci stătuse în picioare lîngă pat, privind în jos spre faţa ei. Ea observă o venă care-i pulsa pe tîmplă, cînd el îşi încordă pentru un moment maxilarul.

– O să taci din gură pentru că nici în iad n-ar mai avea nici o şansă să cîştige procesul, dacă încearcă să mă omoare din răzbunare, nu-i aşa?

Inima Emmei bătea cu repeziciune şi era sigură că o să vomite. Încercă să se îndepărteze de Macon, dar el se aplecă şi o prinse zdravăn de păr.

– Te rog, şopti ea.

El zîmbi uşor.

– Draga mea, nu te umili rugîndu-mă. Asta n-o să te salveze. Păstrează-ţi implorările pentru ultimele momente delicioase, înainte ca durerea să te copleşească.

Emmei îi năvăli bila în gît.

– Lasă-mă în pace.

El o trînti pe saltea, cu mîna încă înfiptă în părul ei. Ea îl privi terorizată, incapabilă să vorbească.

Zgomotul uşii trîntite de perete îi uimi pe amîndoi.

Şi Emma şi Macon îşi întoarseră privirile spre uşă. Acolo, în prag, stătea Nathaniel, îmbrăcat tot în costumul cu care fusese la procesul lui Steven, cu cravata slăbită, ochii strălucindu-i de ură atunci cînd privi spre faţa vărului său. În mîna tremurătoare avea un revolver, aţintit direct spre mijlocul lui Macon.

– Las-o în pace, strigă el furios.

Macon o eliberă pe Emma numai pentru a-şi scoate haina, pe care şi-o agăţă de capul patului.

– Ieşi, Nathaniel! zise el, părînd la fel de liniştit de parcă ar fi închis o carte sau şi-ar fi turnat o băutură. Aici e treabă pentru un bărbat, nu pentru un băiat.

Emma respira greu, cu ochii fixaţi pe Nathaniel, implorîndu-l din priviri să n-o părăsească. Adunîndu-şi curajul, se aruncă în cealaltă parte a patului şi încercă să-şi scape viaţa prin fugă, dar ştia că nu va putea scăpa de Macon. Nu fără ajutorul lui Nathaniel.

– N-o să te las să-i faci vreun rău, zise băiatul cu o hotărîre dîrză. Revolverul care înainte tremura, era acum bine aţintit.

Macon oftă din rărunchi şi îşi trecu o mînă prin părul des.

– Am să te învăţ eu minte pentru ceea ce faci acum, îl ameninţă el pe Nathaniel.

Nathaniel îşi trecu nervos limba peste buze.

– Nu-l asculta, îi zise Emma aproape fără suflu. Cyrus n-o să-l lase să-ţi facă ceva rău şi nici Steven.

Mîna lui Macon o prinse iarăşi de păr, trăgînd-o cu duritate.

– Taci din gură, şuieră el.

– Am spus s-o laşi în pace! ţipă Nathaniel.

Macon oftă din nou.

– Bănuiesc că va trebui să mă ocup întîi de tine, zise el liniştit.

O porni spre Nathaniel şi, în momentul acela îngrozitor, Emma văzu intenţia băiatului oglindindu-se în ochii aceia speriaţi.

– Nu! țipă ea sărind din pat. Nathaniel, nu!

Macon avansă cu încă un pas și revolverul se descărcă. Amîndoi, și Emma și băiatul care trăsese focul de armă, priviră îngroziți cum fratele mai mare a lui Steven căzu mai întîi în genunchi și apoi se rostogoli pe podea. Sîngele lui îmbiba covorul.

– Doamne, șopti Emma înfășurîndu-se în capot și grăbindu-se să îngenuncheze lîngă el.

În acel moment disperat, purtările lui urîte fuseseră uitate; nu mai conta altceva decît să-l păstreze în viață.

– Nathaniel, fugi și adu doctorul repede.

Băiatul rămăsese în pragul ușii, cu fața lipsită de orice culoare, ținînd încă revolverul în mînă.

– Nathaniel! țipă iar Emma tocmai în momentul în care trei servitoare treceau pe lîngă el, intrînd în cameră.

Încremenirea lui păru să se topească în acel moment; lăsă arma să-i cadă din mînă și se apropie cu cîțiva pași.

– E mort?

Emma și Jubal îl întoarseră pe Macon pe spate. Respira, dar era inconștient și partea din față a cămășii era atît de îmbibată de sînge încît era imposibil de spus exact unde era rănit.

– Nu, răspunse repede Emma. Nathaniel, du-te și adu doctorul imediat.

El aprobă din cap, se întoarse și ieși din cameră.

Degetele Emmei deveniră lipicioase din cauza sîngelui, în timp ce-i desfăceau cămașa și căutau rana. Era sus, în partea dreaptă a pieptului, un centimetru sau doi sub omoplat.

Macon gemu.

– Hai să-l punem în pat, zise Emma, apoi ea cu Jubal și încă o femeie îl ridicară în picioare și îl cărară, mai mult tîrîndu-l, pînă în patul Emmei.

– Sîngerează ca un porc înjunghiat, se cutremură Jubal.

Emma găsi cel mai apropiat punct în care se simțea pulsul și îl apăsă tare cu trei degete, în felul în care o

văzuse pe Chloe procedînd atunci cînd se tăiase la genunchi. Fluviul se reduse la un mic rîuleţ de sînge.

– Aduceţi nişte apă caldă, le strigă Emma celor care erau pe acolo şi o puteau auzi şi fu răsplătită cu sunetul unor paşi care coborau grăbiţi scările.

În timpul următoarei ore, Emma şi Jubal încercară să oprească sîngerarea, să-l cureţe puţin pe Macon şi să-i bandajeze rana. Dar el nu-şi recăpătase cunoştinţa.

O altă oră trecu înainte să sosească doctorul, iar cînd acesta veni, o privi uluit pe Emma care îl întîmpinase în hol, cu părul desfăcut şi îmbrăcată într-un capot plin de sînge.

– Nu sînt rănită, îl asigură ea, întrebîndu-se ce îi spusese Nathaniel. E vorba de Macon.

Bărbatul scund cu părul alb ca zăpada urcă în camera în care zăcea Macon, alb la faţă ca şi bandajul care-i acoperea pieptul.

– Ce s-a întîmplat? întrebă doctorul, desfăcîndu-şi geanta şi scoţînd un stetoscop, pe care îl potrivi în urechi.

Se aplecase deasupra lui Macon, ascultîndu-i inima şi explicaţiile Emmei în acelaşi timp. Ea se poticnea încercînd să descrie întîmplările care acum păreau ireale.

– Habar n-aveam de ceea ce aveam să găsesc aici, replică doctorul după ce ea termină de povestit. Acum se îndreptase de mijloc. Băiatul acela era mai supărat decît oricine am văzut pînă acum. Îmi tot spunea că s-a comis o crimă.

Emma rămase tăcută atît timp cît doctorul scoase bandajele de pe rană, o dezinfectă şi o pansă la loc.

– Cel care a avut grijă de rana asta, a făcut o treabă a naibii de bună, zise doctorul întorcîndu-se spre Emma. Tu ai făcut-o?

Gîtul Emmei era contractat şi ea simţi dorinţa perversă de a rîde de ironia lucrurilor. Nu putea face nimic ca să-l salveze pe Steven, bărbatul pe care îl iubea mai mult decît însăşi viaţa, în schimb, îl trăsese pe Macon, cel mai rău duşman al ei, de pe marginea morţii.

– M-a ajutat şi Jubal, răspunse ea.

El o privi peste ramele de metal ale ochelarilor de pe nas.

– Tu eşti mireasa lui Steven, nu-i aşa? Am crezut că eşti la procesul soţului tău. Desigur, Macon are felul lui de a se purta cu doamnele.

Emma simţi cum i se ridică stomacul în gît atunci cînd realiză insinuarea cuprinsă în cuvintele doctorului. Apoi obrajii i se îmbujorară dintr-o dată. În ciuda a ceea ce simţea, se forţă să vorbească răspicat şi cu o demnitate rece.

– Macon poate foarte bine să aibă „felul lui de a se purta cu doamnele" doctore, dar această doamnă îşi iubeşte soţul. Nu l-am încurajat cu nimic pe cumnatul meu.

Bătrînul o studie un moment, apoi zîmbi oarecum spăşit.

– Vă rog să mă scuzaţi, doamnă Fairfax. Doar că mi s-a părut ciudat că aţi rămas aici la Fairhaven, în loc să fiţi în oraş, la tribunal, ca aproape toată lumea din acest oraş. Nici măcar ameninţarea febrei galbene nu-i poate ţine acasă.

Emma n-avea de gînd să dea explicaţii, simţind că nu-i datora nimic acestui om obraznic, dar apoi îi veni în minte că el ar putea fi cel care să-i aducă copilul pe lume, dacă avea vreunul în pîntece.

– Am fost copleşită de căldura şi mirosurile din sală, mărturisi ea şi am leşinat.

Doctorul o privi cu ochi de specialist.

– S-ar putea să fii însărcinată.

El nu va şti niciodată cu cîtă devoţiune spera Emma ca el să aibă dreptate. Apoi îşi feri ochii, oarecum deconcertată de proiectul de a discuta lucruri atît de intime cu un alt bărbat decît Steven.

– Poate, zise ea.

El se întoarse şi o porni spre hol cu geanta cea neagră în mînă.

– O să vin diseară să văd cum se simte Macon. Eu cred că pînă atunci o să-şi revină şi o să înceapă să se plîngă de durere.

Emma dădu uşor din cap, deja îngrijorată, gîndindu-se că va trebui să-i povestească lui Steven evenimentele zilei. El o să vrea să-l omoare pe Macon cu mîinile goale, chiar dacă acesta de abia mai respira.

Jubal apăru cu un capot curat de un roz pal „inimă de rege", care probabil îi aparţinea lui Lucy şi o luă pe Emma de braţ cu blîndeţe.

– Ai nevoie de o baie, miss Emma. Lasă-mă să te ajut.

Acum că criza se sfîrşise, Emma se simţea din nou slăbită, iar genunchii îi erau precum gelatina. Se sprijini de braţul lui Jubal în timp ce femeia o conducea pe hol, spre apartamentul lui Macon şi al lui Lucy. Trebuia să plece din propriul ei apartament.

Aroma parfumului de iasomie pe care-l folosea Lucy umplea aerul, deşi apartamentul era gol. Lucy, ca şi Cyrus, era la procesul lui Steven.

– Poţi să faci baie chiar aici, continuă Jubal. Ştiu că miss Lucy nu s-ar supăra deloc.

Din partea ei, Emma era la fel de nervoasă gîndindu-se la reacţia pe care o va avea Lucy la cele întîmplate, ca şi de cea a lui Steven. Să spună adevărul şi totuşi să menajeze şi sentimentele cumnatei ei era imposibil.

Camera de baie din apartamentul principal era uluitoare. Cada era făcută din marmură gri vîrstată cu alb şi robinetele păreau placate cu aur. Pe podea erau întinse covoare albe, groase şi un şir de ferestre cu perdele din dantelă umpleau camera de lumină.

Plină de solicitudine, Jubal o aşeză pe Emma pe marginea unei canapele mici, înainte să dea drumul la apă în cadă.

– Camerele astea, cînd am venit eu aici, aparţineau părinţilor lui domnu' Macon, zise negresa şi Emma se întrebă cam cît de bătrînă era Jubal. Faţa îi era neridată, nu avea nici o urmă de alb în păr, doar în ochi avea o expresie de experienţă amară şi durere. înainte de asta, apartamentu' le-a aparţinut lu' domnu' Cyrus şi lu' miss Louella. Sigur, pe atunci nu aveau apă care să vină prin ţevi.

Emma nu comentă. Era prea preocupată să-şi amintească ceea ce se petrecuse în după-amiaza aceea, realizînd că aproape a fost violată, că omul care o atacase zăcea inconştient în acelaşi pat în care încercase s-o siluiască.

– Te simţi bine, miss Emma? o întrebă Jubal.

Emma încuviinţă din cap mohorîtă şi îşi trecu degetele desfăcute de la o mînă prin păr. Erau murdare de sînge uscat şi mirosul îi umplu nările.

Se cutremură. După ce ezită cîteva momente, Jubal se întoarse şi plecă.

În momentul în care rămase singură, Emma îşi scoase capotul murdar, doar ca să descopere că şi lenjeria de corp era la fel de pătată. Şi-o scoase scîrbită, aruncînd-o lîngă capot; apoi intră în cadă.

Se simţi mult mai bine după ce şterse şi ultimul strop din sîngele lui Macon, dar puternica senzaţie de tremur din umeri şi genunchi rămase. După ce-şi spălă părul şi corpul cu săpun cu aromă de lămîie, ieşi din cadă şi începu să se usuce cu unul dintre prosoapele acelea albe şi groase pe care i le adusese Jubal.

Tocmai se folosea de pieptenul lui Lucy pentru a-şi descurca părul, cînd se auzi o bătaie grăbită în uşă şi Steven intră, părînd foarte palid.

– Jubal mi-a spus că eşti aici, zise el atunci cînd Emma îngheţă la vederea lui. Spunea că Nathaniel l-a împuşcat pe Macon.

Emma dădu din cap, incapabilă să vorbească. Mai mult decît orice în lume, simţea nevoia să fie îmbrăţişată de Steven. Avea nevoie de consolarea şi tandreţea lui.

– De ce? izbucni el, deşi expresia aprigă din ochii lui, îi spuse Emmei că el deja bănuia.

– El – Nathaniel, încerca să mă apere. Macon voia să... să... mă violeze.

Un blestem ţîşni de pe buzele lui Steven, dar rămase totuşi la locul lui. O privi pe Emma un moment lung, de parcă totul s-ar fi petrecut cumva din vina ei şi în acest

timp ea suferi agonia condamnatului. Apoi el o strînse în braţe udă şi cu părul încurcat.

– Te-a rănit, iubito? o întrebă el răguşit, buzele mişcîndu-i-se lîngă tîmpla ei.

– Nu, reuşi Emma să răspundă, agăţîndu-se de el. Dar m-a speriat. Oh, Doamne, Steven niciodată n-am fost mai speriată...

– Ssst! murmură Steven ridicînd-o uşor în braţe. Ai nevoie să te întinzi puţin.

– Cum a mers procesul? întrebă Emma neliniştită, în vreme ce el o scotea din apartamentul somptuos al lui Macon şi al lui Lucy şi o conducea de cealaltă parte a holului, într-o cameră de oaspeţi.

El o aşeză uşor pe patul mare, trăgînd cuvertura pe umerii ei. Apoi îi luă pieptenul pe care ea îl ţinea încă în mînă şi începu s-o pieptene. Mişcările lui erau reconfortante, dar tot nu-i răspunsese la întrebare.

– Steven, insistă ea.

– Nu prea bine, răspunse el, şovăitor. Procesul nu merge bine. Am stat acolo ascultînd cum toată lumea din New-Orleans a venit şi a depus mărturie cum că eu am omorît-o pe Mary McCall.

Emma închise ochii un moment, aproape copleşită de panică, dar reuşi să se stăpînească. Nu-şi putea permite să se lase doborîtă, deşi, uneori gîndea că ar fi o binecuvîntare să se poată retrage într-o lume numai a ei, aşa cum făcea Lucy.

Steven îşi puse o mînă pe umărul ei.

– E-n ordine, Emma, o consolă el.

– Lucy e... e acasă? Cineva ar trebui să stea cu ea...

– Are grijă de ea Jubal şi Cyrus a trimis pe cineva după şerif.

Emma se răsuci ca să-l privească mai bine pe Steven.

– Şeriful? Doar n-o să-l aresteze pe Nathaniel, nu-i aşa? Oh, Steven, nu e decît un băieţandru!

El o opri punîndu-şi arătătorul pe buzele ei.

– Nu s-a vorbit de nici o arestare. Dar şeriful trebuie să investigheze lucrurile astea, Emma. Nu putem spune: „Cineva a fost împuşcat aici, la Fairhaven, dar nu vă faceţi griji – ne descurcăm noi".

Emma ar fi zîmbit dacă nu s-ar fi simţit atît de zbuciumată.

Steven zîmbi răutăcios.

– Dacă n-aş fi fost la tribunal, acuzat de crimă, probabil ar fi dat vina pe mine.

Termină de pieptănat tot părul apoi se aşează pe marginea patului, în faţa ei.

Emma îşi puse mîinile pe umerii lui şi îşi sprijini fruntea de el şi oftă. Tocmai voia să-i spună că îl iubeşte, cînd simţi o altă prezenţă şi-şi înălţă capul.

Lucy stătea în pragul camerei de oaspeţi, cu ochii ei rotunzi măriţi şi cu faţa albă ca laptele.

– Ce s-a întîmplat? întrebă ea, holbîndu-se la Emma, fără să-l bage în seamă pe Steven. Jubal mi-a spus că era cu tine. Zace în patul tău pe jumătate mort. Ce s-a întîmplat?

Steven se ridică şi merse la Lucy, escortînd-o cu blîndeţe pînă la un scaun din apropierea patului.

Emma îl privi pe soţul ei, simţind cum capătă curaj. Acum stătea în spatele scaunului pe care era aşezată Lucy, privind-o la fel cum o privea cumnata lui, iar ea se simţi în acel moment ciudat de singură.

– Macon intenţiona să... să forţeze atenţiile lui asupra mea, reuşi ea să spună. Nathaniel a intervenit. El avea o armă. Macon nu l-a luat în serios... spunea că o să-l bată cu cravaşa. A pornit spre Nathaniel şi... şi arma s-a descărcat.

Un timp îndelungat Lucy doar rămase aşezată acolo, ochii mişcîndu-i-se de la mîinile încleştate în poală la faţa Emmei. Apoi gemu şi se aplecă în scaun, cu braţele în jurul taliei, ca pentru a nu se rupe.

– Îmi pare atît de rău, Lucy, îi spuse Emma încet, aproape plîngînd.

Lucy începu să se vaiete şi Steven ieşi grăbit din cameră, întorcîndu-se cîteva momente mai tîrziu cu o

sticlă maro şi un păhărel. Îi turnă puţin lichid de culoarea ambrei, iar ea îl bău imediat.

– Ce e aia? întrebă Emma, cînd Lucy se mai linişti puţin.

– Laudanum, răspunse Steven.

O ridică pe Lucy în picioare şi o ajută să meargă pînă la uşă, unde o aştepta camerista.

– la mult laudanum? întrebă Emma privind neîncrezătoare la sticlă.

Steven oftă şi o luă în mînă.

– la asta de cînd o cunosc, zise el punînd dopul. Evident, căsnicia cu fratele meu nu-i ca un cîmp de margarete.

Cuvintele lui îi amintiră de prima dată cînd au făcut dragoste cu adevărat. Steven a luat-o într-un pat de margarete şi, deodată, Emma îşi dori să fie din nou acolo, să simtă din nou acele delicii inocente şi să nu aibă nici un fel de probleme.

– la-mă în braţe, zise ea.

Steven închise uşa, îşi scoase haina şi cizmele şi se urcă în pat lîngă ea. Purta bretele şi Emma trase de una din ele, deşi, încă se simţea aproape dizolvîndu-se în lacrimi ca şi Lucy.

El zîmbi şi o sărută pe vîrful nasului, cu o mînă pe şoldul ei gol.

– A cam venit timpul ca această casă bătrînă să vadă iar şi puţină veselie, nu crezi?

Emma aprobă din cap.

– Tatăl tău şi cu mama lui Macon, erau fericiţi împreună?

Steven dădu din umeri.

– Tot ce-mi amintesc de tatăl meu e că atunci cînd ne vizita îmi dăruia mereu bomboane şi că o adora pe mama. Nu cred că şi-ar fi luat o amantă, dacă ar fi iubit-o pe femeia cu care era căsătorit.

– Dar Cyrus şi soţia lui, Louella?

El zîmbi.

– Bănuiesc că au fost foarte fericiţi. Bunicul are o anumită lumină în ochi cînd vorbeşte despre Louella şi, odată mi-a spus că nu i-a fost niciodată necredincios.

Emma îşi umezi buzele cu vîrful limbii, avînd ochii măriţi şi oarecum îngrijoraţi, atunci cînd îl privi pe soţul ei.

– Tu o să-ţi iei vreo amantă?

El o sărută, trecîndu-şi o dată limba peste buzele ei, trezindu-i dorinţele, în ciuda celor întîmplate în ziua aceea.

– Niciodată, îi spuse el cu atîta siguranţă, încît Emma se simţi liniştită. Am tot ce doresc de la tine.

Ea se cuibări lîngă el, trecîndu-şi iar degetele peste bretelele lui. Îl simţi înfiorîndu-se atunci cînd îl sărută la baza gîtului. Mîna lui îi cuprinse şezutul mic şi îl strînse uşor, trăgînd-o mai aproape de el.

Ea îşi lăsă mîna în jos, astfel încît degetele îi intrară pe sub marginea de sus a pantalonilor, iar el gemu uşor.

– Vorbind de ceea ce am nevoie, murmură el capturîndu-i gura cu un sărut care o lăsă fără suflare, cu buzele umflate şi ochii strălucitori.

El se rostogoli deasupra ei, încă sărutînd-o, în timp ce ea îi scotea bretelele. Se ridică, buzele lui rămînînd lipite de ale ei, iar ea îi desfăcu cămaşa albă, apoi îi descheie şi nasturii de la pantaloni.

Una din mîinile ei era acolo ca să-l întîmpine cînd se eliberă de pantaloni, iar el oftă cînd ea îl prinse ferm şi îşi trecu un deget peste vîrful umed al bărbăţiei lui. Limba lui îi invadă gura, împletindu-se cu limba ei, prefaţînd celălalt fel de cucerire.

Emma îi trase pantalonii în josul coapselor, apoi îşi întinse mîinile pe pieptul lui, atunci cînd el intră în ea. Asta era una din dăţile cînd nevoia lor comună de uniune, era mult prea violentă ca să mai aştepte. Emma îşi arcui spatele cînd îl simţi pe Steven umplînd-o, cu un mic ţipăt de întîmpinare pe buze.

Curînd, nimic nu mai era real pentru niciunul dintre ei, în afara trupurilor lor, legate într-o dulce luptă.

Capitolul 24

Cyrus era la faţă la fel de gri ca apa rămasă după spălarea vaselor şi mîna îi tremura uşor, atunci cînd îşi ridică la buze obişnuitul pahar de coniac de după cină.

– Trebuie să mergi şi să-l găseşti pe Nathaniel, îi spuse lui Steven, care îşi urmase bunicul în birou, la cererea acestuia.

Steven ar fi vrut să se ducă sus la Emma, să se întindă lîngă ea şi să o lase să îi alunge spectrul morţii din minte şi din suflet, dar ţinea şi la tînărul său văr. Îl văzuse în Nathaniel pe băiatul rănit şi confuz, care fusese şi el odată.

– N-o să mă asculte, insistă Steven, turnîndu-şi o băutură. Crede că eu am omorît-o pe Mary şi că din cauza asta am fugit.

– Puţin îmi pasă ce crede el, zise Cyrus. Vreau să fie în siguranţă sub acoperişul ăsta, unde e locul lui.

Pentru că niciodată nu fusese în stare să-şi refuze bunicul, Steven dădu din cap, puse jos paharul neatins şi părăsi biroul fără un cuvînt.

Calul favorit al lui Nathaniel, un armăsar Appaloosa, focos, nu era în grajd. Steven alese o iapă, o înşeuă el însuşi şi o scoase în lumina lunii. Instinctul îl conduse spre mlaştina care era mult în spatele casei şi al grajdurilor, acolo unde şi el îşi găsise de multe ori refugiul cînd venise pentru prima oară la Fairhaven.

Desigur, îi găsi pe Nathaniel stînd îmbufnat sub un copac cu ramuri dese, cu o lampă lîngă el şi calul priponit în apropiere.

– Poate că pe tine nu te deranjează să te laşi mîncat de viu de ţînţari, îi zise Steven, aşezîndu-se alături de băiat pe pămîntul moale, afînat, dar eu sînt de o cu totul altă părere. Hai, strînge-ţi lucrurile, Nate – plecăm!

– Du-te dracului, murmură Nathaniel, fără să-l privească pe Steven. Eşti un laş şi un criminal şi acum nici eu nu sînt mai breaz ca tine.

Steven oftă din rărunchi.

– Nu sînt un criminal şi cum Macon nu e pe moarte, nici tu nu eşti.

În sfîrşit, Nathaniel îl privi. Faţa lui tînără era umbrită, dar, durerea din interiorul lui era vizibilă.

– Dacă n-ai omorît-o pe Mary, de ce ai fugit?

Steven goni cu mîna un nor de ţînţari zbîrnîitori.

– Am fugit pentru că ştiam că n-aş fi avut un proces cinstit. N-a fost bine, ştiu, dar nu voiam să mor. Dacă n-ar fi fost Emma, probabil că nu m-aş fi întors niciodată înapoi.

– I-am înfruntat, izbucni Nathaniel. I-am înfruntat pe oamenii care spuneau că tu ai omorît-o pe Mary – nici nu ştii de cîte ori a trebuit să mă bat – iar tu ai fugit!

Acele ultime cuvinte ieşiră ca un geamăt strangulat de trădare şi durere.

Steven îl apucă pe Nathaniel de braţ şi îl ridică în picioare, aplecîndu-se apoi să ia şi lampa.

– Îmi pare rău, Nate, îi zise el, trăgîndu-l pe tînărul său văr zguduit, spre cal.

Nathaniel plîngea, dar Steven putea spune că se liniştea cu fiecare suspin.

– A fost îngrozitor – felul în care mă privea Macon – felul în care a căzut...

Steven îl bătu pe băiat uşurel pe spinare.

– O să se facă bine, Nathaniel.

– Am făcut-o doar pentru că el voia să-i facă rău Emmei...

– Înţeleg asta, îl întrerupse Steven, în timp ce băiatul încăleca pe cal şi îşi trecea o mînă peste ochii umezi. Şi îţi sînt recunoscător că ai apărat-o.

Nathaniel dădu din cap, dar nu mai spuse nimic. Steven îşi promise singur că va petrece mai mult timp cu băiatul – dacă i se permitea să-şi păstreze viaţa.

Tocmai părăseau grajdul, după ce-şi îngrijiseră caii, cînd, Nathaniel izbuti să-l întrebe:

– Va trebui să merg la închisoare?

Steven scuturâ din cap.

– Nu prea cred că Macon va depune plîngere împotriva ta, luînd în considerare circumstanţele. Poate că e un ticălos, dar îţi garantez, nu o să vrea să explice în faţa întregului oraş, de ce încerca să-şi violeze cumnata.

Nathaniel aprobă din cap şi-şi scărpină o muşcătură de ţînţar de pe gît, în timp ce intrau împreună în casă.

Emma stătea pe hol, cu urechea lipită de uşa închisă a biroului lui Cyrus. La început, avusese de gînd să bată cu pumnul în ea, pînă cînd ar fi lăsat-o să intre. În fond, nu era numai soarta lui Steven în joc, era şi a ei.

Îşi putea imagina scena din cameră, numai după cele spuse de bărbaţii de acolo, dinăuntru.

Cyrus era probabil aşezat în spatele biroului, în timp ce Steven stătea lîngă cămin, cu un braţ proptit de el şi cu spatele la uşă.

– Garrick crede că ar trebui totuşi să trec graniţa statului şi să fug pentru a-mi salva viaţa, îi spunea Steven bunicului lui.

Un zgomot din capătul holului, o făcu pe Emma să se întoarcă fugind în camera de oaspeţi, unde ea şi Steven se mutaseră acum. Gîndurile i se învîrtejeau prin minte. Ştia că lucrurile mergeau rău la proces, dar nu crezuse că situaţia era atît de disperată încît chiar avocatul lui Steven să-l sfătuiască să fugă.

O cuprinse panica. Desigur, Garrick avea dreptate. Viaţa unui proscris n-ar fi fost una uşoară, dar orice era mai bun decît să-i vadă pe Steven spînzurat.

Disperată, începu să se plimbe de colo – colo, încercînd să-şi controleze emoţiile. Fusese într-adevăr o zi îngrozitoare, începînd cu procesul, continuînd cu leşinul şi cu încercarea lui Macon de a o viola şi culminînd cu împuşcarea atacatorului chiar în faţa ei. Trase aer adînc în piept, apoi îl expiră.

Dacă n-ar fi fost Nathaniel, l-ar fi putut împuşca pe Macon chiar ea şi 45-ul lui Steven ar fi făcut o rană mult mai rea decît cea făcută de revolverul micuţ al lui Nathaniel.

Se cutremură gîndindu-se la ce s-ar fi putut întîmpla.

Vocea lui Steven, aproape că-i ridică părul măciucă în cap.

– Treci în pat, îi ordonă el. Ai îngheţat.

– L-ai găsit pe Nathaniel? întrebă Emma vîrîndu-se sub păturile mototolite după partida de amor.

Soţul ei încuviinţă cu capul.

– Era lîngă mlaştină, lăsînd ţînţarii să-l mănînce de viu.

Steven îşi desfăcu cravata şi o aruncă, apoi îşi scoase şi haina.

– E-n regulă cu el?

Steven oftă.

– E încă şocat, ca noi toţi. Ai controlat-o pe Lucy?

– Da, răspunse Emma întorcîndu-se pe-o parte şi privind cum se dezbrăca soţul ei. Se rugă să poată vedea acelaşi lucru în fiecare seară, pînă cînd va împlini o sută zece ani. Mă cam îngrijorează. E într-o stare chiar mai rea decît Macon.

El se băgă în pat lîngă ea şi se culcă pe spate, cu mîinile sub cap.

– Ştiu, zise el mohorît.

Emma îşi încolăci un deget în părul creţ de pe pieptul lui Steven.

– Lucy a fost întotdeauna aşa ciudată – îmbrăcată în rochii negre şi jucîndu-se cu păpuşi?

– Nu, răspunse Steven trist. Cînd am cunoscut-o prima oară pe Lucy, era plină de viaţă, mereu cu zîmbetul pe buze şi îmbrăcată mereu după ultima modă. Indiferent care e problema ei, poţi să pui rămăşag că Macon e la originea ei.

Emma dădu din cap, dorind să-l întrebe iarăşi pe Steven dacă n-ar putea fugi, dar, îi fu teamă să-i spună că ascultase la uşa lui Cyrus. Se trase mai aproape de el, cu capul culcat pe umărul lui, continuînd să-i exploreze pieptul şi lăsîndu-şi mîna să coboare şi pe abdomenul musculos.

– Ţi-e frică? îndrăzni ea să-l întrebe.

– Aş fi un idiot dacă nu mi-ar fi, răspunse Steven, gemînd uşor cînd degetele ei coborîră mai jos. O prinse de mînă. Vrăjitoare mică ce eşti, nu ţi-a ajuns prima dată?

Ea scuturâ din cap, iar el se întoarse şi o sărută. Curînd, ea stătea deasupra lui, călărindu-l ca pe un armăsar sălbatic, storcîndu-l de toată vlaga, cu toate gemetele şi plăcerea posibile.

Cînd el adormi, Emma rămase trează. Rămase culcată lîngă el, strîngîndu-l în braţe. Timpul era scurt şi Steven era hotărît să nu mai fugă, chiar dacă asta l-ar costa viaţa. Trebuia să găsească o cale prin care să dovedească faptul că era inocent şi asta cît de curînd.

Ea îl suspecta pe Macon de crimă mai mult decît oricînd, acum cînd văzuse cît de crud şi necioplit era. Şi încă era convinsă că cheia întregii afaceri era la Maisie Lee, căreia îi era prea frică de bărbatul ei ca să vorbească.

Emma adormi aproape cînd se lumină de ziuă.

– Vreau să rămîi aici, îi zise Steven în timp ce-şi înnoda cravata în faţa oglinzii. Deja se îmbăiase şi se îmbrăcase cu un costum nou.

Emma se ridică în capul oaselor, cu un protest pe buze, dar, privirea din ochii lui Steven o potoli. Se lăsă din nou pe perne, cu braţele încrucişate.

– Nu sînt bolnavă, se răzvrăti ea, dar, înainte de a putea continua, fu cuprinsă de un acces de greaţă care o trimise urgent lîngă lighean.

Steven îi ţinu părul cît timp ea vomă şi îi aduse o cîrpă udă şi apă proaspătă cu care să-şi clătească gura, cînd termină. În timp ce Jubal cea cu ochi vigilenţi ieşea cu ligheanul din cameră, el îşi aşeză soţia înapoi în pat şi se aplecă s-o sărute pe frunte.

– Nu am luat boala, Steven, insistă Emma. Probabil sînt doar gravidă. Ai nevoie de mine la proces.

– Am nevoie să ştiu că eşti în regulă, o corectă Steven, îndepărtîndu-i părul de pe faţă. Te rog, Emma, dacă mă iubeşti, rămîi aici. Nu mă face să mă îngrijorez din cauza ta.

Ochii ei se umplură de lacrimi, atunci cînd îl privi:

– Te iubesc atît de mult, Steven.

– Şi eu te iubesc, răspunse el.

O sărută din nou, apoi plecă.

Deşi se aştepta să se frămînte pentru că nu ştia cum decurgea procesul, Emma adormi din nou. Cînd se trezi, trecuseră deja cîteva ore bune, după calculul ei, de vreme ce soarele era de acuma sus pe cer.

Se dădu jos din pat, se spălă pe faţă şi pe dinţi, apoi îşi împleti părul. Toate urmele accesului de vomă dispăruseră şi ea se simţea puternică şi hotărîtă în timp ce se îmbrăca cu rochia pe care i-o pregătise Jubal. O va vizita din nou pe Maisie Lee Simpson şi, indiferent de ce va trebui să facă, va afla ce anume ascundea femeia.

Uşa de la apartamentul principal era deschisă, dar nu se vedea nici urmă de Lucy, care nu era nici lîngă Macon şi nici în sufragerie. Presupunînd că cumnata ei plecase la tribunal cu Steven şi cu Cyrus, Emma se aşeză la masa aceea lungă, şi se forţă să mănînce pîinea prăjită şi ceaiul pe care i le adusese Jubal.

După ce termină masa, trimise după trăsură.

– Nu trebuie să ieşi, miss Emma, o contră Jubal. Domnu' Steven a spus că el nu vrea ca tu să ieşi. El a spus că tu trebuie să stai aici, unde Jubal te poate vedea.

Emma nu voia s-o supere pe servitoarea aceea drăguţă, dar avea prea multe de aranjat, decît să stea acasă şi să aştepte să se pronunţe condamnarea la moarte a soţului ei. Trebuia să facă ceva. Ieşi afară şi îl trimise pe unul dintre copiii care se jucau pe lîngă bucătărie să ceară o trăsură.

Vizitiul, un negru bătrîn cu ochi blînzi, veni la ea cu şapca în mîini.

– Îmi pare rău, miss Emma, îi zise el, dar domnu' Steven, el mi-a spus, nici un fel de trăsură pentru dumneata. Şi nici cai.

Exasperată la culme, Emma îl concedie pe Ebel şi se aventură în bucătărie, unde Jubal şi o jumătate de duzină de alţi servitori făceau deja pregătirile pentru cină. Din nou îi veni în minte să meargă s-o chestioneze pe Maisie Lee, dar nu putea merge pe jos pînă în oraş. Erau mile întregi pînă la casa domnişoarei Astoria McCall, unde se afla acum probabil Maisie Lee.

Simţindu-se ca un intrus, Emma părăsi bucătăria. Data viitoare cînd l-o vedea pe domnul Steven Fairfax, o să-l înveţe ea minte pentru că a lăsat-o aşa, fără nici un mijloc de a ajunge în oraş.

Tocmai traversa peluza, cînd, îi veni o idee. Cu un ţipăt ascuţit şi dramatic, se prinse cu mîinile de stomac şi căzu în genunchi pe gazonul îngrijit. Spera să nu-i rămînă urme pe fustă.

Imediat fu înconjurată de copiii îngrijoraţi. Se simţea vinovată că îi speriase în felul ăsta, dar nu avea de ales, dacă voia să-şi ducă planul la îndeplinire. Gemu din nou, cînd o văzu pe Jubal apropiindu-se grăbită, chemată de unul dintre copii.

Grija întipărită pe faţa încrezătoare a lui Jubal o făcu să se simtă şi mai prost, dar continuă să geamă şi să se ţină de stomac.

– Am nevoie de un doctor, murmură ea.

Jubal trase un copil de cămăşuţa de bumbac.

– Tu, te duci şi-l aduci pe Ebel. Spune-i să aducă imediat doctorul pentru miss Emma!

Emma se ridică cu o greutate prefăcută, cu o mînă la frunte. Era recunoscătoare că Steven nu era acolo ca să vadă prefăcătoria ei; şi-ar fi dat seama imediat.

– Nu... nu pot aştepta, suflă ea. Ebel trebuie să mă ducă pe mine la el.

Şi aşa s-a făcut că bietul Ebel, fără să ştie, încălcă ordinele lui Steven şi scoase trăsura, ajutînd-o pe miss Emma să urce în ea. Cînd ajunseră la cabinetul doctorului din centrul oraşului, ea îl lăsă pe vizitiu s-o ajute să coboare, apoi fugi spre cea mai apropiată trăsură de închiriat.

În timp ce Ebel se grăbea după ea, strigînd politicos în urma ei „vă rog, întorceţi-vă", cealaltă trăsură îşi văzu de drumul ei.

Se părea că norocul era de partea ei. Cînd ajunse la casa lui miss Astoria, Maisie Lee era acolo, singură. Emma o găsi în curtea din spate, întinzînd lenjeria. Maisie Lee o privi îngrijorată pe Emma şi încercă s-o ignore, dar mîinile îi tremurau, cînd încercă să întindă o pereche de pantalonaşi gigantici.

Emma auzi cealaltă trăsură venind pe şoseaua pietruită şi oprindu-se în spatele celeilalte, pe care o închinase ea. Ebel o urmărise şi, nu putea spune pînă cînd va mai încălca ordinele lui „domnu' Steven". Zise grăbită:

– Maisie Lee, te rog, trebuie să-mi spui pe cine protejezi tu! Cine a fost aici în noaptea aceea?

Maisie Lee o privi îndărătnică:

– Pleacă, n-am să-ţi zic nimic. Jethro mi-ar sparge capu' dacă o fac.

– Ai de gînd să laşi un om să moară? murmură Emma înmărmurită. Un om care tu ştii că e inocent?

– Am auzit-o pe miss Mary ţipînd în noaptea aia, insistă furioasă Maisie Lee. Spunea numele lui... numele lu' domnu' Steven – iar şi iar! Şi era şi foarte speriată!

– Îi striga numele, repetă Emma, vorbind repede pentru că îl simţea pe Ebel apropiindu-se. Încearcă să-ţi aminteşti Maisie Lee – te rog – a mai spus şi altceva?

Maisie Leea îşi închise ochii strîns amintindu-şi.

– Spunea „este Steven". A spus asta de două, trei ori.

– Asta înseamnă că vorbea cu altcineva, nu înţelegi? insistă înnebunită Emma.

Ebel era acum chiar lîngă ea. Nu îndrăznea chiar s-o apuce de braţ, dar Emma îşi dădu seama că nu va pleca nicăieri, pînă cînd ea nu va accepta să se întoarcă la Fairhaven împreună cu el.

Maisie Lee îl privi pe Ebel, apoi din nou pe Emma.

– Du-te acasă, don'şoară. O să-l găseşti pe criminal chiar la tine acasă!

Macon. Emma oftă. Nu avea de ales. Se va confrunta cu Macon, chiar dacă ştia că era un efort inutil.

Supusă, Emma îi permise lui Ebel să o conducă încet în jurul casei dărăpănate, pe lîngă poartă, pînă pe trotuarul crăpat. O ajută cu blîndeţe să urce în trăsură, privind-o cu ochi înţelegători atunci cînd ea se scuză.

În timpul drumului de întoarcere la Fairhaven, Emma se simţi cuprinsă de disperare. Va găsi ucigaşul chiar la ea acasă, cum zisese Maisie Lee, dar era o informaţie inutilă. Ştia la fel de bine, după cum bine ştiau şi Steven şi Garrick că Macon o sugrumase pe Mary McCall şi că el nu va mărturisi asta niciodată.

Cînd Ebel o ajută pe Emma să coboare din trăsură în faţa uşii principale de la Fairhaven, ea intră deznădăjduită în casă, simţindu-se ca o prizonieră, urcînd încet scările.

Trecînd pe lîngă camera pe care o împărţise cu Steven pînă în urmă cu o zi, îl văzu pe Macon prin uşa deschisă. Ochii îi erau larg deschişi şi pe faţă avea o expresie de teroare nemărginită. Din gît îi ieşea un mic sunet neliniştit.

Şi, deşi Emma simţea prea puţină milă pentru el, nu putu trece fără să afle ce anume se întîmpla. Intră repede

în cameră şi înţepeni, cînd o văzu pe Lucy apropiindu-se de pat cu o pernă în mînă.

În timp ce Emma privea nemişcată, Lucy presă perna pe faţa lui Macon, folosindu-se de amîndouă mîinile şi apăsînd cu toată greutatea trupului fragil.

– M-ai făcut de ruşine pentru ultima oară, zise ea cu o voce ciudat de normală. Mai întîi toate femeile alea şi acum ai încercat s-o violezi pe soţia propriului tău frate. Dar n-ar trebui să fiu surprinsă. Conştiinţa nu te-a împiedicat să te dai la prietena lui Dirk. Şi Dirk era propriul tău fiu, deşi Dumnezeu ştie că nu eu l-am conceput pentru tine, nu-i aşa Macon?

Ieşind din îmcremenirea ei, Emma îşi recăpătă glasul şi se grăbi să se apropie.

– Lucy, nu! o rugă ea cu o voce surprinzător de calmă şi uşor ameninţătoare. Este soţul tău...

– E o viperă, răspunse Lucy fără să ridice perna.

Macon se sufoca neajutorat sub ea.

Emma încercă să o tragă, dar Lucy era incredibil de puternică în nebunia ei.

– Lucy, pentru numele Domnului, asta e crimă!

– A răpit atîţia oameni, continuă Lucy în timp ce Emma încerca în zadar s-o facă să ridice perna. N-ai decît să te uiţi în altă parte, Emma. Prefă-te că n-ai văzut nimic.

Emma era disperată.

– O să te bage la închisoare, îi zise ea. Şi închisorile sînt nişte locuri îngrozitoare.

– Ştiu, îi zise Lucy cu un ton distrat. Steven îşi va petrece viaţa într-una din ele, dacă nu cumva o să-l spînzure şi asta doar din cauza lui Macon. Nu înţelegi? E corect ca Macon să moară.

Emma încercă să-şi păstreze cumpătul, deşi ar fi vrut să fugă din cameră şi să ţipe după ajutor.

– Tu ai omorît-o pe Mary, nu-i aşa, Lucy? întrebă ea încet, adunîndu-şi curajul, amintindu-şi de ceea ce îi spusese Maisie Lee, că va găsi ucigaşul în propria ei casă. Şi cît de speriată era femeia. Acum Emma ştia că asta

era din cauză că o văzuse pe Lucy părăsind camera lui Mary în noaptea aceea îngrozitoare.

Macon încă se zbătea sub pernă, dar era atît de slăbit, încît nu mai dura mult pînă să se sufoce, dacă Lucy nu ridica perna aceea. Lucy o privi peste umăr încruntîndu-se şi amintindu-şi.

– Da, spuse ea. Am fost nevoită. Urma să aibă un copii – copilul lui Macon – şi nu o puteam lăsa să facă asta. Eu n-am putut să-i dăruiesc niciodată un copil, înţelegi? Dar era dreptul meu. Dreptul meu.

Este Steven, strigase Mary McCall în noaptea aceea, după spusele lui Maisie Lee. Este Steven. Simţea că-i vine să leşine, dar reuşi să-şi pună o mînă pe braţul lui Lucy.

– Totul va fi bine, Lucy, îi zise uşor.

O lacrimă căzu pe obrazul ca de alabastru al lui Lucy şi îşi luă mîinile de pe pernă. Emma o ridică repede de pe faţa lui Macon şi o aruncă. Cumnatul ei era purpuriu la faţă şi o privea cu o teroare neajutorată, dar Emma nu se simţi obligată să-l îmbărbăteze.

Toată grija ei era pentru Lucy. O conduse pe cumnata ei spre un scaun şi o ajută să se aşeze.

– Copilul pe care-l purta Mary era al lui Steven, îi spuse Emma cu o voce îngheţată.

Datorită circumstanţelor nu putea trage altă concluzie. I se părea remarcabil că deşi ea îl iubea cu disperare, el o minţise.

Dar Lucy scuturâ din cap. Era ciudat de lucidă, acum cînd mărturisise.

– Doar aşa spunea, tîrfa aia mică şi mincinoasă. Era copilul lui Macon.

– Era... al lui Dirk... izbucni Macon din pat.

Emma şi Lucy se holbară amîndouă la el.

El încercă să se ridice pe perne, dar nu reuşi. Emma se apropie de el cu ochii măriţi şi cu inima bătîndu-i dureros de repede. Viaţa lui Steven fusese salvată, dar încre-

derea ei în el pîlpîia acum ca flacăra unei lumînări în bătaia vîntului.

– Copilul era... al lui Dirk, insistă din nou Macon, apoi închise ochii, fie din tristeţe, fie din slăbiciune, Emma nu ştia.

Se întoarse spre Lucy, care era aproape cadaverică, ochii ei căprui părînd enormi pe faţa mică. Degetele ei tremurătoare puse peste gură, o făcură pe Emma să înţeleagă că Macon spusese adevărul.

Steven nu va muri, întregul univers îşi schimbă axa. Steven nu va muri.

Îngenunche lîngă scaunul lui Lucy, luînd-o de mînă.

– Vrei să-ţi dau puţin din medicamentul tău? întrebă ea cu blîndeţe, fără să aibă nici un resentiment împotriva acelei femei, ci doar compasiune.

Lucrurile ar fi fost diferite pentru Lucy, dacă ar fi putut avea un copil şi dacă s-ar fi măritat cu un om capabil de compasiune.

Lucy scutură din cap şi un zîmbet tremurător se ivi pe buzele ei.

– Poate că acum Dumnezeu mă va ierta.

Emma simţi lacrimile care-i ardeau ochii.

– Sînt sigură că Dumnezeu te-a înţeles tot timpul, îi zise ea încet.

Apoi izbucni în plîns – de bucurie, de uşurare, pentru suferinţele îndurate de această femeie şi de Steven şi, pentru biata Mary McCall, care murise atît de repede şi dintr-un motiv greşit.

Vocea lui Jubal sparse tăcerea care urmă:

– Miss Emma? Miss Lucy? E totul în regulă?

Emma întoarse capul ca să privească la Jubal.

– Cineva să plece repede în oraş şi să-l aducă pe şerif şi pe Cyrus. Imediat.

Jubal era în mod evident speriată. Privirea ei se opri întrebătoare asupra lui Macon, care zăcea cu ochii închişi.

– Domnul Fairfax este bine, o asigură ea încet. Te rog, fă ce ţi-am spus. Între timp, am eu grijă de miss Lucy.

După ce plecă Jubal, Lucy începu să se legene în scaun.

– Copilul meu, spuse ea. Vreau copilul meu.

Emma o privi uimită şi plină de milă.

– Copil?

Lucy se ridică din scaun, iar Emma se ridică şi ea grăbită. După ce aruncă o privire neliniştită spre Macon, o urmă pe Lucy, care ieşise netulburată din cameră şi o pornise în josul holului.

Oprindu-se în faţa uşii de lîngă camera ei, scoase o cheie din buzunarul fustei negre şi o băgă în broască. Păşi în cameră şi Emma intră după ea.

Răul o lovi pe Emma cu puterea unui pumn, cînd văzu că acea încăpere era de fapt o cameră de copil, dotată cu jucării, un leagăn, un balansoar – cu toate articolele de care ar fi avut nevoie un copil. Lucy merse împleticit pînă la leagăn şi ridică o formă micuţă înfăşurată într-o pătură dantelată.

Ceaiul şi pîinea prăjită pe care Emma le mîncase la micul dejun îi veniră înapoi pe gît, cînd realiză că Lucy ţinea în braţe o păpuşă.

– Vezi? spuse femeia, ridicînd „copilul" frumos îmbrăcat şi înfăşat ca Emma să-l admire. Nu e frumoasă? Numele ei e Helen.

Un fior trecu prin sistemul nervos al Emmei, dar reuşi să zîmbească nevinovat.

– Da, răspunse ea cu o voce răguşită. E minunată.

Cîntîndu-i încet „copilului", Lucy ieşi pe hol şi apoi se întoarse în camera în care zăcea Macon. El se trezise din nou şi Emma simţi pentru el mai multă simpatie decît oricînd, deşi ştia că îl va dispreţui pentru tot restul vieţii ei.

După ce Lucy se aşeză din nou pe locul ei şi începu să legene păpuşa, Emma turnă apă într-un pahar şi înălţă capul lui Macon ca să poată bea. El luă recunoscător cîteva înghiţituri, apoi căzu înapoi pe perne, gîfîind.

Emma îşi aminti că Nathaniel menţionase o cameră pe care Lucy o ţinea încuiată, iar acum înţelesese totul mult prea bine.

– Ştiai? întrebă ea, privindu-l în ochi pe Macon.

El o privi neajutorat un moment lung, apoi încuviinţă din cap. În acel moment, în cameră dădură buzna grăbiţi Steven şi Cyrus însoţiţi de şerif.

– Ştiam de păpuşă, îi zise el cu o voce înăbuşită, în timp ce Lucy continua să cînte. Dar am crezut cu adevărat că Steven a omorît-o pe Mary. Îţi jur.

– Nu erai şi tu încurcat cu ea?

Macon închise ochii un moment şi Emma îşi dădu seama că aşa ar fi vrut, dar că Mary îl refuzase.

Emma încercă să se întoarcă, dorind să alerge la Steven, dar Macon o prinse de mînă şi o opri cu ultimele puteri.

– Tu nu ştii cum a fost, izbucni el. Viaţa cu Lucy...

– Nu, replică Emma, eliberîndu-se. Dar am o idee destul de clară de cum a fost viaţa ei alături de tine.

După asta, merse la Steven şi îşi sprijini obrazul de pieptul lui.

– Jubal a spus... începu Cyrus, dar cînd ochii îi căzură pe Lucy, care cînta şi legăna „copilul", tăcu.

– Lucy a fost aceea care a omorît-o pe Mary, zise Emma ridicînd capul. A aflat că fata era gravidă şi ea a crezut că era copilul lui Macon.

Ochii lui Steven erau plini de oroare cînd o privi pe Lucy, dar apăru şi un licăr de speranţă în adîncurile lor atunci cînd îi întoarse spre Emma. Tocmai realizase că era un om liber şi că el şi cu Emma îşi vor putea petrece viaţa împreună.

Curînd după aceea sosi şi doctorul şi Lucy fu dusă în camera ei şi sedată. Adormise ţinînd strîns păpuşa lîngă ea, cu un zîmbet fericit pe faţă. Pentru ea totul se rezolvase şi se liniştise.

– Pentru o vreme, am crezut că m-ai minţit, mărturisi Emma cînd ea şi Steven se plimbau prin grădină, sub clar de lună, ţinîndu-se de mîini. Am crezut că tu chiar ai făcut un copil cu Mary McCall.

Steven întinse o mînă şi o mîngîie pe faţă.

– Ţi-am spus adevărul despre mine şi trecutul meu, o asigură el. Nu sînt nici un fel de surprize urîte care să sară pe tine. Nu acum.

Emma îl înconjură cu braţele, cuibărindu-se lîngă el, punîndu-şi capul pe umărul lui.

– Ce se va întîmpla cu Lucy? N-o s-o trimită la închisoare, nu?

– Nu ştiu, replică trist Steven.

Emma privi în sus spre el şi îl sărută pe bărbie.

– O să uităm toată nefericirea, îi zisea ea grăbită. Vom umple Fairhaven-ul cu zgomot şi copii.

El o strînse şi mai aproape.

– Judecînd după ceea ce s-a întîmplat azi-dimineaţă, pare posibil ca primul să fie deja pe drum.

Emma îl aprobă din cap.

– Vrei un băiat sau o fată?

– Vreau un copil, zise el zîmbind. Puţin îmi pasă dacă o să am un fiu sau o fiică.

Aş vrea un băiat care să semene cu tine, cugetă Emma, mulţumită de apropierea lor şi de viitorul ce li se aşternea în faţă.

– Nu o fată pe care s-o numeşti Lily sau Caroline? întrebă Steven cu blîndeţe, iar Emma simţi vechea tristeţe întorcîndu-se.

Pentru prima dată realiză că nu primise nici un răspuns la telegrama pe care o trimisese avocatului mamei ei, din Chicago.

În ciuda libertăţii lui Steven şi a marii ei iubiri pentru el, fericirea ei nu era completă, pînă la urmă.

Capitolul 25

Steven a fost achitat şi reabilitat în mod public de toate acuzaţiile aduse la ora nouă în dimineaţa următoare şi publicul, mulţi inşi fiind dezamăgiţi, a fost concediat din sala de judecată. Steven şi Garrick Wright şi-au strîns mîinile, după care Steven se întoarse spre Emma care stătea exact în spatele lui.

El îi oferi braţul şi îi zîmbi pe jumătate în felul acela în care o atrăsese şi o alarmase atunci cînd îl întîlnise pentru prima dată.

– S-a terminat, îi zise el, iar ea reuşi să-i audă vocea în rumoarea generală.

– A, nu, domnule Fairfax, răspunse Emma, zîmbindu-i cu ochii şi punînd o mînă pe fruntea lui. E numai începutul.

– Ce o să i se întîmple lui Lucy? îl întrebă Steven pe bunicul lui, cînd, ceva mai tîrziu era aşezat în biroul lui Cyrus, acceptînd recunoscător o duşcă de coniac.

Cyrus privi la doctorul Mayfield, care stătea lîngă cămin, cu braţele încrucişate.

– Bănuiesc că asta depinde de ce are de spus Paul.

Doctorul îşi drese glasul.

– Închisoarea nu e un loc pentru miss Lucy, cu toţii am fost de acord. Dacă reuşim să-l aducem pe judecătorul Willoughby sau pe unul dintre magistraţi la felul nostru de a gîndi, vom putea s-o trimitem la un spital pe care-l ştiu eu, de lîngă San Francisco.

– N-o s-o trimit pe Lucy a noastră în cine ştie ce gaură de iad, îl avertiză Cyrus. Mai degrabă aş ţine-o aici şi aş angaja asistente.

Doctorul Mayfield scutură din cap.

– *Spitalul Crawford* nu e o „gaură de iad", Cyrus, îi zise el prietenului lui nerăbdător şi îmi vine să te provoc la duel doar pentru că ai sugerat că aş putea să iau în considerare un asemenea loc pentru ea. Desigur, n-am s-o fac pentru că şi aşa a curs prea mult sînge pe aici. Îl privi întrebător pe Steven, apoi îşi întoarse privirea inteligentă înapoi la Cyrus. N-ar fi bine pentru Lucy – şi nici pentru voi ceilalţi – dacă ar rămîne aici. Ea are nevoie de un mediu nou.

– Şi dacă îşi revine? întrebă Steven. Va trebui să i se facă un proces atunci?

Doctorul Mayfield oftă din greu.

– Boala e adînc înrădăcinată în Lucy. Probabil că îşi va petrece tot restul vieţii la *Crawford*.

Steven şi Cyrus schimbară priviri înspăimîntate cînd doctorul se scuză, făgăduind să facă toate aranjamentele cu autorităţile potrivite şi la spital. După plecarea lui, Steven întrebă:

– Ai vorbit cu Macon despre toate astea?

Cyrus scoase un sunet de dezgust şi luă un trabuc din cutia de pe birou, muşcîndu-i furios vîrful.

– Puţin i-ar păsa dacă am băga-o într-un cufăr şi am trimite-o cu vaporul de marfă pe Mississippy, murmură el. Scuipă vîrful trabucului şi aprinse un chibrit şi, curînd după aceea, capul lui alb era înconjurat de nori de fum. Ar trebui să ştii că are de gînd să uite de Fairhaven cum se reface de pe urma rănii. Spunea ceva de Europa.

Steven luă o altă înghiţitură din coniac. Genunchii începuseră să i se întărească, gîndi el cu un zîmbet. Va trebui să vadă ce putea face ca să-i înmoaie din nou.

– Nu-mi pot imagina că el chiar va accepta faptul că voi lua parte activă la conducerea Fairhave-ului.

– Va trebui să faci mai mult decît *să iei parte activă*, îl informă Cyrus. Eu sînt prea bătrîn şi prea obosit ca să conduc locul ăsta mult timp, iar Nathaniel încă are caş la gură, aşa că nu va fi de mare ajutor.

Steven se întinse şi se servi singur cu unul dintre trabucurile bunicului. Emma ura mirosul care îi intra în păr şi în haine, dar el ştia cum s-o ia.

– Va trebui să mai reziştI o vreme, îi zise el bunicului său. Mai am ceva important de făcut şi va dura un timp.

– Surorile Emmei? ghici Cyrus, care ştia totul.

Steven aprobă din cap.

– Simte nevoia să le găsească pe Lily şi pe Caroline şi să le cunoască, aşa cum sînt ele acum.

– Şi probabil să trăiască lîngă ele? încercă Cyrus marea cu degetul, evident îngrijorat că şi-ar putea pierde moştenitorul de abia găsit.

– Emma înţelege că Fairhaven este casa noastră, răspunse Steven scuturînd din cap. Doar vrea să intre în contact cu surorile ei şi să ştie că sînt bine şi fericite.

Cyrus oftă din greu.

– Vreo urmă?

– N-aş putea spune, replică Steven încruntîndu-se. Dar are adresa unde a locuit mama ei în Chicago şi numele unui avocat.

– Deci acolo veţi pleca? La Chicago?

Steve dădu din cap.

– Cu puţin noroc poate vom afla ce vrem să ştim cînd vom ajunge acolo.

Prin fereastra mare din spatele biroului lui Cyrus, o putea vedea pe Emma plimbîndu-se pe peluză, părînd distrată şi oarecum pierdută.

Se ridică, stinse trabucul şi se scuză.

O găsi în seră, acolo unde nu cu mult timp în urmă făcuseră dragoste şi probabil concepuseră copilul care, amîndoi ştiau acum, se dezvolta în pîntecele ei: stătea pe una din canapelele vechi, cu o scrisoare în mînă şi cu o expresie mohorîtă pe faţă.

– Ce este? întrebă Steven aşezîndu-se lîngă ea.

Emma întoarse capul şi îl privi cu ochii plini de lacrimi.

– Avocatul s-a pensionat, îi zise ea tristă şi succesorul lui nu are nici un fel de date în legătură cu asocierea lui cu o Kathleen Harington.

El îi luă mîna şi i-o strînse în semn de îmbărbătare.

– Vom merge oricum la Chicago, Emma. Vom vorbi cu vecinii ei...

Emma scutură din cap.

– E o prostie, spuse ea disperată. Totul. Nu am de gînd să colind toată ţara cînd am o casă atît de minunată aici şi un soţ care mă iubeşte.

– Şi cum rămîne cu Lily şi cu Caroline? insistă blînd Steven.

Emma îşi muşcă un moment buza de jos, simţindu-se îngrozitor, apoi răspunse:

– Probabil că sînt foarte fericite şi fără o soră care să intervină în vieţile lor – dacă mai trăiesc.

Steven o privi cu compasiune.

– Emma...

Ea scutură din nou din cap.

– S-a terminat. Renunţ.

– Spui aşa doar pentru că eşti gravidă şi emoţiile te împing în toate direcţiile. Vom vorbi din nou despre asta după naşterea copilului.

Emma îşi şterse lacrimile cu dosul mîinii.

– Te iubesc, şopti ea.

Steven zîmbi şi încercă să se ridice ţinînd-o de mînă. Dar ea îl opri şi el o privi surprins.

– Ce...

Buzele ei tremurau, dar ea nu scoase o vorbă. Ochii ei îi spuseră ce anume voia, iar el fu foarte fericit să-i facă pe plac.

Prima scrisoare de la Lucy era ca un mesaj de la un copil dintr-o şcoală internat, căruia îi era dor de casă. Nu-i

plăceau oceanul, ceaţa şi soarele fierbinte din miezul zilei. Voia să se întoarcă la Fairhaven.

Macon se strîmbă cînd văzu scrisorile ei şi spuse că ar fi trebuit trimisă la închisoare pentru toate necazurile pe care le făcuse. El îşi împachetă şase cufere pline cu haine şi alte amintiri şi plecă spre Europa pe data de zece august, fără să se deranjeze să-i trimită măcar un bilet soţiei sale.

Steven şi Cyrus erau prea ocupaţi cu reorganizarea afacerilor familiei ca să se mai încurce şi cu lucruri mărunte şi sentimentale precum scrisorile, iar Nathaniel curta o fată din districtul St.Charles, aşa că era plecat aproape tot timpul. Sarcina de a coresponda cu Lucy o preluă Emma, dăruindu-i lui Lucy ceva din dragostea pentru surorile ei.

Compunea scrisori lungi, povestindu-i lui Lucy tot ce se petrecea – exceptînd să-i spună de comportarea nemiloasă a lui Macon sau că ea era însărcinată. Îi scrise despre Steven şi Cyrus şi Nathaniel şi despre servitori şi vecini. Îi povesti ultimele bîrfe şi îi copie versuri din poezii şi cîteodată versete din biblie, menite să o încurajeze pe Lucy.

În noiembrie, cînd Emma devenise mare cît o casă, iar Steven avea cîteva afaceri de rezolvat la San Francisco, ea îl acompanie şi merse s-o viziteze pe Lucy la *Spitalul Crawford*. Era un loc încîntător de liniştit, cu vedere spre oceanul gri, furtunos şi Emma o găsi pe Lucy stînd într-un solarium cu vedere spre ţărm, mîinile ei micuţe mişcîndu-se pe clapele unui pian. Cînta minunat şi Emma rămase să asculte cu bucurie şi tristeţe. Fusese nerăbdătoare s-o vadă pe Lucy, dar şi puţin speriată, că sarcina ei mult prea evidentă ar putea-o întrista pe biata femeie. La urma urmei, Lucy îşi dorise un copil al ei, mai mult decît orice altceva pe lume.

– Lucy?

Femeia micuţă înţepeni pe scaunul pianului, apoi se întoarse cu o expresie curioasă, copilărească, în ochi. Era îmbrăcată cu o bluză de culoarea fildeşului şi o fustă

de satin de un albastru vesel, iar ochii ei căprui se măriră de bucurie.

– Emma! izbucni ea, ridicîndu-se şi strîngînd mîinile cumnatei ei.

Cele două femei se îmbrăţişară – o expresie destul de nepotrivită, ţinînd cont de pîntecele enorm al Emmei.

Lucy o privi cu o uimire întrebătoare.

– Oh, Emma!? murmură ea, ridicînd ochii spre faţa cumnatei ei. Cînd?

– Ianuarie, aşa zice doctorul, răspunse încet Emma.

Un zîmbet larg înflori pe buzele lui Lucy, deşi ochii îi erau plini de lacrimi.

– Asta-i minunat! exclamă ea şi se îmbrăţişară din nou.

– Ţi-am adus cîteva cărţi şi cîteva partituri noi, iar Jubal ţi-a trimis cîteva din prăjiturelele ei speciale, îi spuse Emma în timp ce mergeau braţ la braţ de-a lungul holului. Te aşteaptă toate în camera ta.

– Unde e Steven? întrebă Lucy arătînd şi vorbind aproape normal.

– E în oraş cu afaceri, răspunse cu blîndeţe Emma, dar a promis să ne scoată pe amîndouă să cinăm undeva în oraş. Desigur, dacă vrei să mergi.

Intrară în apartamentul rezervat pentru Lucy, iar ea se repezi cu lăcomia unui copil spre cutia cu prăjiturelele lui Jubal, servindu-se cu o bucăţică.

– Nu vrei? întrebă ea, întinzînd cutia spre Emma, care scuturâ grăbită din cap.

– Şi aşa talia mea s-a extins destul, protestă ea.

– Ce mai face Macon? întrebă Lucy, cu o voce nerăbdătoare, de parcă s-ar fi înţeles perfect cu soţul ei, atît timp cît fuseseră căsătoriţi.

– E bine, răspunse Emma evaziv. La fel de ocupat ca întotdeauna.

Lucy şi Emma trăncăniră pînă la ora patru, cînd veni Steven să le ia, plecînd în oraş într-o trăsură elegantă. Lucy vorbi vioaie tot drumul pînă acolo şi apoi în tot timpul

cinei. Cînd se înapoiară la spital, ea îl .prinse pe Steven de mînă şi îi zise:

– Te rog, Steven, nu mă pot întoarce acum acasă?

Emma aprecie bunătatea lui, atunci cînd el o mîngîie pe Lucy pe obraz, spunîndu-i încet:

– Nu încă, scumpo. Încă nu eşti pregătită pentru Fairhaven. Dar o să venim să te vizităm des, îţi promit.

Lucy păru doborîtă, dar Emmei îi trecu prin minte că în cel mult cîteva ore, soţia fragilă a lui Macon, nici nu-şi va mai aminti de vizita lor.

– Îmi pare rău, spuse ea, cînd Emma şi Steven se pregăteau de plecare. Ştiu că aţi avut de suferit din cauza a ceea ce am făcut.

Steven o sărută pe Lucy pe frunte.

– Toate astea s-au terminat acum, o asigură el. Tu concentrează-te doar să te faci bine.

Lucy dădu din cap – poate pentru că ştia că situaţia ei era fără ieşire – şi avea lacrimi în ochi atunci cînd musafirii ei plecară într-un final, lăsînd-o în solarium, aşezată în faţa pianului.

Primul copil legitim care avea să se nască în familia lui Steven, după aproape patruzeci de ani, se hotărî să sosească pe lume într-o noapte ploioasă de ianuarie, cînd drumurile erau înfundate de noroiul Louisianei.

Emma îl trezi pe Steven fără menajamente şi gemu uşor de durere. El se ridică în capul oaselor, îşi trecu agitat o mînă prin păr şi bolborosi că era dispus să plătească cinci mii de dolari pentru terenul pe care-l dorea şi nici un cent în plus.

În ciuda durerii, Emma rîse de zăpăceala lui.

– Au început durerile, domnule Fairfax, îi zise ea în timp ce pîntecele i se contracta vizibil pe sub cămaşa de noapte, Mai bine ai chema repede doctorul.

Complet treaz acum, Steven sări din pat, strigîndu-i pe Cyrus şi pe Nathaniel.

Apărură amîndoi ciufuliţi şi în cămăşi de noapte, ceea ce ar fi făcut-o pe Emma să rîdă, dacă nu ar fi avut dureri atît de mari. Steven nu-şi aminti că e gol pînă nu-l trimise pe Nathaniel după doctorul Mayfield şi pe Cyrus după Jubal. Şi chiar atunci cînd realiză că era dezbrăcat, nici nu se sinchisi.

Apoi începu să se lupte cu hainele, încercînd să se îmbrace, pierzîndu-şi suflul în fiecare moment.

Emma lăsă să i se vadă amuzamentul, care pînă la urmă se transformă într-un geamăt de durere. Pîntecele i se ridică de parcă ar fi fost tras de două degete gigantice, invizibile, şi ea simţi cum i se scurgea apa printre picioare.

– Se presupune că totul trebuie să se petreacă atît de repede? îl întrebă ea pe Steven, silabisind cuvintele, în durerea unei alte contracţii dure.

– Şi eu de unde naiba să ştiu? zise Steven, învîrtindu-se pe întuneric şi încercînd să-şi încheie cămaşa pe piept şi agăţînd-o de capul patului. Cînd se întîmplă şi asta, blestemă cu glas tare, apoi întrebă:

– Unde naiba este doctorul?

– Locuieşte la cinci mile depărtare, îl potoli Emma. Calmează-te domnule Fairfax. Să naşti un copil e un lucru perfect normal...

În acel moment o săgetă un alt val de durere, smulgîndu-i un ţipăt.

Jubal se grăbi atunci să intre în cameră, aducînd o lampă în mînă şi alungîndu-l pe Steven cu mişcări nervoase ale mîinii.

– Adu-mi cîteva cearşafuri curate, domnu' Steven, îi ordonă ea. Chiar acum.

În timp ce Steven se grăbea să-şi îndeplinească misiunea – Emma ar fi pus rămăşag că el nici măcar nu ştia unde se ţineau cearşafurile curate – Jubal aprinse toate lămpile din cameră şi ridică uşor cămaşa de noapte a stăpînei ei pentru o examinare rapidă.

Negresa fluieră încet şi prelung.

– Mititelul ăsta e tare grăbit să iasă de acolo, zise ea, tocmai cînd una din ajutoarele ei intra grăbită în cameră, aducînd apă fierbinte.

Jubal folosi apa ca să se spele pe mîini pînă la coate, apoi ajută la ridicarea Emmei din pat şi transportarea ei pînă la cel mai apropiat fotoliu. În timp ce Jubal îl aştepta pe Steven, cealaltă femeie întindea peste salteaua patului cîteva pături vechi.

Cînd Steven se întoarse cu cearşafurile, patul fu repede aranjat la loc şi lui i se ordonă în nişte termeni fără echivoc să nu stea în drum.

Jubal şi prietena ei o aşezară pe Emma înapoi în pat, proptindu-i la spate cîteva perne.

– Strînge-mă de mîini, îi ordonă Jubal cînd Emma se încordă toată de durere. Strînge-mă cît poţi tu de tare.

– N-am văzut niciodată un copil care să vină mai repede, exclamă Esther, care, în general stătea în bucătărie.

– Oh, Doamne, se văită Steven care se învîrtea pe la capătul patului.

Emma simţi o altă contracţie puternică şi se agăţă cu putere de mîinile lui Jubal, ca să nu mai ţipe din nou.

– O să se rupă, îi avertiză Esther.

La acest punct, se auzi o bufnitură înfundată şi Emma bănui că Steven probabil leşinase, deşi nu avea nici timpul şi nici vreo dorinţă să afle. După asta, totul se înceţoşă pentru Emma. Îşi amintea puţine, în afara durerilor care aproape o orbeau, foşneli, feţe preocupate şi, în final, uşurare şi urletul furios al unui prunc.

– Copilul meu, şopti ea, lăsîndu-se pe spate. Copilul meu e aici.

– E o fetiţă grozavă, îi zise doctorul Mayfield.

Oare doctorul cînd venise? Emma hotărî că de fapt n-o interesa şi zîmbi fericită.

– Steven?

– El nu se simte prea bine acum, îi explică doctorul. S-a prăbuşit pe podea cînd a trebuit să te tai.

Emma rîse. Steven banditul, cu înfricoşătorul lui Colt 45. Nu-l va lăsa să uite niciodată naşterea primului său copil.

– Lăsaţi-mă s-o văd, se rugă ea.

Fetiţa stătea întinsă pe abdomenul acum plat al Emmei, cu trupul ei micuţ acoperit de sînge şi de o altă substanţă ca o pudră, braţele şi picioruşele mişcîndu-i-se sălbatic în aer, plînsetele ei fiind furioase şi indignate.

– Nu-ţi fie frică, spuse ea ţinînd între degete un degeţel aproape incredibil de mic. Tăticul tău te va apăra cu 45-ul lui.

– Foarte nostim, se auzi dintr-o parte o voce înăbuşită, cînd Steven se aşeză pe marginea patului, cu faţa palidă în prima lumină a zorilor ploioşi. Care-i numele ei? întrebă el imediat, privind în jos spre fiica lui. Lily sau Caroline?

– Amîndouă, răspunse Emma şi cinci zile mai tîrziu, Lily Caroline Fairfax fu botezată, ţinîndu-se şi o petrecere în cinstea ei.

Cînd ianuarie făcu loc lunii februarie, Emma începu să se gîndească tot mai mult la surorile ei. În ziua de paisprezece sosi o scrisoare de la Big John Lenahan, din Whitneyville, care conţinea şi un plic albastru, adresat şerifului Woodridge, explicînd că Manuela îl găsise în camera lui Joellen. Se scuza pentru acţiunile fiicei sale şi zicea că ar fi trimis mesajul mai curînd, dar, menajera îl găsise doar cu cîteva zile în urmă. Îi transmitea complimentele lui şi ale lui Chloe, după care urma semnătura.

Cu inima bubuindu-i în piept, cu mîinile tremurînde, Emma deschise plicul albastru. Stătea în somptuosul apartament care acum îi aparţinea ei şi lui Steven, fiica lor dormind liniştită în leagănul aşezat lîngă patul lor.

Scoase singura pagină a scrisorii şi o despături: „Dragă şerifule" începea scrisoarea, iar Emma ştiu chiar înainte să citească semnătura că fusese scrisă de Lily. Scrisoarea continua explicînd cum îşi căuta surorile, pe miss Emma Chalmers şi pe miss Caroline Chalmers.

Lacrimile curgeau pe fața Emmei cînd sărută scrisoarea, apoi o lăsă în poală. Lily. Locuia în Spokane atunci cînd scrisese, scrisoarea – Spokane! Emma fusese acolo în acea comunitate și habar nu avusese că sora ei era atît de aproape.

Steven veni o oră mai tîrziu și o găsi pe Emma hrănindu-i fiica și recitind scrisoarea pentru a douăzecea oară, probabil.

– Lily, îi zise ea ridicînd foaia de hîrtie, ca să-i arate că vorbea despre sora ei și nu despre fetița lor. Steven, am găsit-o. Locuiește – sau locuia – în Spokane. Menționează și un om, pe nume Rupert Sommers.

Zîmbind cu blîndețe, Steven sărută gura Emmei, apoi sînul dezgolit și apoi capul cu păr pufos al fiicei sale.

– O să trimit o telegramă imediat, îi zise el, apoi ieși din cameră.

După ce copilașul se sătură și adormi din nou, Emma începu să măsoare în lung și-n lat salonul. Prin ferestre îl văzu pe Steven întorcîndu-se și, după cum își ținea umerii, își dădu seama că nu avea noutăți.

– Va trebui să așteptăm răspunsul, Emma, îi zise el cu bunătate, luînd-o în brațe ca s-o consoleze.

– De abia pot aștepta, șopti ea, iar Steven care se așezase în același scaun în care stătuse și ea ca să alăpteze copilul, o trase pe genunchii lui.

– Și eu la fel, răspunse el, degetele lui desfăcîndu-i rochia. Avem voie acum?

Emma chicoti încîntată, pentru că, chiar și în cele mai stresante momente, ea își găsise consolarea în felul în care făcea dragoste Steven.

– Avem voie, replică ea și închise ochii extaziată cînd el îi sărută sînul din care puțin mai devreme se hrănise copilul lor.

Pe Emma, primele zile în Chicago, o obosiră și o dezamăgiră. Vechile împrejurimi unde locuise ea cu Kathleen și cu surorile ei dispăruseră, fiind înlocuite de

blocuri înalte, iar încercările de a-l găsi pe avocatul mamei ei, eşuară.

Continua să se tot ducă la casa drăguţă în care locuise mama ei – acum închisă – şi suna la uşă. Nu primise niciodată nici un răspuns, dar Emma continua să insiste. Împreună, ea şi cu Steven chestionară toţi vecinii. Şi ei, ori refuzau să deschidă uşa, ori le spuneau răspicat că n-o cunoscuseră pe Kathleen.

Într-o zi, cînd Steven avea o întîlnire cu nişte eventuali parteneri de afaceri, Emma o lăsă pe micuţa Lily cu doica ei scoţiană şi luă o trăsură pînă la casa lui Kathleen. N-ar fi putut explica ce anume o făcuse să se ducă iar acolo, dar nu putuse rezista acelui imbold.

Ajungînd la uşă, trase încă o dată de cordonul clopoţelului. De această dată, răspunse o menajeră, cu părul strîns la spate într-un coc sever şi cu o rochie de in apretată.

– Da? întrebă ea.

– Numele meu e Emma Fairfax, zise repede Emma, aproape nevenindu-i să creadă că, în sfîrşit găsise pe cineva acolo. Kathleen Harrington a fost mama mea.

Menajera dădu din cap, privindu-i cu atenţie faţa.

– Cea roşcată. Ei bine, ai putea intra şi în casă, zise ea după un moment. N-a mai rămas mare lucru de cînd familia domnului Harrington a venit şi a luat aproape tot, dar eşti bine-venită să priveşti în jur.

Emma păşi înăuntru.

– Poţi să-mi spui cîte ceva despre doamna Harrington? întrebă ea nerăbdătoare. A lăsat ceva hîrtii sau scrisori?

– Aşa cum am spus, replică menajera, Harrington-ii au luat aproape tot, exceptînd pianul. Nu-ţi pot spune nimic altceva despre ea, decît că a încercat să vă găsească şi să se împace cu voi.

Emma merse în salon şi se aşeză în faţa pianului cu ochii plini de lacrimi. Îşi trecu degetele peste clape, şovăitoare la început, apoi cu mai multă fineţe, cînd o melodie cunoscută îi reveni în minte. Începu să cînte:

„Trei flori au răsărit pe-o pajiște,
Cu capetele plecate în somnul cel dulce.
Margareta, crinul și trandafirul..."

Cuvintele de abia îi ieșiră din gură, cînd un curent de aer rece umplu încăperea, iar inima Emmei zvîcni sub imperiul unui sentiment ciudat.

Își ridică privirea și văzu că, o femeie încîntătoare, cu păr blond și ochi căprui, enormi, stătea în pragul salonului, privind-o încremenită.

Degetele Emmei înghețară pe clape.

– Lily! șopti ea.

SFÎRȘIT